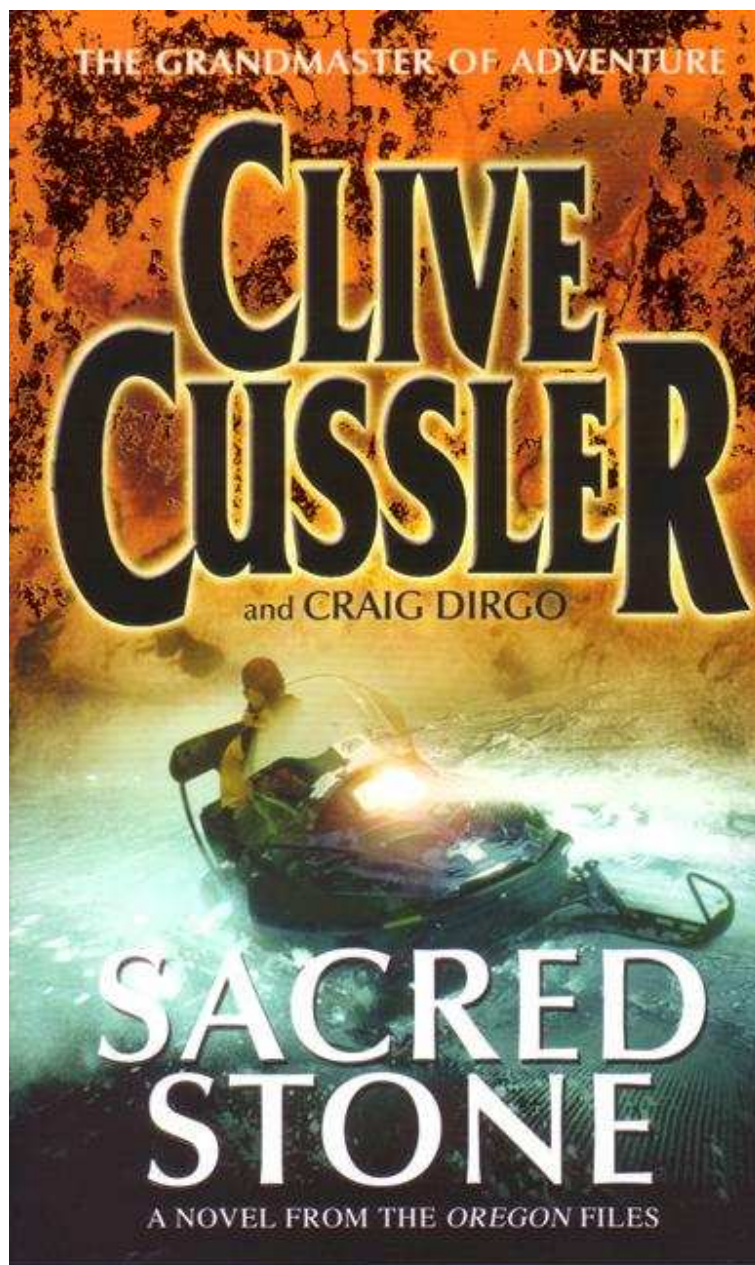

Clive Cussler - Sveta stijena

Prolog

Prije pedeset tisuća godina, milijune milja daleko od Zemlje, jedan je planet hitao k svojem uništenju, grčevito se trzajući. Planet je bio drevan, ali njegovo je uništenje bilo predodređeno od samog početka. Bio je nestabilna kugla s polovima koji su stalno mijenjali polaritet.

Planet se sastojao od stijena i magme s metalnom jezgrom. Tijekom bezbrojnih eona otkad se formirao i ohladio, na njemu se stvorila i atmosfera. Slojevi plina sastojali su se od argona, helija i nešto vodika. Na površini planeta rodio se život - jednostavni oblici mikroba.

Planet nije ni dobio priliku da se na njemu razviju složeniji oblici života. Mikrobi su konzumirali molekule kisika kako bi se razmnožavali, pa u atmosferi i na površini nije bilo stanica koje bi mogle evoluirati. Površinske stijene planeta pretvorile su se u super-zagrijanu tekućinu, jer svaki put kad bi obišao sunce bio bi sve bliži užarenoj masi. Planet se nije okretao oko svoje osi poput Zemlje, već se kotrljao kako su se polovi mijenjali, i otopljene stijene na površini počele su se širiti poput lave iz vulkana.

Svakoga sata, svake minute, svake sekunde sve se više približavao svojem suncu, i s njega se postupno ljuštila koža, kao da mu Bog struže površinu velikom žicom za posude.

Zvezdani komadići izbačeni u atmosferu došli bi do ruba plinskog omotača, a tamo bi ih sunce pretvorilo u bijelu usijanu tvar, koja bi posjedovala snagu tisuću nuklearnih bomba. Gravitacija bi zatim opet usisala komade, a ti su projektili otkidali nove komade krhke kore planeta. Kora se sve više raspadala. Planet je imao još samo kratki životni vijek pred sobom.

Dok se zaštitni pokrivač gubio u svemiru, temperatura unutarnje metalne jezgre sve je više rasla i ona se počela okretati. Velike pukotine na površini širile su se i formirale su se frakture, izbacujući sve veće i veće komade rastopljenih stijena u svemir. A cijelo to vrijeme metalna jezgra planeta rasla je nevjerojatnim intenzitetom. A tada, odjednom, dogodilo se. Masivni komad stijene na strani planeta najbližoj suncu odlomio se. Polovi su se posljednji put pomaknuli i planet se počeo divlje vrtjeti.

A tada je eksplodirao.

Milijuni metalnih kugla poletjeli su u svemir. Njihove molekule mijenjale su se dok su se topile poput voska. Nekoliko ih je uspjelo izbjeći gravitacijsko polje sunca. One su krenule na dugo putovanje svemirom.

Od eksplozije nepoznatog planeta koja je raspršila njegove komade svemirom prošli su desetci tisuća godina. S velike udaljenosti komadi su izgledali plavo. Jedan komad postao je lijepo oblikovana kugla. Mnoge komade privukli su drugi planeti u svemiru, ali ovaj je putovao dalje od ostalih i napokon pao na Zemlju. Ova je metalna kugla ušla u Zemljinu atmosferu u niskoj putanji sa zapada na istok. Raspala se u jonosferi i iz nje je nastala manja kugla čistog metala. Matični meteor letio je putanjom na trideset i pet stupnjeva zemljopisne širine. Na toj je širini Zemlja bila potpuno suha. Manji meteor bio je lakši i odletio je dalje prema sjeverozapadu, prema šezdeset i dva stupnja zemljopisne širine, gdje je površina bila prekrivena slojem leda i snijega. Dva različita ekosustava istog planeta izazvala su dva različita rezultata.

Matični meteor i njegov rastopljeni metal pretvorio se u sjajnu kuglu nakon što je ispljunuo manji meteor.

Doletio je iznad obale, pa preletio iznad pustinje spuštajući se sve niže. Leteći iznad pijeska, stijena i kaktusa, projektil on nikla i željeza promjera stotinu jarda i težine 63.000 tona udario je u tlo, stvorivši krater promjera jedne milje u suhom tlu. Oblaci prašine vinuli su se u nebo, pa okružili Zemlju. Proći će mjeseci prije no što se sva ta prašina opet spusti na tlo.

Manji meteor bio je čist, srebrenosive boje. Učinak početne eksplozije i molekularno preoblikovanje tijekom putovanja kroz svemir stvorilo je savršenu kuglu koja je izgledala poput dvije polovice zemljopisnoga globusa sastavljene zajedno. Tiho se spuštao kroz atmosferu planeta. Njegova glatka površina nije naišla na snažan otpor Zemljine atmosfere, pa nije izazvao bijes i srdžbu poput matičnog meteora. Spuštao se sve niže i niže, poput loptice za golf.

Kad je preletio iznad obale otoka prekrivenog ledom, činilo se kao da ga magnet privlači Zemlji. Promjer mu je bio samo osamnaest inča, a težio je stotinu funta. Spustio se na samo deset stopa iznad snijega i leda, a tada je izgubio brzinu i gravitacija ga je srušila. Zagrijana metalna površina istopila je stazu u snijegu poput lopte koja ostavlja trag kad djeca rade snjegovića.

«Što je sad pakao iznjedrio?», upita čovjek na islandskom jeziku dirajući predmet štapom.

Čovjek je bio nizak, ali formiran od slojeva mišića koji su svjedočili o godinama napornog rada. Kosa na njegovoj glavi i gusta brada koja mu je rasla na obrazima bili su jarko crvene boje, poput vatre Hada.

Trup mu je bio prekriven gustim bijelim krznom, a hlače su mu bile načinjene od kože tuljana s podstavom od ovčjeg runa. Čovjek je bio sklon izljevima bijesa, a istini za volju, nije ni bio mnogo više od barbara. Izgnan godine 982. s Islanda zbog ubojstva, poveo je skupinu ljudi preko ledenog mora do otoka okovanog ledom, gdje su sada živjeli. Tijekom proteklih osamnaest godina izgradio je naselje na kamenitoj obali, a njegova je kolonija živjela od lova i ribolova.

Istrošene energije, lišen vrućine, smirio se pri dnu planine prekrivene ledom. "

Vremenom se počeo dosađivati. Čovjek, Erik Crveni, počeo je žudjeti za istraživanjem, za vodstvom, za osvajanjem novih zemalja.

Godine 1000. krenuo je istražiti unutrašnjost otoka prema zapadu.

U početku, s njim je krenulo jedanaest ljudi, ali nakon pet mjeseci ekspedicije, s dolaskom proljeća, ostala su samo petorica. Dvojica su upali u procijepe u ledu, a Eric je još uvijek u snu mogao čuti njihove vriske. Jedan se poskliznuo na ledu i udario glavom u stijenu. Trzao se u agoniji danima, nijem i slijep, sve dok nije umro jedne noći. Jednoga je pojeo veliki bijeli medvjed kad se udaljio od logorske vatre u potrazi za izvorom slatke vode za koji se zakleo da ga je čuo u blizini.

Dvojica su umrla od bolesti, rastrgani snažnim kašljem i groznicom koja je uvjerila preživjele ljude da ih prate zle sile. Kako se ekspedicija smanjivala, raspoloženje se mijenjalo. Zanos i osjećaj čuđenja koji su pratili ljude od početka izblijedjeli su, a zamijenio ih je osjećaj prokletstva i fatalizam. Činilo se da je ekspedicija ukleta.

«Izvadi kuglu», zapovjedi Eric najmlađem čovjeku u ekspediciji, jedinom koji je rođen na otoku.

Tinejdžer, Olaf Peraja, sin Olafa Ribara, bio je oprezan. Čudna siva kugla počivala je na kamenom ispustu kao daju je tamo položila ruka Božja. Nije mogao znati da je predmet pao s neba prije nekih 48.000 godina. Olaf se oprezno približi kugli. Svi članovi skupine znali su za Ericovu sklonost nasilju; zapravo, svi na ledenom otoku bili su upoznati s njegovom legendom. Eric nije molio - zahtijevao je - pa se Olaf nije ni pokušao suprotstaviti ili svađati. Samo je progutao knedlu i sagnuo se.

Dodirnuo je predmet rukama i otkrio da mu je površina hladna i glatka. Jedan kratak trenutak osjetio je kako mu srce preskače udarac, ali nastavio je. Pokušao je podići kuglu, ali otkrio je da je preteška za njegove umorne ruke.

«Trebam pomoć», reče Olaf.

«Ti», reče Eric, pokazujući drugog čovjeka svojim štapom.

Gro Ubojica, visoki čovjek svijetložute kose i svijetloplavih očiju, iskorači tri koraka i uhvati jednu stranu kugle. Obojica su upregla punom snagom i podigla kuglu do pojasa. Zatim pogledaju Erica.

«Napravite nosiljku od kože životinje s kljovama», reče Eric.

«Ponijet ćemo je do pećine i podići oltar.»

Bez riječi, Eric krene preko snijega, ostavivši ljude da se pobrinu za kuglu. Dva sata kasnije, kugla je bila na sigurnom u pećini. Eric je odmah počeo planirati složeni oltar za predmet za koji je sada vjerovao da dolazi izravno od bogova na nebu.

Eric je ostavio Olafa i Groa da čuvaju nebesko tijelo, dok se on vratio u naselje na obali po ljude i materijal. Kad je stigao, saznao je da je njegova supruga tijekom njegovog odsustva rodila sina. Nazvao ga je Leif u čast proljeću, i ostavio ga je majci da ga odgaja. Poveo je osamdeset ljudi i ponio oruđe za rad u pećini u kojoj je sakrio kuglu, te krenuo na sjever prema udaljenoj planini. Bližilo se ljeto i sunce je bilo vidljivo cijeloga dana.

Gro Ubojica okrenuo se na svojem ležaju od krzna i ispljunuo dlaku iz usta.

Trljajući rukom po medvjedojoj koži, iznenađeno je promatrao kako mu se u dlanu stvara kugla dlake. Zatim se zagledao u kuglu u nemirnom svjetlu baklje postavljene na zid.

«Olaf», reče on tinejdžeru koji je spavao nedaleko od njega, «vrijeme je da ustanemo i suočimo se s danom.»

Olaf se okrene i pogleda Groa. Oči su mu bile crvene i podlivene krvlju, a koža mu je bila puna mrlja i ljuštila se. On lagano zakašlje, ustane i zagleda se u Groa u slaboj svjetlosti. Groa je kosa otpadala i promijenila je boju.

«Gro», reče Olaf, «tvoj nos.»

Gro približi nadlanicu nosu i ugleda na njoj krv. Nos mu je krvario sve češće. On povuče jedan bolni zub u čeljusti, i ovaj otpadne. On ga odbaci i ustane.

«Ja ću skuhati bobice», reče on.

On podjari vatru dodavši nekoliko grančica iz sve manje zalihe, pa donese vreću od tuljanove kože u kojoj su čuvali crvene bobice od kojih su izrađivali gorko jutarnje piće.

Izišao je iz pećine i napunio oštećenu željeznu posudu vodom iz potoka što je tekao iz obližnjeg glečera koji se topio. Zatim se zagleda u oznake na zidu izvan pećine.

Još dvije ili tri oznake i Eric Crveni trebao bi se vratiti.

Kad se Gro vratio u pećinu, Olaf je stajao odjeven u svoje lagane kožne hlače, a košulja mu je bila prebačena preko obližnjeg kamena. Grebao je leda drvenim štapom, a koža mu se ljuštila i padala na tlo poput prvog snijega u zimi. Kad je ublažio svrab, navukao je košulju preko glave.

«Nešto nije u redu», reče Olaf. «Obojica postajemo svakim danom sve bolesniji.»

«Možda je problem u lošem zraku u pećini», reče Gro tiho i položi zdjelu na vatru.

«Mislim da je problem u ovome», reče Olaf i pokaže kuglu.

«Mislim da je opsjednuta.»

«Možemo se premjestiti izvan pećine», reče Gro, «i podići šator.»

«Eric nam je naložio da ostanemo u pećini. Bojim se da ćemo osjetiti njegov bijes ako se vrati i zatekne nas vani.»

«Pogledao sam oznake», reče Gro. «Trebao bi se vratiti nakon tri spavanja, ne više.»

«Možemo na smjene stražariti i čekati dok ne dode», reče Olaf tiho, «pa požuriti u pećinu prije no što nas ulovi.»

Gro promiješa bobice u kipućoj vodi. «Nagla smrt ili spora bolest - mislim da je bolje da izbjegnemo ono za što znamo da će se dogoditi, a ne ono što se može i ne mora dogoditi.»

«Još nekoliko dana», reče Olaf.

«Još nekoliko dana», ponovi Gro pa stavi željeznu žlicu u zdjelu. On napuni dva željezna vrča tekućinom od bobica i pruži jednu Olafu.

Četiri oznake na ulazu u pećinu kasnije, Eric Crveni se vratio.

«Imate hripavac», reče on čim ih je vidio. «Ne želim da zarazite ostale. Vratite se u naselje, ali smjestite se u brvnari na sjeveru.»

Olaf i Gro krenuli su prema jugu sljedećeg jutra - ali nikada nisu stigli kući. Olaf je umro prvi.

Njegovo oslabjelo srce jednostavno je popustilo tri dana nakon početka putovanja. Gro nije bio u mnogo boljem stanju. Kada više nije mogao hodati, napravio je logor. Krznene zvijeri došle su ubrzo. Ono što nije pojedeno odmah, mesožderi su raznijeli uokolo. Ubrzo se činilo da Gro nije nikada ni postojao.

Nakon što je gledao kako se dva njegova čovjeka gube u daljini, Eric okupi rudare, inženjere i radnike koje je doveo iz naselja. Očistio je jedno mjesto na podu pećine i počeo crtati štapom svoj plan.

Plan je bio ambiciozan, ali s darom s nebesa ne smije se postupati olako.

Toga dana, ljudi su počeli izrađivati kartu pećine. Vremenom će otkriti da se pećina proteže gotovo milju u planinu i da se temperatura povećava kako se pećina spušta. Duboko u njoj otkrili su jezerce slatke vode, sa stalaktitima koji su se spuštali sa stropa i stalagmitima koji su se uzdizali s tla.

Skupine ljudi bile su poslone na obalu kako bi pronašli komade naplavnog drva i konstruirali niz ljestava u prolazima. Drugi su počeli urezivati stube u stijenu. Od komada stijena načinili su vrata koja su se okretala na šarkama, da bi sakrili predmet od drugih osoba koje bi mogle potražiti njegovu moć. Rune i statue izrađene su od kamena, a svjetlost je ulazila kroz nekoliko otvora kroz koje je svježi zrak ulazio u pećinu. Eric je nadgledao rad iz naselja na obali. Rijetko je posjećivao pećinu, i puštao je viziji u svojem umu da ga vodi.

Ljudi su dolazili, radili, obolijevali i umirali, da bi ih zamijenili drugi.

Kad je pećina bila gotova, Eric Crveni desetkovao je svoju populaciju. Naselje se nikada neće oporaviti od toga. Njegov sin Leif samo je jednom vidio veličanstveni spomenik.

Eric je naredio da se ulaz zapečati, i predmet je ostao čekati ljude koji tek trebaju doći.

Poglavlje I

Poručnik Chris Hunt rijetko je pričao o svojoj prošlosti, ali ljudi s kojima je služio otkrili su ponešto iz njegovog držanja. Prvo otkriće bilo je da Hunt nije odrastao u nekoj zabiti i iskoristio vojsku da bi vidio svijeta. Bio je iz južne Kalifornije. Kad bi ga baš pritisnuli, Hunt bi priznao da je odrastao u području Los Angelesa, jer nije htio otkriti da je odrastao na Beverly Hillsu. Druga stvar koju bi ljudi primijetili bila je da je Hunt bio prirodni voda - nije se ljudima obraćao s visine niti se pravio superiornim, ali nije ni skrivao činjenicu da je sposoban i pametan.

Treću stvar ljudi su otkrili danas.

Ledeni vjetar spuštao se s planina u afganistansku dolinu gdje je vod pod Huntovim zapovjedništvom spremao logor. Hunt i još trojica vojnika hrvali su se sa šatorom koji su sklapali. Dok su ljudi slagali šator, narednik Tom Agnes odlučio se raspitati o govorkanjima koja je čuo. Hunt mu je predao šatorsko krilo kako bi ga ovaj presavio.

«Gospodine», rekao je Agnes, «priča se da ste diplomirali na Yaleu - je li to istina?»

Svi su ljudi nosili zatamnjene skijaške naočale, ali Agnes je bio dovoljno blizu da vidi Huntove oči. U njima se pojavio bljesak iznenađenja, a zatim rezignacija. Hunt se tada nasmiješi.

«Ah», reče on tiho, «otkrili ste moju strašnu tajnu.»

Agnes klimne i preklopi šator. «To baš i nije mjesto s kojeg dolazi mnogo vojnika.»

«George Bush išao je tamo», reče Hunt. «On je bio mornarički pilot.»

«Mislio sam daje bio u Nacionalnoj gardi», reče specijalist Jesus Herrera, koji je preuzeo šator od Agnesa.

«George Bush stariji», reče Hunt. «I naš predsjednik je diplomirao na Yaleu, i da, on je bio pilot u Nacionalnoj gardi.»

«Yale», reče Agnes. «Ako smijem pitati, kako ste završili ovdje?»

Hunt ukloni snijeg s rukavica. »Dobrovoljno sam se javio«, reče on, «kao i vi.» Agnes klimne.

«Pospremimo sada ovaj logor», reče Hunt, pokazujući prema obližnjoj planini, «pa krenimo i pronađimo gada koji je napao Sjedinjene Države.»

«Da, gospodine», odgovore ljudi jednoglasno.

Deset minuta kasnije, s ruksacima od dvadeset i pet kilograma na leđima, oni krenu uz planinu.

U gradu u kojem je bilo mnogo prelijepih žena, Michelle Hunt je u dobi od 49 godina još uvijek navodila muškarce da okrenu glavu za njom. Visoka, kestenjaste kose i plavozelenih očiju, bila je blagoslovljena stasom koji nije zahtijevao stalnu dijetu niti beskrajno vježbanje da bi bila vitka. Usne su joj bile pune, a zubi ravni, ali najsnažniji dojam ostavljale su njezine oči poput srne i njezin besprijekorni ten. A iako je bila prelijepa žena, to je u južnoj Kaliforniji bilo uobičajeno kao sunčani dani i potresi.

Ono što je privlačilo ljude Michelle bilo je nešto što se ne može stvoriti kirurškim nožem, istaknuti haljinom ili manikurom, niti razviti ambicijom ili promjenom. Michelle je imala nešto zbog čega se sviđala i muškarcima i ženama i zbog čega su željeli biti u njezinoj blizini bila je sretna, zadovoljna i pozitivna. Michelle Hunt bila je ono što jest. A ljudi su se okupljali oko nje poput pčela na cvijet.

«Sam», reče ona slikaru koji je upravo dovršio oslikavanje zidova u njezinoj umjetničkoj galeriji, «tako lijepo radiš.»

Sam je imao 38 godina i porumenio je.

«Samo najbolje za vas, gdo Hunt», reče on.

Sam je oslikao njezinu galeriju kad se otvorila prije pet godina, njezinu kuću na Beverly Hillsu, njezin stan u Lake Tahoeu, a sada je radio i ovo remodeliranje. I svaki put je postigla da se on osjeća cijenjeno i talentirano.

«Želiš li bocu vode ili coca-colu ili nešto drugo?», upita ona.

«Ne treba, hvala.»

Tada je jedan pomoćnik pozove iz predvorja galerije i reče joj da ima telefonski poziv. Ona se nasmiješi, mahne i krene tamo.

«To je dama», reče Sam ispod glasa. «Prava dama.»

Prilazeći predvorju galerije, gdje se nalazio njezin stol okrenut prema Rodeo Driveu, Michelle ugleda jednog od umjetnika koje je predstavljala kako ulazi kroz vrata. I ovdje se njezin ljubazni karakter isplatio - umjetnici su prevrtljivi i temperamentni ljudi, ali Michelle su njezini umjetnici obožavali i rijetko su mijenjali galeriju. To, kao i činjenica da je sama u potpunosti financirala početak rada svoje tvrtke, u velikoj je mjeri pridonijelo njezinim godinama uspjeha.

«Znala sam da će današnji dan biti dobar», reče ona bradatom muškarcu. «Samo nisam znala da će to biti zato što će me posjetiti moj omiljeni umjetnik.»

Čovjek se osmjehne.

«Pričekajte samo da se javim na telefon», reče ona, «pa ćemo porazgovarati.»

Njezin pomoćnik povede umjetnika prema prostoriji s kaučima i barom s pićima. Dok je Michelle sjedala za svoj stol i posezala za telefonom, njezin pomoćnik uzeo je od umjetnika narudžbu za piće i počeo sipati mljeveni espresso u automat kako bi napravio cappuccino.

«Michelle Hunt.»

«Ja sam», reče grubi glas.

Glas se nije trebao posebno predstavljati. Bio je to čovjek koji ju je oborio s nogu kad je bila djevojka od 21 godine, koja je tek stigla iz Minnesote i tražila novi život zabave i sunca u južnoj Kaliforniji tijekom 1980-ih. Nakon veze prepune uspona i padova, što je bilo uvjetovano njegovom nesposobnošću da se veže, kao i njegovim čestim odsustvima zbog posla, rodila mu je sina kad joj je bilo 24.

Iako se njegovo ime nikada nije pojavilo na rodnom listu - jer on i Michelle nikada nisu živjeli zajedno - njih su dvoje ostali bliski, onoliko koliko je muškarac dopuštao bilo kome da mu postane blizak.

«Kako si?», upita ona.

«Dobro.»

«Gdje si?»

Bilo je to standardno pitanje koje mu je postavljala kako bi probila led. Tijekom godina, odgovori su varirali od Osake do Perua, od Pariza do Tahitija.

«Pričekaš», reče čovjek vedro. On pogleda na kartu na prednjem zidu u blizini pilotske kabine njegovog mlažnjaka. «Šest stotina i osamdeset i sedam milja od Honolulua na putu za Vancouver u Britanskoj Kolumbiji.»

«Ideš na skijanje?», upita ona. U tom su sportu oboje uživali.

«Gradim neboder«, odgovori on.

«Uvijek nešto smišljaš.»

«Istina», reče on. «Michelle, zovem te jer sam čuo da je naš sin poslan u Afganistan«, reče on tiho.

Michelle nije znala za to - zadatak je još bio tajna i Chris nije smio otkriti svoje odredište kad je otputovao.

«O, Bože», reče ona, «to nije dobro.»

«I mislio sam da ćeš to reći.»

«Kako si saznao?», upita Michelle. «Uvijek me zapanjuje tvoja sposobnost saznavanja informacija.»

«Nije nikakva magija», reče muškarac. «Imam tako mnogo političara i senatora u džepu da moram kupiti veće hlače.»

«Znaš li kako mu je?»

«Čini se da je misija teža nego što je predsjednik pretpostavio», reče on. «Chris predvodi odred za lov i ubijanje koji mora locirati negativce. Do sada je postojao samo ograničeni kontakt - ali moji izvori kažu da se radi o prljavom poslu. Nemoj se iznenaditi ako ti se ne javi neko vrijeme.»

«Bojim se za njega», reče Michelle polako.

«Želiš li da sredim stvari?», upita čovjek. «Da ga izvučem i pošaljem kući?»

«Mislila sam da je tražio od tebe da to nikada ne učiniš.»

«Jest», prizna čovjek.

«Onda nemoj.»

«Nazvat ću te kad saznam nešto više.»

«Hoćeš li uskoro dolaziti u ove krajeve?», upita Michelle.

«Nazvat ću te kada dođem», reče čovjek. «Sada je bolje da prekinem - satelitska linija počela je šumiti. Vjerojatno su sunčeve pjege u pitanju.»

«Moli se za sigurnost našeg sina», reče ona.

«Mogao bih učiniti i više od toga», reče čovjek pa završi razgovor.

Michelle odloži slušalicu i nasloni se. Njezin bivši ljubavnik nije bio tip čovjeka koji bi pokazivao brigu ili strah. Ipak, njegova briga za sina bila je jasna i osobna. Mogla se samo nadati da brine uzalud i da će se Chris ubrzo vratiti. Ustala je od stola i prišla umjetniku. «Recite mi da imate nešto dobro», reče ona vedro.

«Vani, u kombiju», reče on, «i mislim da će vam se svidjeti.»

Četiri sata nakon izlaska sunca, tisuću stopa nadmorske visine iznad logora gdje su prenoćili, Huntov vod naišao je na odlučnog neprijatelja. Paljba je dolazila iz brojnih pećina iznad njih, s istočne strane, a započela je iznenada. Puščana paljba, granate na raketni pogon, minobacači i paljba iz ručnog oružja snažno ih je zapljusnula. Neprijatelj je detonirao dinamit na planini kako bi izazvao odron kamenja, a minirao je i mjesto na kojem su se Huntovi ljudi zaklonili.

Cilj neprijatelja bio je da izbriše Huntov tim odjednom - a zamalo su u tome i uspjeli.

Hunt se zaklonio iza gromada. Metci su se odbijali na sve strane, a krhotine kamenja letjele su uokolo i pogađale njegove ljude. Nisu se imali kamo zakloniti, nisu mogli napredovati, a odstupnicu im je presjekao odron kamenja.

«Radio!», vikne Hunt.

Polovica njegovog tima bila je dvadeset jarda ispred njega, a četvrtina lijevo od njih. Na sreću, radiooperator ostao je u blizini poručnika. Čovjek se približi Huntu na leđima kako bi zaštitio radio. Zato je zadobio ranu na koljenu, kad ga je metak okrznuo dok se približavao. Hunt ga je privukao k sebi.

«Antencio!», vikne Hunt čovjeku udaljenom nekoliko stopa, «pobrini se za Lassiterovu ranu.»

Antencio dotrči i počne rezati hlače radiooperatora. Vidio je da rana nije duboka i počeo je zamatati koljeno zavojem, dok je Hunt uključio radio i namjestio frekvenciju.

«Bit ćeš dobro, Lassiteru», reče on radiooperatoru. «Brzo ću nam pozvati pomoć. Onda ćemo te evakuirati.»

Strah na licima vojnika bio je očit. Za većinu njih, kao i za Hunta, bila je ovo prva bitka. Kao njihov voda, morao je uspostaviti kontrolu i formirati plan.

«Kontrola, kontrola, izvidnica tri!», vikne Hunt u mikrofonski, «treba nam potpora, koordinate tri-nula-jedan-osam. Nalazimo se pod teškom paljbom.»

«Izvidnica tri», odgovori glas odmah, «izvijestite o situaciji.»

«Prikovani smo», reče Hunt, «a oni su na povišenom položaju. Situacija je kritična.» Podigne pogled dok je govorio. Tucet bradatih ljudi u lepršavoj odjeći krenuo je niz brdo. «Pripucajte tamo, ljudi!», vikne ljudima u prednjem dijelu tima. Sekundu kasnije odjekne paljba.

»Izvidnica tri, za dvije minute stiže Spectre. Četiri helikoptera - dva teretna i dvije topovnjače - poletjet će za tri minute. Trebat će im još deset minuta da stignu do vas.»

Hunt je mogao čuti fijuk golemih topovnjača kako se približava iz kanjona miljama iza njih. Provirio je i ugledao osam neprijateljskih boraca kako i dalje napreduju niz brdo. Podigao se i ispalio granatu na raketni pogon. Začuo se šum, a zatim udar kad je projektil poletio kroz zrak i detonirao. Popratio ga je salvom automatske paljbe.

«Izvidnica tri, potvrdite.»

«Izvidnica tri, potvrđujem», vikne Hunt u mikrofonski.

Preostalo je još samo četiri neprijatelja. Bili su na samo dvadeset

jarda od njegove prethodnice. Hunt izvadi bajunetu i namjesti je.

Prethodnica je djelovala kao daje paralizirana. Bili su mladi, neiskusni i bit će pregaženi. Minobacačka granata pala je u blizini gromada i eksplodirala. Cijelo područje zasuli su komadići kamenja i prašina.

Druga grupa neprijatelja pojurila je s uzvisine. Hunt ustane i otvori vatru. Potrčao je do svoje prethodnice i krenuo ravno prema ne prijateljima koji su napredovali. Hunt je ustrijelio trojicu. Posljednjeg je probo bajunetom, jer spremnik mu je bio ispražnjen. Izvadio je pištolj iz korica i prekratio čovjeku muke, a zatim se spustio na tlo, zamijenio spremnik, ustao i nastavio s paljbom.

«Natrag, ljudi!», vikne on. «Iza gromada.»

Dvojica po dvojica, njegovi ljudi povukli su se u relativnu sigurnost gromada, dok su preostali pucali na neprijatelje koji su napredovali. Ovi su bili drogirani destiliranim makovima, religioznom fanatizmom i narkotičkim listićima koje su žvakali. Padina se crvenjela od krvi njihovih palih drugova, ali i dalje su napredovali.

«Izvidnica tri», oglasi se radio.

Antencio posegne i dohvati ga. «Ovdje izvidnica tri», reče on.

«Naš zapovjednik nije kod radija, ovdje specijalist 367.»

«Pozvali smo B-52 s druge mete», reče glas. »Preusmjerili smo ga da vam pomogne.«

»Razumijem - reći ću poručniku.«

No, Antencio nikada neće imati priliku prenijeti poruku.

Na prednjem položaju ostali su samo Hunt i iskusni stari narednik kad je stigao AC-130. Sekundu kasnije, iz topova od 25,40 i 105 mm na bokovima helikoptera izletio je olovni zid.

Narednik je već vidio kako izgleda paljba iz Spectrea, i nije gubio vrijeme.

»Povucimo se, gospodine«, vikne on Huntu, »imamo nekoliko sekunda zaštite.«

»Kreni, kreni, kreni!«, vikne Hunt, povuče narednika i gurne ga prema zaklonu.

«Ja stižem odmah za tobom.»

Spectre se nagne u stranu od trzaja topova. Nekoliko sekunda kasnije, pilot podigne letjelicu u vis i okrene je, pa još jednom krene niz uski kanjon. Dok se topovnjača okretala i pripremala za sljedeći napad, sedmorica neprijatelja nastavila su napredovati. Hunt je pokrivao povlačenje svojeg narednika.

Ubio je petoricu neprijatelja kombinacijom granata na raketni pogon i automatske paljbe. No, dvojica su stigla do njegovog položaja. Jedan ga je pogodio u rame kad se okrenuo i počeo se povlačiti.

Drugi mu je prerezao grlo zakrivljenim nožem okrutnog izgleda.

Kad se počeo spuštati u sljedeći napad, pilot AC-130 vidio je kako ubijaju Hunta, i javio to drugoj letjelici.

Vidjeli su to i Huntovi ljudi - i taj je prizor odagnao njihov strah i ispunio ih bijesom. Dok se AC-130 okretao, vojnici su ustali i krenuli u juriš na sljedeći val neprijatelja koji je upravo izišao iz spilja i počeo se spuštati niz padinu.

Napredujući kao tim, stigli su do svojeg palog vode i zaštitili njegovo tijelo. Čekali su da se neprijatelji približe, ali kao nekom čarolijom, ili zato što su osjetili bijes Amerikanaca, ovi su se okrenuli i povukli se.

Dvadeset tisuća stopa iznad njih, na manje od deset minuta od mete, pilot B-52 isključio je mikrofoni i vratio da na mjesto.

«Jeste li svi to čuli?», upita on svoju posadu interkomom.

U zrakoplovu je vladala tišina, ispunjena jedino zujanjem osam motora. Pilot nije trebao odgovor - čuo je sve što je trebao čuti.

«Pretvorit ćemo ovu planinu u prašinu», reče on. «Kada neprijatelj dođe po tijela, želim da ih skupljaju spužvom.»

Četiri minute kasnije, helikopteri su došli po izvidnicu tri. Huntovo tijelo i ranjenike ukrkali su u prvog Blackhawka. Ostali vojnici popeli su se u drugoga, spuštenih glava. Zatim su helikopterske topovnjače i AC-130 zasuli padinu zidom olova i eksploziva. Ubrzo nakon toga, stigao je i B-52. Krv je tekla niz brdo i neprijatelji su uništeni. No, demonstracija sile došla je prekasno za poručnika Hunta.

Vremenom, njegovu smrt obilježit će samo potreba za osvetom.

A proći će godine prije no što se ona ostvari.

Poglavlje II

Oregon je stajao privezan na doku u Revkjaviku, na Islandu. Plovila u luci bila su mješavina radnih brodova i čamaca za hobi, ribarskih brodića i tvorničkih teglenica, manjih krstarica i - što je neobično za Island - nekoliko velikih jahta.

Ribarski čamci podržavali su najveću industriju na Islandu; jahte su bile tu zato što se trenutačno održavao Arapski mirovni summit.

Oregon nikada neće pobijediti na natjecanjima ljepote. Činilo se da teretni parobrod dug više od pet stotina stopa u jednom komadu drži samo hrđa. Njegove palube bile su pretrpane smećem, gornji i donji dio trupa bili su splet pogrešno upotrijebljenih boja, a dizalica na sredini broda izgledala je kao da bi mogla pasti u vodu u bilo kojem trenutku.

No, izgled Oregona bio je iluzija.

Hrda je bila pažljivo raspoređena boja za apsorpciju radara koja je omogućavala brodu da prolazi neopažen na radaru. Smeće na palubi bilo je samo kulisa. Dizalice su bile ispravne; nekoliko ih je služilo toj svrsi, neke su bile komunikacijske antene, a ostale su skrivale lansirne rampe za rakete. Potpalublje je bilo ravno najboljim jahtama. Bile su tu bogato namještene kabine, vrhunski komunikacijski i zapovjedni centar, helikopter, čamci za izlazak na obalu, i dobro opremljena radionica.

Blagovaonica je bila ravna najboljim restoranima. Bolnica je više sličila skupom bolničkom apartmanu. S pogonom od dva magnetohidrodinamička motora, brod je mogao juriti poput geparda i okretati se poput sportskog automobila. Nije bio niti približno onakav kakav je dojam odavao njegov vanjski izgled.

Oregon je bio naoružana obavještajna platforma opremljena najmodernijom tehnikom, s vrhunski obučenom posadom.

Korporacija koja je posjedovala Oregon i upravljala njime, sastojala se od bivših vojnih i obavještajnih operativaca koji su izdavali svoje usluge državama i pojedincima koji su trebali specijalizirane usluge. Bili su oni privatna vojska najamnika sa savješću. Američka vlada često se koristila njihovim uslugama za tajne misije, budući da su bili izvan ingerencije Kongresa. Živjeli su u sjenovitom svijetu bez diplomatske zaštite ili državnog zaleđa. Korporacija je bila najamna postrojba ali oprezno su birali klijente.

Proteklih nekoliko tjedana proveli su na Islandu, osiguravajući emira od Katara, koji je sudjelovao na summitu. Island je izabran za summit iz više razloga. Država je bila mala, populacija Revkjavika bila je svega 100.000 ljudi, i to je olakšavalo poslove osiguranja. Populacija je bila homogena, pa su se stranci isticali u gomili, zbog čega je bilo lakše uočiti teroriste čija je namjera bila ometanje mirovnog procesa. Pored toga, Island je imao najstariji svjetski demokratski izabrani

parlament. Država je već stoljećima održavala demokraciju. Plan sastanaka koji će trajati tjedan dana sastojao se od razgovora o okupaciji Iraka, o situaciji u Izraelu i Palestini, te o širenju fundamentalističkog terorizma. Iako se summit nije održavao pod okriljem Ujedinjenih naroda niti bilo kojega drugoga svjetskoga upravnog tijela, vode koji su sudjelovali znali su da će se ovdje formirati politika i odlučivati o smjeru djelovanja.

Sudjelovali su predstavnici Rusije, Francuske, Njemačke, Egipta, Jordana i mnogih drugih zemalja Srednjeg istoka. Izrael, Sirija i Iran odbili su poziv. Bili su tu predstavnici Sjedinjenih Država, Velike Britanije i Poljske, kao osloboditelji Iraka, kao i mnogih drugih država. Sudjelovalo je gotovo dva tuceta nacija i njihovih veleposlanika, služba sigurnosti i obavještajnih operativaca, i svi su se oni sjatili u glavni grad Islanda poput roja komaraca u noći.

S obzirom na malobrojno stanovništvo grada, brojni špijuni i pripadnici osiguranja bili su vidljivi stanovnicima Revkjavika kao da nose bikini usred zime. Islandani su imali svijetlu kožu, plavu kosu i plave oči - to je kombinacija koju je bilo teško lažirati ako se osoba želi uklopiti u lokalno stanovništvo.

Revkjavik je bio grad niskih zgrada i jarko obojenih kuća koje su se isticale na terenu pokrivenom snijegom poput ukrasa na božičnom drvcu. Najviša zgrada, crkva Hallgrimskirkja, bila je visoka svega nekoliko katova, a stupovi pare iz geotermalnih izvora u tom kraju koji su grijali kuće i zgrade davali su cijelom području nadre-alistički izgled. Miris vodikovog sulfida iz izvora davao je zraku zadah po trulim jajima.

Grad je izrastao oko luke koja je cijele godine bila slobodna od leda. Tu se nalazila ribarska flota, glavni izvor ekonomije Islanda. Usprkos imenu države, zimska temperatura u gradu bila je blaža od temperature u New Yorku. Građani Islanda su izrazito zdravi i sretni. Sreća je vjerojatno rezultat pozitivnog načina razmišljanja, a zdravlje mnoštva toplih izvora.

Arapski summit održavao se u Hofoiju, velikoj zgradi koja se sada koristila u službene svrhe, a koja je bila mjesto održavanja sastanka Mihaila Gorbačova i Ronalda Reagana iz 1986. Hofoi je bio na manje od milje udaljenosti od mjesta na kojem je Oregon bio usidren, što je olakšavalo posao.

Katar je koristio usluge korporacije i u prošlosti - i njegovali su odnos pun poštovanja.

U znak poštovanja prema kršćanskim sudionicima, na Božić se nisu održavali sastanci, pa su u broskoj kuhinji Oregona tri kuhara dovršavala gozbu. Glavno

jelo bilo je u pećnici - tucet purpaticá. Bila je to poslastica za posadu mali pilići bez kostiju nadjeveni kukuruzom i kaduljom u patkama bez kostiju sa začinjenim kruhom, koje se nalaze u velikim puranima bez kostiju, nadjevenim školjkama i kestenima. Kad se meso razreze, dobiju se tri vrste mesa.

Pladnjevi s predjelom već su bili na stolu: smrznute mrkve, celer, ljutike, radič i tikvice.

Bilo je zdjela s orasima, voćem, sirom i krekerima, pladnjeva s kliještima rakova, sirovim dagnjama i komadima jastoga, tri vrste juhe, walfdorska, zelena salata i salata sa želatinom, tanjur s ribama, tanjur sa sirom, pite od bundeva, jabuke i bobica, vino, žestoka pića i jamajkanska kava Plava planina.

Niti jedan član posade neće ostati gladan.

U svojoj bogato namještenoj kabini, Juan Cabrillo sušio je mokru kosu ručnikom, obrijao se i zapljusnuo obraze losionom poslije brijanja s aromom ruma. Njegova plava kratka kosa zahtijevala je malo pažnje, ali tijekom posljednjih nekoliko tjedana pustio je kozju bradicu, koju je sada pažljivo trimao škarama od nehrdajućeg čelika. Kad je bio zadovoljan učinjenim, pogledao se u ogledalo i nasmiješio se. Izgledao je dobro odmoreno, zdravo i zadovoljno.

Ušao je u glavnu prostoriju i izabrao uštirkanu bijelu košulju, fino pleteno, lagano, sivo vuneno odijelo skrojeno u Londonu, svilenu kravatu, sive vunene čarape i par crnih, poliranih cipela. Nakon što ih je položio na krevet, počeo se odijevati.

Nakon što je privezao kravatu s crvenim i plavim trakama, posljednji se put pogledao, a zatim otvorio vrata i krenuo niz prolaz prema dizalu. Prije nekoliko sati njegov je tim saznao za prijetnju emiru. Sada su imali plan koji će ubiti dvije muhe jednim udarcem, ako uspije.

Kada bi barem mogli locirati nuklearnu bombu koja je nestala na drugom kraju svijeta, godina bi završila na pozitivan način. Cabrillo nije mogao znati da će za 24 sata putovati preko ledene pustoši prema istoku - ili da će sudbina jednoga grada na rijeci doći u pitanje.

Poglavlje III

Za razliku od topline i živosti na Oregonu, prizor u udaljenom logoru pokraj Mount Forela, sjeverno od arktičkog kruga na Grenlandu, bio je tmurniji. Izvan pećine vjetar je urlao, a temperatura je bila deset stupnjeva ispod nule, ako se ne računa faktor pothladivanja zbog vjetra. Bio je to devedeset i prvi dan ekspedicije i uzbuđenja je odavno nestalo. John Ackerman bio je umoran, obeshrabren i sam u svojim gorkim mislima o porazu.

Ackerman je radio na svojem doktoratu iz antropologije na sveučilištu u Nevadi, u Las Vegasu, a njegovo trenutačno okruženje bilo je jednako udaljeno od njemu poznate pustinje kao što je podvodna planina udaljena od papige. Tri pomoćnika sa sveučilišta otišla su čim je završio semestar, a njihova zamjena doći će tek za dva tjedna. Istina, Ackerman je i sam trebao otići na odmor, ali bio je on čovjek opsjednut snom.

Još od trenutka kad je pronašao opskurnu referencu Pećine bogova pišući svoj doktorat o Ericu Crvenom, osjećao je potrebu da pronađe pećinu prije bilo koga. Možda je cijela stvar bila samo mit, razmišljao je Ackerman, ali ako je postojala, htio je da s tim otkrićem bude povezano njegovo ime, a ne ime nekog uljeza.

Promiješao je grah u limenci na metalnom plameniku pod šatorom koji je podigao u blizini ulaza u pećinu.

Prema opisu koji je preveo bio je siguran da je to pećina koju je Eric Crveni spomenuo na svojoj samrtnoj postelji, ali usprkos više-mjesečnom trudu još se nije probio kroz naizgled čvrsti zid dvadeset stopa u pozadini. On i ostali istražili su svaki inč zidova i poda pećine, ali nisu pronašli ništa. Sama pećina izgledala je kao djelo ljudskih ruku, ali Ackerman nije bio siguran.

Kad se uvjerio da se grah grije, provirio je iz šatora kako bi provjerio da vjetar nije odnio antenu njegovoga satelitskog telefona. Antena je stajala, i on se vratio u šator i provjeri svoj e-mail. Ackerman je zaboravio da je Božić, ali čestitke obitelji i prijatelja podsjetile su ga na to. Dok je odgovarao na poruke, u njemu je rasla tuga. Bio je to svečani dan, kad je većina Amerikanaca s obiteljima i prijateljima, a on je bio Bogu iza leda, sam i u potjeri za snom za koji više nije ni vjerovao da postoji.

Polako, tuga se pretvarala u bijes. Zaboravio je grah, zgrabio Colemanovu svjetiljku sa stola i otišao do udaljenog kraja pećine. Tamo je stao, proklinjući u

sebi niz događaja koji ga je doveo u tu udaljenu, ledenu pustoš na ovu najsvetiju noć. Sva njegova mikroskopska istraživanja i pažljivo otklanjanje prašine četkicama nisu donijeli nikakve rezultate.

Ovdje nije bilo ničega sve je to bila samo varka. Sutra će početi pakirati logor, postaviti će šator i zalihe na sanjke iza snjegomobila, i čim se vrijeme poboljša, krenut će prema najbližem gradu, And-magssaliku, udaljenom stotinjak milja. Pećina bogova ostati će mit.

U napadu bijesa, on izusti kletvu i zamahne svojom svjetiljkom, pa otpusti ručku kad je bila u zamahu prema stropu. Svjetiljka poleti kroz zrak i udari u kameni strop pećine. Staklo se razbije i zapaljena tekućina prolije se po stropu i podu. A tada, iznenada, kao nekom čarolijom, plamen se okrene kao da je uvučen u pukotine na stropu. Preostalo zapaljeno gorivo ulilo se u četiri pukotine koje su oblikovale kvadrat.

Strop pećine, pomisli Ackerman, nismo pretražili strop pećine.

On potrči do ulaza u pećinu, otvori drveni sanduk i izvadi tanke aluminijske cijevi uz pomoć kojih je na podu pećine načinio mrežu za detaljno arheološko istraživanje.

Bile su rastavljene, a svaka je bila duga oko četiri stope. Pretražujući torbu sa zalihama, Ackerman pronađe nešto ljepljive vrpce i omota je oko cijevi, sve dok nije dobio štap dužine oko dvanaest stopa. Uhvatio je cijev poput koplja i brzo se vratio u pećinu.

Razbijena svjetiljka još je ležala na podu i gorjela. Metalni trup bio je iskrivljen, a stakleni dio razbijen, ali još je davala svjetlost. On se zagleda i strop i shvati da je dim od izgorjelog goriva ostavio jedva vidljiv obris kvadrata.

Ackerman podigne štap i polako počne gurati.

Tanki kameni poklopac otvora izgrađen je tako da je imao kose rubove. Čim je Ackerman pritisnuo, pomaknuo se na drevnim drvenim šarkama, sve dok se nije otvorio poput podmazane žaluzine na dobro izrađenom prozoru.

Kad je poklopac bio otvoren, iz otvora se spuste ljestve ispletene od kože morža. Ackerman je zapanjeno stajao. Tada ugasi svjetiljku, vrati se do ulaza u šator i shvati da se grah prekuhao. Ukloni limenku s plamenika, pa pronađe baterijsku svjetiljku, osnovne namirnice za slučaj da se zaglavi, konopac i digitalnu kameru. Zatim se vrati do ljestava kako bi se popeo prema svojoj sudbini.

Kad je prošao kroz otvor, Ackermanu se činilo da se popeo na tavan. Ovo je bila prava pećina. Ona koju su on i studenti tako pažljivo proučavali bila je samo

pažljivo konstruirana varka. Ackerman uključi svjetiljku i krene u smjeru u kojem se u donjoj pećini nalazio otvor. Otprilike na istom mjestu na kojem je dolje bio ulaz, Ackerman pronađe hrpu stijena razmještenih tako da izgledaju kao prirodni odron. Kasnije je mogao raščistiti stijene i proviriti prema ledenoj pustoši, ali za sada, kao i proteklih stoljeća, kamenje će štititi tajne.

Ackerman je nasjeo na varku, koja je izvršila svoju svrhu.

On se okrene od kamenja, pažljivo zaobiđe otvor na podu, pa zastane i spusti jedan kraj konopca do poda. Pažljivo odmatajući konopac, krene niz hodnik, držeći svjetiljku nad glavom.

Zidovi su bili ispunjeni crtežima ljudi u lovu, ubijenih zvjeri i brodova na putovanju u daleke zemlje. Ackermanu je bilo jasno da je mnogo ljudi radilo u toj pećini mnogo godina. Pećina se proširila i svjetlost je obasjala otvore gdje su, dobro sačuvane zahvaljujući hladnoći, na paletama ležale gomile krzna i kože.

Paleta su bile urezane u kamenu da posluže kao ležajevi za rudare. On krene niz prolaz pokraj spavaonice. Iz glavnog prolaza nekoliko kratkih hodnika odvajalo se prema udubinama zatamnjenim vatrom s ognjišta. Dugi, grubo izrezani stolovi, doneseni u pećinu u dijelovima i sastavljeni ovdje, ispunjavali su blagovaonicu čiji je strop bio visok. Šarajući svjetiljkom, Ackerman je mogao vidjeti spremnike za kitovo ulje ugrađene u zidove s fitiljima koji su služili za rasvjetljavanje.

Ovdje je bilo dovoljno prostora za stotinu ljudi.

Ackerman pomiriše zrak i otkrije da je svjež. Zapravo, osjećao se lagani povjetarac. Počeo je razmišljati kako su ljudi Erica Crvenog morali shvatiti kako probušiti ventilacijske otvore i stvoriti sustav protoka zraka kako bi provjetrili pećinu od lošeg zraka i zadaha. Iza blagovaonice nalazila se mala prostorija s ukošenim kamenim koritima pokraj zidova. Korita su bila ispunjena vodom koja se pušila. Svjestan da se radi o primitivnim toaletima, ali i da je prošlo više od tisuću godina otkad su korišteni, Ackerman zamoči prst u vodu. Voda je bila vruća. On shvati da su vjerojatno pronašli geotermalni izvor i preusmjerili ga. Nekoliko stopa dalje, iza primitivnih toaleta, nalazio se povišeni bazen iz kojeg se voda izlivala u korita. Kupelj.

Iza kupelji, Ackerman krene niz uzak prolaz čiji su zidovi bili uglačani i ukrašeni geometrijskim šarama urezanim u stijenu i obojenim crveno i žuto i zeleno. Pred njim se nalazio otvor uokviren pažljivo izabranim dekorativnim stijenama.

Ackerman prođe kroz otvor u veliku prostoriju.

Prema onome što je vidio, zidovi su bili okrugli i glatki. Pod prostorije bio je prekriven kamenim pločama, pa je bio gotovo savršeno ravan. Geode i kristali visjeli su sa stropa poput lusteru. Ackerman posegne dolje i namjesti svoju svjetiljku, pa se uspravi, podigne je iznad glave, i zine u čudu. U središtu prostorije uzdizala se platforma na kojoj je stajala siva kugla.

Geode i kristali koji su visjeli sa stropa raspršili su svjetlost iz svjetiljke na tisuću duga koje su se rasule prostorijom poput odraza disko kugle. Ackerman izdahne, a njegov glas odjekne prostorijom.

On pride platformi koja mu je sezala do prsa i zagleda se u kuglu.

«Meteor», reče on naglas.

Zatim izvadi digitalnu kameru i počne snimati prizor.

Nakon što se spustio niz ljestve, izvadio je Geigerov brojač i knjigu 0 analizi metala, pa pokuša odrediti sastav kugle. Ubrzo ga je otkrio.

Sat kasnije, kad se spustio iz gornje pećine, prenio je digitalne slike i očitavanja iz Geigerovog brojača u e-mail. Nakon što je proveo još sat vremena sastavljajući izjavu za tisak o sebi i uključio to u poruku, poslao je e-mail svojem meceni radi odobrenja.

Zatim je sjeo da uživa u svojoj slavi i čeka odgovor.

Na nadzornoj postaji Ešalon izvan Londona, pokraj Chathama, bilježio se najveći dio svjetskih komunikacija. Kao zajednička engle-sko-američka operacija, Ešalon je izazvao veliku pažnju tiska s obje strane Velike bare. Jednostavno rečeno, Ešalon nije bio ništa više ni manje nego golemi uređaj za prisluškivanje koji je hvatao komunikacije diljem svijeta i provlačio ih kroz računalo koje ih je analiziralo. Određene riječi bile su obilježene, tako da su, kad bi se pojavile, izbacivale cijelu poruku u kojoj se nalaze kako bi ova mogla biti pregledana. Zatim bi poruka prošla kroz cijeli zapovjedni lanac, sve dok ne bi bila proslijeđena odgovarajućoj obavještajnoj službi ili zanemarena kao nevažna.

Ackermanov e-mail s Grenlanda prošao je kroz satelit prije nego što je prenijet u Sjedinjene Države. Kad se vraćala na zemlju, Ešalon ju je uhvatio i prebacio u računalo. U poruci je bila riječ koja je pokrenula nadzor. Vremenom, poruka će proći zapovjednim lancem iz Engleske preko oceana putem sigurne linije do Nacionalne sigurnosne agencije u Marylandu, a zatim do Centralne obavještajne agencije u Langlevu, u Virginiji. No, u Ešalonu je bio i izdajica, pa su rezultati nadzora otišli na više lokacija.

U pećini na Mount Forelu John Ackerman proživljavao je život iz mašte u svojem umu. Već se vidio na naslovnica većine arheoloških magazina; sada je smišljao govor zahvale za ono što je, barem u njegovom umu, bilo ravno Oskaru za arheologiju.

Ovo otkriće bilo je golemo, poput otvaranja piramide, poput pronalaska nedirnute, savršeno očuvane brodske olupine. Razmišljao je o člancima u magazinima, knjigama, televiziji. Ako dobro odigra, mogao bi pretvoriti ovo otkriće u karijeru za cijeli život. Mogao bi postati priznati veliki majstor arheologije, čovjek kojega mediji uvijek pozivaju radi komentara. Mogao je postati slavna ličnost - a danas je već i to samo po sebi značilo karijeru. Uz malo manipulacije, ime John Ackerman moglo je postati sinonim za veliko otkriće.

A tada, njegovo računalo oglašilo se i obavijestilo ga da je dobio poruku. Bila je kratka:

Ne pričaj nikome o ovome. Trebamo još dokaza prije objave. Poslat ću čovjeka da provjeri stvar. On će stići za dan ili dva. Samo nastavi s dokumentiranjem otkrića. Odličan posao, John. Ali šuti o tome.

U prvom trenutku, poruka je naljutila Ackermana. Zatim je razmislio i uvjerio sebe da njegovom dobročinitelju vjerojatno treba vremena da pripremi medijsku oluju kojom će popratiti otkriće. Možda je planirao dati ekskluzivno pravo nekoj od velikih TV kuća, pa je trebao vremena da pripremi intervju. Možda je planirao istovremeni juriš na magazine, novine i televiziju. Uskoro su te misli preplavile Ackermana, i njegov je ego podivljao.

Što veći publicitet, to će njegova buduća slava biti veća.

Za Ackermana, ego prožet mislima o vlastitoj veličini bit će smrtonosna kombinacija.

Poglavlje IV

Ponekad je bolje imati sreće nego biti pametan. Visoko na vrhu, hotela u gradu poznatom po ljudima sklonim riziku, sredovječni čovjek pod imenom Halifax Hickman gledao je u digitalne fotografije na računalu i smiješio se. Čitajući posebno izvješće koje je isprintao nekoliko sati prije, izveo je neka računanja na

komadiću papira, pa se opet zagledao u fotografije. Nevjerojatno. Rješenje njegovog problema je stiglo i to uz poreznu olakšicu za donaciju.

Bilo je to kao da je ubacio četvrt dolara u automat i dobio jack-pot od milijun dolara. Hickman se nasmije - ali to nije bio smijeh ispunjen srećom. Smijeh je bio zao i dolazio je s mjesta lišenog radosti. Obilježen osvetom i zasjenjen mržnjom, dizao se iz dubokog bezdana čovjekove duše.

Kad se prestao smijati, on posegne za telefonom i otipka broj.

Clay Hughes živio je u planinama sjeverno od Missoule, u Montani, u brvnari koju je sam izgradio, na svojem posjedu površine 160 ara. Topli izvori s posjeda osiguravali su grijanje za brvnaru, kao i za niz staklenika koji su mu osiguravali najveći dio hrane. Energija sunca i vjetra pružale su mu struju. Pomoću komunikacije mobitelom i satelitskim telefonom održavao je glasovni kontakt s ostatkom svijeta.

Hughes je imao šesteroznamenasti iznos na bankovnom računu u Missouli, adresu za primanje i slanje pošte, kao i tri putovnice, četiri broja socijalnog osiguranja i vozačke dozvole s različitim imenima i adresama.

Hughes je volio svoju privatnost što nije bilo neobično za plaćene ubojice koji se vole prikrivati.

«Imam posao za tebe», rekao je Hickman.

«Koliko?», upita Hughes prelazeći odmah na bit stvari.

«Možda pet dana, za pedeset tisuća dolara. I ja osiguravam prijevoz.»

«Čini se da će netko imati loš dan», reče Hughes. «Sto još?»

«Kada dovršiš posao, morat ćeš isporučiti jedan predmet», reče mu Hickman.

«Pomaže li to našem cilju?», upita Hughes.

«Da.»

«Onda će isporuka biti besplatna», reče Hughes velikodušno.

«Moj mlažnjak bit će tamo za sat vremena», reče Hickman.

«Toplo se odjeni.»

«Želim zlato», reče Hughes.

«Zlato ćeš i dobiti», reče Hickman, pa prekine vezu.

Sat kasnije, Ravtheon Hawker 800XP spustio se na pistu u Missouli. Hughes isključi motor svojega restauriranog International Scouta iz 1972. Posegne iza sebe, otvori torbu i još jednom provjeri svoje oružje. Kad se uvjerio da je sve u redu, on zatvori torbu i spusti je na tlo. Zatim zatvori stražnja vrata, sagne se i uključi eksplozivnu napravu koja mu je koristila kao protuprovalni alarm.

Ako bilo tko pokuša otvoriti njegovo vozilo dok ga nema, Scout će eksplodirati, uništavajući sve dokaze o vlasništvu, kao i njegove osobne papire. Hughes je bio vrlo paranoičan. On prebaci torbu na rame i krene prema mlažnjaku.

Četrdeset i sedam minuta kasnije mlažnjak je prešao granicu Kanade, leteći prema sjeveru-sjeveroistoku.

Poglavlje V

Dan nakon presretanja e-maila s Grenlanda, Langston Overholt IV. sjedio je u svojem uredu u stožeru CIA-e u Virginiji i zurio u sliku meteora. Pogledao je izvješće o iridiju, a zatim se zagleda u svoj popis agenata. Kao i obično, imao je manjak ljudi. On posegne u zdjelu na stolu, izvadi tenisku lopticu i počne je metodički odbijati od zida i loviti. Ponavljanje ga je opuštalo.

Je li ovo bilo dovoljno važno da povuče agente s drugog zadatka? Uvijek je morao odmjeravati rizik i moguću dobit. Overholt je čekao izvješće znanstvenika CIA-e koje bi moglo dodatno rasvijetliti moguću prijetnju, ali u ovom trenutku stvar se činila prilično jednostavnom. Trebao je nekoga tko će otputovati na Grenland i uzeti meteor. Kada to bude gotovo, rizik će biti minimalan. Budući da su njegovi agenti bili zauzeti, odlučio je pozvati starog prijatelja.

«Dva-pet-dva-četiri.»

«Ovdje Overholt. Kako je na Islandu?»

«Ako pojedem još komadić haringe», reče Cabrillo, «mogao bih otplivati do Irske.»

«Priča se da radiš za komunjare», reče Overholt.

«Siguran sam da znaš za to», reče Cabrillo. »Sigurnosna kriza u Ukrajini.«

«Da», reče Overholt, «i mi radimo na tome.»

Cabrillo i Overholt bili su partneri prije mnogo godina. Pogreška u Nikaragvi koštala je Cabrilla posla u CIA-i, ali spasio je Overholta. Overholt mu nije zaboravio tu uslugu, i tijekom godina preusmjeravao je na Cabrilla i korporaciju onoliko posla koliko je mogao.

«Sav taj terorizam», reče Cabrillo, «bio je dobar za posao.»

«Imaš li vremena za dodatni poslič?»

«Koliko će ljudi zahtijevati?«, upita Cabrillo, razmišljajući o poslovima za koje su već potpisali ugovor.

«Samo jedan», reče Overholt.

«Puna plaća?»

«Kao i uvijek», reče Overholt. «Moj poslodavac nije škrt.»

«Nije škrt, samo je brz na otponcu.»

Cabrillo nije nikada prebolio otpuštanje, i to s dobrim razlogom. Kongres ga je bacio u vatru, a njegov tadašnji šef nije učinio ništa da je ugasi. Prema političarima i birokratima osjećao je jednaku sućut kao i prema zubarskim bušilicama.

«Trebam nekoga da pode na Grenland i pokupi nešto», reče mu Overholt.

«Trajat će dan ili dva.»

«Izabrao si sjajno vrijeme», reče Cabrillo. «Ledeno je, a u ovo doba godine noć traje 24 sata na dan.»

«Cujem da je polarna svjetlost lijepa», reče Overholt.

«Zašto to ne obavi neka od tvojih radilica iz CIA-e?»

«Kao i obično, nitko nije slobodan. Radije ću platiti tvojim ljudima i podići najmanju moguću buku oko toga.»

«Još imamo nekoliko dana posla ovdje», reče Cabrillo, «prije nego što budemo slobodni.»

«Juan», reče Overholt vedro, «prilično sam siguran da je ovo posao za jednog čovjeka. Ako pošalješ jednoga svojeg čovjeka tamo i on pokupi ono što nam je potrebno, može se vratiti do kraja summita.»

Cabrillo promisli o tome na trenutak. Ostatak njegovog tima bio je zabavljen osiguranjem emira. Posljednjih nekoliko dana, Cabrillo je bio na Oregonu i bavio se poslovanjem korporacije. Bilo mu je dosadno i osjećao se poput trkaćeg konja u konjušnici.

«Ja ću preuzeti posao», reče Cabrillo. «Moji ljudi imaju ovdje stvari pod kontrolom.»

«Kako želiš», reče Overholt.

«Moram samo odletjeti i pokupiti nešto, je li tako?»

«Tako je.»

«O čemu se radi?»

«O meteoru», reče Overholt polako.

«Zašto, zaboga, CIA želi meteor?», upita Cabrillo.

«Zato što mislimo da je načinjen od iridija, a iridij se može upotrijebiti u izradi 'prljave bombe'.»

«Što još?», upita Cabrillo, koji je postao oprezan.

«Moraš ga ukrasti od arheologa koji gaje pronašao«, reče Overholt, «po mogućnosti bez da ovaj to otkrije.»

Cabrillo zastane na trenutak. «Jesi li u posljednje vrijeme pogledao u svoju jazbinu?»

«Kakvu jazbinu?«, reče Overholt, zagrizavši mamac.

«Jazbinu guja otrovnica u kojoj živiš«, reče Cabrillo.

«Dakle, preuzet ćeš posao?»

«Pošalji mi detalje«, reče Cabrillo. «Krenut ću za nekoliko sati.»

«Ne brini - ovo bi trebala biti najlakša zarada za korporaciju u ovoj godini. Poput božićnog dara od starog prijatelja.»

«Čuvaj se prijatelja koji darove nose«, reče Cabrillo, pa prekine vezu.

Sat kasnije, Juan Cabrillo dovršavao je posljednje pripreme.

Kevin Nixon obriše ruke u krpu, pa je baci na klupu u trgovini čarolijama. Trgovina čarolijama bila je odjel na Oregonu koji se bavio opremom za zadatke, specijaliziranom elektronikom, krinkama i kostimima. Nixon je bio nadzornik odjela, kao i kreativni izumitelj.

«Bez preciznih podataka«, reče Nixon, «to je najbolje što mogu učiniti.»

«Izgleda sjajno, Kevine«, reče Cabrillo, uhvati predmet i položi ga u kutiju koju zatim zalijepi vrpcom.

«Uzmi ovo i ovo«, reče Nixon pružajući pakete Cabrillu.

Cabrillo odloži pakete u torbu.

«U redu«, reče Nixon, «imaš odjeću za hladnoću, komunikacijsku opremu, hranu za preživljavanje i sve drugo što mi se učinilo da bi ti moglo zatrebati. Sretno.»

«Hvala«, reče Cabrillo. «Sada moram poći gore i porazgovarati s Hanleyjem.»

Manje od sat kasnije, nakon što je provjerio da Max Hanlev, njegov zamjenik, ima operaciju u Revkjaviku pod kontrolom, Cabrillo se odvezao do zračne luke odakle će odletjeti na Grenland. Ono što se činilo jednostavnim poslom, zakomplicirat će se.

Kada sve bude gotovo, jedna će država biti u opasnosti, i ljudi će umirati.

Poglavlje VI

Pieter Vandervvald bio je trgovac smrću. Kao bivši šef južnoafričkog PEO-a, Programa eksperimentalnog oružja, za vrijeme apartheida, Vanderwald je nadzirao

strašne eksperimente kao što je kemijska sterilizacija ljudi putem prehrambenih aditiva, širenje zaraznih bolesti i bioloških oružja zrakom u naseljenim područjima, te izlaganje stanovništva kemijskom oružju u tekućem obliku.

Nuklearno, kemijsko, biološko, auditorno, električno - ako se moglo upotrijebiti za ubijanje, Vandervvald i njegov tim bi to izradili, kupili, ili sami konstruirali. Njihovi tajni testovi pokazali su da određena kombinacija agensa, ako se pažljivo upotrijebe, može onesposobiti ili ubiti tisuće crnih Južnoafrikanaca unutar trideset i šest sati. Daljnja istraživanja pokazala su da bi unutar tjedan dana pomrlo 99 posto nezaštićene populacije južno od Jarčeve obratnice, ili polovice južnog dijela Afrike. Za svoj je posao Vandervvald dobio nagradu i novčani bonus u visini dvomjesečne plaće.

Bez dalekometnih raketnih sustava poput ICBM-a ili SCUD-a, i uz ograničene snage vojnog zrakoplovstva, Vandervvald i njegov tim usavršili su metode ubacivanja smrtonosnih agensa u populaciju, koja bi ih zatim dalje širila. Trovali bi zalihe vode, puštali uzročnike bolesti i u vjetar, ili se koristili tenkovskim ili topovskim granatama /a raspršivanje bolesti.

Pripadnici PEO-a bili su vrhunski stručnjaci u svojem području, ali kad je apartheid ukinut, brzo su i potajno raspušteni, i Vandervvald i drugi znanstvenici prepušteni su sami sebi.

Mnogi od njih uzeli su otpremnine i umirovili se, ali nekolicina, poput Vanderwalda, ponudila je svoje specijalizirane vještine i znanje na otvorenom tržištu. Svijet u kojem je raslo nasilje bio je zainteresiran za njihove jedinstvene talente. Države na Srednjem istoku, u Aziji i Južnoj Americi tražile su njegove savjete i stručnost. Vandervvald je imao samo jedno pravilo - nije radio besplatno. Malo više od stotinu jarda dalje, loptica je pala na manje od deset jarda od travnjaka, promašivši zamalo pješčanik.

«Dakle, prah iz zraka bio bi dovoljan da obavi posao?», upita Hickman Vandervvalda dok je ulazio u vozilo.

«Ukoliko imate zrakoplov u blizini lokacije.»

«Imate li bolju ideju?», upita Hickman dok je ubrzavao prema loptici.

«Da», reče Vandervvald, «udarac u srce vaših neprijatelja. Ali to će vas koštati.»

»Mislite li da je novac problem?», upita Hickman.

«Ovo ste dobro izveli», reče Vandervvald vedro.

Lagani povjetarac puhao je prema rupi. Temperatura je bila osamdeset stupnjeva Fahrenheita. Zrak je bio suh poput vreće brašna i čist poput stakla.

«Povjetarac je pomogao», reče Halifax Hickman, priđe vozilu i ubaci palicu u torbu, pa sjedne za volan.

Na igralištu nije bilo nosača torba niti drugih igrača golfa. Bio je tu samo tim osiguranja koji se pojavljivao i nestajao između drveća, nekoliko pataka u jezeru, i mršava, prašnjava crvena lisica koja je ranije pretrčala preko terena. Bilo je neobično tiho, s atmosferom prisjećanja na godinu koja se približavala kraju. «Dakle», reče Vandervvald, «očito stvarno mrzite te ljude.»

Hickman pritisne papučicu za gas i vozilo poskoči niz teren prema njihovim udaljenim lopticama. «Plaćam vas zbog vašeg znanja, a ne psihoanalize.»

Vandervvald klimne i opet se zagleda u fotografiju. «Ako je to ono što mislite da jest», reče on tiho, «imate pravi dragulj. Radioaktivnost je vrlo visoka, i izrazito je opasan u čvrstom obliku ili u obliku prašine. Imate niz opcija.»

Hickman pritisne kočnicu kad se vozilo približilo Vander-vvaldovoj loptici. Kad se vozilo zaustavilo, Južnoafrikanac je izišao iz vozila, prišao stražnjem dijelu, izvadio palicu iz torbe, pa se približio loptici i pripremio za udarac. Nakon nekoliko probnih zamaha, stao je i koncentrirao se, a zatim glatko zamahnuo prema loptici. Loptica poleti zrakom sve više.

Poglavlje VII

Ponekad je temperatura jednako stanje uma kao i objektivno stanje. Ako ugledate valove vrućine kako se dižu s asfalta, veliki su izgledi da ćete pomisliti kako je vani toplije nego ako vidite istu cestu prekrivenu snijegom.

Juan Cabrillo nije imao iluzija u vezi s onim što je gledao. Prizor koji se pred njim prostirao kroz prozor letjelice koja je letjela preko Danskog tjesnaca od Islanda do Grenlanda mogao je smrznuti čovjekovo srce i natjerati ga da protrlja ruke. Istočna obala Grenlanda bila je planinski kraj, i vrlo usamljeni prizor. Na tisućama četvornih milja istočnog Grenlanda živjelo je manje od pet tisuća ljudi.

Nebo je bilo duboko plavocrne boje i prepuno snježnih oblaka. Čovjek nije morao dodirnuti vodu s bijelim kavicama duboko ispod da bi znao kako je temperatura vode ispod razine smrzavanja i kako je u tekućem stanju isključivo

zahvaljujući soli. Tanki sloj leda na krilima i mraz na vjetrobranu pridonosili su atmosferi, ali debeli ledeni sloj koji je prekrivao Grenland, jedva vidljiv kroz vjetrobran, davao je vrlo hladan i zloslutan osjećaj.

Cabrillo zadržati protiv svoje volje i zagleda se kroz bočni prozor.

«Stižemo za deset minuta», reče pilot. «Vjetar je brzine samo deset do petnaest čvorova. Slijetanje bi trebalo biti glatko.»

«U redu», reče Cabrillo nadglasavajući buku motora.

Ljudi su nastavili letjeti u tišini prema stjenovitom obrisu na horizontu.

Nekoliko minuta kasnije, Cabrillo osjeti kako letjelica usporava dok se približavala rubu piste. Pilot je skrenuo zrakoplov tako da priđe pisti paralelno. Cabrillo je gledao kako pilot namješta kontrole dok su se približavali. Minutu kasnije, pilot je spustio stajni trap, preletio kratku udaljenost i okrenuo se radi posljednjeg prilaska piste.

«Držite se», reče pilot, «uskoro ćemo sletjeti.»

Cabrillo se zagleda u ledenu pustoš. Svjetla na pisti bacala su blijedi sjaj u poslijepodnevnu tminu. Oznake na pisti pojavljivale su se i nestajale u snijegu. Cabrillo ugleda blago ispruženu oznaku za vjetar kroz izmaglicu i tamu.

Pista u Kulusuku, gdje su slijetali, služila je malobrojnoj populaciji od četiri stotine osoba, i nije bila mnogo više od šljunčane staze smještene iza planinskog grebena pokraj nekoliko manjih zgrada. Najbliži sljedeći grad - Angmagssalik, ili Tasiilaq, kako je glasilo njegovo inuitsko ime, bio je udaljen deset minuta leta helikopterom, i imao je trostruko veću populaciju od Kulusuka.

Kad je zrakoplov došao nad pistu, pilot ga izravna prema vjetru. Sekundu kasnije, poljubio je pistu lako poput pera. Nakon što je odrulao snijegom prekrivenom šljunčanom pistom, usporio je ispred metalne zgrade. Pilot brzo prođe kroz listu radnja nakon leta, isključi motor i pokaže prema zgradi.

«Moram ga napuniti gorivom», reče on. «Možete ući unutra.»

Poglavlje VIII

U istom trenutku kad se Cabrillo spuštao u Kulusuku, pilot Hawkera 800XP upravo je gasio motore na pisti zračne luke Kanger-lussuaqa na zapadnoj obali Grenlanda. Kangerlussuaq je imao asfaltiranu pistu od šest tisuća stopa na koju su mogli slijetati i veliki mlažnjaci, i koja se često koristila kao postaja za dopunu goriva za teretne letove prema Europi i dalje. Zračna luka bila je udaljena gotovo

četiri stotine milja od Mount Forela, ali imala je najbližu pistu na koju je mogao sletjeti Hawker. Clay Hughes čekao je da kopilot otvori vrata, pa ustane sa sjedala. «Kakve su vam zapovijedi?», upita Hughes.

«Moramo vas čekati», reče kopilot, «ili otići ukoliko nam šef tako javi.»

«Kako ću doći do vas?»

Kopilot pruži Hughesu posjetnicu. «Evo broja satelitskog telefona pilota. Samo nas pozovite i dajte nam pola sata za pripremu.»

«Jesu li vam rekli kako bih trebao stići tamo kamo idem?»

Pilot proviri iz kabine. «Jedan čovjek približava se zrakoplovu*, reče on, pa pokaže prema vjetrobranu. «Pretpostavljam da je došao po vas.»

Hughes stavi posjetnicu u džep svoje parke. «Onda u redu.» Ledeni vjetar puhao je niz pistu, raspršujući suhi snijeg poput konfeta na paradnoj pisti. Dok je Hughes silazio iz Hawkera, oči mu zasuze.

«Vi ste sigurno klijent kojega moram prevesti do Mount Forela», reče čovjek i ispruži ruku. «Zovem se Mike Neilsen.»

Hughes je dao Neilsenu lažno ime, pa se zagledao iza njega.

«Jeste li spremni za polazak?»

«Ne možemo krenuti do jutra», reče Neilsen. «Vas i pilote u hotelu čekaju dvije sobe. Možemo krenuti s prvim svjetlom - ukoliko se vrijeme smiri.»

Ljudi krenu prema terminalu. «Ima li vaša letjelica dovoljan domet da odleti ravno do Mount Forela?», upita Hughes.

«Domet je šest stotina milja po lijepom vremenu«, reče mu Nielsen. «Međutim, sigurnosti radi, mislim da bismo trebali dopuniti gorivo u Tasiilaqu prije nego što poletimo do planine.»

Stigli su do zgrade terminala i Nielsen otvori vrata i pozove 1 lughesa da ude. Nielsen usmjeri Hughesa prema mjestu gdje je za običnim metalnim stolom sjedio usamljeni Inuit. Noge u čizmama ispružio je na stol i drijemao.

«Isnik», reče Nielsen usnulom čovjeku, »vrijeme za posao.»

Čovjek otvori oči i zagleda se u dva čovjeka koji su stajali pred njim. «Hej, Mike», reče on vedro. «Molim vas putovnicu«, reče on Hughesu.

Hughes preda službeniku američku putovnicu s lažnim imenom i pravom fotografijom. Isnik jedva i pogleda ispravu prije no što je udario žig i odobrio ulaz u zemlju. «Svrha posjeta?«, upita on.

»Znanstveno istraživanje«, odgovori Hughes.

«Valjda nitko ne dolazi ovamo zbog lijepog vremena, zar ne?», reče Isnik praveći bilješku na komadiću papira na svojem stolu.

«Možeš li obavijestiti pilote da dođu u hotel kada završe s poslom?«, zamoli Neilsen Isnika.

«Može», reče Isnik, pa vrati čizme na stol.

Neilsen povede Hughesa prema izlaznim vratima terminala.

«Ovo je stara američka zrakoplovna baza«, reče on. «Hotel je bio zapovjedna zgrada baze. Zapravo, vrlo je ugodan. Ima jedini zatvoreni bazen na Grenlandu, pa čak i kuglanu sa šest staza. U ovoj zemlji, to je najbliže smještaju s četiri zvjezdice.«

Ljudi su prošli kratku udaljenost preko parkirališta do hotela i Hughes je dobio svoj ključ.

Dva sata kasnije, nakon obroka od volovskih odrezaka i pečenih krumpirića, smjestio se u svoju sobu. Bilo je tek rano poslijepodne, ali sljedećeg dana čekalo ga je mnogo posla, i htio se dobro odmoriti.

Poglavlje IX

Juan Cabrillo s lakoćom je prošao carinu u malom terminalu u Kulusuku, pa se zagledao u kartu na zidu u blizini izlaznih vrata. U kratkim mjesecima ljeta otok Kulusuk bio je okružen vodom. Čim bi st igla jesen, temperature bi se spustile, i more bi se smrznulo u debele ledene ploče. Iako led nikada nije bio tako debelo da bi izdržao težinu lokomotive, automobili, kamioni ili snježna vozila nisu imali problema s prelaskom na kopno.

Zimi, Kulusuk više nije bio otok. Led gaje spajao s Grenlandom.

Od mjesta na kojem se nalazio Cabrillo, polarni je krug bio udaljen malo više od šezdeset milja, a od tamo do Mount Forela bilo je još dvanaestak milja. Zimski solsticij, 22. prosinca, prošao je prije samo nekoliko dana. Taj je dan na liniji polarnog kruga bio jedini dan potpune tame u cijeloj godini.

Sjeverno od linije kruga, zavisno o tome koliko bi čovjek daleko otišao, tama je bila dugotrajnija. Što bi išao dalje na sjever, tama je trajala dulje. Na mjestu polarnog kruga i južno od njega, 22. prosinca označavao je prekretnicu. Kako je zima napredovala prema proljeću, dnevno svjetlo produljivalo se za nekoliko minuta svakoga dana. Kad bi došlo ljeto, izišlo bi ponoćno sunce, a na području sjeverno od polarnog kruga neko vrijeme nije ni zalazilo.

Bio je to ciklus koji se ponavljao tijekom bezbrojnih eona.

Napolju, vjetar je urlao i bacao komade smrznutog snijega na prozore terminala. Vrijeme je izgledalo privlačno poput unutrašnjosti hladnjače za meso. Cabrillo uzdrhta. Iako je još uvijek bio u zatvorenom, zakopčao je svoju parku.

Budući da je Kulusuk bio južno od polarnog kruga, danas će biti nekoliko minuta dnevne svjetlosti. No, Mount Foral još je bio u potpunoj tami.

Sljedećih nekoliko dana i tjedana, vrh planine uhvatit će prve zrake sunca. Tijekom sljedećih mjeseci, sunčeva svjetlost spuštati će se niz planinu poput žute boje prolivene na piramidu.

No, kad bi čovjek pogledao van, ne bi mogao ni pretpostaviti da je sunce negdje u blizini.

Međutim, u ovom trenutku, Cabrillo je manje brinuo zbog tame, a više zbog prijevoza. Udaljio se do zida terminala, izvadio satelitski telefon i pritisnuo brzo biranje.

«Što si otkrio?», upita on kad se Hanlev javio.

Zbog Overholtovog inzistiranja na žurbi, Cabrillo je otišao s Oregona bez jasnog plana o tome kako će otputovati do Mount Forela. Hanlev ga je uvjeravao da će imati plan kada on stigne na odredište.

«Možeš iznajmiti neke pseće saonice», reče Hanlev, «ali u tom slučaju trebao bi vodiča, a pretpostavio sam da ne želiš svjedoka, pa sam tu mogućnost isključio. Helikopteri iz Kulusuka imaju redovne rute do Tasiilaqa i natrag, ali nisu za iznajmljivanje, a zbog vremena ne mogu poletjeti.»

«Nije vrijeme za šetnju», reče Cabrillo gledajući van.

«Niti za skijanje», doda Hanlev, «iako znam da se ponosiš svojom skijaškom vještinom.»

«Pa što ćemo onda?»

«Računalom sam izvadio registracije vozila iz tog područja nije trajalo dugo, jer u Kulusuku živi svega oko četiri stotine ljudi. Prekrižio sam snjegomobile jer bi tako bio izložen snijegu i hladnoći, a osim toga lako se kvare. Ostali su nam snježni gusjeničari. Oni su spori i troše mnogo goriva, ali imaju grijalice i mnogo prostora za zalihe. Mislim da nam je to najbolja mogućnost.»

«Zvuči razumno», reče Cabrillo. «Gdje je smještena tvrtka za iznajmljivanje?»

«Nema je», reče Hanlev, «ali izvukao sam imena i adrese pri-sutnih vlasnika iz grenlandskog registra, i nazvao nekoliko brojeva, sitko od ljudi koji ih posjeduju nema kućne telefonske brojeve, ali .ispio sam doći do pastora u lokalnoj crkvi. Rekao je da postoji jedan čovjek koji bi mogao iznajmiti vozilo - ostala su zauzeta.»

«Koja je adresa?», upita Cabrillo, vadeći olovku i mali notes iz .voje parke.

«Adresa je šesta kuća nakon crkve, crveni zidovi i žuti trijem.»

«Ovdje na sjeveru ulice nemaju imena, ha?»

«Valjda se svi poznaju», reče Hanlev.

«Čini se daje lokalno stanovništvo prijateljski nastrojeno.»

«Nisam baš siguran u to», reče mu Hanlev. «Pastor je spomenuo da vlasnik prilično puno pije tijekom zime. Rekao je i to da gotovo svi u gradu nose oružje radi zaštite od medvjeda.»

Cabrillo klimne. «Dakle, u osnovi, moram nagovoriti pijanog i naoružanog domorodca da mi iznajmi svoj snježni gusjeničar i mogu krenuti», reče Cabrillo, tapkajući pakete novčanica od po stotinu dolara u džepu svoje jakne. «Zvuči jednostavno.»

«No, ima još nešto - on nije domorodac. Odrastao je u Arvadi, n Coloradu, i unovačen je u vojsku tijekom Vijetnamskog rata. Koliko sam shvatio iz baze podataka, kad se vratio, proveo je nekoliko godina po bolnicama. Nakon toga je napustio državu, s namjerom da ode što je moguće dalje od SAD-a.»

Cabrillo opet pogleda kroz prozor. «Čini se da je ispunio cilj.»

«Žao mi je, Juan», reče Hanlev. «Za dva dana, kada završi sum-mit, možemo premjestiti Oregon i Adams te može prebaciti helikopterom. No, u ovom je trenutku to sve što imamo.»

«Nema problema», reče Cabrillo gledajući u svoje bilješke.

«Šesta kuća od crkve.»

«Crveni zidovi», reče Hanlev, «i žuti trijem.»

«Pa, idem upoznati luđaka.»

On prekine vezu i iziđe napolje.

Cabrillo je ostavio svoju kutiju sa zalihama u zračnoj luci i prišao snjegovobilu pokraj kojeg je stajao inuitski tinejdžer.

Dječak je podigao obrve kad mu je Cabrillo dao adresu, ali nije ništa rekao.

Činilo se da ga više zanima plaćanje, koje je spomenuo u danskoj valuti.

«Koliko je to u američkim dolarima?», upita Cabrillo.

«Dvadeset», reče mladić bez oklijevanja.

«Može», reče Cabrillo i preda mu novčanicu.

Mladić se popne na snjegomobil i posegne prema gumbu za start. »Poznajete Gartha Brooksa?«, upita mladić, pretpostavljajući da svi Amerikanci poznaju jedni druge, kao što se poznaju svi stanovnici njegovog sela.

«Ne», reče Cabrillo, «ali jednom sam igrao golf s Willieom Nelsonom.»

«Super. Je li dobar?»

«Ima vraški udarac», reče Cabrillo kad je mladić pritisnuo gumb i kad je motor zaurloao.

«Penjite se», vikne mladić.

Kad se Cabrillo smjestio, mladić pojuri iz zračne luke. Svjetla snjegomobila jedva su se probijala kroz tamu i snježnu mećavu. Kulusuk je bio skupina kuća udaljenih od zračne luke oko milju. Kuće su bile djelomično zametene snježnim zapusima. Iz dimnjaka su se uzdizali stupovi dima i pare. Pokraj kuća su bili smješteni psi za vuču, kao i mnogi snjegomobili. Skije su bile zabijene u snijeg, a krpelje su visjele na čavlina pokraj vrata.

Život u Kulusuku činio se težak i turoban.

Sjeverno od grada, ledena ploča koja je vodila na kopno bila je jedva vidljiva. Površina leda bila je crna i skliska, a vjetar je tjerao snijeg i stvarao male zapuhe koji su stalno mijenjali oblik. Brda s druge strane leda bila su vidljiva samo kao obrisi, kao drukčija nijansa sive boje na pozadini ništavila. Prizor je izgledao privlačno poput krematorija. Cabrillo osjeti kako snjegomobil usporava, da bi zatim stao.

On side s vozila i stane na snijeg.

«Kasnije», reče tinejdžer i brzo mahne rukom.

Mladić zatim okrene upravljač nalijevo, okrene vozilo i odjuri. Cabrillo je ostao sam na hladnoći i u tami. Nekoliko sekunda promatrao je napola zatrpanu kuću. Tada krene kroz zapuhe prema ulaznim vratima. Zastao je kod vrata, a zatim pokucao.

Poglavlje X

Hickman je zurio u dokumente Nabavnog ureda Saudijske Arabije koje su njegovi hakeri izvadili iz baze podataka. Dokumenti SLI prevedeni s arapskog na engleski, ali prijevod je bio daleko od savršenog. Pregledavajući liste, ispisivao je

bilješke pokraj kolona. Jedna stavka isticala se. Bili su to podlošci za klečanje od pletene vune, a dobavljač je bio iz Maidenheada u Engleskoj. On posegne za interkomom i pozove tajnicu.

«U hotelu Nevada postoji jedan gosp. Whalid koji radi za mene. Mislim da je pomoćnik direktora za hranu i pića.»

«Da, gospodine», reče tajnica.

«Neka me odmah nazove», reče Hickman. «Imam pitanje za njega.»
Nekoliko minuta kasnije, njegov telefon zazvoni.

«Ovdje Abdul Whalid», reče glas. «Rekli su mi da vas nazovem.»

«Da», reče Hickman. »Nazovite u moje ime ovu kompaniju iz Engleske« - on mu izdiktira telefonski broj - «i pravite se da ste službenik iz Saudijske Arabije ili nešto slično. Imaju više milijuna dolara vrijednu narudžbu za podloške za klečanje od pletene vune, i želim znati što to točno znači, podlošci za klečanje od pletene vune.»

«Mogu li pitati zbog čega, gospodine?»

»Posjedujem tvornice za izradu tekstila«, slaže Hickman.

«Volio bih znati što je to, jer ako ih mi možemo proizvoditi, želim znati zašto se moji ljudi nisu natjecali za taj posao.»

To je "VWhalidu zvučalo logično. «Vrlo dobro, gospodine. Nazvat ću ih i odmah ću vam javiti.»

«Odlično.» Hickman se zagleda u sliku meteora. Deset minuta kasnije, Whalid ga je opet nazvao.

«Gospodine», reče Whalid, «to su molitveni sagovi. Narudžba je tako velika zato što država mijenja cijeli inventar koji se koristi u Meki. Čini se da to rade svakih deset godina.»

«Hmm, dakle, propustili smo priliku kakvu nećemo imati neko vrijeme. To nije dobro.»

«Žao mi je, gospodine», reče Whalid. «Ne znam da li znate da sam i ja upravljao tvornicom za izradu tekstila u svojoj zemlji prije prevrata. Bio bih vrlo zainteresiran...»

Hickman ga grubo prekine. Um mu je već bio u pogonu.

»Pošaljite mi životopis, Whalide«, reče on, «i pobrinut ću se da dođe do prave osobe.»

«Razumijem, gospodine», reče Whalid ponizno.

Hickman spusti slušalicu bez da se pozdravio s čovjekom.

Pieter Vanderwald javio se na svoj mobitel dok je vozio na ulazu u Palm Springs, u Kaliforniji.

«Ja sam», reče glas.

«Ovo nije sigurna linija«, reče Vanderwald, «pa govorite općenito i kraće od tri minute.»

«Ona tvar o kojoj smo razgovarali«, reče čovjek, «može li se upotrijebiti u obliku spreja?»

«To je jedan od načina. U tom slučaju prenosila bi se zrakom ili bi se širila ljudskim lancem putem dodira ili kašlja.»

«Bi li se tvar prenosila s osobe na osobu kad bi bila na njihovoj odjeći?»

Vanderwald pogleda digitalni sat na radiju svojega iznajmljenog automobila. Prošlo je pola vremena dopuštenog za razgovor.

«Da, prenijelo bi se s odjeće i kože, čak i putem zraka.»

«Koliko bi trebalo vremena da čovjek umre nakon izlaganja tvari?»

Digitalni sat pokazivao je kako vrijeme teče. «Za tjedan dana -možda i manje. Bit ću na svojoj fiksnoj liniji večeras ako želite nastaviti razgovor.»

Linija se prekine i čovjek se nasloni u stolcu. Zatim se nasmiješi.

«Malo više od dva milijuna čini se visokom cijenom, s obzirom na prošlogodišnji prihod«, reče odvjetnik preko telefona. «Kada ispune ugovore koje imaju, knjige će im biti prazne.»

«Samo obavite posao«, reče Hickman tiho. «Otpisat ću sve gubitke kroz dobit svojeg imanja kod Docklandsa.» «Vi ste šef«, reče odvjetnik. «Tu ste u pravu.» «Odakle želite da stignu sredstva?»

Hickman pogleda zaslon svojeg računala. »Upotrijebite pariški račun«, reče on, «ali želim sutra zatvoriti transakciju i preuzeti kompaniju za najkasnije 72 sata.»

«Mislite da će sljedećih nekoliko dana doći do manjka britanskog tekstila?«, upita odvjetnik. «Ili znate nešto što ja ne znam?»

«Znam mnogo toga što vi ne znate«, reče Hickman, «ali ako nastavite s razgovorom, imat ćete samo 71 sat da sve izvedete. Vi samo učinite ono za što ste plaćeni - ja ću se pobrinuti za planiranje.» «Hoću, gospodine«, reče odvjetnik, pa prekine liniju. Hickman se nasloni u stolcu i opusti na trenutak. Zatim podigne povećalo sa stola i zagleda se u fotografije snimljene iz zraka koje su stajale pred njim. Spusti povećalo pa prouči kartu. Napokon, otvori jedan registrator i prelista fotografije u njemu.

Bile su to fotografije žrtava nuklearnih bomba iz Hirošime i Nagasakija. Iako su bile u boji i vrlo uznemirujuće, čovjek se nasmiješi. Osveta je moja, pomisli on. Te večeri nazvao je Vanderwalda na fiksnu liniju.

«Pronašao sam nešto bolje«, reče Vanderwald. «Radi se o zraku nošenoj zaraznoj bolesti koja napada pluća. Vrlo je toksična i trebala bi pobiti oko 80 posto stanovništva države.»

«Koliko košta?», upita Hickman.

«Količina koja je vama potrebna koštat će šest stotina tisuća dolara.»

«Kupi je», reče Hickman, «kao i sav C-6 koji možeš nabaviti.»

«Koliko je velika zgrada koju želite srušiti?«, upita Vanderwald.

«Veličine Pentagona.»

«To će biti milijun i dvjesto tisuća.»

«Plaćeno čekom?», upita Hickman.

«Zlatom», odgovori Vanderwald.

Poglavlje XI

Cabrillo je gledao u rogove mošusnog goveda na vratima. Zatim posegne, dohvati željezni zvekir u obliku ribe i spusti ga na teška drvena vrata. Začuje zvuk koraka iznutra, a zatim se sve utiša. Iznenada, u vratima se pojavi otvor veličine kriške kruha i kroz njega proviri lice. Čovjek je imao upale obraze, sivu bradu umrljanu duhanom, brkove i krvave oči. Zubi su mu bili prljavi.

«Ubaci je kroz otvor.»

«Što da ubacim?», upita Cabrillo.

«Jacka», reče čovjek, «bocu Jacka.»

«Došao sam razgovarati s vama o iznajmljivanju gusjeničara.»

«Niste iz trgovine?«, upita čovjek s prizvukom razočaranja i očajja u glasu.

«Ne», reče Cabrillo, «ali ako me pustite da razgovaramo, poslije ću vam donijeti bocu.»

«Govorite o Jack Daniel'su«, upita čovjek, «ne o jeftinoj patvorini?« Cabrillu je bilo hladno, i svakog trenutka postajalo mu je sve hladnije. «Da, napravljen u Lynchburgu, u Tennesseeju, crna etiketa - znam na što mislite. Sada otvorite vrata.»

Čovjek zatvori otvor i otključa vrata. Cabrillo ude u dnevnu

sobu ukrašenu prljavštinom i neredom. Prašina od prošlog ljeta prekrivala je stolove i gornje rubove okvira.

Smrad je bio mješavina trule ribe i prljavih nogu. Dvije svjetiljke na dva bočna stolića osvjetljavale su inače mračnu sobu.

»Oprostite na neredu«, reče čovjek. «Moja čistačica otišla je prije nekoliko godina.»

Cabrillo je ostao u blizini vrata nije imao namjeru ulaziti dublje u sobu.

«Kao što sam rekao, zainteresiran sam za iznajmljivanje vašeg snježnoga gusjeničara.»

Čovjek se spusti u pohabani stolac na sklapanje. Mala boca whiskyja stajala je na stoliću pokraj njega. Bila je gotovo prazna, na dnu je ostao jedva prst tekućine. Čovjek tada ulije ostatak sadržaja boce u oštećenu šalicu za kavu i otpije gutljaj. «Kamo planirate poći?», upita čovjek.

Prije no što je Cabrillo mogao odgovoriti, čovjeka uhvati napad kašlja. Cabrillo pričeka kraj napada.

«Mount Forel.»

«Vi ste s onim arheolozima?»

«Da», slaže Cabrillo.

«Vi ste Amerikanac?»

«Da.»

Čovjek klimne. »Oprostite mi na manirama. Ja sam Woody Campbell. Svi u gradu zovu me Woodman (šumski čovjek)

Cabrillo priđe i ispruži ruku u rukavici prema Campbellu.

«Juan Cabrillo.»

Oni se rukuju, a zatim Campbell pokaže prema obližnjem stolcu. Cabrillo sjedne i Campbell se zagleda u njega bez riječi. U prostoriji zavlada tišina. Napokon, Campbell progovori.

«Ne izgledate mi kao znanstvenik«, reče on napokon.

«Kako bi arheolog trebao izgledati?»

«Ne kao netko tko je bio u borbi», reče Campbell, «kao netko tko je morao uzimati tuđi život.»

«Pijani ste», reče Cabrillo.

»Održavam pijanstvo«, reče Campbell, «ali ne čujem da ste nešto zanijekali.» Cabrillo ne reče ništa.

«Vojska?», upita Campbell, držeći se teme.

«CIA, ali to je bilo dosta davno.»

«Znao sam da niste arheolog.»

«CIA ima i arheologe», reče Cabrillo.

U tom trenutku začuje se kucanje na vratima. Cabrillo pokaže Campbellu da oстане na mjestu, pa priđe vratima. Jedan Inuit odjeven u jednodijelni snježni kombinezon stajao je s vrećicom u ruci.

«To je whisky?», upita Cabrillo.

Čovjek klimne, Cabrillo posegne u džep i izvadi svežanj s novcem. Iz njega izdvoji novčanicu od stotinu dolara, predaje čovjeku, a ovaj mu preda bocu.

«Ne mogu vam vratiti ostatak», reče Inuit.

«Je li ovo dovoljno za ovu i još jednu bocu», upita Cabrillo, «kao i mali dodatak za vaš trud?»

«Da, reče Inuit, «ali vlasnik mi dopušta da isporučim Woodmanu samo jednu bocu dnevno.»

»Donesite drugu sutra i zadržite ostatak«, reče Cabrillo.

Inuit klimne i Cabrillo zatvori vrata. Ponese vrećicu s whis-kyjem, priđe Campbellu i preda mu je. Campbell izvadi bocu iz vrećice, zgužva papir i baci ga prema kanti za smeće, ali promaši. Zatim slomi pečat i napuni čašu. »Cijenim to«, reče on.

»Ne biste trebali«, reče mu Cabrillo. »Trebali biste prestati.«

«Ne mogu«, reče Campbell gledajući bocu. »Pokušao sam.«

»Glupost. Radio sam s momcima koji su bili teži alkoholičari od vas, a danas više ne piju.«

Campbell je sjedio u tišini. «Pa, gosp. CIA», reče on napokon, »smislite način da me odviknete i snježni gusjeničar je vaš. Nisam ga koristio mjesecima ne mogu izići iz kuće.»

»Služili ste u vojsci«, reče Cabrillo.

«Tko ste vi, dovraga?», upita Campbell. «To ne zna nitko na Grenlandu.»

»Vodim specijaliziranu kompaniju koja se bavi obavještajnim poslovima i osiguranjem - privatna korporacija. Možemo saznati bilo što.«

«Ne serete?»

«Ne serem«, reče Cabrillo. »Što ste radili u vojsci? Nisam to pitao svoje ljude.«

«Bio sam u Zelenim beretama, a zatim u Projektu Feniks.»

«Dakle, i vi ste radili za kompaniju?»

«Indirektno», prizna Campbell, «ali okrenuli su mi leđa. Obučili su me, obrazovali i odbacili. Vratio sam se kući ovisan o heroinu, što sam uspio riješiti sam, i mnoštvom ružnih sjećanja.»

«Razumijem», reče Cabrillo. «Gdje je snježni gusjeničar?»

«Iza kuće», reče Campbell pokazujući prema stražnjim vratima.

«Provjerit ću ga», reče Cabrillo, pa krene prema vratima. «Sjedite ovdje i razmislite želite li stvarno prestati s pićem. Ako želite, i ako gusjeničar radi, imam ideju o kojoj možemo razgovarati. Ako ne, onda možemo razgovarati o tome da vam platim dovoljno da se opskrbite Jackom sve dok vam jetra ne odumre. Je li to pošteno?»

Campbell klimne glavom, a Cabrillo iziđe.

Začudo, snježni gusjeničar bio je u savršenom stanju. Bio je to model iz 1970., Thiokol 1202B-4 Sprvte sa širokim gusjenicama. Imao je motor Ford od 200 kubičnih inča, sa šest cilindara i četiri stupnja prijenosa, i bio je oblikovan poput dostavnog automobila bez kotača. Na krovu je imao montiranu šipku sa svjetlima, na stražnjem dijelu dodatni spremnik s gorivom, a gusjenice su izgledale kao nove.

Cabrillo otvori vrata. Između sjedala se nalazilo metalno povišenje, gdje je bio mjenjač brzina pod čudnim kutom, kao i par poluga ispred vozačevog sjedala koje su služile za upravljanje vozilom - bio je to sustav upravljanja nalik tenku. Cabrillo je znao da se Thiokol može okretati na svojim gusjenicama u krug. Upravljačka ploča bila je metalna, s mnogo brojčanika pred vozačem, i ventilima za grijanje u nižem dijelu. Iza sjedala je bila pričvršćena puška velikog kalibra. Bile su tu i signalne rakete za slučaj opasnosti, kutija s pričuvnim dijelovima, kao i detaljne vodootporne karte.

Sve je bilo svježe obojeno, nauljeno i održavano. Cabrillo završi sa svojom inspekcijom i iziđe iz vozila. Stao je na vratima i stresao snijeg s čizama, pa se vratio u dnevnu sobu. «Koliki mu je doomet?», upita on Campbella. «S dodatnim spremnikom za gorivo, odvest će vas do Mount Forela i natrag, i još će vam ostati goriva za stotinjak milja, za slučaj opasnosti ili snježnih odrona», reče Campbell. «S njim mogu poći bilo kamo - nikada me nije iznevjerio.»

Cabrillo priđe peći na dizel gorivo. «Vi ste na redu.»

Campbell je šutio. Zurio je u bocu, pa pogledao prema stropu, a zatim spustio pogled na pod i zamislio se na trenutak. Ovim tempom kojim je sada pio imao je

možda još jedno ljeto života. Tada će mu tijelo početi otkazivati - ili će načiniti grešku u zemlji u kojoj se greške ne praštaju. Imao je pedeset i sedam godina, a imao je osjećaj kao da mu je stotinu. Došao je do kraja. «Gotov sam s pićem», reče.

«To nije tako lako», reče Cabrillo. «Imate pred sobom tešku bitku.»

«Spreman sam pokušati», reče Campbell.

«Izvući ćemo vas odovud i uključiti u program liječenja u zamjenu za snježni gusjeničar. Imate li živih članova obitelji?»

«Dva brata i sestru u Coloradu», prizna Campbell, «ali nisam godinama razgovarao s njima.»

«Imate izbor», reče Cabrillo. «Ili pođite kući na liječenje, ili umrite ovdje.»

Prvi put u mnogo godina, Campbell se nasmiješi. «Mislim da ću poći kući.»

«Morate izdržati sljedećih nekoliko dana», reče Cabrillo. «Prije svega, morate mi pokazati rutu kroz planine na kartama i pomoći mi da se pripremim. Zatim ću vam ostaviti svoj pričuvni satelitski telefon da vas nazovem ako upadnem u nevolje. Mislite li da možete uspjeti?»

«Neću moći zaustaviti delirijum tremens», prizna Campbell iskreno. «Umrijet ću od drhtanja ili će me uhvatiti grčevi.»

«Ne očekujem da to učinite», reče Cabrillo. «Treat će vam liječnička pomoć. Samo želim da budete dovoljno trijezni da se javite na telefon i posavjetujete me ako se pojave problemi koje ja ne mogu riješiti.»

«To mogu učiniti.»

«Onda se držite», reče Cabrillo vadeći svoj satelitski telefon i pozivajući Oregon, «a ja ću sve dogovoriti.»

Campbell pomiriše vjetar i zagleda se prema sjeveru. Thiokol je tiho bruja u loru na nekoliko stopa od njega. Prikolica je bila nakrcana s dodatnim spremnicima goriva i kutijama zaliha koje je Cabrillo donio iz zračne luke.

Druge kutije s hranom, kao i stvari za koje nije htio da se smrznu, odložio je na suvozačevo sjedalo i ispod njega. Vrata su bila otvorena i topli zrak grijača stvarao je oblake pare.

«Dolazi oluja», reče Campbell, «ali pretpostavljam da neće udariti prije sutra poslijepodne, ili najranije noćas.»

«Dobro», reče Cabrillo, pa završi s pripremanjima i uspravi se.

«Zapamtili ste kako se koristi satelitski telefon?»

«Pijanac sam», reče Campbell, «ne idiot.»

Cabrillo se zagleda u tamu. «Koliko mislite da će trajati putovanje?»

«Bit ćete tamo do jutra», reče Campbell, «ako krenete rutom koju sam vam označio.

«Imam ručni GPS i kompas, kao i karte koje ste označili. Mislim da sam opremljen za navigaciju.»

«Što god se dogodilo», reče Campbell, »slijedite tu rutu. Veliki dio puta vozit ćete se po ledu, ali zatim ćete morati krenuti uzbrdo. Gore je gadno i varljivo. Ako upadnete u nevolju ili prevrnete vozilo, potrebno je dugo vremena da pomoć dođe po vas možda i predugo.»

Cabrillo klimne, pa korakne naprijed i rukuje se s Campbellom.

«Pazite na sebe», reče on nadglasavajući urlik vjetra, «i pazite na piće dok vas ne smjestimo u lječilište.»

«Neću vas iznevjeriti, gosp. Cabrillo», reče Campbell, «i hvala vam što ste mi sredili liječenje - prvi put nakon mnogo vremena osjećam kao da postoji svjetlo na kraju tunela. Možda i nada.»

Cabrillo klimne i ude u kabinu Thiokola. Kad je ušao, zatvorio je vrata i skinuo parku. Pritisnuo je gas, pa pustio motor da se vrati u normalni rad. Zatim je pritisnuo spojku, prebacio mjenjač u prvu brzinu, i polako krenuo od kuće. Gusjenice Thiokola razbacivale su snijeg po zraku dok se kretao.

Campbell je stajao u zaklonu stražnjih vrata sve dok svjetla snježnog gusjeničara nisu nestala u tami. Zatim se vratio u kuću i natočio si pažljivo odmjerenu količinu whiskyja. Morao je smiriti demone koji su počeli pokazivati svoje pravo lice. Cabrillo osjeti kako ga sigurnosni pojas steže oko struka kad je Thiokol krenuo niz brdo prema ledu koji je vodio na kopno. Kad se snježni gusjeničar izravnao i krenuo preko posljednjih nekoliko stopa snijegom prekrivenog tla prije no što će izići na smrznuti fjord, on osjeti stezanje u preponama.

Na samo nekoliko stopa ispod njega nalazilo se ledeno more tlubine tisuću stopa, a ispod njega kamenito dno.

Ako Thiokol naiđe na tanki led i propadne, imat će samo nekoliko sekunda života.

Cabrillo potisne tu misao i pritisne gas.

Gusjenice vozila dodirnu rub leda. Svjetla s krova osvjetljavala su snijeg dok je Thiokol jurio preko leda. No, snježne pahuljice plesale su pod udarima vjetra, a njihov odraz bio je iskrivljen, pa se udaljenost nije mogla točno odrediti.

Cabrillo je bio izgubljen u svijetu bez vremena i dimenzije.

Neki drugi čovjek na njegovom mjestu bio bi uplašen.

«Jedan je ušao, jedan izišao», reče ovaj. «Nitko nije ništa vidio.» «To bi trebalo zbuniti protivnika», reče Hanlev. «Glatko poput bebine guze», složi se Seng.

«Pobrini se da konvoji stignu u razmaku od nekoliko minuta», reče Hanlev, «i uđite kroz stražnja vrata.» «Može», reče Seng, pa prekine vezu.

Poglavlje XII

U Revkjaviku, Max Hanlev naporno je radio na Oregonu. Arapski mirovni summit polako je završavao i kada sutrašnji sastanci budu gotovi, emir će se ukrcati na svoj 737 i briga o osiguranju prijeći će na njegovo osoblje.

Do sada, operacija je protekla savršeno. Emir se mogao slobodno kretati Islandom s gotovo nevidljivim osiguranjem. Timovi korporacije bili su majstori za stapanje s pozadinom. Danas, kada sastanci budu zaključeni, emir je htio posjetiti Plavu rupu, obližnje prirodne tople izvore koji su stvoreni kad je izgrađena nova geo-termalna elektrana. Tamo je voda bogata mineralima tekla među vulkanskim stijenama da bi formirala toplu oazu na otvorenom. Para iz prirodno zagrijane vode dizala se u zrak, stvarajući oblake poput parne kupelji. Ljudi u vodi pojavljivali su se i nestajali poput duhova na maglovitom groblju.

Šestorica pripadnika tima korporacije bili su u vodi dok se emir kupao.

Prije nekoliko minuta, Hanlev je saznao da se emir odijeva u svlačionici. Hanlev je sada koordinirao dva konvoja koji će vraćati ljude u emirov hotel.

«Jeste li izvršili zamjenu?», upita Hanlev Senga putem satelitskog telefona. «Jeste li sve pripremili?», upita Hanlev medicinsku službenicu Juliju Huxley kad je ušla u kontrolnu prostoriju.

»Institucija za odvikavanje od alkohola u Estes Parku, u Colo-radu«, reče Huxley. «Unajmila sam islandsku sestru koja odlično govori engleski, i koja će ga pratiti na letu do New Yorka, a zatim i do Denvera. Kombi iz lječilišta dočekat će ga u Denveru. Sve što mora učiniti jest da sam otputuje od Kulusuka do Revkjavika. Upozorio sam pilota i sredio da mu ostave nekoliko pilula Libriuma u zračnoj luci. To bi ga trebalo smiriti i ublažiti delirijum tremens dok ga ne preuzme sestra.»

«Dobro obavljeno», reče Hanlev. «Krećemo čim nam direktor odobri.»

«Što se tiče druge stvari», reče ona, «šef treba paziti na izlaganje radijaciji kada preuzme meteor. Imam nešto kalijevo joda koji mu možemo dati kad se opet sretnemo, ali taj predmet mora držati što dalje od sebe.»

«Njegov je plan da ga zamota u plastiku i stari pokrivač i odnese ga u stražnji dio gusjeničara, gdje će ga staviti u metalnu kutiju.»

«To bi trebalo biti dobro», reče Huxley. «Najviše treba paziti na mogućnost udisanja prašine.»

»Procjenjujemo da neće biti prašine - na fotografijama izgleda kao velika kugla. Sva prašina trebala je sagorjeti pri padu. Ako Cabrillo ne bude u dugotrajnom i bliskom kontaktu s kuglom, što bi ga izložilo radijaciji, trebao bi biti dobro.»

«Tako je», složi se Huxley.

Huxley se okrene i pode, ali zastane na vratima. «Šefe?», reče ona Hanleyju.

«Da, Julia?«

«Ne znam jeste li kada vidjeli slučajeve izlaganja radijaciji», reče ona tiho. «Ne izgledaju lijepo. Recite šefu da drži meteor što je moguće dalje od sebe.»

»Prenijet ću mu poruku«, reče Hanley.

Poglavlje XIII

Aleimein al-Khalifa pročitao je faks još jednom, a zatim spremio listove papira u plastične korice kako bi ih zaštitio. Cijena koju je grupa Hammadi platila za ovu informaciju bila je ravna iznosu od milijun britanskih funta u zlatu. Pohlepa i koristoljublje koju je demonstrirao čovjek i dalje su čudili al-Khalifu - za pravu cijenu, većina ljudi prodala bi svoju državu, svoj budući život, čak i svojeg Boga. Krtica iz Ešalona nije bio drukčiji. Mnoštvo kockarskih dugova i loše financijsko upravljanje doveli su ga u položaj da ga je moguće iskoristiti. Lagano zavođenje i sve veći iznosi koje je dobivao za svoju izdaju doveli su ga pod čvrstu kontrolu grupe Hammadi.

A sada, nakon dvije godine, čovjek im je donio jackpot.

Problem je bio u tome što je al-Khalifa bio ionako prezaposlen u ovom trenutku. On se okrene drugom čovjeku u kabini jahte i progovori: «Alah blagoslovio sve koji vjeruju.»

Salmain Esky nasmiješi se i klimne. «Ovo izgleda kao odgovor na molitve», složi se on, «iako dolazi u vrijeme koje je ionako bremenito neprilikama.»

Al-Khalifa se zagleda u njega. Esky je bio nizak, malo viši od pet stopa, i tanak poput šibe. Rođeni Jemenac, imao je tamnu kožu, uvučenu vilicu i usta puna sitnih, šiljatih zuba žute i smeđe boje. Esky je bio sljedbenik, ne osobito pametan, ali iznimno lojalan cilju.

Svi pokreti trebali su ljude poput njega. Oni su bili pijuni, topovsko meso.

Za razliku od njega, al-Khalifa bio je visok, naočit, i kretao se s gracioznošću koju su u njegovu dušu ulile generacije vodstva. Stotinama godina njegovi su pretci vladali kao plemenski vode na pjeskovitom Arapskom poluotoku. No, u posljednjih dvadeset godina, otkad je al-Khalifin otac pao u nemilost kraljevske obitelji Katara, njegova je obitelj srozana na status običnih ljudi. Al-Khalifa je planirao ubrzo popraviti tu situaciju.

Zatim će nastaviti sa svojim planiranim napadom u ime islama.

«Alah nas je blagoslovio sredstvima da izvedemo i jedno i drugo», reče al-Khalifa, «i to ćemo i učiniti.»

«Dakle, želite da kapetan isplanira kurs sjeveroistočno od lokacije?», upita Esky.

«Da», reče al-Khalifa tiho. «Kasnije ću dovesti putnika na brod.»

Sa zastavom Bahreina i registracijom na Arapski konzorcij za trgovinu i investiranje, tri stotine i tri stope dugi Akbar bila je jedna od najvećih privatnih jahta na svijetu. Malo je ljudi kročilo nogom na tu jahtu, ali oni koji jesu pričali su o bogato opremljenom salonu, velikim kadama s vrućom vodom na stražnjim palubama, i mnoštvu manjih čamaca, osobnih glisera i helikopteru.

Izvana Akbar je izgledao kao ploveća palača koju posjeduje neki ultrabogataš. Gotovo nitko ne bi pomislio da krije jednu terorističku ćeliju. Pored vode, al-Khalife, i sljedbenika Eskyja - koji su sada bili na obali - bilo je tu još šest ljudi. Dvojica su bili Kuvajćani, dvojica Saudijski, jedan Libijac i jedan Egipćanin. Svi su bili zaraženi retorikom muslimanskog fundamentalizma. I svi su bili spremni umrijeti za svoj cilj.

«Dobili smo dozvolu za isplovljenje», reče kapetan u ručni radio.

«Kada izidete iz vanjske luke, zaplovite punom brzinom», zapovjedi al-Khalifa s obale. «Sastat ću se s vama za sat i pol.»

«Da, gospodine», odgovori kapetan.

Al-Khalifa vrati mali telefon u prednji džep, pa se zagleda u električnu ploču u podrumu hotela.

«Postavi eksploziv ovamo», reče on Eskvju pokazujući na glavnu liniju. «Kada se oglasi alarm i kad nestane svjetla, pričekaj me na donjem stubištu kao što smo planirali.»

Esky klimne i počne oblikovati eksploziv C-6 oko aluminijske cijevi. Posegnuo je u džep kako bi izvadio žice i detonator kad se al-Khalifa udaljio. Došavši do podzemnog parkirališta, al-Khalifa zastane, otvori prtljažnik kombija, pogleda unutra, a zatim ga zatvori i krene dalje. Otvori vrata požarnog stubišta i počne se penjati uz stube.

Kad je stigao do kata koji se nalazio ispod apartmana emira od Katara, upotrijebio je karticu da uđe u sobu koju je unajmila njegova kompanija. Al-Khalifa pogleda krevet koji je ranije toga dana podignut uza zid. Zatim pogleda crveno obojeni uređaj čudnog izgleda koji je stajao na mjestu gdje se prije nalazio krevet. Gotovo do stropa uzdizala se konstrukcija posebne vrste pile s dijamantnim zupcima u obliku krune promjera četiri stope, koja je izgledala kao divovska verzija naprava kojima su se stolari služili za bušenje rupa u kućicama za ptice. Pila je bila pričvršćena na osovinu od nehrdajućeg čelika na hidraulički pogon. Ispod osovine nalazila se pravokutna metalna kutija u kojoj se nalazio dizel motor koji je davao pogon. Ispod kutije s motorom nalazili su se kotači koji su omogućivali da se uređaj preveze kamo god je potrebno. Prijenosna ploča za ručnu kontrolu s kablom od 20 stopa omogućavala je daljinsko upravljanje uređajem.

Kad je spustio pilu, između nje i stropa razmak je bio šest stopa. Pokraj stroja se nalazio komad iveraste ploče i ljestve. Sve to doneseno je u sobu u dijelovima tijekom nekoliko tjedana, a zatim sastavljeno. Čistačice su držali podalje tako što su na recepciji izdali strogu zapovijed da nitko ne smije ulaziti u sobu.

Uređaj se koristio na gradilištima za rezanje betona kako bi se mogli položiti kablovi.

Al-Khalifa je pretpostavio da će bez problema prorezati i strop.

Emir od Katara mirno je spavao u sobi na gornjem katu. Timovi osiguranja iz korporacije provodili su noć na dužnosti u sobama preko puta hodnika i pokraj emirovog apartmana. Bili su sigurni da će se pokušaj otmice dogoditi noćas.

U prostoriji preko puta hodnika, Jones i Meadows pažljivo su promatrali zaslone kamera. S lijeve strane emirovog apartmana, Monica Crabtree radila je bilješke, dok je Cliff Hornsbv čistio pištolj. U sobi s desne strane, Hali Kasim i Franklin Lincoln čekali su i jeli sendviče.

Ništa ih nije moglo pripremiti na ono što će se dogoditi.

Na katu ispod njih, al-Khalifa stavio je na oči naočale za noćno gledanje, uhvatio daljinski upravljač i pogledao na sat. Sekunde su prolazile sve dok kazaljke nisu pokazivale točno 3 sata ujutro. Tada al-Khalifa osjeti kako se pod trese, a svjetla se pogase.

Al-Khalifa pritisne gumb za start i stroj za rezanje oživi. Zatim pritisne gumb za podizanje. Gledao je kako se pila podiže. Čim su zupci dodirnuli strop, zagrizli su u kreč i drvene potpornje, i počeli bacati iverje i prašinu po sobi. Pila je prorezala strop za manje od deset sekunda, i svježi zrak s gornjeg kata prostruji dolje.

Al-Khalifa spusti kućište stroja, pa prebaci ploču od iverastog drva preko pile, dohvati upravljač, popne se na ploču, i opet podigne kućište, ovaj put s isključenom pilom. Sekundu kasnije našao se u emirovoj sobi.

Kroz naočale za noćno gledanje al-Khalifa je mogao vidjeti kako netko sjedi u krevetu i trlja oči. On potrči kroz apartman, dohvati stolac i njime zaglavi vrata, pa odjuri natrag do emirovog kreveta.

Sagne se, zatvori čovjekova usta i oči, pa ga izvuče iz kreveta prema rupi u podu. Kad su obojica stajala na ploči, on daljinskim upravljačem spusti kućište, pa spusti čovjeka na pod i povuče ga prema vratima. Otvori vrata, pa ga odvuče niz hodnik do požarnog stubišta.

Prošlo je manje od dvije minute otkad je al-Khalifa započeo sa svojom akcijom. Za nekoliko minuta već će biti na putu.

«Eto ga», reče Jones. Timovi korporacije bili su opremljeni malim, moćnim baterijskim svjetiljkama pričvršćenim za pojaseve. Osam tankih snopova svjetlosti treperilo je u hodniku izvan emirovog apartmana.

«Zeleno je», vikne Meadovvs nakon što je provukao karticu kroz I'i .ivu vrata emirovog apartmana, «ali vrata se ne otvaraju.»

«Hali», vikne Jones, «ti i Lincoln pođite dolje u garažu i blo-I i raj te izlaz.» Njih dvojica odjure.

«Crabtree, Hornsby», doda on, «pazite na predvorje.»

«Bob, skloni se», reče Jones, «dići ću vrata u zrak.»

On izvadi metalni disk iz džepa, pa ukloni komad papira koji štitio vrpcu, zalijepi disk na vrata i pritisne mali prekidač.

«Gospodine», vikne prema vratima, «odmaknite se od vrata, ulazimo.»

Jones i Meadows udalje se niz hodnik i pričekaju eksploziju. Čim je disk eksplodirao, Jones pritrči i razmakne ostatke vrata. Pojuri prema spavaćoj sobi i

uperi svjetiljku prema krevetu. Bio je prazan. On prošara po sobi snopom svjetlosti i ugleda rupu u podu. Tada posegne za prijenosnim radijem i pozove Oregon.

«Crvena uzbuna», reče on, «oteli su ga.»

Dok je čekao odgovor, Jones pregleda sobu. «Bob, vidi što je tamo.»

Meadovvs se spusti niz rupu.

«Sto se događa tamo?», upita Hanlev putem telefona.

«Uхватili su našeg igrača», reče Jones brzo.

«E, to nije bio dio plana», reče Hanlev polako.

«Ovo je dno stubišta», reče al-Khalifa otetom čovjeku s povezom preko očiju.

Al-Khalifa je još uvijek nosio naočale za noćno gledanje, ali prema onome što je mogao vidjeti, Njegova Ekscelencija nije djelovao pretjerano uplašeno. Pratio je al-Khalifu, kao da su ga njegove snage osiguranja podučile da se ne opire.

«Dodite ovamo», reče al-Khalifa, pa otvori vrata garaže i povuče emira za ruku.

Esky se pojavi u njegovom vidnom polju u istom trenutku kad je začuo korake kako se spuštaju.

«Otvori vrata kombija i izvadi motocikl», vikne on.

Esky pritrči kombiju, otvori stražnja vrata i spusti rampu na pločnik. Zatim ude u kombi i spusti motocikl niz rampu.

Metalni čavlići za led ugrađeni u gume motocikla udarali su po metalnoj rampi.

Al-Khalifa uspio je dovući emira do kombija. On posegne unutra i izvadi AK-47 s poda. Držeći jednom rukom emirovu košulju, okrene se i uperi pušku prema vratima. Otvorio je vatru u trenutku kad su Kasim i Lincoln prolazili kroz vrata. U istom trenutku Esky je pokrenuo motocikl. BMW 650 s bočnom prikolicom zaurla i pokrene se.

Kasima je metak pogodio u ruku, ali uspio se baciti na trbuh i otkotrljati pod automobil. Lincoln nije bio pogođen, čučnuo je pokraj partnera i izvadio oružje. Naciljao je, ali emir mu je bio u zoni paljbe.

«Pokrivaj me», reče al-Khalifa i preda oružje Eskvju.

Esky dohvati AK-47 i počne zasipati područje oko vrata stubišta kratkim, odmjerenim rafalima. Al-Khalifa gurne emira u bočnu prikolicu i popne se na motocikl. Pritisne spojku, ubaci u brzinu, pritisne papučicu za gas i pojuri. Esky pojača paljbu.

Al-Khalifa skrene prema izlazu iz podzemnog parkirališta i počne se uspinjati prema prizemlju.

Lincoln dohvati mikrofona na ovratniku i pozove Oregon.

«Klijent je na BMW motociklu», vikne on.

Kasim prebaci pištolj u zdravu ruku. Pažljivo nacilja i ispali tri hitca koji pogode Eskvja u prepone, srce i grlo. Ovaj se sruči na tlo poput vreće krumpira i AK-47 padne na beton. Lincoln pojuri prema kombiju, odgurne nogom oružje i stane nad umirućim čovjekom. Zvuk BMW-a gubio se u daljini.

Prednji kotač BMW-a poskočio je u zrak kad je vozilo izletjelo na razinu prizemlja. Al-Khalifa baci se naprijed kako bi ga spustio svojom težinom, pa iziđe s parkirališta na cestu pred hotelom. Skrene desno, niz cestu Steintun, pa prođe nekoliko blokova do križanja sa Saebrautom, nakon čega skrene na istok i pojuri uz luku. Cesta je vodila iz grada, a na njoj nije bilo prometa.

Al-Khalifa pogleda emira u prikolici - čovjek je djelovao neobično smireno. Nakon što su projurili kroz predvorje i izletjeli kroz ulazna vrata hotela, Crabtree i Hornsby ugledali su motocikl koji se gubio u daljini. Pojurili su prema crnom terencu parkiranom pred hotelom.

«U redu, slušajte«, reče Hanley preko radija iz kontrolne prostorije na Oregonu, «naš klijent je na BMW motociklu.»

Hornsby otključa vrata i smjesti se na vozačevo sjedalo. Crabtree dohvati radio dok se smještala.

«Skrenuli su prema istoku i voze niz luku», reče ona. «Krećemo u potjeru.»

; Al-Khalifa je okrenuo ručicu za gas i ubrzao BMW-om na sedamdeset milja na sat na snijegom prekrivenoj cesti. Prošao je tri zavoja, prešao preko brda i Revkjavik mu se izgubi iz vidika. Pažljivo gledajući rub ceste, ugledao je stazu na kojoj je jučer utabao snijeg unajmljenim snjegomobilom. On skrene na uski trak utabanog snijega i prijeđe još jednu malu uzvisinu. Fjord prekriven tankim slojem leda prostirao se gotovo do podnožja brda. Iznenada, civilizacija se činila jako udaljenom.

Tamo, na utabanom snijegu, čekao ga je helikopter Kawasaki.

Hornsby uspori kad su prošli prvi zavoj i pogleda snijeg tražeći tragove. Nije ih pronašao, pa nagazi na gas do sljedećeg zavoja. Usporavanje radi provjere izlaza na sporedne ceste bilo je gubitak vremena, ali Hornsby i Crabtree nisu imali izbora. BMW motocikla nije bilo nigdje na vidiku.

Al-Khalifa smjesti emira s povezom preko očiju na suvozačevo mjesto u Kavvasakiji, pa zaključa vrata izvana. Izvadio je unutrašnju bravu sa suvozačeve strane, pa emir nije mogao izići. On zatim zaobiđe helikopter, popne se na pilotovo sjedalo i ubaci ključ. Čekajući da se paljenje zagrije, on pogleda zarobljenika.

«Znate li tko sam ja?»

Emir, koji je još uvijek imao povez preko očiju i ljepljivu vrpču na ustima, samo klimne glavom.

«Dobro», reče al-Khalifa, «onda je vrijeme za malo putovanje.»

On okrene ključ, pa pričeka da turbine razviju dovoljni potisak. Zatim povuče polugu i Kawasaki se podigne sa snijega. Kad je bio na visini od deset stopa, pokrene elisu unaprijed. Kawasaki krene naprijed i uvis, pa skrene prema moru. Leteći nisko kako bi se stopio s krajolikom planina, al-Khalifa pogleda unatrag prema Revkjaviku.

«Staza završava ovdje», reče Hornsbv, gledajući snijeg kroz otvorena vrata terenca.

Crabtree pogleda kroz bočni prozor.

«Eno», reče ona i pokaže prstom. «Tamo je utabana staza.»

Hornsbv se zagleda u usku stazu. «Snijeg je previše mekan. Zaglavili bismo se.»

Nakon što su pozvali Oregon, koji je brzo poslao Georgea Adam-sa u helikopteru Robinson, Hornsbv i Crabtree krenuli su pješice niz utabanu stazu. Deset minuta kasnije pronašli su BMW motocikl. Kad je Adams preletio iznad njih, shvatili su što se dogodilo. Pozvali su ga putem radija.

«Vidimo tragove vjetra od rotora u snijegu», reče Hornsbv.

«Potražit ću helikopter», reče Adams.

Adams je odletio najdalje što je mogao od Revkjavika prije no što mu je ponestalo goriva, ali nije vidio druge helikoptere. Emir je jednostavno nestao, kao da ga je divovska ruka odnijela sa zemlje.

Poglavlje XIV

Cabrillo je vozio kroz tamu dok su svjetla s krova Thiokola probijala put kroz more bjeline. Pet sati kasnije i pedeset milja sjeverno od Kulusuka, napokon je dobio osjećaj za vožnju.

Zvukovi snježnog gusjeničara, koji su u početku zvučali kaotično, sada su dobivali oblik. Mogao je osjetiti ritam motora, čuti zavijanje gusjenica, stenjanje karoserije, i uz pomoć tih zvukova pratio je svoje napredovanje. Zvukovi i vibracije signalizirali su mu uspinje li se gusjeničar ili ne. Cviljenje gusjenica govorilo mu je o vrsti površine po kojoj se kreće.

Cabrillo je postajao jedno s vozilom.

Dvadeset minuta ranije, prešao je na masivni ledeni pokrivač koji je prekrivao najveći dio Grenlanda. Sada je, koristeći se Camp-bellovim kartama i detaljnim bilješkama, prolazio Thiokolom kroz niz ledom prekrivenih dolina. Ako se sve nastavi po planu, doći će do Mount Forela u vrijeme doručka na Islandu. Zatim će ukrasti meteor, ukrcati ga u gusjeničara, pa se vratiti u Kulusuk i pozvati helikopter s Oregona da ga pokupi zajedno s kuglom. Za nekoliko dana bit će plaćen, i sve će biti gotovo.

Takav je barem bio plan - unutra, van, pa kući.

Cabrillo osjeti kako prednji dio propada, pa u posljednji trenutak povuče poluge i krene unatrag. Thiokol se zaustavi na mjestu, pa brzo krene unatrag. Otkad su napustili Kulusuk, put je protekao glatko. No, neumoljiva je divljina rijetko kada dopuštala tako lako putovanje. Da Cabrillo nije zastao i krenuo unatrag, za nekoliko sekunda on i Thiokol bili bi na dnu velikog usjeka u ledu.

Kad se dovoljno udaljio unatrag, Cabrillo navuče parku i iziđe iz kabine. Zatim posegne i namjesti svjetla, pa krene naprijed i zagleda se u bezdan. Debeli zid glečera sjajio se plavo i zeleno pod svjetlima.

Gledajući preko procijepa, procijenio je da je širok dvanaest stopa. Nije bilo načina da se procijeni koliko je duboka pukotina. On navuče kapuljaču jakne kako bi se zaštitio od urlajućeg vjetra. Nekoliko stopa dalje gusjeničar bi se survao u provaliju i ostao prikovan u procijepu. Čak i kad bi Cabrillo preživio pad, vjerojatno bi ostao priklješten u kabini. Smrznuo bi se prije no što bi ga netko pronašao, a kamoli započeo sa spašavanjem.

Cabrillo uzdrhta kad je to shvatio, pa se vrati u Thiokol i pogleda na sat. Bilo je 5 ujutro, ali još je uvijek bio mrak. On pogleda kartu, pa dohvati šestar i izmjeri udaljenost do Mount Forela. Ostalo mu je još trideset milja i tri sata putovanja. Posegnuvši za satelitskim telefonom, on nazove Campbella. Začudo, telefon je zazvonio samo jednom.

«Da», javi se Campbell jasnim glasom.

«Zamalo sam upao u provaliju.»

«Dajte mi svoje brojeve GPS-a», reče Campbell.

Cabrillo ih očita i pričeka dok se Campbell konzultirao s kartom u Kulusuku.

«Čini se da ste krivo skrenuli prije jedne milje», reče mu Campbell, «lijevo umjesto desno. Naišli ste na glečer Nunuk. Vratite se i zaobidite ga. Prijeći ćete preko male uzvisine u nizinu. Od tamo biste trebali vidjeti Forel ako je zrak čist.»

«Sigurni ste?», upita Cabrillo.

«Potpuno siguran. Bio sam i prije u kanjonu u kojem se sada nalazite - to je slijepa ulica.»

«Dakle, natrag jednu milju, pa lijevo», ponovi Cabrillo.

«To je tebi desno», reče Campbell brzo, «promijenili ste smjer.»

«Dakle, moram slijediti rub glečera?»

«Da, ali u ovom trenutku morate izići i namjestiti svjetla u stranu. Na taj način, svjetla će obasjati rub glečera kada dođete do njegovog ruba. Odras će izgledati poput zada ili safira - pogledajte povremeno u stranu kako biste provjerili napredovanje. Kada rub glečera nestane, prijeći ćete preko grebena i krenuti prema dolje. To će značiti da ste se udaljili od glečera Nunuk. Zatim možete krenuti ravno prema Mount Forelu. Staza je strma, ali stari Thiokol može uspjeti već sam to radio.»

«Hvala», reče Cabrillo. «Hoćete li izdržati još nekoliko sati ako vas zatrebam? Hoćete li ostati trijezni?»

»Pijuckam tek toliko koliko moram«, reče Campbell. «Bit ću ovdje ako me trebate.»

«Dobro», reče Cabrillo i prekine liniju.

On iziđe iz kabine, posegne prema krovu Thiokola i namjesti svjetla u stranu. Zatim se vrati u kabinu, prebaci u prvu brzinu, pa okrene gusjeničara za 180 stupnjeva na mjestu. Vozeći polako, pronašao je rub glečera nekoliko jarda dalje i krenuo za njim.

Mount Forel nije bio daleko, ali još je uvijek bio skriven u snijegu i tami.

Cabrillo je morao stići do planine i otići njezinu tajnu. No, bio je tu još netko s istim planom - a on nije pratio ista pravila poštene igre poput korporacije. Njima dvojici bilo je suđeno da se sukobe.

Emir osjeti kako helikopter usporava kad je al-Khalifa doveo Kawasakija do krme Akbara, a zatim pažljivo slijeće na helidrom. Kad su mornari pričvrstili skije i rotor, al-Khalifa iziđe, zaobiđe helikopter, otključa vrata i odvuče ga u glavni salon. Emirove oči još su bile vezane, ali mogao je čuti oko pola tuceta različitih arapskih glasova. Zrak u salonu mirisao je na barut i naftu, a bio je tu i čudan, sladak miris badema.

Nakon što su ga spustili niz stubište u potpalublje, emira su grubo bacili na krevet i vezali mu ruke i noge debelom vrpcom. Ležao je na leđima poput pilića. Emir je čuo kako al-Khalifa naređuje stražaru da stane pred vrata. Zatim su ga ostavili da razmišlja o nepoznatoj sudbini.

Osim činjenice da se počeo znojiti od vrućine u kabini, čovjek nije bio pretjerano zabrinut. Da gaje al-Khalifa planirao ubiti, već bi to učinio. Osim toga, znao je da će ga prijatelji iz korporacije ubrzo potražiti. Da je samo mogao počestati nos pod plastikom, osjećao bi se mnogo bolje.

«Namjestite oružje», reče al-Khalifa kad se vratio u glavni salon. «Moram odletjeti do planine što je moguće prije.»

Četiri čovjeka izišla su i bacila se na posao. Instalacija je tekla sporo - vjetar, kiša i snijeg zasipali su palubu Akbara, ali ljudi su bili dobro obučeni i uporni. Dvadeset i sedam minuta kasnije, njihov voda se vrati čisteći snijeg s rukavica. «Oružje je namješteno», reče on al-Khalifi.

«Neka ljudi udu i okupe se oko stola.»

Tim terorista posjeo je u stolce oko dugoga ukrašenog stola. Bio je to skup ubojica i razbojnika. Gledali su al-Khalifu i čekali.

«Alah nas je opet blagoslovio», počne al-Khalifa. «Kao što ste svjedočili, uhvatio sam prozapadnog emira koji vlada mojom zemljom i zarobio ga. Uskoro ću se popeti na prijestol. Što se tiče druge stvari, zapadni izdajica javio mi je lokaciju kugle iridija koju možemo upotrijebiti s bombom namijenjenom Londonu. Ako se uspijem domoći tog iridija, to će barem stotinu puta pojačati uništenje.» «Hvala Alahu», viknu svi pripadnici grupe u isti glas.

«U ovom trenutku, Akbar plovi prema istočnoj obali Grenlanda», reče al-Khalifa grandiozno. «Za nekoliko sati, kada stignemo, odletjet ću helikopterom i uzeti iridij. Čim se vratim, krenut ćemo prema Engleskoj i zaključku naše misije.» «Postoji samo jedan, a to je Alah», vikne grupa.

«Oni od vas koji su završili sa svojim dužnostima, želim da se odmore», reče al-Khalifa. «Svi morate biti maksimalno spremni kada stignemo u Englesku. Ubrzo će oni koji se suprotstavljaju Alahu osjetiti naš bijes.»

«Alah je velik», vikne grupa. Sastanak završi i al-Khalifa iziđe iz prostorije, pa se spusti u svoju kabinu. Ulovit će nekoliko sati sna. Nije mogao znati da mu je to posljednji san prije onog vječnoga.

Poglavlje XV

U hotelu Kangerlussuaq, udaljenom tisuću i tri stotine milja, Glay Hughes dovršavao je doručak koji se sastojao od slanine, jaja i tosta, i koji je zalio šalicom vrućem kave. Michael Neilsen priđe njegovom stolu.

«Spremni ste za polazak?«, upita Hughes i ustane.

«Vrijeme se nije mnogo promijenilo«, reče Neilsen, «ali voljan sam pokušati ako želite. Kako vam se čini?«

«Idemo«, reče Hughes.

«Da sam na vašem mjestu«, reče Neilsen, «naložio bih hotelu da mi spakira nešto hrane za put - ako upadnemo u nevolju, potrajat će dok nam ne stigne pomoć.«

«Naručit ću sendviče i nekoliko termosica kave«, reče Hughes.

«Ima li još nešto što bi nam moglo zatrebati?«

«Malo sreće«, reče Neilsen i pogleda van.

«Uzet ću hranu i pričekati vas u helikopteru.«

«Bit ću spreman«, reče Neilsen, pa se udalji.

Petnaest minuta kasnije, EČ-130B4 podigao se s utabanog snijega piste i poletio prema istoku. Blaga žuta nijansa obojila je oblake dok se sunčeva svjetlost pokušavala probiti kroz tamu. Vrijeme je bilo mračno i zastrašujuće, poput zloslutnog predznaka koji nosi zli vjetar. Sati su prolazili dok je Eurocopter letio visoko iznad snježnog terena.

Thiokol se zaustavi i Cabrillo se zagleda u kartu. Procijenio je da ga sat vremena dijeli od pećine na Mount Forelu. Kad se udaljio od glečera, uočio je da njegov satelitski telefon opet dobiva signale. Pritisnuo je brzo biranje i nazvao Oregon.

»Pokušavali smo doći do tebe«, reče Hanlev čim se javio. «Emir je otet prošle večeri.»

«Otet«, reče Cabrillo brzo. «Mislio sam da kontroliramo tu situaciju.»

«Zgrabili su našeg momka«, reče Hanlev, «a nismo imali nikakav kontakt s niti jednom strankom.»

«Imaš li pojma kamo su ga odveli?«

«Radimo na tome.»

«Vratite našeg čovjeka«, reče Cabrillo.

«Hoćemo.»

«Uskoro stižem», reče Cabrillo. «Spakirat ću tu stvar i vratiti se. U međuvremenu, sredi mi neki brži način prijevoza.»

«Da, gospodine», reče Hanlev.

Cabrillo prekine vezu i odbaci telefon na suvozačevo sjedalo.

U trenutku kad je Cabrillo krenuo uz Mount Forel, jedan poslužitelj na međunarodnoj zračnoj luci Revkjavič čistio je snijeg s dna rampe koja je vodila do privatnog 737. Pomoćni izvori energije opskrbljivali su zrakoplov strujom i grijanjem s obje strane. Unutrašnjost zrakoplova bila je jarko osvijetljena, i svjetlost se prelijevala u vanjsku tamu.

Vireći kroz prozor kabine, pilot je gledao kako crna limuzina izlazi na pistu i zaustavlja se kod rampe. Promatrao je četvoricu ljudi kako izlaze iz stražnjeg dijela. Dvojica su se brzo popela uz stube, dok su druga dvojica promatrala pistu provjeravajući gleda li ih netko. Kad su zaključili da je zrak čist, brzo su se popeli uz rampu i zatvorili vrata mlažnjaka.

Poslužitelj je odvojio stube, pa udaljio rampu od zrakoplova, a zatim je stajao u tišini dok je pilot pokretao motor.

Nakon što je zatražio dopuštenje za polijetanje od kontrolnog ni uja, pilot je pokrenuo zrakoplov do piste, pa se pripremio za polijetanje. Uz jedno zaustavljanje u Španjolskoj radi dopune goriva, da će do svojeg odredišta za četrnaest sati.

Cim je 737 napustio pistu, poslužitelj se sagne i progovori u mikrofonski pričvršćen za parku ispod kapuljače.

Rekao je samo: «Krenuli su.»

«Razumijem», odgovori Hanley.

Od razgovora s Hanlevjem, Cabrillo je vozio uzbrdo gotovo sat vremena. Tada zaustavi vozilo, zakopča parku i iziđe van. Namjestio je svjetla tako da vidi planinu, pa priđe prednjem kraju vozila i očisti rešetku od leda. Upravo se spremao vratiti u kabinu, kada u daljini začuje zvuk udaranja. Uđe u kabinu, uhvati ključ i isključi motor Thiokola. Zatim opet oslušne. Zvuk je plovio na vjetru, približavajući se i udaljujući poput plime. Napokon, Cabrillo ga je identificirao. Zatim uđe u kabinu i posegne za telefonom.

«Max», reče on brzo, «čujem kako se približava helikopter. Jesi li poslao nekoga?»

«Ne, šefe», reče Hanlev, «još radimo na tome.»

«Možeš li otkriti što se događa?»

«Pokušat ću se povezati sa satelitom i otkriti tko je to, ali to bi moglo potrajati petnaest do dvadeset minuta.»

«Volio bih znati tko mi upada na zabavu», reče Cabrillo.

«Jedna stvar koju smo otkrili jest da se u blizini nalazi američka radarska postaja bez posade», reče Hanlev. «Možda antene još uvijek rade, i Vojno zrakoplovstvo šalje nekoga radi popravaka.»

«Saznaj o čemu je riječ», reče Cabrillo okrenuvši ključ. «Mislím da ću uskoro doći do pećine.»

«Hoću», reče Hanlev.

Uz pomoć sanjka kojima je utabao snijeg i s tucet paketa Kool-Aida, Ackerman je uspio načiniti lijepi helidrom označen s X na maloj zaravni na samo sedamdeset jarda od donjeg otvora pećine.

S ponosom je gledao helidrom. Helikopter bi morao biti u stanju sletjeti bez da elisa rotora udari u planinu. Bila je to improvizacija, ali najbolje što je mogao učiniti na padini planine.

Povukao se u pećinu i čekao, dok se helikopter približio helidromu i polako se spustio. Elisa rotora usporila je, pa se zaustavila, i jedan čovjek iziđe sa kopilotovog mjesta.

Cabrillo je začuo kako se helikopter spušta kroz otvoreni prozor svojeg vozila, ali kroz snijeg i tamu nije ga mogao vidjeti. Bio je blizu - to je osjećao. Navukao je najlonske štitnike oko hlača i izvadio par krpelja iz stražnjeg dijela. Stao je na krpelje i čvrsto ih privezao. Zatim posegne u stražnji dio i izvadi kartonsku kutiju s lažnom kuglom koju mu je načinio Nixon.

Sve što je sada morao učiniti bilo je da neopaženo uđe u pećinu i izvede zamjenu.

«Šef me poslao», reče Hughes Ackermanu nakon što se popeo uz brdo do ulaza u pećinu, «kako bih provjerio vaše otkriće.»

Ackerman se ponosno nasmiješi. «Pravo je blago», reče on, «možda najvažnije arheološko otkriće stoljeća.»

«Čuo sam», reče Hughes, ulazeći dublje u pećinu. «A on me poslao da se pobrinem da dobijete ono što zaslužujete.»

Ackerman dohvati već upaljenu svjetiljku i povede Hughesa niz prolaz. «Vi ste iz odnosa s javnošću?»

«Da, a bavim se i drugim stvarima», reče Hughes, pa zastane kod otvora u stropu. Prije nekoliko dana, Ackerman je donio drvene ljestve iz gornje pećine i spustio ih niz rupu. Na taj je način kretanje između dvije razine bilo mnogo lakše.

«Popet ćemo se, pa ću vas povesti u razgledavanje», reče Ackerman.

Dva čovjeka popnu se u gornju pećinu. Hughes je glumio interes dok je Ackerman brbljao o svojem otkriću, ali došao je ovamo samo zbog jedne stvari. Čim je dobije, otići će.

Cabrillo se probijao uz bok planine, sve dok nije stigao na mjesto i kojem je snijeg bio istopljen. Sagnuo se i vidio mali otvor u boku l.mine, obilježen stijenama u snijegu, koje kao da su izbacili iz mine. Topli zrak iz unutrašnjosti izlazio je van i topio zrak oko vora. Očistio je kamenje kako bi oslobodio prolaz, a zatim je kroz otvor ušao u gornju pećinu i povukao za sobom kartonsku kutiju.

Kad je ušao, otkrio je da se može uspraviti.

Krenuo je niz okno kako bi vidio kamo će stići.

Usprkos svojem kamenom srcu, Hughesu su pećina i njezino u nutrašnje svetište bili impresivni. Ackerman je stajao pokraj meteora na njegovom oltaru, s rukama ispruženim poput hostese na kvizu.

«Prekrasno, zar ne?», reče Ackerman.

Hughes klimne, pa izvadi prijenosni Geigerov brojač iz džepa.

On ga uključi i pregleda meteor. Očitanja su bila izvan skale. Nakon nekoliko sati izloženosti, obolio bi od radioaktivnog trovanja. Shvatio je da se mora dobro zaštititi od meteora tijekom putovanja do Kangerlussuaqa.

«Proveli ste mnogo vremena u blizini ovoga?», upita Hughes Ackermana.

«Proučio sam ga sa svih strana», reče mu Ackerman.

«Osjećate li se loše? Jeste li primijetili kakve fizičke promjene?«

«Imam krvarenja iz nosa», reče Ackerman. »Pretpostavio sam da je to zbog suhog zraka.«

«Mislim da imate radijacijsku bolest», reče Hughes. «Moram se vratiti do helikoptera po nešto čime ću ovo zaštititi.«

Cabrillo pojuri niz okno prema zvuku glasova. Sakrije se iza stijene, pa počne prisluškivati razgovor.

«Moram se vratiti do helikoptera po nešto čime ću ovo zaštititi«, rekao je jedan čovjek. Osluškivao je kako se ljudi udaljavaju i gledao kako se pećina zamračuje. Čekao je da vidi što će se sada dogoditi.

«Pričekajte», reče Hughes kad su došli do ulaza u donju pećinu.

Ackerman je gledao kako se Hughes spušta niz brdo, prilazi helikopteru i otvara stražnja vrata.

«Vraćam se za nekoliko minuta», reče on Neilsenu vadeći kutiju iz stražnjeg dijela, «a tada možemo poći.»

«Zvuči dobro», reče Neilsen, gledajući vrijeme.

Hughes krene uz brdo s kutijom u ruci. Kad je ušao u pećinu, on pogleda Ackermana. «Donio sam nešto što će vam ublažiti patnju», reče on. «Dat ću vam to za nekoliko minuta.»

Cabrillo je čekao minutu dok nije bio siguran da je ostao sam. Tada posegne u džep i izvadi plastičnu vreću, pa joj otkine vrh. Iz nje izvadi kemijski svjetlosni štapić, pa ga savije napola kao da ga želi slomiti. Cijev zasvijetli zelenom bojom. Osvijetlivši unutrašnjost, on krene prema meteoru. Upravo se približavao oltaru, kada odjekne hitac.

On brzo posegne u džep, izvadi plastičnu foliju, zubima strgne vrh i izlije sadržaj na meteor. Dok su se koraci brzo približavali, on se sakrije iza stijene i stavi zeleno svjetlo u džep.

Visoki čovjek sa svjetiljkom u ruci priđe oltaru, dohvati meteor i položi ga u kutiju. Cabrillo je ostavio svoju pušku u Thiokolu, pa nije mogao mnogo učiniti. Morat će presresti meteor u donjem dijelu pećine.

Čovjek uhvati zubima metalnu dršku svjetiljke, pa ponese kutiju.

Cabrillo je čekao dok se svjetlo nije izgubilo, a tada je polako krenuo niz pećinu s kemijskim svjetlom u ruci. Pretpostavio je da će ljudi ispitati meteor negdje drugdje, a kad ih pronađe, moći će djelovati.

On tada udari u ljestve i zamalo propadne kroz rupu.

Pažljivo osluškujući kako bi otkrio jesu li čuli buku, Cabrillo je pričekao. Kada je vidio da se ništa ne događa, spustio se niz ljestve. Na dnu ljestava nagazio je na Ackermanovo tijelo.

Poglavlje XVI

Čim je Hanlev dobio potvrdu da niti jedan islandski civilni niti vojni helikopter nije bio u zraku u vrijeme emirove otmice, bila mu je dječja igra da koordinira tu informaciju s podacima iz luke kako bi vidio koji su brodovi došli i otišli u to vrijeme.

Nije mu trebalo dugo da shvati kako je njihova primarna meta Akbar.

Iz satelitskih je podataka utvrdio da se Akbarkreće niz Danski tjesnac između Islanda i Grenlanda. Odmah su isplovili, a čim su se udaljili od kopna, zapovjedio je uključivanje magnetohidrodi-namičkog pogona. Oregon je plovio brzinom od trideset čvorova na sat, zaobilazeći ledenjake poput slalomaša. Opet je pokušao dobiti Cabrilla na telefon, ali nije bilo odgovora.

U tom trenutku, Michael Halpert ušao je u kontrolnu prostoriju. «Lažirali su vlasništvo», reče on, «zato nismo uočili prijetnju.»

«Tko je pravi vlasnik?», upita Hanlev.

«Grupa Hammadi.»

«Al-Khalifa», reče Hanlev. «Znali smo da planira napasti emira, ali da smo znali da posjeduje jahtu, stvar je mogla završiti drukčije.»

Eric Stone okrene se na svojem sjedalu. «Šefe», reče on, «imam vezu koju ste tražili. Identifikacija helikoptera je na zaslonu. Tip je Eurocopter, a model je EC-130B4. Sada provjeravam registraciju.»

Hanlev pogleda zaslon. «Zašto su tamo dvije točkice?» Stone se zagleda u sliku, pa je poveća. «Ova druga se pojavila upravo sada», reče on. «Nagadam da je u tom području i drugi helikopter.»

Cabrillo izvadi svoje zeleno svjetlo, sagne se i položi prste na Ackermanov vrat. Osjetio je lagani puls. Arheolog se pomakne i otvori oči. Oči su mu bile suzne, koža sablasno siva, a usne su se jedva pokretale.

«Vi niste...», prošapta on.

«Ne», reče Cabrillo, «nisam čovjek koji vas je pogodio.»

Cabrillo skine Ackermanov kaput, izvadi nož iz džepa i prereze njegovu košulju. Rana je bila teška i arterijska krv tekla je iz otvora poput fontane s prejakom crpkom.

«Imate li kutiju za prvu pomoć?», upita Cabrillo.

Ackerman pokaže prema torbi pokraj stola na sklapanje u blizini. Cabrillo priđe, otvori torbu i izvadi kutiju. Otvori plastičnu vrećicu i izvadi tampone i kiruršku vrpcom. Prilazeći Ackermanu, rastrgao je pakete. Zatim pritisne tampone na ranu i zalijepi ih vrpcom, pa dohvati Ackermanovu ruku i položi je na ranu.

«Držite ruku ovdje», reče Cabrillo, «vraćam se odmah.»

«Duh», prošapta Ackerman, «Duh je ovo učinio.»

Cabrillo se okrene i potrči prema ulazu u pećinu. Pogledavši u tamu, mogao je čuti kako turbina Eurocoptera ubrzava i vidjeti svjetla kako mu bljeskaju na trupu. A tada se u daljini pojavi i drugi niz bljeskajućih svjetala.

Al-Khalifa je bio odličan pilot. To je osigurala falsificirana studentska viza i 100.000 dolara honorara, kao i godina dana provedena u letačkoj školi u južnoj Floridi. Gledajući kroz vjetrobran, pažljivo je proučavao teren Mount Forela. Upravo je ugledao narančasti snježni gusjeničar uz rub planine, kad se na vidiku pojavi drugi helikopter. Sudbina je čudna - pet minuta kasnije propustio bi svoju priliku. Sekundu kasnije, al-Khalifa procijenio je situaciju i formirao plan. Cabrillo pažljivo iziđe iz pećine i spusti se iza stijena. Morao je doći do Thiokola i uzeti pušku, ali drugi helikopter letio je ravno I trema njemu. On izvadi satelitski telefon iz džepa i pogleda ga. Kad K- izišao iz pećine, opet je primao signal. On pritisne brzo biranje i pričeka dok mu se ne javi Hanlev.

«Ovo ovdje izgleda kao pad Saigona», reče Cabrillo. «Zatekao sam ovdje jedan helikopter, a sada stiže i drugi. Tko su ti ljudi?»

«Stony je upravo identificirao jednog», odgovori Hanlev. To je unajmljeni helikopter sa zapadnog Grenlanda, u posjedu Michaela Neilsena. Ispitali smo njegovu povezanost s organizacijama, ali nema ih. Pretpostavljam daje on samo najamni pilot.»

«A drugi?»

Stone je brzo udarao po tipkovnici. «To je Bell Jet Ranger kojeg je unajmila kanadska kompanija za traženje minerala.»

«Drugi je Bell Jet Rang...», zausti Hanlev.

«Upravo ga gledam», reče Cabrillo. «To nije Jet Ranger, izgleda prije kao McDonnell Douglas 500.»

Stone utipka još nekoliko komanda, i sekundu kasnije na zaslonu se pojavi slika uništenog helikoptera. «Netko je ukrao registraciju i identitet kako bi izbjegao detekciju. Može li gosp. Cabrillo vidjeti broj na repu?»

«Stone kaže da imamo ukradenu registraciju«, reče Hanlev.

«Možeš li vidjeti brojeve na repu?»

Cabrillo izvadi iz džepa mali dalekozor i zagleda se u tamu.

«Dvije stvari«, reče on polako. «Prvo, helikopter nosi oružje pod trupom. Drugo, brojevi na repu nisu vidljivi, ali mogu razaznati slova na boku. Tu je A, pa K, pa B. Ostala su prekrivena ledom. Sljedeće je možda A, nisam siguran.»

Hanlev prenese Cabrillu ono što su otkrili o jahti pod imenom Akbar.

«Je li to kujin sin al-Khalifa?», izlance Cabrillo. «Tko je onda u drugom helikopteru? Al Capone?»

Neilsen je povukao ručicu i podigao Eurocopter u zrak upravo u trenutku kad se drugi helikopter pojavio u vjetrobranu.

«Pogledajte tamo», reče on Hughesu kroz slušalice.

«Odmah poletite», vikne Hughes.

«Mislim da bi bilo bolje da sletimo i vidimo o čemu se radi», reče Neilsen.

Munjevitim pokretom, Hughes izvadi pištolj iz džepa i uperi ga u Neilsenovu glavu. «Rekao sam, poletite.»

Jedan pogled na Hughesa i pištolj bio je dovoljan; Neilsen pokrene ručicu i Eurocopter krene naprijed. U tom trenutku, s dna drugog helikoptera bljesne plamen i raketa poleti prema mjestu na kojem su maločas stajali. Promaši ih i odleti u ledenu pustoš.

«Šaljem konjaništvo, Juane», reče Hanlev u telefon. «Stiže za nekoliko sati.»

Cabrillo je gledao kako se drugi helikopter izravna prema Eurocopteru kako bi ga opet pokušao pogoditi. «To je dobro», reče Cabrillo, «jer helikopter s lažnom registracijom upravo je ispalio projektil prema unajmljenom helikopteru.»

«Šališ se«, reče Hanlev zapanjeno.

«To nije sve, prijatelju«, reče Cabrillo. «Još ti nisam rekao stvarno loše vijesti.» «Što može biti gore?»

«Meteor je u unajmljenom helikopteru«, reče Cabrillo. «Ukrali su ga prije mene.»

Stone je otvorio sliku na monitoru u kontrolnoj prostoriji Oregona. «Ovo je satelitska fotografija od prije sat vremena«, reče on brzo. «Helikopter broj dva došao je s obale istočnog Grenlanda na kursu prema Mount Forelu.»

Upravo tada, Adams ude u kontrolnu prostoriju. «Naš je helikopter naoružan i spreman.»

«Imate li dovoljan domet da odletite tamo i natrag?», upita Hanlev.

«Ne», prizna Adams, «nedostaje nam trideset do četrdeset galona za povratak.» «Koju vrstu goriva trošite?»

«Stopostotni bezolovni benzin.»

«Gosp. direktore», reče Hanlev preko satelitskog telefona,

«Adams je spreman za pokret, ali nemamo dovoljno goriva za povratak. Imaš li višak goriva na gusjeničaru?»

»Imam još stotinjak galona«, reče Cabrillo.

Hanlev pogleda Adamsa, koji je pažljivo slušao razgovor.

«Ako ponesem pojačalo oktana, možemo pretočiti gorivo, i to bi moglo upaliti. Bilo kako bilo, želim poći tamo i pomoći šefu.»

«Pozvat ću radionicu i reći im da odnesu pojačalo na helidrom», reče Hanlev brzo. «Izvrši provjere i poleti što je moguće prije.»

Adams klimne i pojuri prema vratima.

Unutar Eurocoptera, Hughes je jednom rukom držao pištolj prislonjen uz Neilsenovu glavu, a u drugoj ruci bio mu je satelitski telefon. «Leti na zapad prema obali», reče on. «Došlo je do promjene planova.»

Neilsen klimne i skrene. U istom trenutku, Hughes pritisne gumb za brzo biranje na telefonu i pričekava.

«Gospodine», reče on dok je Neilsen ubrzavao nad snježnim terenom, «došao sam do predmeta i ustrijelio staratelja, ali sada imamo problem.»

«Kakav?», upita čovjek.

«Napada nas neidentificirani helikopter.»

«Krenuli ste prema obali, zar ne?«

«Da, gospodine, baš kako smo i planirali.»

«Tim je tamo i čeka», reče čovjek. «Ako helikopter krene za vama, oni mogu s lakoćom riješiti problem.»

Prije no što je Hughes mogao odgovoriti, drugi projektil pogodio je rep Eurocoptera i otkinuo elisu repnog rotora. Neilsen se borio s kontrolama, ali Eurocopter je upao u smrtonosnu spiralu prema tlu.

«Padamo», uspio je viknuti Hughes prije no što mu je centri fugalna sila helikoptera koji se vrtio udarila glavom u bočni prozor, tako da je razbio staklo i telefon.

Dok su se helikopteri gubili u daljini, Cabrillo je došao do mjesta gdje je ostavio krplice. Pričvrstio ih je na noge, kada odjekne udar projektila o Eurocopter i on podigne pogled. Bilo je mračno i jedva je nešto vidio na sekundu. Tada, nekoliko sekunda kasnije, jarko pulsirajuće svjetlo pojavilo se na tlu u daljini. Zaplesalo je na tlu poput zle polarne svjetlosti, a zatim izbljedjelo.

Cabrillo je pričvrstio krplice, a zatim krenuo prema Thiokolu. Pokrenuo je vozilo prema svjetlu. Deset minuta kasnije, kad je stigao na mjesto, vatra je još uvijek tinjala. Helikopter je ležao na boku poput pokvarene igračke. Cabrillo iziđe iz svojeg vozila i svom snagom istrgne zaglavljena vrata na vrhu olupine. I pilot i putnik bili su mrtvi. Uzeo je sve identifikacijske predmete koje je mogao pronaći na tijelima i u helikopteru, a zatim je pretražio olupinu tražeći kutiju s meteorom.

Nije pronašao ništa. Bili su tu samo otisci stopala nepoznatih osoba.

Nakon što je veza s Hughesom prekinuta, i kad je više nije mogao uspostaviti, Hughesov poslodavac pozvao je drugi broj.

»Imamo problem«, reče on. Nakon što je objasnio situaciju, drugi čovjek mu odgovori samopouzđano: «Ne brinite, gospodine. Obučeni smo za ovakve slučajeve.»

Poglavlje XVII

Čim su snijeg i hladnoća ugasili vatru iz probušenog spremnika s gorivom, al-Khalifa otvorio je vrata Eurocoptera. Brzo je provjerio tijela. Otvorene, obnevidjele oči ukazivale su na to da je smrt nastupila brzo. Al-Khalifa nije se trudio identificirati ljude - iskreno, nije mu bilo niti važno tko su oni. Bili su Zapadnjaci i bili su mrtvi, i to je bilo dovoljno.

Njegova glavna briga bila je vađenje meteora, a da bi to učinio, morao se probiti do stražnjeg dijela, gdje je kutija bila zaglavljena iza sjedala. Izvadio je kutiju, izišao iz helikoptera, a zatim otvorio poklopac kutije. Meteor je bio unutra. Ležao je na stiroporu i bio zaštićen olovnim pločama.

On opet zatvori kutiju, pa se probije kroz snijeg do Kawasakija HK-500D, položi kutiju na suvozačko sjedalo, i pričvrsti je sigurnosnim pojasom. Zatim se popne na pilotovo sjedalo, pokrene motor i poleti. Dok je letio nad snijegom prekrivenim terenom, kutija je stajala na sjedalu poput počasnog gosta, a ne smrtonosne kugle otrova kojoj je bilo suđeno da zarazi ljude koji nisu ništa slutili.

Al-Khalifa posegne prema radiju, pa javi posadi Akbara da će uskoro stići. Kada se vrati na brod, moći će otploviti do Londona i dovršiti misiju. Bijes pravednika uskoro će biti oslobođen.

Nakon toga, može se pozabaviti emirom i zbaciti vladu u Kataru.

«Daj mi neke dobre vijesti«, reče Cabrillo okrenuvši leđa sve jačem vjetru.

»Locirali smo Akbara na radaru«, reče Hanlev. «Udaljeni smo nekoliko sati. Planiram napad kako bismo vratili našeg čovjeka.»

Cabrillo je gledao snagu signala na telefonu. Pomaknuo se kako bi dobio jaču vezu. «Nalazim se na mjestu gdje se srušio Eurocopter», reče on. «Oborio ga je drugi, tajanstveni helikopter. Pilot i putnik su mrtvi, a meteora nema.»

«Jesi li siguran?», upita Hanlev.

«Jesam. Našao sam samo jedan niz tragova. Slijedio sam ih dok nisam došao do otisaka drugog helikoptera u snijegu. Onaj tko je oborio Eurocopter sada ima meteor.»

«Reći ću Stoneu da pokuša otkriti smjer leta helikoptera na radaru», reče Hanlev. «Nije mogao pobjeći daleko. Ako je riječ o helikopteru MD, ima domet od najviše tri stotine i pedeset milja. Budući da nije imao gdje dopuniti gorivo, nalazi se negdje u radijusu od stotinu i sedamdeset i pet milja od tebe.»

«Reći Stoneu da pokuša još nešto», reče Cabrillo. «Uspio sam posuti meteor pijeskom prije no što je ukraden.» Posipanjepijeskom bio je izraz koji je korporacija koristila za mikroskopske uređaje za praćenje kojima je Cabrillo posuo kuglu u mraku. Neuvježbanom oku izgledali su poput prašine, ali emitirali su signal koji je elektronika s Oregona mogla pratiti.

»Prokletstvo, dobar si«, reče Hanlev.

«Ne dovoljno, budući daje netko drugi pokupio naš predmet.»

«Pronaći ćemo ga», reče Hanlev.

«Nazovi me kada otkrijete nešto.» Nakon što je prekinuo liniju, Cabrillo krene kroz snijeg prema pećini.

Svi ljudi bili su bijelci, visine iznad šest stopa, u odličnoj formi. Svi su nekada služili u američkoj vojsci. Svi su imali osobne razloge iz kojih su prihvatili ovaj zadatak. Svi su bili spremni umrijeti za svoj cilj.

Scott Thompson, voditelj tima na Free Enterpriseu bio je u kormilarnici i čekao poziv. Čim ga dobije, pokrenut će napad. Zapad i Istok sukobit će se u tajnosti.

Free Enterprise jurio je prema jugu kroz gustu maglu. Tijekom proteklog sata, brod je prošao pokraj tri ledenjaka, površine najmanje jedan ar. Male sante bile su previše brojne da bi ih izbrojili. Plutale su na površini mora poput ledenih kockica u čaši. Bilo je jako hladno, a vjetar je jačao.

«Pogon uključen», reče kapetan.

Visoko na nadgradu Free Enterprisea, elektronski uređaj počeo je hvatati radarske signale drugih brodova. Zatim im je vraćao signale različitom brzinom. Bez konzistentnog povrata signala, radari drugih brodova nisu mogli otkriti Free Enterprise.

Brod je postao nevidljiva sablast na crnom moru.

Jedan visoki član posade uđe u kormilarnicu.

«Upravo sam pregledao sve podatke», reče on. »Pretpostavljamo da je Hughes stradao.»

«Onda su dobri izgledi da oni koji su progonili Hughesa imaju meteor», reče kapetan.

«Šef prati helikopter putem jedne od svojih svemirskih kompanija iz Las Vegasa.»

«A kamo je helikopter pošao?», upita kapetan.

«To je ono najbolje», reče čovjek, »upravo prema našoj meti.»

«Zvuči kao da možemo ubiti dvije muhe jednim udarcem», reče kapetan.
»Točno.»

Osamdeset milja od Akbara i nevidljiva za njegove radare nalazila se jahta Free Enterprise. Atmosfera na njoj bila je suzdržana. Njezina posada bila je ispunjena žarom ravnim žaru muslimana na Akbaru - no bili su bolje obučeni i nisu navikli na iskazivanje emocija.

Adams je bio izvrstan pilot, ali zbog sve dublje tame i vjetra ruke su mu se oznojile. Letio je samo prema instrumentima otkad je napustio Oregon. Brišući dlanove u letačko odijelo, smanjio je grijanje u kabini i pogledao navigacijski zaslon. Ako nastavi ovom brzinom, preletjet će nad obalom za dvije minute.

On poleti više kako bi izbjegao početak planinskog lanca, pa opet pogleda instrumente.

Zbog nedostatka vidljivosti činilo mu se kao da hoda uokolo s vrećom na glavi. Cabrillo nije bio siguran je li Ackerman živ ili mrtav.

S vremena na vrijeme mogao je osjetiti blagi puls, ali rana je prestala krvariti - a to je bio loš znak. Ackerman nije pomaknuo niti jedan mišić otkad se Cabrillo vratio u pećinu. Oči su mu bile sklopljene, a kapci nepokretni. Cabrillo ga podigne tako da mu rana bude ispod srca, pa ga prekrije vrećom za spavanje. Nije mogao učiniti mnogo više za njega.

Njegov telefon zazvoni.

«Signal s meteora vodi ravno na Akbara», reče Hanlev.

«Al-Khalifa», izusti Cabrillo. «Pitam se kako je saznao za meteor.»

«Rekao sam Overholtu da postoji izdajica u Ešalonu», reče Hanlev. «To je jedino objašnjenje.»

«Dakle, grupa Hammadi želi proizvesti prljavu bombu», reče Cabrillo, «ali to ne objašnjava tko su prvi ljudi koji su ukrali meteor.»

«Nismo otkrili nikakve informacije o putniku«, reče Hanlev, «ali nagađam da je to netko tko je radio za al-Khalifu i da su se posvađali.»

Cabrillo se zamisli na trenutak. Bilo je to logično objašnjenje -možda i jedino koje je imalo smisla - ali ipak, imao je nelagodan osjećaj. «Valjda ćemo saznati kada vratimo meteor i oslobodimo emira.»

«To je plan», složi se Hanlev.

«Onda će sve biti gotovo», reče Cabrillo.

«Cisto kao suza.»

Niti Cabrillo niti Hanlev nisu mogli znati da je konačni ishod još danima daleko.

Nisu znali niti to da neće biti čist.

«Neka me Huxley nazove», reče Cabrillo. «Trebam medicinski savjet.»

«Može», reče Hanlev, pa prekine vezu.

Na Akbaru, snažna svjetla obasjavala su helidrom.

Malo podalje, dva Arapa stajala su i promatrala kako al-Khalifa dolijeće nad krmu i spušta se. Čim su skije helikoptera dodirnule palubu, dva čovjeka pohitala su pod elisu rotora koja se okretala i pričvrstila skije za palubu.

Elise su usporile kad je al-Khalifa povukao kočnicu rotora, a kad su se zaustavile, izišao je i otišao do vrata s druge strane. Uzeo je kutiju u ruke, prišao vratima glavnog salona i pričekao da se otvore.

Ušao je, prišao dugom stolu i odložio kutiju na stol.

Dok je otvarao poklopac, teroristi su se okupili oko njega i u tišini se zagledali u kuglu. Tada al-Khalifa posegne unutra, izvadi tešku kuglu i podigne je nad glavom.

«Još milijun mrtvih nevjernika više», reče on uzvišenim tonom, «i London u ruševinama.»

«Hvala Alahu», viknu teroristi.

«Na milju ravno ispred nas», reče kapetan Free Enterprisea, «i kreće se brzinom od petnaest čvorova.»

Devet ljudi odjevenih u crne vodonepropusne odore okupilo se u kormilarnici. Ljudi su bili naoružani puškama, pištoljima i granatama.

Free Enterprise plutao je u vodi. Na stražnjoj palubi spuštali su u vodu veliki crni čamac na napuhavanje otporan na metke. Na pramcu i krmu čamca nalazile su se strojnice od pedeset milimetara. Na čvrstom podu od fiberglasa nalazio se snažni benzinski motor.

Čamac padne preko boka i pljusne u vodu.

«Upadamo preko krme», reče voda, «neutraliziramo mete, uzimamo meteor i odlazimo. Želim da se vratimo na brod za najviše pet minuta.»

«Hoće li biti civila«, upita jedan od ljudi.

«Jedan«, reče voda i pokaže im fotografiju.

«Što ćemo s njim?»

«Zaštitite ga ako možete«, reče voda, «ali ne po cijenu vlastitog života.»

«Da ga ostavimo na brodu?»

«Nemamo koristi od njega«, reče voda, «a sada krenimo.»

Ljudi iziđu iz kormilarnice na stražnju palubu. Spustili su se u redu niz stube izgrađene uz trup na malu platformu gdje je bio privezan čamac. Čim su se svi ljudi ukrcali, jedan od njih zauzme položaj za kormilom, uključi pogon i udalji se od Free Enterprisea.

Brzinom od 55 čvorova čamac je brzo stigao do Akbara.

Kad su stigli do stražnjeg dijela jahte, čovjek koji je upravljao čamcem približio je plovilo stražnjoj platformi Akbara na kojoj se nalazio bazen. Ljudi iziđu na platformu i vozač čamca udalji se, ali nastavi slijediti jahtu. Polako, osmorica ljudi popela su se na palubu.

Grijanje smrznute pizze trajalo bi dulje no što je trajao napad na Akbara.

Kad se tim vratio na brod i kad su podigli čamac, kapetan približi Free Enterprise Akbaru. Magla se malo razišla i svjetla Akbara blještala su u crnoj vodi oceana. Jahta je plutala na mjestu poput čamca usidrenog nad koraljnim grebenom. Razlika je bila u tome što je ovdje voda bila previše hladna za ronjenje - i što na brodu nije više bilo nikoga, osim jedne osobe.

Free Enterprise prošao je pokraj jahte, a zatim kapetan postupno ubrza.

Zarobljenik u kabini Akbara uspio je osloboditi ruke, ali ne i noge. Doskakutao je do toaleta, ispraznio mjehur, a zatim sjeo na krevet i opet privezao ruke. Ako se netko ne pojavi da ga spasi, morat će preuzeti stvari u svoje ruke. Bio je gladan, a kad bi ogladnio postajao je ljut.

Na palubi iznad njega, jedini zvuk koji se mogao čuti bilo je tiho tapkanje čizama prekrivenih filcem dok su se ljudi s Free Enterprisea raspoređivali Akbarom. Za nekoliko sekunda, brod ispuni zvuk nalik pucketanju kokica. Taj zvuk popratio je zvuk tijela koja udaraju u palubu. Nekoliko sekunda kasnije, vrata zatvorenikove kabine otvore se i čovjek pod crnom kapuljačom osvijetli mu lice svjetiljkom. Čovjek pod kapuljačom opet ga pogleda, zatim pogleda fotografiju u ruci, pa zatvori vrata. Zatvorenik počne povlačiti tkaninu koja mu je prekrivala lice. Akbar počne usporavati, pa se zaustavi.

Krećući se brzo, četiri čovjeka stavili su utege na tijela terorista, počevši s njihovim vodom, i izbacili ih s broda, dok su preostala četvorica čistili krv. Četiri minute i četrdeset sekunda nakon što su kročili na palubu Akbara, vraćali su se natrag na platformu.

Vođa tima s Free Enterprisea pažljivo položi kutiju u stražnji dio čamca i ljudi se ukrcaju. Vozač doda gas i crni čamac počne brzo poskakivati preko vode prema matičnom brodu.

Adams klimne i krene uz brdo. Na ulazu je zastao i zagledao se prema sjeveru. Na horizontu, plava i zelena svjetlost bljeskala je i plesala poput osvijetljene prozirne tkanine. Plazma od koje se sastojala polarna svjetlost stvarala je predstavu, i Adams se naježi od neprirodnog prizora. Zatim se okrene na peti i ude u pećinu.

Poglavlje XVIII

Adams je lebdio helikopterom Robinson nad Mount Forelom. Upotrijebio je zvučnike kako bi pojačao zvuk sirene. Čekao je nekoliko trenutaka, a tada je ugledao zeleno sjajno svjetlo ispod sebe. Preletio je kraću udaljenost prema svjetlu i opet uključio sirenu da upozori Cabrilla da se udalji od helidroma, a zatim je spustio helikopter na snijeg. Kad se elisa rotora prestala okretati, on iziđe iz letjelice.

«Gosp. direktore», reče on kad mu je Cabrillo prišao, «drago mi je da sam vas našao. Mračno je kao u rogu.»

«Jesu li svi sigurno napustili Island?»

«Sve je išlo po planu», reče Adams.

«To je dobra vijest», reče Cabrillo. «A kako stojimo s nosivošću?»

«Uz nas dvojicu i gorivo, možemo ponijeti još nekoliko stotina funta. Zašto pitate?»

«Imamo još jednog putnika», reče Cabrillo.

«Koga?»

«Civila koji je pogoden», reče mu Cabrillo. «Mislim da se samo našao na krivom mjestu u krivo vrijeme.»

«Je li živ ili mrtav?»

«Nisam siguran, ali ne izgleda dobro», reče Cabrillo, pokazujući prema ulazu u pećinu. «Udi u pećinu, pa ga ponesi do helikoptera. Ja ću dovesti snježnog gusjeničara i početi s punjenjem goriva.»

Cabrillo uđe u gusjeničara i krene prema helikopteru. Počeo je 1 pretakati gorivo iz pričuvnog spremnika koristeći se ručnom crpkom. Upravo je dovršio s natananjem drugog spremnika Robinsona kad se Adams pojavi iz tame noseći Ackermana, koji je još uvijek bio u vreći za spavanje. On pažljivo položi arheologa na stražnje sjedalo, pričvrsti ga pojasom, pa priđe Cabrillu. «Imam nekoliko boca oktanskog pojačala koje treba dodati u gorivo», reče on.

«Daj mi ih i ubacit ću ih. Želim da pozoveš Huxley putem radija i pitaš je možemo li učiniti što za našeg putnika. Objasni joj da je teško ranjen metkom i da je izgubio dosta krvi.»

Adams klimne, pa posegne u teretni odjeljak i izvadi dvije boce oktanskog pojačala, te ih doda Cabrillu. Zatim se popne u pilotovo sjedalo i uključi radio. Kad je završio s razgovorom, iziđe van, pa iz teretnog odjeljka izvadi lopatu za snijeg. Dok je Cabrillo dovršavao s punjenjem goriva, Adams počne trpati snijeg u Ackermanovu vreću za spavanje. «Rekla je da ga ohladimo i tako mu usporimo rad srca», reče kad mu je Cabrillo prišao, «kako bismo izazvali hipotermiju i doveli ga u usporeno stanje.»

«Koliko nam treba do Oregonah», upita Cabrillo.

»Plovili su punom parom kad sam ja poletio«, reče Adams, «pa će to smanjiti dio puta. Rekao bih, oko sat vremena.»

Cabrillo klimne i strese snijeg s obrva. «Ja ću pokrenuti gusje-ničara», reče on, «a ti pokreni ovo i dovedi ga do radne temperature.»

«Dobro.»

Četiri minute kasnije, Cabrillo se popeo na putničko sjedalo helikoptera. Nekoliko sekunda kasnije, Adams je pritisnuo spojku i pokrenuo elisu rotora. Minutu nakon toga, helikopter se podigao sa snijega.

Na Oregonu, Hanley je radio na planu napada na Akbara. U jednom dijelu kontrolne prostorije, Eddie Seng ispisivao je bilješke na žutom notesu. Eric Stone priđe Hanlevju i pokaže prema velikom monitoru na zidu. Slika je prikazivala obalu Grenlanda, lokaciju Akbara i kurs kojim se kretao Oregon. «Gospodine», reče on, «Akbar se nije pokrenuo petnaest minuta. No, to se ne bi moglo reći za meteor. Ako je signal pijeska ispravan, on se i dalje kreće.»

«To nema smisla», reče Hanlev. «Je li moguće da primamo lažno očitavanje?»

Stone klimne. «Uz djelovanje polarne svjetlosti i zakrivljenost zemlje ovako daleko na sjeveru, možda dobivamo pogrešne signale iz jonosfere.»

«Koliko nam treba da stignemo do Akbara?», upita Hanlev.

«Bili smo udaljeni sat vremena», reče Stone. «Sada kad je stao, to je desetak minuta manje.»

«Eddie», reče Hanlev, «možeš li pripremiti ljude ranije?»

«Naravno», reče Seng, «prvi koji se ukrca obavlja veći dio posla. Kada rasprši paralizirajući agens u zrak, i kada loši momci zaspu, preostaje samo dovršavanje posla i osiguravanje broda.»

Stone se vrati do svojeg stolca. Proučavao je graf radiofrekvencije koji je pokazivao snagu signala na različitim valnim duljinama.

«Primamo nekakve signale pri dnu», reče on.

«Pokušaj pronaći frekvenciju», reče mu Hanlev.

Stone se poigravao s brojčanikom, a tada pritisne gumb na konzoli kako bi pojačao snagu prijema. Zatim uključi zvučnik.

«Portland, Salem, Bend», reče glas, «možemo komunicirati.»

Na Akbaru, zatvorenik je uspio osloboditi i noge. Osluškujući kroz vrata kabine, nije čuo ništa, pa odškrine vrata i proviri van. U hodniku nije bilo nikoga. On polako pretraži brod od pramca do krme i otkrije da je pust. Zatim skine svoju gumenu masku.

Vrati se do kormilarnice i dohvati radio.

«Portland, Salem, Bend», ponovi on, «možemo komunicirati.»

Na Oregonu, Hanlev posegne za mikrofonom i javi se.

«Ovdje Oregon, identificirajte se.»

«Šest, jedanaest, pedeset i devet.»

«Murph», reče Hanlev, «što radiš kod radija?»

«Bio je to odvažan plan», reče Adams dok je letio helikopterom kroz crno nebo, «zamijeniti emira od Katara dvojnikom.»

«Znali smo da al-Khalifa planira napad na emira već neko vrijeme», reče Cabrillo, «a emir se složio s našom malom operacijom. I on želi ukloniti al-Khalifu kao i mi.»

«Jeste li jeli u posljednje vrijeme?», upita Adams. «Ponio sam sendviče, kolače, i malo mlijeka. Nalaze se na stražnjem sjedalu.»

Cabrillo klimne i posegne na stražnje sjedalo pokraj Ackermana. Otvori podstavljenу vrećicu i izvadi sendvič. «Imaš li kave?»

«Pilot bez kave?», reče Adams vedro. «To je poput ribara bez crva. Iza nas na podu nalazi se termosica. To je moja posebna talijanska mješavina.»

Cabrillo dohvati termosicu i natoči si kavu u šalicu. Ispije nekoliko gutljaja, pa položi šalicu na pod i zagriže sendvič.

«Dakle, cijelo vrijeme plan je bio da dopustimo otmicu lažnog emira?», upita Adams.

«Ne», reče Cabrillo. «Mislili smo da možemo uhvatiti al-Khalifu prije nego što provede svoju namjeru. Jedna dobra strana jest to što smo sigurni da al-Khalifa ne planira ubiti emira samo želi da ovaj abdicira u korist klana al-Khalifa. Naš čovjek trebao bi biti siguran poput krave na skupu vegetarijanaca ako ne otkriju da je lažnjak.»

Cabrillo pojede još trećinu sendviča.

»Gospodine«, reče Adams, «mogu li vas nešto pitati?»

«Naravno», reče Cabrillo, pa dotuče sendvič i posegne za kavom.

«Što ste, dovraga, radili na Grenlandu, i tko je taj momak na samrti u stražnjem dijelu mojeg helikoptera?»

«A1-Khalifa i njegovi ljudi otišli su», reče Murphv. «Ja sam jedini čovjek na brodu, koliko vidim.»

«To nema smisla», reče Hanley. «Je li helikopter još na brodu?»

«Vidim ga na stražnjoj palubi», reče Murphy.

«I prošao si cijelom jahtom?»

«Da. Čini se kao da nikada nisu ni postojali.»

«Pričekaj», reče Hanley, pa se okrene Stoneu.

»Trideset i osam minuta, gospodine«, odgovori Stone na neizrečeno pitanje.

«Murph», reče Hanlev, «bit ćemo tamo za pola sata. Pokušaj nešto otkriti prije no što stignemo.»

«Hoću», reče Murphv.

«Uskoro ćemo stići», reče Hanley, «pa onda možemo saznati što se dogodilo.»

«Ako je tako«, reče Adams, «onda već moraju posjedovati nekakvu bombu koju će upotrijebiti kao katalizator. Inače imaju gorivo bez vatre.»

«To i ja mislim.»

«Nakon što naš tim dođe do meteora, moramo pronaći i matičnu bombu.»

«Kada ulovimo al-Khalifu», reče Cabrillo, «natjerat ćemo ga da otkrije lokaciju bombe. Zatim možemo poslati ekipu koja će je razmontirati, i gotovi smo.»

Cabrillo to još nije znao, ali al-Khalifa je ležao na dnu oceana, kraj niza geotermalnih ispusta.

«Dobio sam poziv od našeg kontakta iz CIA-e», reče Cabrillo.

«Dok smo bili u Revkjaviku, Ešalon je presreo e-mail koji je govorio o meteoru sa sastavom iridija. CIA je bila zabrinuta da bi mogao pasti u krive ruke, pa su me zamolili da odem po njega. Onaj gospodin», reče on pa pokaže iza sebe, «jest čovjek koji ga je otkrio.»

«Iskopao ga je iz pećine?»

«Ne baš», reče Cabrillo. «Nisam uspio obići pećinu. Unutra se nalazi veliki oltar izgrađen u gornjem oknu pećine - vrlo je precizno izrađen. Netko je nekada davno otkrio taj meteor i smatrao da je riječ o religijskom ili duhovnom artefaktu. Onaj momak u stražnjem dijelu je arheolog koji je nekako otkrio trag i pronašao lokaciju.»

Adams namjesti kontrole, pa progovori u mikrofona na slušalicama. «Oregon, ovdje let jedan. Stižemo za dvadeset minuta.» Nakon što je dobio odgovor od Stonea iz kontrolne prostorije, on nastavi: «Sve to izgleda mi čudno. Čak i ako meteor ima povijesnu vrijednost, ne mogu shvatiti zašto bi se arheolozi konkurenti ubijali oko njega. Vjerojatno sanjaju o tome, ali nikada nisam čuo za takav slučaj.»

«U ovom trenutku», reče Cabrillo, «čini se da su al-Khalifa i grupa Hammadi presreli e-mail i oteli meteor zbog iridija. Vjerojatno žele načiniti prljavu bombu od tog materijala.»

Poglavlje XIX

Ime Thomasa Dwyera zvučalo je ozbiljno i postojano. Čak je i njegova titula, teoretski fizičar, stvarala dojam o učenjaku koji puši lulu, jajoglavcu ili čovjeku koji vodi pažljivo kontrolirani život. Ništa od toga nije bilo istina.

Dwyer je bio voda pikado tima u pivnici u svojem kvartu, vikendima se utrkivao na reliju, i proganjao neudane žene upornošću koja se nije smanjila niti u njegovoj četrdesetoj godini. Dwyer je pomalo sličio glumcu Jeffu Goldblumu, odijevao se više poput filmskog producenta nego znanstvenika, i čitao gotovo dvadeset novina i magazina na dan. Bio je pametan, domišljat i odvažan, i pratio je društvena događanja i modu.

Međutim, naziv njegovog radnog mjesta vraćao je dojam ozbiljnosti. Na posjetnici mu je pisalo: Centralna obavještajna agencija, Thomas W. Dwyer (TD) - viši znanstvenik za teoretske aplikacije. Dwyer je bio znanstvenik-duh.

U ovom trenutku, Dwyer je visio naglavce u paru čizama za inverziju gravitacije pričvršćenim za šipku koja je bila spojena s vratima koja su vodila u njegov ured. Ravnao je leda i razmišljao.

«Gosp. Dwyer», reče ponizno jedan mladi znanstvenik.

Dwyer pogleda prema glasu. Vidio je par smeđih kožnih cipela i bijele sportske čarape, te hlače s malo previsokim nogavicama.

Dwyer savije leda i podigne glavu dovoljno visoko da bi vidio s kim razgovara.

«Da, Time?»

«Dobio sam zadatak koji je malo iznad mojih sposobnosti», reče znanstvenik tiho.

Dwyer posegne i dohvati šipku. Zatim se zaokrene poput gimnastičara, skine čizme sa šipke i spusti se na pod jednim glatkim pokretom.

«Vidio sam taj pokret na posljednjoj Olimpijadi», reče Dwyer smiješeći se. «Što misliš?»

«Sjajno, gospodine», reče mladi čovjek tiho.

Dwyer ude u svoj ured, sjedne za svoj stol, sagne se i počne skidati čizme. Mladi znanstvenik krotko je krenuo za njim držeći u rukama dosje na kojem je pisalo «Ešalon A-1». Dwyer skine čizme, odbaci ih u jedan kut ureda i pruži ruku tako da mu Tim može predati dosje. Skine naljepnicu s korica, brzo je potpiše, pa je vrati mlađem znanstveniku.

«To je sada moj problem», reče on smiješeći se. »Analizirat ću to i napisati izvješće.«

«Hvala, gosp. Dwyere», reče Tim.

«Zovi me TD», reče Dwyer, «ionako me svi tako zovu.»

Thomas 'TD' Dwyer sjedio je u svojem uredu s nogama na stolu.

U rukama je držao tezu o prirodnom formiranju Buckminster-fulerena, poznatijih pod nazivom bucky-loptice, na meteorima.

Ove su kugle nazvane po slavnome američkom arhitektu R. Buckminsteru Fulleru, najpoznatijem po projektu geodezijske kupole bile najokruglije i najsimetričnije velike molekule poznate čovjeku. Otkrivene 1985. tijekom svemirskog eksperimenta s molekulama ugljika, bucky-loptice su još uvijek čudile znanstvenike.

Kad bi se šupljina u kugli ispunila cezijem, nastajao je najbolji organski poluvodič ikada testiran.

Eksperimenti s čistim ugljičnim bucky-lopticama stvorili su najbolje sredstvo za podmazivanje koje gotovo da nije imalo nikakvog trenja.

Mogući načini upotrebe uključivali su razvoj motora koji ne zagađuju prirodu, nove načine primjene lijekova, i naprednije nanote-hnološke uređaje. Područje razvoja bilo je širom otvoreno i raslo je. Iako su buduće mogućnosti upotrebe bile zanimljive, Dwyer se nije bavio time. Više ga je zanimala sadašnjost. Prirodne bucky-loptice pronađene su na lokacijama meteorskih kratera. Kad su uzorci proučeni, u šupljinama kugla pronađen je i argon i helij. Zamisli se nad time na trenutak.

Najprije je zamislio dvije geodezijske kupole koje bi spojene formirale kuglu veličine nogometne lopte, otprilike jednaku meteoru sa slike. Zatim je zamislio šupljine u toj kugli ispunjene plinovima, a nakon toga, zamislio je kako probada kuglu ili siječe njezin vrh mačem. Plin koji se nalazi u njoj istekao bi. Što tada? Helij i argon bili su bezopasni i široko rasprostranjeni u prirodi. Ali što ako je unutra bilo nešto drugo, nešto što nije od ovoga svijeta?

On otvori telefonski imenik u svojem računalu, pronađe jedan broj i zatraži od računala da pozove taj broj. Kad je računalo signaliziralo da linija zvonit, Dwyer posegne i podigne telefon.

Na drugom kraju države, čovjek udaljen tri vremenske zone priđe svojem telefonu. «Nasuki», javi se on.

«Mike, stari hakeru, ovdje je TD.»

«TD, ti stari otpadnice iz Mense, kako napreduje špijunska igra?», upita Nasuki.

«Rekao bih ti, ali stvar je tako tajna da bih se morao ubiti nakon toga.»

«To se zove tajna», složi se Nasuki.

«Moram te zamoliti za uslugu», reče Dwyer.

Miko 'Mike' Nasuki bio je astronom u Nacionalnoj upravi za oceanografiju i atmosferu. NUOA je bila odjeljak Ministarstva trgovine. Ministarstvo je imalo velika sredstva za znanstvena istraživanja, iako se obično bavilo hidrografijom.

«Je li to usluga tipa nitko ne smije znati za naš razgovor?»

«Točno», reče Dwyer. «Sve je hipotetski i neslužbeno.»

«U redu», reče Nasuki, «pričaj.»

«Proučavam meteore, a osobito formaciju bucky-loptica.»

«To mi se sviđa», reče Nasuki, «najnovija otkrića.»

«Jesi li ikada čuo za teoriju o sastavu plinova unutar kugla?», upita Dwyer oprezno. «Možda nešto o tome zašto prevladavaju argon i helij?»
«Pa to su najčešći plinovi na drugim planetima.»

«Dakle», reče Dwyer, «postoji mogućnost da se u kuglama nalaze i druge tvari. Tvari kojih inače nema na Zemlji.»

Nasuki se zamisli na trenutak. «Naravno, TD. Prije nekoliko mjeseci sudjelovao sam na simpoziju gdje je netko izložio tvrdnju kako je dinosauruse uništio virus iz svemira.»

«Kojeg je donio meteor?», upita Dwyer.

«Točno», reče Nasuki. «Međutim, postoji jedan problem.»

«Još nisu otkrili meteor star 65 milijuna godina.»

«Sjećaš li se kakvih detalja iz te teorije?»

Nasuki se zamisli. «Bit stvari bila je ta da su se u trenutku udara oslobodili mikrobi iz helija, a oni koji nisu sagorjeli zatrovali su život koji je tada postojao. Postoje dvije ključne teorije», nastavi Nasuki.

«Prva je ta da su mikrobi bili neka vrsta virusa koji se brzo širi, poput supergripe, SARS-a ili AIDS-a koji su fizički napali dinosauruse.»

«A druga teorija?», upita Dwyer.

«Da je ono što se nalazilo u heliju promijenilo samu atmosferu», reče Nasuki, «a možda promijenilo i molekularnu strukturu zraka.»

«Na primjer?», upita Dwyer.

«Uništilo sav kisik, nešto takvo.»

«Dakle, dinosaurusi su se ugušili?», upita Dwyer u nevjerici.

Nasuki se tiho nasmije. «TD, reče on, «to je samo teorija.»

«A što kad bi meteor sastavljen od iridija ostao u prvobitnom obliku», upita Dwyer, «i kad se ne bi razbio pri udaru?»

«Iridij je, kao što znaš, izuzetno tvrd i relativno radioaktivan», reče Nasuki. «Bio bi to gotovo savršeni sustav prijenosa patogena iz plina. Radijacija bi čak mogla mutirati virus i promijeniti ga. Učinit i ga jačim, drukčijim, nešto tako.»

«Dakle», reče Dwyer, «moguće je da mutirani virus star milijuni 1 godina s milijarda milja udaljenosti još uvijek bude u molekula m.i?»

«Apsolutno», reče Nasuki.

«Moram poći», reče Dwyer.

«Nekako sam slutio da ćeš to reći», reče Nasuki.

«Napuštate Ukrajinu, zar ne?», upita prvi čovjek dok je gurao sanduk uz rampu u mali kamion.

«Večeras.»

«Ja bih otišao daleko», reče prvi čovjek zatvarajući stražnja vrata kamiona i zaključavajući ih.

«Je li Australija dovoljno daleko?«

»Australija je u redu«, reče prvi čovjek.

Zatim priđe prednjem dijelu kamiona, popne se na vozačko sjedalo, zatvori vrata i uključi motor. Manje od sat kasnije, na drugom doku, sanduk je ukrcan na stari teretni brod radi prijevoza preko Crnog mora, što je bio prvi dio mnogo dužeg putovanja.

Poglavlje XX

U vrijeme kad se Cabrillo spustio na Grenland, dva čovjeka sastala su se u napuštenoj zgradi na obali u Odesi, u Ukrajini, na drugom kraju svijeta. Za razliku od holywoodskih zamjena, gdje su se timovi naoružanih ljudi sastajali kako bi popratili primopredaju novca i robe, ovaj je skup bio mnogo manje uzbudljiv. Bila su tu samo dva čovjeka, jedan veliki drveni sanduk, i jedna velika crna torba s novcem.

«Novac je miješan, kao što ste zahtijevali«, reče jedan čovjek na engleskom. «dolari, britanske funte, švicarski franci i euri.»

«Hvala», reče drugi čovjek na engleskom s ruskim naglaskom.

«I promijenili ste podatke tako da se čini da je oružje tajno prodano Iranu 1980.?»

«Da», odgovori drugi čovjek. «Stara komunistička vlada prodala gaje radikalnim Homeinijevim snagama koje su zbacile šaha, a novac od prodaje iskorišten je za financiranje ruske okupacije Afganistana.»

«Detonator?«

«Stavili smo novi.»

«Vrlo lijepo od vas», reče prvi čovjek i nasmiješi se. On pruži ruku i rukuje se s drugim čovjekom. «Nazovite ovaj broj ako bude kakvih problema.»

«Hoću», reče drugi čovjek.

Nakon što je napustio Odesu, grčki teretni brod Larissa ljuljao se na valovima dok je plovio Mediteranom. S desne strane uzdizale su se kamenite litice Gibraltara.

«Priljavo gorivo», reče mehaničar. «Očistio sam filter i sada bi trebalo biti u redu. Što se tiče udaranja, mislim da se radilo o klipu. Dizel treba popraviti.»

Kapetan klimne i otpuhne dim cigarete bez filtera, pa se počese po ruci. Osip mu se pojavio kad su bili kod Sardinije, a sada se proširio od zapešća do lakta. Nije mogao mnogo učiniti - Larissa je od svojeg odredišta bila udaljena još tisuću i četiri stotine milja, ili četiri dana. Pogledao je golemi tanker za prijevoz nafte koji je prolazio pokraj njih, a zatim otvorio staklenku petrolejskoga gela i namaze kožu. Rok za isporuku tajanstvenog tereta bila je Stara godina.

Sada kad je riješio problem s gorivom, smatrao je da će stići do Londona do isteka roka. Kada stigne, planirao je isporučiti teret, proslaviti Novu godinu u baru na dokovima, a zatim pronaći liječnika koji će mu pogledati osip.

Čovjek nije mogao znati da će sljedeći liječnik s kojim će dot. i u kontakt biti mrtvozornik.

Poglavlje XXI

Pogled kroz prozor helikoptera otkrivao je polje svjetlosti. Prema Hanlevjevoj zapovijedi, posada Oregona upalila je sva postojeća svjetla i brod je izgledao poput božičnog drvca na pozadini mračnog neba. Let samo uz pomoć instrumenata bio je stresan i Adamsu je bilo drago što će napokon sletjeti. Poravnao se nad krmom, a zatim se polako spustio nad helidrom. Robinson lagano dotakne palubu, a Adams započne s procedurom gašenja.

«Težak let», reče Cabrillo dok je čekao da se elisa zaustavi. «Veći dio je bio prilično napet», prizna Adams. «Vraški dobar posao, George», reče Cabrillo. Prije no što je Adams mogao odgovoriti, liječnica Oregona Julia Huxley pritrčala je i otvorila vrata upravo kad se rotor zaustavio i kad je Adams pritisnuo kočnicu. Odmah iza nje bio je Franklin Lincoln. «Iza je», reče Cabrillo.

Julia Huxley klimne i otvori stražnja vrata, pa brzo provjeri vitalne Ackermanove znakove. Zatim odstupi, a Lincoln posegne unutra i podigne arheologa u vreći za spavanje u naručje. Noseći Ackermana pred sobom, on potrči u bolnicu, a Julia Huxley krene za njim. Hanley priđe Cabrillu koji je izlazio iz helikoptera. Nije gubio vrijeme na formalnosti.

«Murph se javio s Akbara.»

«Otkrili su ga?», upita Cabrillo napeto.

«Ne», reče Hanley okrenuvši Cabrilla prema vratima koja su vodila u unutrašnjost Oregona. «Čuo je nekakvu buku i oslobodio se. Nakon što je pričekao da bude siguran, izišao je iz kabine gdje su ga držali i pretražio brod. Bio je prazan, a nije bilo nikakvih znakova koji bi upućivali na to kamo su nestali al-Khalifa i njegova posada, pa je riskirao i javio se.»

Ljudi su krenuli niz prolaz prema kontrolnoj prostoriji.

«Je li pronašao meteor?», upita Cabrillo.

»Nestao je«, reče Hanley otvarajući vrata kontrolne prostorije.

«Dobivamo signale uređaja koje si postavio, ali su isprekidani.«

Oni uđu u kontrolnu prostoriju.

«Odakle dolaze signali?», upita Cabrillo.

Hanley pokaže prema monitoru. «Eno», reče on, «trag je vodio na sjever, ali sada se kreće prema istoku u moru iznad Islanda.»

«Prešao je na drugi brod», reče Cabrillo, «ali zašto?»

«To je pitanje», reče Hanley.

«Koliko smo udaljeni od Akbara.»

Bez odgovora, Stone upiše komande u računalo i na monitoru na zidu pojavi se slika. Prikazivala je snimku videokamere osvijetljene na pramcu Oregona. Akbarje bio ravno pred njima.

Free Enterprise jurio je punom parom kroz burno more.

«Stanite na Farskim otocima«, reče čovjek preko sigurne linije.

«Poslat ću nekoga u lokalnu zračnu luku da podigne paket.»

«Kamo želite da idemo nakon toga?», upita kapetan.

«U Calais», reče čovjek, «ostatak tima je tamo.»

«Vrlo dobro, gospodine«, reče kapetan.

Čovjek doda: «Još nešto.»

«Da, gospodine.«

«Recite timu da će svaki član dobiti bonus od pedeset tisuća dolara«, reče on, «i objasnite im da će Hughesova obitelj dobiti visoku odštetu za svoj gubitak.»

«Učinit ću to, gospodine«, reče kapetan.

Čovjek prekine vezu, pa posegne za registratorom na stolu.

Izvadi prodajni dokument britanske tekstilne tvrtke, kao i odobrenje plaćanja. Potpisao je i jedno i drugo, stavio papire u faks i čekao potvrdu prijema.

Kad je potvrda stigla, on pričeka trenutak. Prvi dio njegovog plana bio je gotov. Uskoro će doći vrijeme plaćanja.

U isto vrijeme dok je faks putovao u Englesku telefonskom linijom, teretni brod Larissa zaobilazio je Cabo de Finisterre. Kapetan postavi kurs prema Brestu, lociranom na rtu Francuske, na ulazu u Engleski kanal. Noćni zrak bio je prohladan, a nebo je bilo čisto i prekriveno milijardama zvijezda. Gledao je kako nebom leti komet.

On klimne, zapali cigaretu, srkne ouzo iz srebrene pljoske, pa se počеше po ruci. Na površini kože pojavi se krv, i on je obriše krpom. Za dva dana, doći će u London, i tada će ispitati svrab.

Koristeći se računalom kontroliranim potisnicima, Hanlev dovede Oregon pokraj Akbara. Cabrillo je prvi prešao na drugi brod. Za njim su krenuli Seng, Jones, Meadows i Linda Ross. Murphv je čekao na palubi. Dijelovi njegove maske još su bili zalijepljeni uz kosu. Čim je Cabrillo došao na palubu, Murphv pokaže prema otvorenim vratima.

«Reci mi što si čuo i što se dogodilo nakon toga», reče Cabrillo prateći Murphvja u glavni salon.

Murphv opiše zvukove pucketanja i maskiranog čovjeka koji mu je ušao u kabinu.

«Sve je bilo gotovo za pet minuta», reče on kad je ostatak njegovog tima ušao u salon. «Čekao sam još deset minuta prije no što sam izišao.»

«Pretražite sve prostorije», reče Cabrillo. «Želim odgovore.» Tim se podijeli i rasprši brodom. Po kabinama su bile razbacane puške i granate, kao i odjeća, osobne stvari i torbe. Kreveti su bili nenamješteni, a na nekima je posteljina bila svučena. U svakoj kabini nalazile su se primjerci Kurana, a cipele su još uvijek stajale pokraj kreveta na podu. Činilo se kao da se spustio NLO i odnio ljude u nebo.

Na Oregonu, Hanlev se pobrinuo da potisnici budu pravilno usmjereni, a zatim se okrenuo Stoneu. «Preuzmi kormilo», reče on, «idem prijeko.»

Stone se smjesti na Hanlevjevo sjedalo i namjesti kamere na palubi tako da može promatrati što se događa.

Hanlev prijeđe na Akbara i krene prema glavnom salonu. Mead-ows je mahao Geigerovim brojačem nad dugim stolom u blagovaonici.

«Bio je ovdje», reče on dok je Hanlev prolazio kroz prostoriju.

U prolazu, Ross je držala bocu spreja koja je sadržavala plavu tekućinu. Poprskala je zidove sprejem, a zatim stavila naočale dok je Hanlev prolazio iza nje. Hanlev nastavi dalje niz stubište.

«Ako su prešli na drugi brod», govorio je Cabrillo Murphvu upravo u trenutku kad je Hanlev otvorio vrata kabine, «zašto nisu ponijeli svoje osobne stvari?»

«Možda nisu htjeli uzeći ništa što bi ih moglo povezati s ovim», reče Hanlev.

«Nema smisla», reče Cabrillo. «Namuče se da otmu čovjeka za kojeg misle da je emir od Katara, a zatim ga ostave, kao i jahtu vrijednu više milijuna dolara.»

«Možda se planiraju vratiti», reče Murphv.

Upravo tada, Seng proviri glavom u kabinu. «Gosp. direktore, Ross ima nešto što vam želi pokazati», reče on.

Četiri čovjeka uđu u prolaz gdje je stajala Ross. Na zidu su se vidjela područja ocrтана raspršenom pjenu. Zidovi unutar tih područja bili su plave boje. Ross skine naočale i u tišini ih preda Cabrillu.

Cabrillo navuče naočale i zagleda se u označena područja. Fluorescentni sjaj mrlja krvi izgledao je poput slika Jacksona Pollocka. On skine naočale i preda ih Hanlevju.

«Pokušali su to očistiti», reče Ross, «ali radili su na brzinu i nisu bili temeljiti.»

Upravo u tom trenutku iz radija na Cabrillovom pojasu začuje se Stoneov glas.

«Gosp. Cabrillo, gosp. Hanley», reče on, «postoji nešto što biste trebali vidjeti.»

Njih dvojica krenu niz hodnik prema glavnom salonu, pa iziđu na stražnju palubu i prijeđu na Oregon. Brzo krenu niz hodnik prema kontrolnoj prostoriji.

Cabrillo otvori vrata. Stone pokaže monitor na zidu.

«Mislio sam da se radi o uginulom mladuncu kita», reče on, «sve dok se nije okrenuo i dok nisam ugledao lice.»

Upravo tada, pojavi se i drugo tijelo.

«Neka ih Reves i Kasim izvade iz vode», reče Cabrillo Hanlevju.

«Vraćam se natrag.» Cabrillo iziđe iz kontrolne prostorije i prijeđe na Akbara. Seng je bio u glavnom salonu kad je Cabrillo ušao.

«Meadows misli da je predmet bio samo ovdje», reče Seng.

«Pregledao je ostatak broda, ali nema radijacije.»

Cabrillo klimne.

«Ross je pronašla krv u kormilarnici i kabinama, kao i u glavnom salonu i prolazima. Kapetan je bio dežuran, a stražari i ostali spavali su. Nagađam da je bilo tako.»

Cabrillo opet klimne.

«Tko god ih je napao, šefe», reče Seng, «napao je brzo i snažno.»

«Idem u kormilarnicu», reče Cabrillo i udalji se.

Kad je stigao, pregledao je brodski dnevnik. Posljednji je upis bio star samo dva sata, i nije govorio ni o čemu neobičnom. Tko god bili posjetitelji, došli su nenajavljeno.

Napustivši kormilarnicu, Cabrillo krene niz hodnik, kad se oglasi njegov radio. «Gosp. Cabrillo», reče glas Huxleya, «dodite odmah u bolnicu.»

Cabrillo se vrati na Oregon s Akbara.

Reves i Kasim bili su na palubi i držali brodske kuke. Gurali su tijelo prema mreži koja je visjela s dizalice. Cabrillo uđe u prolaz, krene prema bolnici i otvori vrata.

Ackerman je ležao na stolu prekriven električnim grijalicama.

»Pokušavao je govoriti«, reče Huxley. «Sve sam zapisala, ali do prije nekoliko minuta samo je brbljao.»

«A onda?», upita Cabrillo gledajući Ackermana čiji su kapci počeli treperiti. Jedno oko blago mu se otvori.

«Počeo je govoriti o duhu», reče ona, «ne bilo kakvom duhu, već Duhu, kao da se radi o nadimku.»

Upravo tada, Ackerman opet progovori. «Nisam smio vjerovati Duhu», reče on glasom koji je svakoga časa bio sve slabiji. «Kupio je i platio sve... uči... liste.» Ackerman se počne grčiti. Tijelo mu se strese poput tijela psa koji izlazi iz vode.

«Mama», reče on slabašnim glasom, a tada umre.

Bez obzira koliko mu je Huxley davala elektrošokova, srce mu nije ponovno proradilo. Upravo je prošla ponoć kad ga je proglasila mrtvim.

Cabrillo pažljivo zaklopi Ackermanove oči, pa ga prekrije

pokrivačem.

«Učinila si sve što si mogla», reče on Huxley.

Zatim napusti bolnicu i krene niz hodnike Oregona.

Ackermanove riječi još su mu odjekivale u glavi.

Kad je došao do brodske krme, zatekao je Hanleyja kako gleda tri tijela. Hanley je u jednoj ruci držao računalnu fotografiju dimenzija osam i pol s jedanaest inča.

«Povećao sam fotografiju tako da iskrivi lice, kako bih neutralizirao nadimanje», reče on kad mu se Cabrillo približio.

Cabrillo dohvati fotografiju od Hanleyja, sagne se do tijela i približi fotografiju licu. Zagleda se u lice lesa, a zatim u fotografiju.

«A1-Khalifa», reče on polako.

«Sigurno su ga otežali utezima i bacili u vodu», reče Hanley.

«No ubojice nisu znali da je dno oceana na ovom mjestu puno geotermalnih izvora. Topla voda izazvala je brzo nadimanje tijela, što je nadjačalo utege. Da nije bilo toga, nikada ih ne bismo pronašli.»

«Jesi li identificirao i ostale?», upita Cabrillo.

«Još nisam pronašao nikakve podatke», reče Hanley, «a u ovom trenutku pojavljuju se i drugi. Sve su to vjerojatno samo al-Khalifini pomoćnici.»

«Ne pomoćnici», reče Cabrillo, «ludaci.»

«Pitanje je sada...», reče Hanley.

«Tko je dovoljno lud da krade od drugih luđaka», dovrši Cabrillo.

Poglavlje XXII

Langston Overholt IV. sjedio je u svojem uredu, odbijajući crvenu gumenu lopticu od drvenog reketa. Telefonska slušalica bila mu je prslonjena na uho. Bilo je tek 8 ujutro, ali on je već radio više od dva sata.

«Ostavio sam dva svoja inženjera na brodu», reče Cabrillo Overholtu. «Tražit ćemo novac za spašavanje broda.»

«Lijep ulov», reče Overholt.

«Siguran sam da ćemo ga nekako upotrijebiti», složi se Cabrillo.

«Gdje ste trenutačno?», upita Overholt.

«Sjeverno od Islanda, i krećemo se prema istoku. Pokušavamo otkriti lokaciju uređaja na meteoru. Onaj tko je ubio al-Khalifu i ukrao meteor sigurno se nalazi na drugom brodu.»

«Sigurni ste da je tijelo koje ste pronašli al-Khalifino?», upita Overholt.

«Poslat ćemo vam otiske prstiju i digitalne fotografije leša», reče Cabrillo, «pa ga vaši ljudi mogu identificirati. Ali siguran sam 99 posto.»

«Nakon što si me probudio jutros, zapovjedio sam nekim svojim ljudima da provjere identitet putnika s Eurocoptera. Nismo pronašli ništa. Šaljem tim na Grenland po tijela. Nadam se da ćemo tada saznati nešto više.»

«Žao mi je zbog poziva u ponoć, ali mislio sam da moraš saznati vijesti što je moguće prije.»

«Nema problema, vjerojatno sam spavao više nego ti.»

«Ja sam uspio odspavati nekoliko sati nakon što smo napustili Akbar», prizna Cabrillo.

«Kakav ti je osjećaj, stari prijatelju?», upita Overholt. «Ako je al-Khalifa mrtav, čini se da se prijetnja od prljave bombe smanjila. Meteor je radioaktivan, ali bez katalizatora, opasnost je daleko manja.»

«Istina», reče Cabrillo polako, «ali nestala ukrajinska nuklearna bomba još je uvijek negdje, a nismo sigurni da al-Khalifu nisu ubili njegovi ljudi koji će pokušati sami ispuniti misiju.»

«To bi objasnilo mnogo toga», reče Overholt. «Na primjer, to kako su se ubojice tako lako ukrcale na Akbar.»

«Ako nije riječ o al-Khalifinim ljudima, onda imamo drugu grupu s kojom moramo računati. Ako se radi o tome, moramo biti oprezni. Oni koji su napali Akbar vrhunski su obučeni i smrtonosni poput guja.»

«Još jedna teroristička skupina?»

«Sumnjam», reče Cabrillo. «Operacija nema obilježja djelovanja religijskih fanatika. Više izgleda kao vojna operacija. Nije bilo emocija - samo kirurška, bespriječna eliminacija protivnika.»

«Malo ću prokopati uokolo i vidjeti što mogu pronaći», reče Overholt.

«Cijenio bih to.»

«Dobro je što si uspio obilježiti meteor», reče Overholt.

«To nam je jedini adut», složi se Cabrillo.

«Ima li još nečega?»

«Prije no što je umro, arheolog je počeo govoriti o Duhu», reče Cabrillo, «kao da se radi o čovjeku, a ne bestjelesnoj prikazi.»

«Ispitat ću to», reče Overholt.

«Ovo se pretvara u epizodu Scooby~Dooa», reče Cabrillo. «Otkrij tko je Duh i riješit ćemo problem.»

«Ne sjećam se da se u nekoj epizodi Scooby-Dooa radilo o nuklearnom oružju», reče Overholt.

»Prilagođeno dvadeset i prvom stoljeću«, reče Cabrillo prijo no što je prekinuo vezu. «Svijet je postao mnogo opasniji.»

Free Enterprise jurio je kroz ledene oceanske vode prema Far-skim otocima. Tim se počeo opuštati - nakon što predaju meteor, jedno vrijeme će se odmarati. Kada dođu do Calaisa, tamo će čekati na sljedeći poziv. Raspoloženje na brodu bilo je vedro.

Nisu imali pojma da ih prati morski hrt prerušen u stari teretni brod.

Nisu znali niti to da će im se uskoro suprotstaviti korporacija i moć američke vlade. Živjeli su u blaženom neznanju.

«Ovo je važno», reče TD Dwyer recepcionarki.

«Koliko važno?», upita ona. «Priprema se za sastanak u Bijeloj kući.»

«Vrlo važno», reče Dwyer.

Recepcionarka klimne i pozove Overholta. «Ovdje je Thomas Dwyer iz Teoretskih aplikacija. Tvrdi da se mora odmah sastati s vama.»

«Pošaljite ga unutra», reče Overholt.

Recepcionarka ustane i priđe Overholtovim vratima, pa ih otvori. Overholt je sjedio za stolom. On zatvori dosje, okrene se i odloži ga u sef iza svojeg stola.

«U redu», reče on, «udite.»

Dwyer prođe pokraj recepcionarke i ona zatvori vrata iza njega.

«Ja sam TD Dwyer», reče on. «Ja sam znanstvenik zadužen za analizu meteora.»

Overholt iziđe iza stola i rukuje se s Dwyerom, pa mu pokaže prema paru stolaca. Kad su obojica sjeli, on progovori.

«Što imate?»

Dwyer je govorio oko pet minuta, kad ga Overholt zaustavi.

On priđe stolu i progovori u interkom. «Julie, moramo ubaciti i gosp. Dwyera u sastanak u Bijeloj kući.»

«Možete li ga upitati koja je njegova razina dozvole, gospo-dine?», upita Julie.
«Jedan-A kritično», odgovori Dwyer.

«Onda možemo poći kao što je planirano», reče Overholt Julie.

«Javit ću im, gospodine.»

Overholt priđe stolcu i sjedne. «Kada dođemo tamo, želim da prenesete svoja otkrića bez pretjerivanja. Samo izložite činjenice najbolje što možete. Ako zatraže vaše mišljenje - a vjerojatno hoće -dajte ga, ali ga kvalificirajte kao takvo.»

«Da, gospodine», reče Dwyer.

«Dobro», reče Overholt. «Sada, među nama, ispričajte mi i ostatak, čak i najluđe teorije.»

«Srž teorije je sljedeća: postoji mogućnost da se, ukoliko se probije molekularna struktura meteora, proširi virus koji može imati stravične posljedice.»

«Kakva bi bila najgora mogućnost?«

«Nestanak organskog života na Zemlji.»

«Pa», reče Overholt, «mogu vam reći da ste mi pokvarili jutro.»

U kontrolnoj prostoriji Oregona, Eric Stone pažljivo je gledao u monitor. Tek što bi utvrdio lokaciju meteora, ovaj bi se pokrenuo. Koristeći se svim lokacijama, Stone je pokušavao odrediti točan položaj objekta. Zatim utipka nove komande u tipkovnicu računala i pogleda u drugi zaslon. Stone se koristio prostorom koji je korporacija unajmila na komercijalnom satelitu.

Na monitoru se pojavi slika, ali more je bilo skriveno gustom naoblakom.

«Šefe», reče on Cabrillo, «treba nam snimka s KH-30. Oblaci su previše gusti.»

KH-30 bio je najnoviji, supertajni satelit Ministarstva obrane. Mogao je vidjeti kroz oblake, čak i kroz vodu. Stone nije mogao upasti u sustav usprkos neprestanim pokušajima.

«Zamoliti ću Overholta kad se čujem s njim«, reče Cabrillo.

«Možda može natjerati Nacionalni ured za izviđanje da mu osigura neko vrijeme na satelitu. Dobar pokušaj, Stone.»

Hanlev je gledao u kartu na drugom monitoru. Oregonjc jurio morem, ali drugi brod imao je veliku prednost. «Možemo ih dohvatiti i prije Škotske, ako nastavimo ovom brzinom.»

Cabrillo se zagleda u monitor. «Čini mi se da se kreću prema Farskim otocima.»

«Ako je tako», reče Hanlev, «stići će do luke prije no što ih dostignemo.»

Cabrillo klimne i razmisli o tome. «Gdje su naši mlaznjaci?»

Hanlev otvori kartu svijeta na zaslonu. «Dulles, Dubai, Cape Town i Pariz.»
«Koji je zrakoplov u Parizu?»

«Challenger 604», odgovori Hanley.

«Usmjerite ga u Aberdeen, u Škotskoj», reče Cabrillo. «Pista zračne luke na Farskim otocima nije dovoljno duga za njega, a Aberdeen je najbliži veći grad. Neka ga tamo napune gorivom i neka bude spreman za trenutak kad će nam zatrebati.»

Hanlev klimne i priđe računalu kako bi ubacio upute. Vrata kontrolne prostorije otvore se i ude Michael Halpert. U rukama je držao omotnicu. On priđe automatu za kavu, natoči si šalicu i približi se Cabrillu. «Gosp. direktore«, reče on umorno, «iscrpio sam bazu podataka. Nema terorista niti drugih kriminalnih elemenata pod nadimkom Duh.»

«Jesi li pronašao nešto?»

«Jednog holywoodskog glumca koji se smatra zagovornikom tamne strane, jednog pisca vampirskih knjiga, industrijalca, i 4.382 razna druga e-mail identiteta.»

«Glumac i pisac definitivno nisu osumnjičeni«, reče Cabrillo.

«Svi koje sam upoznao previše su glupi da isplaniraju ručak, a kamoli napad na teroristički brod. Tko je industrijalac?»

«Neki Halifax Hickman», reče Halpert čitajući iz dosjea.

«Ultrabogati tip nalik Howardu Hughesu s nizom poslovnih interesa.»

«Pronadi sve što postoji o njemu«, naloži mu Cabrillo. «Želim znati sve o njemu, sve do boje njegovog donjeg rublja.»

«Može», reče Halpert, pa iziđe iz kontrolne prostorije.

Halpert će izići iz svojeg ureda tek za dvanaest sati. A kada iziđe, korporacija će znati mnogo više nego što je znala u tom trenutku.

Kad bi TD Dwyer rekao da nije nervozan, lagao bi.

Skupina ljudi koja se okupila oko konferencijskog stola sastojala se od pobjednika u nacionalnoj igri moći. Nekolicina njih svake se večeri pojavljivala u vijestima na televiziji, a većina je bila poznata bilo kome tko nije živio u pećini.

Okupljeni ljudi bili su ministri vlade, državni tajnik, predsjednik i njegovi savjetnici, kao i niz generala s četiri zvjezdice i obavještajnih voda. Kad je došao red na Overholta da se obrati skupu, brzo im je prenio situaciju, a zatim predstavio Dwyera kao čovjeka koji je mogao odgovoriti na pitanje. Prvo pitanje došlo je od najvećeg igrača.

«Je li ta mogućnost ikada verificirana u laboratoriju?«, upita predsjednik.

«Vjeruje se da su izotopi helija bili detektirani u bucky-lopti-cama koje su nađene u komadićima iz kratera meteora u sjevernoj Arizoni, kao i podvodnog kratera u blizini Cancuna u Meksiku. Međutim, istraživanja sveučilišnih laboratorija i rezultati nisu bili potpuno jednoznačni.»

«Dakle, sve je to teorija«, reče državni tajnik, «a ne znanstvena činjenica.»

«Gosp. tajnice«, reče Dwyer, «cijelo je to područje prilično novo. Postoji tek od 1996., kad su Nobelovu nagradu iz kemije dobila tri znanstvenika koja su otkrila bucky-loptice. Od tada, s obzirom na smanjenje sredstava za istraživanja, to su područje istraživale uglavnom tvrtke s ciljem komercijalne upotrebe.»

«Postoji li način za testiranje te teorije?«, upita državni tajnik.

«Mogli bismo doći do nekih ostataka i probušiti atome u kontroliranom okruženju«, reče Dwyer, «ali nema jamstva da ćemo pronaći uzorak s netaknutim virusom. U nekim dijelovima ga možda ima, u drugima ne.»

Oglasi se predsjednik. «Gosp. Overholt, jeste li na Grenland poslali vanjske suradnike, a ne naše agente?«

«Prije svega«, reče Overholt, «u tom trenutku vjerovali smo da se radi o relativno bezopasnom objektu, a nisam mogao znati da u Ešalonu postoji izdajica. Informaciju o pojačanoj prijetnji dobio sam tek danas od gosp. Dwyera. Drugo, planirali smo konfiscirati objekt, i htio sam zaštititi vašu administraciju od mogućih negativnih posljedica.»

«Razumijem«, reče predsjednik. «Koga ste unajmili?«

«Korporaciju«, reče Overholt.

«Oni su bili zaduženi za povratak Dalai Lame na Tibet, zar ne?«

«Da, gospodine.»

«Mislio sam da su već svi u mirovini«, reče predsjednik. «S tom su operacijom došli do goleme zarade. No, ne sumnjam u njihovu vještinu - da sam na vašem mjestu, učinio bih isto.»

«Hvala vam, gospodine«, reče Overholt.

Zatim progovori zapovjednik Vojnog zrakoplovstva. «Dakle, nestala je kugla iridija u isto vrijeme kada i ukrajinska nuklearna bomba. Ako se nadu na istom mjestu, imamo vraški problem.»

Predsjednik klimne. To je bio jezgrovit opis situacije. On zastane.

«Ovako ćete učiniti», reče on napokon. «Gosp. Dwyer će nabaviti primjerke tih izvanzemaljskih bucky-loptica i početi s eksperimentima. Ako postoji mogućnost oslobađanja izvanzemaljskih virusa, moramo znati za to. Drugo, želim da se vojska i obavještajne službe ujedine u traženju tog meteora. Treće, želim da gosp. Overholt nastavi surađivati s korporacijom - oni su u ovome od početka, pa ih ne želim izvlačiti. Pokrit ću sve njihove troškove. Četvrto, želim da ovo ostane tajna - ako pročitam o tome u sutrašnjem New York Titnesu, onaj tko je izlanuo priču bit će otpušten. I posljednje, što je i najočitije: moramo što je moguće prije pronaći ukrajinsku nuklearnu bombu i meteor, kako ne bismo započeli Novu godinu s krizom.» On zastane i pogleda ljude oko stola. «U redu, znate što vam je činiti. Obavite posao i zataškajmo ovo.»

Prostorija se počela prazniti, ali predsjednik pokaže Overholtu i Dwyeru da ostanu. Kad je čuvar ispratio sve ostale, zatvorio je vrata i ostao vani.

«TD, zar ne?»

«Da, gospodine», reče Dwyer.

«Recite mi sve.»

Dwyer pogleda Overholta, koji klimne.

«Ako postoji virus u molekulama meteora», reče Dwyer polako, «nuklearna detonacija mogla bi nam biti najmanji problem.»

«Pozovite mi Cabrilla», reče predsjednik Overholtu.

Poglavlje XXIII

Na Oregonu, prostorija za konferencije bila je puna.

«Na tri stotine i pedeset milja udaljenosti možemo poslati Robin-son», reče Cabrillo. «Ako leti stotinu milja na sat protiv vjetra, morao bi stići na Farske otoke u isto vrijeme kad i naš tajanstveni brod.»

«Problem je u tome», reče Hanlev, «što ti i Adams sami ne možete napasti brod. Bilo bi to samoubojstvo.»

«Ti su momci opaki», doda Seng.

Upravo tada, vrata prostorije za konferencije otvore se i na njima se pojavi glava Gunthera Reinholta, postarijega pogonskog inženjera s Oregona.

«Gosp. direktore», reče on, «imate poziv.»

Cabrillo klimne i ustane od stola, pa krene za Reinholtom u hodnik. «Tko zove?», upita on.

«Predsjednik, gospodine», reče Reinholt, pa povede Cabrilla prema kontrolnoj prostoriji.

Cabrillo ne reče ništa - nije imao što za reći. Ušao je u kontrolnu prostoriju, otvorio vrata, došao do sigurnog telefona i podigao slušalicu.

«Ovdje Juan Cabrillo.»

«Molim vas, pričekajte, zove vas predsjednik Sjedinjenih Država», reče mu operator.

Sekundu ili dvije kasnije, na liniji se začuje glas s teksaškim naglaskom. «Gosp. Cabrillo, dobar vam dan.»

«Dobar dan i vama, gospodine», odgovori Cabrillo.

«Ovdje je gosp. Overholt - već me izvijestio o događajima. Možete li mi opisati trenutačnu situaciju?»

Cabrillo ukratko opiše zbivanja.

«Mogao bih uzbuniti zrakoplove u Engleskoj i uništiti brod projektilom Harpoon», reče predsjednik kad je Cabrillo završio, «ali nuklearna bomba još je tamo, zar ne?»

«Da, gospodine», složi se Cabrillo.

«Ne možemo spustiti zrakoplove za prijevoz vojnika u zračnu luku Farskih otoka», nastavi predsjednik. »Provjerio sam, premala je. To znači da nam je jedina šansa da ubacimo tim helikopterima, a prema mojoj procjeni, priprema i upućivanje snaga trajalo bi šest sati.»

«Prema našoj procjeni, imamo najviše tri i pol do četiri sata, gospodine», reče Cabrillo.

»Provjerio sam mornaricu«, reče predsjednik, «oni nemaju ništa u tom području.»

«Gosp. predsjedniče», reče Cabrillo, «postavili smo lokator na meteor. Sve dok se ovaj ne spoji s nuklearnom bombom, opasnost od njega je ograničena. Ako nam date dopuštenje, vjerujem da možemo pratiti meteor do mjesta na kojem se treba spojiti s nuklearnom bombom, i vratiti i jedan i drugi objekt u isto vrijeme.»

«To je rizična strategija», reče predsjednik.

Predsjednik se okrene Overholtu.

«}uan», reče Overholt, «koliki su izgledi da tvoj tim uspije?»

«Dobri», reče Cabrillo, «ali postoji jedan nejasni čimbenik.»

«Što je to?», upita predsjednik.

«Ne znamo točno s kim imamo posla. Ako su ljudi koji imaju meteor frakcija grupe Hammadi, mislim da ih možemo srediti.»

Predsjednik zastane, pa progovori. «U redu», reče on napokon, «nastavite kao što je planirano.»

«Vrlo dobro, gospodine», reče Cabrillo.

«Medutim», reče predsjednik, «otkrili smo jedan potpuno zaseban problem vezan uz meteor. Ovdje imam znanstvenika koji će vam objasniti situaciju.» Sljedećih nekoliko minuta Dwyer je objašnjavao svoju teoriju.

Cabrillo osjeti kako mu se ježi koža na leđima. Prijetio im je \i magedon. «To povisuje uloge, gosp. predsjedniče», reče Cabrillo, «ali druga i rana sigurno ne zna za mogućnost ispuštanja virusa. I mi smo tek ?.iila saznali da je to moguće. Činjenica je da bi na taj način osigurali i vlastito uništenje. Jedini scenarij koji ima smisla jest da žele upotri- iihiti meteor za konstrukciju prljave bombe.»

«To je točno», složi se predsjednik, «a mi smo imali problema da smislimo scenarij prema kojem bi molekule bile probijene. Da bi se to dogodilo, morali bi nekako razbiti meteor. Ipak, prijetnja postoji - a posljedice bi mogle biti teške i trajne.»

«Kad bi korporacija bila unajmljena da izvede tu operaciju», reče Overholt, «kako biste to učinili?»

«Misliš, kad bi postojao zli blizanac korporacije i kad bi htio pobiti što je moguće više ljudi?», upita Cabrillo. »Upotrijebili bismo radijaciju iz iridija na najvećoj mogućoj populaciji.»

«Dakle, trebao bi vam nekakav sustav kojim biste je primijenili?», upita predsjednik.

«Točno, gosp. predsjedniče», reče Cabrillo.

«Kad bi Britanci zapečatili svoj zračni prostor, prijetnja od napada iz zraka bila bi eliminirana», reče predsjednik. «Onda bismo se morali pozabaviti samo bombom.»

«Treat će nam pojačano osiguranje na postajama podzemne željeznice i na javnim područjima», doda Cabrillo, «u slučaju da planiraju zaprašiti javna područja radioaktivnom prašinom. Možda su nekako razmontirali bombu i smrvili jezgru, pa je planiraju kombinirati s iridijem u obliku praha kako bi zatrovali populaciju.»

«Onda će Britanci morati motriti svoj sustav pošte i dostave paketa«, reče predsjednik. «Što još?»

Njih četvorica zašute i zamisle se.

«Molimo se da dođete i do bombe i do meteora«, reče predsjednik, «i zaštitite Englesku od uništenja. Bilo koji drugi ishod previše je strašan da bismo uopće razmišljali o tome.»

Veza se prekine, i Cabrillo krene natrag u prostoriju za konferencije.

Ono što nije mogao znati bilo je to da je, premda je Velika Britanija bila cilj jedne operacije, cilj druge operacije bio udaljen tri vremenske zone na istok. Cabrillo otvori vrata i uđe u prostoriju za konferencije. «Upravo sam razgovarao s predsjednikom«, reče Cabrillo prilazeći čelu stola. «Podržat će nas resursi američke vlade.» Grupa je čekala da Cabrillo nastavi.

«Ima još nešto», reče on. «Znanstvenik CIA-e iznio je teoriju prema kojoj se u molekulama meteora možda nalaze tragovi plina iz dubokog svemira. Ti plinovi mogli bi sadržavati virus ili patogen koji može biti smrtonosan. Što god se dogodilo, kada dođemo do meteora, moramo paziti da mu se ništa ne dogodi.»

Za riječ se javila Julia Huxley. Kao liječnica, bila je zadužena za sigurnost posade. «A što je s izlaganjem vanjskom dijelu meteora?», upita ona. «Vi ste bili u blizini kugle.»

»Znanstvenik je rekao da bi virus, da se nalazio na vanjskom dijelu, sagorio prilikom ulaska u atmosferu. Problem bi mogao nastati kad bi netko, na primjer, probušio meteor. Ukoliko su se molekule posložile na određeni način, unutra su mogli ostati džepovi veći od molekula koji sadrže plinove.»

«Koliko bi ti džepovi mogli biti veliki?», upita Julia. «To je samo teorija«, reče Cabrillo, «ali meteor bi mogao biti šuplja kugla poput čokoladnog uskršnjeg jaja. U njemu bi moglo biti i nakupina plina poput onih u prirodnim geodama, gdje postoje džepovi s kristalima u raznim veličinama. Nitko ne može znati dok ga ne dobijemo u ruke i ne proučimo.»

«Imate li ideja o tipu virusa?», upita Julia. «Možda bih mogla pripremiti serum.»

«Ne znam ništa», reče Cabrillo oprezno, «ali ako je iz svemira i ako se raširi po Zemlji, to ne sluti na dobro.»

U prostoriji zavlada takva tišina da se mogla čuti muha.

Cabrillo se zagleda u Hanlevja.

«Adams je ubrzo spreman za pokret», reče Hanley, «a naš Challenger 604 uskoro stiže u Aberdeen.»

«Gdje je Truitt?» Richard 'Dick' Truitt bio je operativni potpredsjednik korporacije.

«Nalazi se u emirovom zrakoplovu», reče Hanlev. «Otpratio je emira do Katara. Naredio sam da naš Gulfstream iz Dubaija odleti u Katar i pokupi ga. Već su trebali krenuti, a sada su vjerojatno negdje iznad Afrike.»

«Pošaljite ga u London», reče Cabrillo. «Neka on i zrakoplov budu spremni.» Hanlev klimne.

«Želim da nastavite planirati napad na naš tajanstveni brod», reče Cabrillo. «Ako sve bude išlo po planu, možemo završiti ovo za dvanaest sati. Kao i obično, Hanlev je glavni dok mene nema.»

Posada potvrdi i vrati se na planiranje, a Cabrillo napusti sobu, pode do Halpertovog ureda i pokuca.

«Udite», reče Halpert.

Cabrillo otvori vrata i ude. «Što ste otkrili?»

«Još uvijek istražujem», reče Halpert. «Sada pregledavam razne korporacije koje on kontrolira.»

«Prouči i njegov osobni život i načini psihološki profil»

«Hoću, gospodine», reče Halpert, «ali za sada, momak djeluje kao pravi Amerikanac. Ima sigurnosnu propusnicu Ministarstva obrane, prijatelj je s nekoliko senatora, a jednom je čak bio pozvan na predsjednikov ranč.»

«Isto vrijedi i za predsjednika Sjeverne Koreje», reče Cabrillo.

«Točno», reče Halpert, «ali budite uvjereni da ću ovom momku pronaći i najmanju mrlju, ako je ima.»

»Napuštam brod. Javlaj Hanlevju svoja otkrića.«

«Da, gospodine.»

Cabrillo prođe kroz hodnik do stubišta koje je vodilo do helidroma.

George Adams sjedio je u pilotskom sjedalu Robinsona odjeven u čisto pilotsko odijelo kaki boje. Još nije pokrenuo motor, i kabina je bila hladna. On protrlja svoje letačke rukavice i završi s upisivanjem podataka u dnevnik pričvršćen za kontrolnu ploču. Zatim uključi glavnu bateriju kako bi provjerio status, pa podigne pogled kada je Cabrillo prišao i otvorio putnička vrata.

Cabrillo podigne torbu s oružjem, dodatnom odjećom i elektronikom, pa još jednu s hranom i pićem, te ih smjesti iza sjedala. Kad ih je pričvrstio, pogleda Adamsa. «Trebali ti pomoć, George?», upita on. «Ne, šefe», reče Adams. «Sve sam već sredio. Imam izvješće o vremenu, plan leta, a ruta je ubačena u GPS. Ako se popnete i privežete, možemo krenuti.» Tijekom godina koliko je Adams radio za korporaciju, Cabrillo se stalno iznova čudio učinkovitosti pilota helikoptera. Adams se nikada nije žalio niti uzbuđivao. Cabrillo je letio s njim u vrlo teškim uvjetima, ali osim nekih usputnih komentara, Adams je uvijek djelovao mirno i neustrašivo.

«Ponekad poželim da te mogu klonirati, George», reče Cabrillo dok se penjao i vezivao pojas.

«Pa, šefe», reče Adams podignuvši pogled s instrumenata, «onda bih imao samo pola zabave.»

Adams posegne dolje, okrene ključ, i klipni motor proradi. Adams je promatrao brojevanike, sve dok motor nije došao do radne temperature, a tada pozove kormilarnicu putem radija.

«Plovimo li prema vjetru?»

«Da», začuje se odgovor.

On povuče palicu vještim pokretom i helikopter se odvoji od palube. Oregon nastavi ploviti dalje, sve dok helikopter nije bio iznad njega. Adams tada ubrza i preleti nad brodom. Nekoliko minuta kasnije, Oregon se gubio u daljini iza njih. Vjetrobran su sada ispunjavali samo oblaci i crno more.

«To je sve što znamo za sada, gosp. premijeru», reče predsjednik.

«Dat ću znak za uzbunu», odgovori premijer, «i objaviti priču za medije kako vjerujemo da je nestala pošiljka otrova Ricin. Na taj način, teroristi će nastaviti sa svojim planom.»

«Nadajmo se da ćemo ubrzo završiti s tim», reče predsjednik.

»Obavijestit ću MI5 i MI6 da koordiniraju rad s vašim ljudima. Međutim, kada meteor stigne na britansko tlo, mi ćemo preuzeti stvar.»

«Razumijem», reče predsjednik.

«Onda, sretno», reče premijer.

«Sretno vama.»

Truitt je gledao kroz bočni prozor Gulfstreama koji je letio nebom brzinom većom od pet stotina milja na sat. Daleko ispod njega, obala Španjolske sjajila se na suncu. On ustane, krene naprijed i pokuca na vrata pilotske kabine.

«Udite», reče Chuck 'Sitni' Gunderson.

Truitt otvori vrata. Gunderson je pilotirao, a Tracy Pilston bila je na sjedalu kopilota. «Kako ide?», upita on.

«Evo rezultata», reče Tracy Pilston. «Sitni je pojeo purana na raži, cijelu vrećicu M&M-a i pola limenke dimljenih badema. Da sam na vašem mjestu, držala bih ruke podalje od njegovih usta.»

«Postoje dvije stvari od kojih ogladnim», reče Gunderson.

«Letenje je jedna, a znate drugu.»

«Lov na losose?», pokuša Truitt.

«I to», složi se Gunderson.

«Terenska vožnja biciklom?», reče Pilston.

«I to», složi se Gunderson.

«Lakše je pronaći nešto od čega ne ogladniš», reče Truitt.

«Od spavanja», reče Gunderson, pa spusti glavu i odglumi da drijema.

«Što trebate, gosp. Truitt?», upita Tracy Pilston dok se Gunderson pravio da spava. Gulfstream je letio i dalje uz pomoć automatskog pilota.

«Pitao sam se hoćemo li sletjeti na Gatwick ili Heathrow.»

«Posljednja zapovijed bila je Heathrow», reče Pilston.

«Hvala», reče Truitt, pa se okrene i krene.

«Možete li mi učiniti uslugu?», upita Pilston.

«Naravno», odgovori Truitt i opet se okrene prema njoj.

»Naredite Sitnom da me pusti pilotirati, on uvijek zgrabi kontrole.»

Gunderson progovori jedva otvarajući usta. »Uključen je au-topilot.»

»Lijepo se igrajte, djeco«, reče Truitt, pa se udalji.

»Dat ću ti Snickers ako mi dopustiš da pilotiram«, ponudi Tracy Pilston.

«Pa, ženo, zašto to nisi prije rekla?», reče Gunderson.

Poglavlje XXIV

Istočni vjetar nosio je finu prašinu, presvlačeći njome sve na svojem putu. Prašina je u Saudijskoj Arabiji bila stalna poput plime u oceanu. Međutim, prohladni dani poput današnjeg bili su rijetki poput odreska na hinduskom vjenčanju.

Saud al-Sheik zurio je u prazan prostor divovskog stadiona u Meki.

Saudijska Arabija bila je blagoslovljena golemim zalihama nafte, dobrim bolnicama i školama, i najsvetijim mjestom islama, Mekom. Svim muslimanskim vjernicima preporuča se da barem jednom u životu podu na hodočašće u Meku, ili hadžiluk, kao izraz svoje vjere. Svake godine, tisuće vjernika sastaju se tamo, obično početkom siječnja, a većina putuje i u obližnju Medinu, gdje je pokopan prorok Muhamed.

Pritjecaj tolikog broja hodočasnika u tako kratkom vremenu predstavlja logističku noćnu moru. Smještaj, prehrana, skrb za bolesne i ozlijeđene, a osiguranje za mase ljudi je skup i kaotičan posao.

Saudijska Arabija snosi cijenu posjeta hodočasnika, kao i javne napade ukoliko nešto krene po zlu.

Nakon što su američke i britanske snage okupirale Irak i Afganistan, snažna mržnja prema Zapadu koja je prožimala cijelu regiju pretvorila se u bure baruta spremno da eksplodira.

Osiguranje će ove godine u Meki biti vrlo čvrsto i rigidno. l'undamentalistički muslimani željeli su smrviti Zapad i zbrisati ga s planeta poput kuge.

Mržnja se odražavala i na Zapadu, koji je nakon 11. rujna i brojnih terorističkih prijetnja i napada izgubio svako strpljenje prema I undamentalistima. Ukoliko se dogodi još samo jedan napad u kojem bi sudjelovali državljani Saudijske Arabije, većina građana u Sjedinjenim Državama zagovarala bi okupaciju države bogate naftom. Granice su u zapadnom svijetu u posljednje vrijeme postale jasnije definirane. Postojale su samo dvije vrste ljudi na svijetu - prijatelji i neprijatelji. Prijateljstvo se nagrađivalo - neprijatelje je trebalo zbrisati.

U svoj toj tenziji, mržnji, nasilju i bijesu, sve je trebalo biti spremno za uspješan i siguran hadžiluk, koji je trebao započeti 10. siječnja.

Za sve potrebne pripreme preostalo je manje od dva tjedna.

Saud al-Sheik proučavao je niz dokumenata na stolu. Bio je tu još tisuću i jedan detalj, a vrijeme hodočašća primicalo se brzo. Upravo se pojavio još jedan problem - novi molitveni sagovi koje je naručio iz Engleske. Još nisu bili gotovi, a tvornica je promijenila vlasnika.

Taje činjenica, kao i činjenica da Engleska baš nije bila omiljena u njegovom narodu zbog britanske potpore Sjedinjenim Državama u okupaciji Iraka, stvarala probleme. Al-Sheik se pitao bi li bilo u redu podmititi tvornicu. Platilo bi im dodatni iznos kako bi dovršili narudžbu, a zatim je preprodali preko posrednika u Parizu kako bi se sakrila zemlja podrijetla.

To bi riješilo oba problema odjednom.

Zadovoljan svojom idejom, on srkne čaj i posegne za svojim mobitelom kako bi uputio poziv.

U tom trenutku, grčki teretni brod Larissa uplovio je u Engleski kanal. Kapetan je gledao svoje karte. Zapovijedeno mu je da pristane na otoku Sheppev, a nikada prije nije tamo uplovljavao.

Dwyer spusti pogled na suho pustinjsko tlo dok je helikopter Sikorskv S-76 letio nad sjevernom Arizonom. Na više milja udaljenosti s lijeve strane mogao je vidjeti planinski lanac s vrhovima prekrivenim snijegom. Pogled na snijegom prekrivene planine iznenadio ga je. Kao i mnogi ljudi koji nikada nisu posjetili tu saveznu državu, i Dwyer je imao utisak da je cijela prekrivena beskrajnim pijeskom i kaktusima. No, sada se činilo da u Arizoni ima pomalo od svega.

«Koliko često ovdje sniježi?», upita on pilota kroz slušalice.

«Oni tamo vrhovi nalaze se u blizini Flagstaffa», reče pilot.

«Imaju dovoljno snijega za skijalište. Najviši vrh je Humphries - viši je od dvanaest tisuća stopa.»

«To nije ono što sam očekivao», prizna Dwyer.

«Većina ljudi kaže to», reče pilot.

Pilot je bio pomalo povučen pri prvom susretu s Dwyerom prije dva sata u Phoenixu. Dwyer ga nije mogao kriviti - bio je siguran da više rangirani dužnosnici u sigurnosnoj službi Arizone nisu pilotu rekli ništa o Dwyerovom položaju niti o svrsi ovog putovanja. Većina ljudi voljela je imati barem nekakvu naznaku o onome što rade.

«Letimo do kratera kako bih mogao uzeti neke uzorke kanu-nja», reče Dwyer, «i odnijeti ih u laboratorij na testiranje.»

«To je sve?», reče pilot, vidljivo opušteniji.

Obično je pristajao u Doveru, Portsmouthu i Mixstoweu. Kapetan nije mogao znati da su britanske vlasti instalirale detektore radijacije u njegovim uobičajenim odredištima. No, otok Sheppey bio je širom otvoren poput Velikog kanjona. A ljudi koji su ga unajmili znali su to.

Kapetan je proučio svoju kartu, pa izvršio korekciju kursa. Zatim se počeo rucati. Larissa je plovila dalje, a dim iz starog dizel motora dizao se iz jedinog dimnjaka. Bio je to brod na samrt! koji je nosio smrtonosni teret.

Poglavlje XXV

«Da», odgovori Dwyer.

«Super», reče pilot, «jer ne biste vjerovali kakve sam zadatke imao u posljednje vrijeme. Ovih dana gotovo mrzim ići na posao.»

«Mogu misliti.»

«Više puta završavao sam radno vrijeme pod tušem za kemijsku detoksikaciju», reče pilot, «što baš i nije moja ideja o dobrom danu na poslu.»

«Ovo bi trebala biti dječja igra», uvjeravao ga je Dwyer.

Ovaj podatak kao da je odvezao jezik pilotu. Neprestano je opisivao Dwyeru prizore nad kojima su letjeli sve do kraja leta. Dvadeset minuta kasnije pokazao je naprijed kroz vjetrobran. «Eno ga.»

Krater meteora bio je golema rana na prašnjavom terenu. Kad ga je vidio iz zraka, nije bilo teško zamisliti snagu potrebnu za tako duboko probijanje Zemljine kore. Bilo je to kao da je neki div zgrabio divovski čekić i udario u tlo. Oblaci prašine nakon udara sigurno su bili vidljivi mjesecima kasnije. Pred njima se uzdizao rub kratera, krug nalik rubu pite.

«S koje strane, gospodine?», upita pilot.

Dwyer pogleda prema tlu. «Tamo», reče on, «pokraj onoga bijeloga dostavnog vozila.»

Pilot uspori helikopter, pa se glatko spusti.

«Naredili su mi da ostanem u helikopteru i motrim radio-

prijenos», reče pilot.

Nakon što je pilot prošao kroz proceduru gašenja motora i nakon što se elisa rotora zaustavila, Dwyer iziđe i priđe čovjeku u kaubojskom šeširu i čizmama koji je stajao postrance. Čovjek ispruži ruku i Dwyer je čvrsto prihvati.

«Hvala vam što ste pristali pomoći», reče Dwyer.

«Ma, ništa», reče čovjek, «zahtjev od predsjednika Sjedinjenih Država ne odbija se. Drago mi je što vam mogu pomoći.»

Čovjek priđe svojem vozilu, posegne u prikolicu i izvadi nešto alata i kantu, pa preda Dwyeru lopatu. Zatim pokaže prema rubu kratera.

«Mislim da je ono što tražite tamo.»

Nakon što su se popeli preko grebena ruba kratera, ljudi se spuste niz padinu dvadesetak jarda. Temperatura je rasla kako su se spuštali.

Čovjek s kaubojskim šeširom zastane. «Ovo je udaljeni kraj kratera», reče on brišući čelo maramom. «Ovdje sam uvijek pronalazio najveće komade.»

Dwyer se ogleda oko sebe, pronađe mjesto koje mu se činilo dobrim, pa počne kopati lopatom.

U isto vrijeme kad je Dwyer počeo kopati u Arizoni, na Oregonu, koji se nalazio u moru pokraj Islanda, bilo je znatno hladnije. U svojem uredu u potpalublju, Michael Halpert zurio je u ispis iz svojeg računala. Halpert je satima naporno radio, a oči su mu gorjele od gledanja u računalni zaslon. Upisujući komande u tipkovnicu, Halpert izvuče dosje i opet se zagleda u Cabrillove bilješke. Opet pogleda ispis, pa prikupi bilješke i pode u kontrolnu prostoriju.

«Richarde», govorio je Hanlev kad je Halpert ušao u sobu, «neka Gulfstream bude napunjen gorivom i spreman. Pozvat ću te čim te zatrebam.»

Hanlev spusti telefon i okrene se Halpertu.

»Vjerujem da si nešto pronašao?«

Halpert preda Hanlevju dokument i ovaj ga brzo pročita. «Ovo bi moglo biti značajno», reče Hanlev polako, «ali i ne mora biti. Hickman je donirao sveučilištu veliku svotu, ali možda to radi i inače.»

»Provjerio sam«, reče Halpert, «i čini to. I sva sveučilišta bave se arheologijom.»

«Zanimljivo», reče Hanlev.

«Plus ono što je rekao arheolog na samrti», doda Halpert.

«Kupio je i platio sveučilište.»

«Vidim na što aludiraš», reče Hanlev, «a osim toga, činilo mi se čudnim što je Ackerman najprije poslao e-mail Hickmanu. Nije ni pokušao kontaktirati pročelnika svojeg odjela i javiti mu vijesti.»

«Možda su se Hickman i Ackerman tako dogovorili», reče Halpert, «kako bi Ackerman bio siguran da on zgrabi slavu ako se nešto pronađe - a ne njegov šef na sveučilištu.»

«To ne objašnjava zašto je Hickman bio siguran da će Ackerman nešto pronaći», reče Hanlev, «niti to koliki su bili izgledi da se radi o meteoru sastavljenom od iridija.»

«Možda je Hickmanovo sudjelovanje u početku bilo altru-ističko», reče Halpert polako. «Ackerman uputi molbu, a Hickman se zanima za Erica Crvenog, pa odluči sponzorirati ekspediciju. Kada ovaj otkrije meteor, Hickman tu ugleda priliku.»

«Ne znamo je li Hickman umiješan u to», reče Hanley, «ali ako jest, kakva bi prilika natjerala bogataša da ubije i riskira sve što ima?»

«Uvijek se radi o jednoj od dvije stvari», reče Halpert, «o ljubavi ili o novcu.»

Obrisi Farskih otoka upravo su se pojavili iz izmaglice kad je Hanlev kontaktirao Cabrilla u helikopteru i objasnio ono što je Halpert otkrio.

«Prokletstvo», reče Cabrillo, «to je novi razvoj događaja. Kako ti se to čini?»

«Kažem da pokušamo s tim», reče mu Hanlev.

Otoci su rasli u vjetrobranu. «Je li Dick stigao u London?», upita Cabrillo.

«Upravo sam razgovarao s njim prije nekoliko minuta», reče Hanlev. «Mlaznjak je napunjen gorivom, a on je pošao u hotel u Londonu pričekati naš poziv.»

«A Challenger je spreman u Aberdeenu?» «Na pisti», reče Hanlev, «napunjen gorivom i čeka.» «Onda pozovi Truitta i njegovu posadu i reci im da odlete u Las Vegas kako bi vidjeli mogu li pronaći nešto o Hickmanu.» «Veliki umovi razmišljaju na sličan način», reče Hanlev. Kroz vjetrobran helikoptera, luka je postala vidljiva. Cabrillo prekine vezu i okrene se Adamsu. «Spustimo se, staro momče.» Adams klimne i počne se spuštati.

Free Enterprise usporio je i zaustavio se na liniji loma valova. Uz njega pristane mali ribarski brodić otvorene palube s dva izvan-brodski motora od 250 konjskih snaga. Kapetan uspori brodić uz ljestve koje su vodile na palubu. Jedan od članova posade dohvati kutiju od mornara s Free Enterprisea.

Član posade spremio je kutiju u prostor za ribu dok se kapetan odvajao od većeg broda i ubrzavao.

Dok je ribarski brodić poskakivao po nemirnom moru, kapetan krene prema maloj uvali. Kad su stigli tamo, član posade side s ribarskog brodića i priđe cesti, gdje ga je čekao crveni kombi iz lokalne dostavne službe. Deset minuta kasnije, kombi je isporučio kutiju u zračnoj luci.

Tamo je čekala prijenos na zrakoplov koji je u tom trenutku bio udaljen samo nekoliko milja.

Adams napuni oba spremnika i pročita listu provjere. Kad je završio, načini bilješke u svojem dnevniku. Helikopter je letio dobro na putu s Oregona, pa nije imao mnogo za pisati - samo vrijeme leta, vremenske uvjete i bilješku o sitnoj vibraciji. Adams je završavao upravo u trenutku kad je Cabrillo došao do helikoptera u malom iznajmljenom automobilu. On se zaustavi pokraj Adamsa i spusti prozor.

«Hej, šefe», reče Adams, «jeste li dobili samo polovinu automobila?»

«Ovo se zove Smart», reče Cabrillo zanemarujući šalu. «To je bilo sve što su imali - mogao sam ga uzeti ili krenuti pješice. Donesi dalekozor i lokator i ulazi.»

Adams ispod sjedala izvadi dalekozor i metalnu kutiju koja je očitavala signale uređaja posutih po meteoru. Zatim priđe Smartu i smjesti se na suvozačevo sjedalo. Dalekozor je spustio na pod, a kutiju zadržao u krilu. Dok je Cabrillo kretao, Adams počne hvatati signal prašine.

«Kutija kaže da je objekt vrlo blizu», reče Adams.

Cabrillo prijede vrh brda u blizini piste - luka je bila ravno ispod njih. S druge strane približavao im se crveni kombi, koji im je bljesnuo svjetlima. Cabrillo shvati da vozi s desne strane ceste kao u Americi, i skrene na lijevi trak.

«Šefe», reče Adams, «tu je.»

Cabrillo pogleda kombi u prolazu - vozač mu je prijateljski priprijetio prstom zbog loše vožnje, i nastavio prema zračnoj luci.

Cabrillo pogleda niz brdo prema velikom brodu koji se spremao pristati.

«Tamo», reče on i pokaže prstom. «To je sigurno taj brod.»

Brod je imao linije privatne jahte, ali bio je crn poput Stealth bombardera. Cabrillo je mogao vidjeti mornare koji su stajali spremni s konopcima dok je kapetan približavao brod doku uz pomoć potisnika.

«Signal se gubi», reče Adams.

Cabrillo se zaustavi uz rub ceste i pogleda jahtu kroz dalekozor. Na strani okrenutoj prema njemu, stubište je vodilo sa stražnje palube gotovo do razine vode. Tada shvati.

Posegne za prijenosnim telefonom i pozove Oregon.

On prekrije rukom slušalicu kad se Hanlev javio, i obrati se Adamsu.

»Izvršili su zamjenu na moru«, reče on brzo. »Ostavit ću te kod helikoptera i slijediti signal.«

Zatim se obrati Hanlevju: «Pozovi VVashington i reci im da jave danskim vlastima da zadrže brod koji je upravo pristao.»

Nakon što je Hanlev dobio svoje upute, Cabrillo isključi telefon, okrene volan i da gas. Smart se okrene za 180 stupnjeva i Cabrillo krene istim putem natrag. Vrati se na pistu i zaustavi pokraj Robin-sona. Adams brzo ude u helikopter i ostavi lokator na suvozačevom sjedalu.

«Poleti, George», vikne Cabrillo, «nazvat ću te.»

Zatim opet pritisne gas i krene za signalom.

James Bennett naučio je pilotirati u američkoj vojsci, ali nikada nije upravljao helikopterom. Pilotirao je samo zrakoplovima. Budući da je Ratno zrakoplovstvo pažljivo čuvalo svoju domenu, on je bio jedan od rijetkih pilota u vojsci koji je učio pilotirati. Ono malo zrakoplova što je vojska imala korišteni su uglavnom za promatranje i izviđanje, a bilo je tu i tucet mlažnjaka za prijevoz generala.

Bennett je letio na izvidničkim zrakoplovima Cessna dok je još bio na aktivnoj dužnosti, pa mu je model Cessna 206 kojim je sada upravljao bio dobro poznat.

Bennett je letio umornim starim zrakoplovom brzinom od stotinu milja na sat sa sjevera. Sada je usporio i pogledao prema pisti kroz bočni prozor. Pista je bila kratka i završavala na kamenitoj litici, ali to je bilo u redu. Bennett je slijetao na livadama u džungli, kratkim planinskim ispustima u jugoistočnoj Aziji, a jednom čak i na polje farmera kod kuće u Arkansasu, kad je ostao bez motora.

U usporedbi s tim, pista na Farskim otocima bila je dječja igra.

Bennett dovrši krug i izravna se za slijetanje. Spuštajući se pri laganom vjetru, u posljednjoj sekundi ispravio je Cessnu. Zrakoplov dodirne tlo uz laganu škripu

guma. Bennet uspori do razine brzog rulanja gledajući u smjeru koji mu je bio opisan na komadu papira.

Zatim još više uspori, pa skrene prema teretnom terminalu.

U Smartu, Cabrillo je pritisnuo gas do daske. Vožnja sitnim vozilom bila je poput pilotiranja go-kartom nakon šalice kave i pola paketa tableta protiv spavanja. Smart je poskakivao asfaltom i skakutao s jedne strane na drugu. Cabrillo je jurio pokraj reda hangara i pažljivo gledao lokator. Jedna Cessna upravo je izišla s piste i rulala je pokraj njega. Cabrillo je gledao rep zrakoplova, a tada zastane i pogleda lokator.

Adams je podigao Robinsona tri minute nakon što se ukrcao. Helikopter nije stajao na tlu čak niti toliko dugo da se motor ohladi. Leteći uz rub zračne luke, obavijestio je kontrolni toranj da obavlja test opreme, a tada je počeo lijeno kružiti nebom.

Jedini vidljivi zrakoplov bila je Cessna koja je upravo sletjela. Gledao je kako se približava Cabrillo u Smartu.

Službenik u odori priđe Cessni i vikne nadglasavajući motor: «Jeste li ovdje zbog dijelova za naftnu bušotinu?»

Bennett odvrati: «Da!»

Službenik klimne i potrči kroz otvorena vrata hangara. Trenutak kasnije, vrati se s kutijom.

Odloži kutiju na tlo, pa vikne kroz prozor pilota: «Naprijed ili natrag?» «Naprijed, na putničko sjedalo», odvrati Bennett. Službenik podigne kutiju i zaobiđe Cessnu.

Cabrillo opet pogleda brojčanik. Igla je ležala na crti označenoj brojkom deset. On podigne pogled s brojčanika i pogleda kroz vjetrobran upravo u trenutku kad je službenik zaobilazio zrakoplov držeći kutiju. Bila je to ista kutija koju je Cabrillo na sekundu ugledao na Grenlandu.

On pritisne papučicu za gas upravo u trenutku kad je službenik ostavio kutiju i zatvorio vrata.

Cessna počne rulati. Zrakoplov je imao prednost i skretao je na pistu kad je Cabrillo dostigao punu brzinu. Cabrillo uhvati volan koljenima i posegne za koricama pod pazuhom. Desnom rukom izvadi revolver Smith & Wesson kalibra .50 mm. Lijevom je spuštao prozor vozača.

Bennett se okrenuo i počeo rulati prema pisti. Osvrne se i ugleda Smart koji je jurio za njim. Na sekundu, pomislio je da se možda radi o službeniku koji je jurio

za njim kako bi ga zaustavio iz nekog razloga. No, tada ugleda ruku koja se pojavila kroz prozor držeći revolver.

Bennett pritisne gas i skrene na pistu. Već je dobio dozvolu za polijetanje, i sada je ubrzavao do sigurne razine rotacije. Bit će to tijesna utrka.

Cabrillo krene za Cessnom na pistu i pojuri za njom. Zrakoplov je naglo ubrzavao, i bilo je očito da se pilot ne namjerava zaustaviti. Cabrillo dostigne brzinu od pedeset milja na sat, pa uključi automatsku kontrolu u automobilu i proviri kroz prozor, pa sjedne na njega.

Pažljivo nacilja i počne pucati prema zrakoplovu.

Podignuvši se u zrak, Bennett pričekava dok nije dostigao visinu od tri stotine stopa, a tek tada se osvrne.

Smart je zastao na kraju piste.

Čovjek koji je vozio automobil trčao je prema helikopteru koji se upravo spustio. Bennett uključi gas do daske dok se Cabrillo penjao na putničko sjedalo Robinsona.

«Možeš ga uhvatiti?», vikne on Adamsu dok su polijetali.

«Bit će gusto», reče Adams.

Bennett je čuo i osjetio kako metak udara u žicu njegovog lijevog krila. Nakon toga, začuo je još nekoliko hitaca. Dosegnuo je brzinu za polijetanje i povukao rudo.

»Sumnjam da nas je vidio«, reče Adams. «Nalazimo se ispod [njega, i dovoljno daleko iza da nas ne vidi u retrovizoru.»

«Može nas vidjeti na radaru», primijeti Cabrillo.

«Mislim da nema radar», reče Adams, «ovo je stari model Cessne.»

«Možeš li ubrzati?»

«Letimo najvećom brzinom, šefe», reče Adams, pokazujući brzinomjer, «a čini mi se da isto vrijedi i za njega. Ne mogu se popeti više da bih ubrzao poniranjem. Izgubio bih previše brzine tijekom uspona - izgubio bi nam se iz vida.»

Cabrillo razmisli o tome. «Onda ga možemo samo slijediti», reče on, «i pozvati pomoć.»

«Tako je», reče Adams.

Poglavlje XXVI

Južno od Farskih otoka, sloj oblaka gotovo je dodirivao more. Olujna fronta protezala se od juga prema sjeveru. Bili su to oblaci koji su posljednja dva dana zasipali Britansko otočje kišom i snijegom. Kad je Robinson R-44 uletio u oluju, Adamsu i Cabrillu činilo se kao da su ušli u labirint. U jednom trenutku imali bi pred sobom trag čistog neba, a u sljedećem bi upali u drugu frontu i izgubili pogled na Cessnu i more. Vjetrovi su bacali helikopter, mijenjajući mu smjer i brzinu kao da je pak na stolu za zračni hokej. Obala Škotske bila je udaljena dvjesto osamdeset milja prema jugu. Inverness, prvi grad u kojem su mogli dopuniti gorivo, bio je još sedamdeset milja dalje.

S oba spremnika napunjena do vrha, Adams i Cabrillo mogli su stići do kopna - ali samo ako vjetar surađuje s njima. Robinson je imao domet od najviše četiri stotine milja. Cessna 206 imala je domet malo veći od osam stotina milja. Bennett nije napunio gorivo na Farskim otocima - kad je ugledao Cabrilla kako juri za njim, poletio je najbrže što je mogao - pa su letjelice po tome bile podjednake. Najviša brzina leta bila im je jednaka, oko 130 milja na sat.

«Eno ga», reče Cabrillo pokazujući kroz otvor u oblacima, «na samo nekoliko milja pred nama.»

Adams klimne. Već je deset minuta promatrao kako se Cessna pojavljuje i nestaje.

James Bennett letio je misleći da je sam na nebu. Nije poznavao brzinu leta Robinsona R-44, ali znao je da je najviša brzina većine malih helikoptera oko stotinu milja na sat. Po njegovim procjenama, kada stigne do Škotske, helikopter će - ako ga još bude slijedio - biti iza njega najmanje pola sata. Bennett dohvati svoj satelitski telefon i uputi poziv.

«Pokupio sam paket», reče on, «ali mislim da me prate.»

«Jesi li siguran?», upita glas.

«Nisam», reče Bennett, «ali ako me prate, mislim da im mogu pobjeći. Problem je u tome što ću, nakon što sletim, imati još samo oko pola sata za predaju. Je li to problem za vas?»

Čovjek s druge strane linije zamisli se na trenutak prije nego što je odgovorio.

«Smislit ću nešto», reče on, «i nazvat ću te.»

«Bit ću ovdje», reče Bennett, pa prekine vezu.

Namjestivši palicu tako da Cessna leti ravno, Bennett pogleda instrumente, posebno obrativši pažnju pokazivaču goriva. Bit će to jako napeto. On uhvati rudo kad je Cessnu podigla termalna struja, pa pričekava dok se zrakoplov nije umirio na visini leta. Zatim posegne za starom Stanley termosicom koju je posjedovao duže od dvadeset godina, pa si natoči šalicu kave.

«Nazvat ću Overholta», reče Hanlev, «i reći ću mu da obavijesti Britance da podignu nekoliko lovaca i prisile Cessnu da sleti. To bi trebalo riješiti stvar.»

«Neka Britanci pričekaju da Cessna bude nad kopnom», reče Cabrillo, «ne želim sada izgubiti meteor.»

«Pobrinut ću se da to shvati», reče Hanlev.

«Koliko si daleko od luke na Farskim otocima?»

«Oko dvadeset minuta.»

«Jesu li Danci zauzeli jahtu?», upita Cabrillo.

«Sudeći po posljednjoj poruci iz Washingtona, nemaju dovoljno ljudi», reče Hanlev. «No, na brdu pokraj zračne luke imaju policajca koji motri brod - to je najbolje što mogu učiniti u ovom trenutku.»

Cabrillo se zamisli na sekundu. «Je li netko pronašao nuklearnu bombu?»

«Ne, prema mojim posljednjim informacijama.»

«Možda je na jahti», reče Cabrillo.

«Overholtov izvor tvrdi da je ukrcana na stari teretni brod.»

«Tko god bili ovi momci», reče Cabrillo, «čini se da vole zamjene na moru. Postoje dobri izgledi da su se negdje susreli s teretnim brodom i preuzeli oružje.»

«Što misliš da bismo trebali učiniti?»

«Preporučit ćemo Overholtu da omogući jahti da napusti luku», reče Cabrillo. «Držite Oregon podalje od nje - pustimo britansku ili američku mornaricu da riješi problem. Mogu se popeti na jahtu na moru - tako će biti mnogo manje rizika.»

«Sada ću nazvati», reče Hanlev, «i prenijeti naše preporuke.»

Telefon zašuti, a Cabrillo se nasloni u svojem sjedalu. Nije mogao znati da meteor i nuklearnu bombu posjeduju dvije različite frakcije.

Jedna grupa planirala je napasti u ime islama.

Druga grupa planirala je napasti islam.

I jedne i druge ispunjavala je mržnja.

Poglavlje XXVII

Cim je Gulfstream sletio u Las Vegasu, Truitt ostavi Gundersona i Tracy Pilston u zrakoplovu i pozove taksi. Vrijeme je bilo lijepo i sunčano, a lagani povjetarac puhao je s planina pokraj Las Vegasa. Suhi zrak kao da je povećavao okruženje, i planine su se činile dovoljno blizu da ih može dotaknuti, iako su bile udaljene miljama.

Truitt ubaci torbu na stražnje sjedalo i sjedne pokraj vozača.

«Kamo?», upita vozač glasom koji je zvučao poput Seana Con-nervja promuklog od pušenja.

«Dreamworld», odgovori Truitt.

Vozač ubaci u brzinu i pojuri iz zračne luke.

«Jeste li već bili u Dreamworldu?», upita taksist dok su se približavali slavnom središtu grada.

«Ne», reče Truitt.

«To je raj vrhunske tehnologije koji je stvorio čovjek», reče vozač.

Vozač uspori i uključi se u red taksija i osobnih automobila koji su čekali ulazak. «Pazite da ne propustite oluju s munjama, večeras je u stražnjem dijelu», reče on postrance gledajući Truitta. «Prikazuje se svakih sat vremena.»

Red se pomakne i vozač skrene do prilaza hotelu. Prođe kroz portal s plastičnim vrpcama do poda. To je podsjetilo Truitta na ulaz u hladionicu za čuvanje hrane.

Sada su se našli u tropskoj prašumi. Krošnje džungle nadvile su se nad njima, i unutrašnjost prozora taksija počela se magliti od vlage. Vozač se zaustavi pred glavnim ulazom.

«Kada izidete», reče on, «pazite na ptice. Prošlog tjedna imao sam klijenta koji je tvrdio da su ga kljucale i bombardirale.»

Truitt klimne i plati vozaču. Zatim iziđe, otvori stražnja vrata i izvadi torbu, pa opet zatvori vrata i pokaže taksistu da krene. Okrene se i ugleda vratara kako metlom tjera debelu crnu zmiju od glavnog ulaza. Zatim pogleda krošnje nad glavom. Nije mogao vidjeti sunce, a zvukovi cvrkutanja ptica ispunjavali su prostor.

Truitt podigne torbu i priđe vrataru.

»Dobrodošli u Dreamworld«, reče vratar. «Jeste li došli odsjesti ovdje?»

«Da», reče Truitt, pa preda vrataru lažnu vozačku dozvolu iz Delavvarea i kreditnu karticu vezanu uz lažni identitet.

Vratar provuče i jedno i drugo kroz uređaj, pa izvadi ljepljivu kodiranu vrpcu i zalijepi je na Truittovu torbu. «Poslat ćemo vam torbu u sobu pokretnom trakom», reče on. «Prostorija će biti pripremljena, a torba u njoj» - on pogleda na računalni zaslon - «za deset minuta. Unutra se nalazi recepcija, ako si želite srediti kredit u kasinu ili bilo što drugo što vam može zatrebati. Želim vam ugodan boravak ovdje u Dreamworldu.»

Truitt preda vrataru deset dolara, uzme karticu za vrata i krene prema ulazu. Dvostruka staklena vrata automatski se otvore i Truitta zapanji ono što je ugledao unutra. Činilo se kao da je priroda unesena u zgradu. Odmah kod ulaza nalazila se mala umjetna rijeka po kojoj su gosti plovili u malim čamcima. Malo dalje, s lijeve strane, mogao je vidjeti ljude kako se penju uz umjetnu stijenu. Gledao je kako se snijeg spušta na njih i kako nestaje u otvoru pri dnu. Truitt odmahne glavom u čudu.

Zatim krene dalje dok nije stigao do recepcije.

«Gdje je najbliži bar?», upita on recepcionara.

Recepcionar pokaže u daljinu. «Pokraj Stonehengea s desne strane, gospodine.»

Truitt uđe u prostor pod kupolom, pokraj replike Stonehengea u prirodnoj veličini.

Umjetno sunce oponašalo je ljetni solsticij, a sjene su pokazivale prema središtu. Pronašavši vrata bara bila su načinjena od debelog drva i nalazila se pod slamnatim krovom - Truitt ih otvori i uđe u slabo osvijetljenu prostoriju.

Bar je bio replika stare engleske gostionice. Truitt priđe klupi izrađenoj od drveta, kože i veprovih kljova, pa sjedne i zagleda se u šank. Bio je to masivni komad drva koji je vjerojatno bio jako težak.

U baru nije bilo nikoga osim Truitta, i konobarica mu priđe.

«Grog ili medovina, gospodar», upita ona.

Truitt razmisli na trenutak. «Mislim da ću medovinu», reče on napokon.

«Dobar izbor», reče konobarica, «malo je rano za grog.»

«Tako sam i ja mislio», reče Truitt, a konobarica posegne za čašom i napuni je iz drvenog vrča iza šanka.

Konobarica je bila odjevena u kostim služavke. Prsa su joj se prelijevala iz dekoltea. Ona položi čašu pred Truitta, blago se nakloni, pa se udalji do šanka.

Truitt srkne piće i u polutami prostorije počne razmišljati o čovjeku koji je stvorio ovu čudesnu zemlju.

I o tome kako će upasti u njegov ured i istražiti ga.

«Koliko sam dužan?», upita Truitt konobaricu.

«Mogu vam naplatiti preko sobne kartice», reče ona.

«Platit ću gotovinom.»

«Jutarnji popust», reče ona, «jedan dolar.»

Truitt odloži nekoliko dolara na šank, pa iziđe iz polumračne prostorije.

Skrenuvši ulijevo iza Stonehengea, on uđe u veliki atrij. U daljini, uspinjača je vodila prema vrhu skijaške planine čiji se vrh gubio u oblacima. Prolazeći pokraj dna planine, gdje su ljudi na skijama čekali na red za uspinjaču, promatrao je kako se nekoliko skijaša spušta niz planinu dok je lažni snijeg prašio zrakom poput pravoga. On nastavi i dođe do informacijskog štanda.

«Imate li kartu hotela?», upita Truitt službenika.

Čovjek se nasmiješi, izvadi kartu iza štanda i označi njihovu lokaciju običnom olovkom. Truitt mu preda svoju karticu za vrata.

«Kako ću pronaći svoju sobu?», upita ga.

Službenik provuče karticu kroz skener i zagleda se u detalje na zaslonu. Zatim opet izvadi olovku, pa načini nekoliko bilježaka na rubu karte. «Krenite Rijekom snova do Kanjona sova, pa iziđite iz čamca kod rudarskog okna sedamnaest.

Nakon toga, dizalom četrdeset i jedan pođite do svojeg kata.»

«Zvuči lako», reče Truitt, pa uzme kartu i vrati karticu svoje sobe u džep.

«Ovim putem, gospodine», reče službenik i pokaže mu smjer. Malo iza informacijskog štanda, Truitt naiđe na ogradu uz rijeku koja je vodila do mjesta ukrcaja. Tamo je red kanua čekao putnike. Pričvršćeni na užu kao u zabavnom parku, kanui su kružili hotelom po rijeci koja nije imala početka ni kraja. Truitt se popne u prvi kanu u redu i zagleda u kontrolnu ploču. Kada je utipkao da želi poći do rudarskog okna sedamnaest, sjeo je i pričekao trenutak dok se kanu nije pokrenuo. Zatim je krenuo niz lažni kanjon stjenovitih zidova. Kad se kanu automatski zaustavio na njegovom odredištu, Truitt iziđe i krene prema nizu dizala. Pronašao je okno broj četrdeset i jedan, ušao u njega i popeo se do svojeg kata. Zatim je izišao i krenuo niz dugačak hodnik prema svojoj sobi. Koristeći se karticom, otključao je vrata.

Prostorija je bila ukrašena motivima rudarskoga grada. Zidovi su bili prekriveni trošnim drvenim daskama i tlačenim limom. Na zidu je bila naslonjena polica sa starim knjigama i romanima. Na drugom zidu nalazio se stari stalak za oružje s lažnom Winchesterskom puškom. Krevet je bio načinjen od lijevanog željeza, i prekriven naizgled starom posteljinom. Truittu se činilo kao da je transportiran kroz vrijeme.

Truitt priđe prozoru, razdvoji zastore i zagleda se u Las Vega kao da se želi uvjeriti da je svijet vani ostao isti kao što je i bio. Zatim opet navuče zastore i ude u kupaonicu. Iako je bila ukrašena tako ti izgleda staro, imala je topli tuš i solarij. On zapljusne lice vodom obriše se, pa se vrati u sobu i nazove Hanlevja.

«Hickman može isplanirati veliku operaciju», reče kad se Hanlev javio, «to je sigurno. Ne bi vjerovao kako ovo izgleda - poput tematskoga zabavnog parka.»

«Halpert ga još uvijek istražuje», reče Hanlev, «ali tajanstven je. Jesi li smislio plan da mu pretražiš ured?»

«Još ne, ali radim na njemu.»

«Budi oprezan», reče mu Hanlev. «Hickman je vrlo moćan, a ne želimo negativnih posljedica ako se pokaže da nije umiješan.»

«Uči ću i izići što je moguće tiše», reče Truitt.

«Sretno, gosp. Phelps», reče Hanlev.

Truitt počne pjevušiti temu iz Nemoguće misije, pa prekine vezu.

Sjedeći za stolom u svojoj sobi, Truitt prouči kartu hotela i nacрте koje mu je Hanlev faksirao u Gulfstream prije no što su sletjeli. Zatim se istušira, presvuče i napusti sobu. Spusti se dizalom u prizemlje, ukrca u kanu i krene prema glavnom ulazu, pa iziđe i pozove taksi.

Nakon što je objasnio vozaču kamo želi stići, on se zavalio u sjedalo.

Nekoliko minuta kasnije, vozač se zaustavi pred najvišim hotelom u Las Vegasu. Truitt plati vožnju i iziđe. Zatim ude u predvorje, kupi kartu i krene brzim dizalom do hotelskog opservatorija. Pod njim se prostirao cijeli grad Las Vegas.

Truitt je uživao u pogledu nekoliko minuta, a tada priđe jednom dalekozoru i ubaci nekoliko novčića. Dok je većina turista okretala moćne dalekozore s jedne strane na drugu, Truitt je gledao samo jodnu točku.

Kad je završio s izviđanjem, Truitt se spusti dizalom, pozove još jedan taksi, i vrati se u Dreamworld. Još uvijek je bilo rano, pa se vrati u svoju sobu i odspava. Probudio se malo iza ponoći. Skuhao si

lončić kave u kupaonici, i popio kavu kako bi se razbudio. Zatim se obrijao, opet istuširao i vratio natrag u sobu.

Iz svoje torbe izvadi crnu majicu i crne hlače i odjene ih. Iz torbe izvadi i crne cipele gumenog đona, pa ih navuče. Zatim zatvori torbu i pozove vratara da mu je prenesu do ulaza. Rekao je Gundermu da je pokupi za deset minuta. Prije no što je napustio sobu, iz irbe izvadi čudno podstavljenu jaknu i prebaci je preko ramena. Nakon što se odvezao čamcem do predvorja, on uđe u kasino.

Skupine turista, očiju crvenih od nespavanja, zauzimale su većinu stolaca za stolovima i pred automatima. Čak i u ovo kasno doba večeri, kasino je zarađivao. On nastavi kroz kasino i uđe u trgovački centar u hotelu.

Trgovački centar bio je izlog obilja pretjerane potrošnje. Uz popločanu stazu bilo je smješteno sedamdeset i pet trgovina i butika s imenima poznatih tvrtaka. Pored dvadesetak prodavaonica krea-torske odjeće, bile su tu prodavaonice cipela i torba, draguljarnice, restorani i knjižara. Truitt je morao čekati još neko vrijeme, pa uđe u knjižaru i prelista najnoviji roman Stephena Goodwina. Goodwin, mladi pisac iz Arizone, proveo je nekoliko mjeseci na vrhu top lista najprodavanijih knjiga. Truitt sada nije mogao ponijeti knjigu, ali odlučio je kupiti roman prije no što napusti Las Vegas. Zatim iziđe iz knjižare i uđe u restoran, pa naruči rebra i ledeni čaj. Kad je pojeo, zaključi da je došlo vrijeme za akciju.

Hickmanov apartman na vrhu Dreamworlda imao je terase na sve četiri strane. Pokretni stakleni zidovi omogućivali su pristup terasama, na kojima je stajala šuma pažljivo obrezanih stabala u teglama. Vrh apartmana bio je oblikovan poput piramide, a bakreni je krov još uvijek bio nov i sjajan. Sitna svjetla osvjetljavala su drveće i vrh.

Popevši se dizalom do kata ispod vrha zgrade, Truitt se prisjetio građevinskih nacrti. Izišao je iz dizala, pogledao niz hodnik i otkrio da je prazan. Zatim je otišao do kraja hodnika i pronašao bijele metalne ljestve pričvršćene na zid. Truitt se popeo uz ljestve sve dok nije došao do vrata zaključanih lokotom. On izvadi plastičnu masu iz vrećice u džepu, pa tanku šipku, koju gurne u lokot i okrene mali gumb na vrhu.

Gumb ispusti katalizator od kojeg plastična masa otvrdne u lokotu. Nekoliko sekunda kasnije, Truitt okrene šipku i lokot škljocne. On ga skine, otvori vrata prema gore i popne se.

Na planovima, ovaj dio zvao se prolaz za održavanje. Prostor je bio ispunjen strujnim kablovima, cijevima i žicama komunikacijskih uređaja. Truitt zatvori vrata i uključi svjetiljku.

Polako se spusti niz prolaz, gdje su se prema planovima trebala nalaziti još jedna vrata koja su vodila na terasu.

Dok je gledao terasu s drugog hotela, Truitt je primijetio kako se otvaraju klizna vrata. Ta su vrata bila njegova najbolja prilika da uđe u apartman neopaženo. Kad je došao do vrata pod terasom, upotrijebio je još jednu plastičnu masu da otvori lokot, a zatim se pažljivo popeo i provirio.

Nije bilo nikakvog alarma niti znaka da je otkriven.

Držeći se nisko kako ga ne bi vidjeli, Truitt se popne na terasu, zatvori vrata i prikrade se prema još uvijek otvorenim vratima. Polako ih razmakne i proviri unutra. Nije vidio nikoga, pa pažljivo uđe.

Truitt se našao u golemoj dnevnoj sobi apartmana. Polukružni udubljeni dio s podstavljenim klupama okruživao je kamin. S jedne se strane nalazila kuhinja, obasjana samo svjetlom iz pećnice. S druge strane stajao je veliki šank sa slavinama za pivo ugrađenim u zid. Soba je bila napola osvijetljena svjetlima čiji izvor nije mogao vidjeti, tako da je vladao polumrak. Lagana glazba čula se iz nevidljivih zvučnika.

Truitt se počne prikradati kroz hodnik na čijem se kraju, prema planovima, nalazio Hickmanov ured.

Poglavlje XXVIII

Brod Larissa došepao je do otoka Shepnev i pristao uz dok. Kapetan izvadi svoje krivotvorene isprave i krene uz brdo prema kućici carine. Čovjek je stajao na vratima i zaključavao ih.

«Samo želim prijaviti dolazak», reče kapetan i pokaže mu papir.

Čovjek opet otključa vrata i uđe u kućicu. I ne trudeći se da upali svjetla, priđe visokom stolu i izvadi štambilj iz najviše ladice. Zatim otvori jastučić s tintom, navlaži štambilj, pa pokaže kapetanu da mu preda papir. Uzme ga, položi na vrh stola i štambilja.

«Dobrodošli u Englesku», reče carinski službenik, pa pozove kapetana van.

Dok je po drugi puta zaključavao vrata, kapetan ga upita: «Znate li možda ima li ovdje liječnika?», upita on.

«Dva bloka dalje uzbrdo», reče carinik, «i jedan blok zapadno. No, sada ne radi. Možete ga posjetiti sutra nakon što se vratite i ispunite sve dokumente.» carinik se udalji. Kapetan se vrati na Larissu da bi tamo pričekao.

Lababiti je bio odjeven u talijansku sportsku jaknu, sjajne svilene hlače i otkopčanu svilenu košulju ispod koje se vidio vrat prekriven zlatnim lancima. Zaudarao je na kremu za kosu, cigarete i previše kolonjske vodice.

«Molim vas kriglu piva», reče on barmenu, niskom, mišićavom i istetoviranom čovjeku obrijane glave, odjevenom u prljavu majicu.

«Jesi li siguran da ne želiš voćno piće, momče?», upita ga bar-men tiho. «U gornjem dijelu ulice imaš bar u kojem rade strašan dai-quiri od banane.»

Lababiti posegne u svoju sportsku jaknu, izvadi paket cigareta i zapali jednu, pa otpuhne dim u barmenovo lice. Čovjek je izgledao poput bivšega cirkuskog radnika koji je otpušten jer je plašio goste.

«Ne», reče Lababiti, «Guinness bi bio u redu.»

Barmen razmisli o tome, ali ne napuni kriglu.

Lababiti izvadi novčanicu od pedeset funta i gurne je na šank.

«Plaćam piće i ostalaj gospodi okupljenoj ovdje», reče on, pa pokaže desetak gostiju. «Izgledaju kao da su ga zaslužili.»

Barmen pogleda prema kraju šanka, gdje je stajao vlasnik, umirovljeni ribar bez dva prsta na desnoj ruci, i držao kriglu medovine. Vlasnik klimne i barmen posegne za čašom.

Čak i ako je čovjek sa Srednjeg istoka i bio peder u potrazi za plijenom, bilo je ovo mjesto koje si nije moglo dozvoliti da odbija goste koji plaćaju gotovinom. Kad je barmen položio piće na šank pred njim, Lababiti ga dohvati i otpije gutljaj. Zatim obriše usta nadlanicom i ogleda se oko sebe. Pivnica je bila prava rupa. Raznovrsni stolci stajali su oko trošnih, izrezbarenih drvenih stolova. U jednom kraju prostorije nalazio se čađavi kamin u kojem je gorio ugljen. Šank za kojim je stajao Lababiti godinama je izrezan brojnim noževima. Zrak je zaudarao na znoj, riblje iznutrice, dizel, urin i strojnu mast.

Lababiti otpije još jedan gutljaj i pogleda na svoj zlatni sat Piaget.

Stalnim gostima bara na dokovima otoka Sheppev, Nebile Lababiti vjerojatno je izgledao poput homoseksualca koji traži ljubavnika. Ta mu se implikacija nije sviđala.

Nedaleko od pivnice, na uzvisini s pogledom na dokove, par Lababitijevih ljudi stajao je i promatrao Larissu kroz dalekozor za noćno gledanje. Većina posade već je napustila brod i krenula po vrst i noć u gradu; samo jedno svjetlo još je gorjelo u kabini na krmi.

Na doku, drugi par Arapa gurao je kolica napunjena smećem pokupljenim s dokova. Dok su prolazili pokraj Larisse, usporili su i uključili Geigerov brojač pokraj trupa. Zvuk je bio isključen, ali brojač im je rekao ono što su željeli znati. Polako su nastavili prema kraju doka.

U potpalublju, Miloš Coustas, kapetan Larisse, počeo je kosu. Zatim je namazao ruku medicinskom mašću. Nije bio siguran zašto to čini činilo mu se da ne djeluje. Nadao se da će liječnik kojeg će posjetiti sutra smisliti nešto snažnije.

Coustas završi s uređivanjem, pa iziđe iz kabine i popne se na palubu. Trebao se naći s klijentom u pivnici na brdu.

Lababiti je upravo započinjao s drugom kriglom Guinnessa kad je Coustas ušao u prostoriju. Lababiti se okrene da bi vidio tko je ušao, i odmah shvati da je to njegov čovjek. Da je Coustas nosio majicu s natpisom 'kapetan grčkog broda', ne bi bio uočljiviji. Nosio je široke seljačke hlače, bijelu košulju s uzetom kroz kapuljaču i kapu koju su, činilo se, voljeli svi Grci koji su živjeli pokraj vode. Lababiti naruči ouzo za Coustasa i pozove ga k sebi.

Oni su bili teroristi, ali nisu bili nesposobni. Čim su ljudi s dalekozorom za noćno gledanje potvrdili daje Coustas ušao u pivnicu, ljudi koji su gurali kolica vratili su se niz dok i zastali pokraj Larisse. Brzo su se popeli na brod i krenuli u potragu. Za nekoliko minuta pronašli su sanduk s nuklearnom bombom i putem radija se javili timu na brdu, koji se nalazio u iznajmljenom kombiju. Kombi se spusti do kraja doka u isti trenutak kad su teroristi izvadili sanduk s Larisse. Podigli su plastičnu pokrivku na kojoj je bilo zalijepljeno smeće, i odložili teški sanduk u ojačana kolica.

Oni krenu niz dok tako da je jedan gurao kolica, a drugi ih vukao.

Lababiti i Coustas premjestili su se za stol u stražnjem dijelu pivnice. Zadah iz obližnjeg toaleta zapahnuo ih je. Coustas je ispijao drugo piće i već je živnuo.

«Kakav je to poseban teret za čiju ste dostavu tako skupo pla-t ili?», upita on Lababiti s osmijehom na licu. «Budući da ste Arapin i da je kutija tako teška, pretpostavljam da krijumčarite zlato.»

Lababiti klimne, ne potvrđujući niti odbacujući optužbu.

«Ako je tako», reče Coustas, «mislim da biste nam trebali dati i bonus.»

Čim je sanduk s bombom ukrcan u stražnji dio kombija, dva izvidnika odjurila su. Druga dvojica odgurala su kolica do vode i gurnula ih u more. Zatim su odjurili do obližnjeg motocikla i popeli se na njega. Ubacili su u brzinu, i krenuli uz brdo prema pivnici.

Lababiti nije mrzio Grke kao što je mrzio Zapadnjake, ali nije ih ni volio.

Smatrao je da su glasni, nagli i bez manira. Coustas je već popio dva pića, ali još nije ponudio da on plati piće Lababitiju. Lababiti zatraži od barmena još jednu rundu, pa ustane.

«Razgovarat ćemo o bonusu kad se vratim», reče on. «Sada moram poći na toalet. Barmen nam toči još jednu rundu - zašto je ne biste pokupili sa šanka?»

«Još imam pića u čaši», reče Coustas i naceri se.

«Možete ga popiti kad se vratite», reče Lababiti i udalji se.

Toalet je nalikovao seoskom zahodu odvojenom od kuće. Smrdio je, a svjetlo je bilo loše. Na sreću, Lababiti je točno znao gdje je stavio tabletu. On izvadi paketić iz džepa i odmota ga u polumraku.

Zatim se, držeći tabletu u ruci, brzo vrati do stola.

Coustas je još uvijek bio za šankom i nagovarao barmena da mu ulije još malo ouzoa u čašu. Gledao je kako se barmen saginje i vadi bocu kako bi dolio još malo pića. U istom trenutku, mršavi, tamnopusi čovjek proviri u pivnicu, kihne i povuče glavu. Lababiti se upravo spremao sjesti kad je ugledao znak da je operacija protekla glatko.

On smrvi tabletu i uspe sadržaj u posljednju trećinu pića u Coustasovoj čaši.

Zatim sjedne, dok mu se Grk približavao s pićima. Zvuk motocikla koji se gubi u daljini začuo se izvana. «Barmen želi još novca», reče Coustas, «kaže da ste potrošili ono za što ste platili.»

Lababiti klimne. «Moram otići do auta i uzeti još novca. Vi dovršite piće dok se ja ne vratim.»

«Onda ćemo razgovarati o bonusu?», upita Coustas, pa prinese djelomično napunjenu čašu ustima i otpije gutljaj.

«O bonusu, kao i o primopredaji robe», reče Lababiti i ustane.

«Pretpostavljam da želite plaćanje u zlatu.»

Coustas klimne i Lababiti krene prema vratima. Ouzo i novo bogatstvo učinili su ga sretnim. Svijet je izgledao savršeno - sve dok nije osjetio bol u prsima.

Znao je da je inspektor uvijek malo nabrušen kad ga probudi iz dubokog sna.

«Želiš li šalicu čaja, Charles?», reče Macky tiho. «Vjerojatno mogu nagovoriti vlasnika da nam skuha čaj.»

«Ne ako se mislim vratiti na spavanje», reče Harrelson, «a čini mi se da ću upravo to učiniti, sudeći po izgledu ovog nesretnika.

«Oh», reče Macky, «mislim da ćeš trebati šalicu čaja.»

Macky skine pokrivač s Coustasovog tijela, pa pokaže crvene mrlje na njegovim rukama.

«Znaš li što je to?», upita on Harrelsona.

«Nemam pojma», reče Harrelson.

«To su opekline od radijacije», reče Macky, pa izvadi duhan za šmrkanje i ubaci ga u nos. «Charles, je li ti sada drago što sam te probudio?«

Lababiti pokaže barmenu da izlazi van na sekundu podignuvši jedan prst, pa iziđe iz pivnice i priđe svojem Jaguaru. Ulica je bila prazna, puna smeća, i slabo osvijetljena s nekoliko uličnih svjetiljaka koje su još radile.

Bila je to avenija propalih snova i lažnih nada.

Lababiti nije oklijevao. Otključao je vrata svojeg Jaguara, ušao i pokrenuo motor. Uključio je CD player, ubacio u brzinu i odvezao se.

Kad je vlasnik bara izjurio na ulicu da obavijesti bogato odjevenog stranca kako je njegovom prijatelju pozlilo, sve što je ugledao bila su stražnja svjetla Jaguara koji je prešao preko brda i nestao.

Britanski policijski inspektori obično se ne pojavljuju kada ljudi umru u pivnicama. To se događa često, a razlozi su uglavnom očiti.

Inspektor Charles Harrelson trebao je poziv mrtvozornika da bi ustao iz kreveta. U prvom trenutku nije bio pretjerano sretan. Stavio je duhan u lulu, zapalio ga i zagledao se u tijelo. Tada odmahne glavom.

«Macky», reče on mrtvozorniku, «probudio si me zbog ovoga?«

Mrtvozornik, David Mackelson, surađivao je s Harrelsonom gotovo dva desetljeća.

Poglavlje XXIX

«Ima li SAD nosač zrakoplova u blizini?», upita Hanlev.

«Ne», reče Overholt, «jedini brod koji imamo u blizini jest raketna fregata koja ima naredbu da presretne jahtu koja odlazi od Farskih otoka.»

«Gosp. Overholt», reče Hanlev, «imamo problem. Vaš prijatelj Juan sada već vjerojatno leti na isparenjima - ako mu ne pošaljemo pomoć, opet ćemo izgubiti meteor. Mi obavljamo svoj posao, ali treba nam pomoć.»

«Razumijem», reče Overholt, «vidjet ću što mogu učiniti i nazvat ću vas.»

Veza se prekine, a Hanlev se zagleda u kartu na monitoru u kontrolnoj prostoriji. Točkica koja je na radaru označavala Cessnu upravo je letjela nad obalom. On pozove drugi broj.

Adams ugleda Cessnu, pokaže je Cabrillu, a zatim mu pokaže pokretnu kartu navigacijskog sustava. «Doći će nad kopno za nekoliko minuta», reče Adams kroz slušalice.

«Nadam se da će ga RAF dočekati», reče Cabrillo. «Onda možemo završiti cijelu stvar. Kako stojimo s gorivom?»

Adams pogleda pokazivač goriva. Vjetar u čelo uzeo je svoj danak, i igla je sada stajala malo iznad oznake 'prazno'. «Prilično smo duboko na rezervi, šefe, ali imamo dovoljno do kopna. Nakon toga, ne mogu biti siguran.»

«Spustit ćemo se i napuniti gorivo», reče Cabrillo samouvjeren, «čim nas Hanlev obavijesti da su mlažnjaci krenuli u presretanje.»

No, u tom trenutku Hanlev se probijao kroz slojeve birokracije na dva kontinenta.

«Kako to mislite, nema zrakoplova?», reče on Overholtu.

«Najbrže što Britanci mogu podići svoje lovce jest deset minuta od sada», reče Overholt, «u Mindenhallu, koji je na jugu. Trenutačno nemaju ništa u Škotskoj. Da bi stvari bile još gore, njihove snage na jugu razvučene su kao i naše - većina njihovih lovačkih eskadrila pomaže nam u Iraku i Africi.»

«Da, gospodine», reče pilot Challenger 604 koji je stajao u Aberdeenu.

»Uključivali smo turbine svakih pola sata da ostanu zagrijane. Možemo poletjeti čim dobijemo dopuštenje.»

«Meta je upravo stigla do kopna kod rta Wrath», reče Hanlev, «pa poletite prvo na istok, a zatim na sjever. Čini se da se kreće prema Glasgowu.»

«Što da učinimo kad ga presretnemo?»

«Samo ga pratite dok ne stignu britanski mlaznjaci», reče Hanlev.

Dok su Hanlev i pilot razgovarali, kopilot je dobio dozvolu za polijetanje. On signalizira pilotu.

«Upravo smo dobili dozvolu», reče pilot Hanlevju. «Ima li još nešto?»

«Pripazite na našeg direktora. Leti u helikopteru Robinson i ponestaje mu goriva.»

«Hoćemo, gospodine«, reče pilot, pa pomakne ručice za gas i zrakoplov zarula prema pisti.

Blaga izmaglica orosila je vjetrobran Challengera dok je pilot usmjeravao zrakoplov prema glavnoj pisti. Sudeći po oblacima na sjeveru, vrijeme će se pogoršati. Pilot zaustavi zrakoplov na početku piste i izvrši provjeru.

Zatim gurne ručice za gas do kraja i pojuri niz pistu.

James Bennett zabrinuto je gledao svoj pokazivač goriva. Neće stići do Glasgowa s gorivom koje mu je preostalo, pa je promijenio kurs skrenuvši ulijevo. Planirao je ostati nad kopnom za slučaj da se mora prisilno spustiti, pa je odlučio da njegov novi kurs bude na jug do Invernessa, a zatim gotovo ravno na istok do Aberdeena. Bit će sretan ako stigne do škotske luke. No, Bennett nije imao sreće. Upravo tada zazvonio je telefon.

«Imamo problem», reče glas. «Upravo smo presreli britansku poruku, kažu da će podići dva mlazna lovca da vas presretnu. Imate možda petnaest minuta prije no što stignu do vas.»

Bennett pogleda na svoj sat. «To je problem», reče on brzo. «Morao sam promijeniti kurs zbog manjka goriva. Ne mogu stići do Glasgowa kako smo planirali. Mogu stići najdalje do Aberdeena - i to ne prije nego što stignu mlaznjaci.»

«Čak i da ste uspjeli napuniti spremnik gorivom na Farskim otocima«, reče glas, «sada je jasno da ne biste mogli stići do Glasgowa zbog britanskih lovaca koji lete prema vama. A što je s helikopterom? Mislite li da vas još prati?»

«Nisam ga vidio otkad sam poletio«, reče Bennett. «Nagadam da su se vratili.»

«Dobro», reče glas, «onda bi moj plan trebao uspjeti. Izvadite kartu.»

Bennett otvori kartu Škotske. «Jesam», reče on.

«Vidite li Inverness?»

Bennett pogleda kartu. «Da.»

«Vidite li veliko jezero južno od Invernessa?»

«Šalite se», reče Bennett.

«Ne», reče glas, «to je Loch Ness. Letite s istočne strane - tamo se nalazi jedan naš tim u kamionu. Izbacit će dim kako biste ih vidjeli.»

Izbacivanje dima bio je vojni termin za detoniranje dimnih bombi kojima se označavao položaj. «Što onda?», upita Bennett. «Spustite se nisko i izbacite teret kroz vrata», reče glas.

«Kada nakon toga pregledaju Cessnu i otkriju da je prazna, pomislit će da su pogriješili.»

«Briljantno», reče Bennett.

«I meni se činilo tako», reče glas pa prekine vezu.

Helikopter Robinson s Cabrillom i Adamsom preletio je preko kamenite obale. Adams podigne palac prema Cabrillu, pa uključi mikrofona.

«Čini se da ćemo preživjeti», reče on. «Ako sada ostanemo bez goriva, mogu nas spustiti na tlo.»

«Nadam se da si vježbao, ukoliko dođe do toga.»

«Vježbam nekoliko puta tjedno, za svaki slučaj», reče Adams.

Oblaci su postajali sve gušći što su dalje odmicali nad kopnom. Svako malo, ugledali bi snijegom prekrivena brda Škotske pod sobom. U jednom trenutku, Cabrillo je ugledao bljesak repnog svjetla Cessne iznad njih.

«Mlaznjaci bi trebali stići ubrzo», reče Cabrillo, pa posegne za satelitskim telefonom i pozove Hanlevja.

Oregon je punom parom jurio na jug od Farskih otoka. Uskoro će morati odlučiti hoće li krenuti na zapad između Škotske i Irske, ili na istok, između Šetlandskih otoka i Orkneva u Sjevernom moru. Hanlev je gledao kako projekcije bljeskaju monitorom, kad njegov telefon zazvoni.

«Kakav je status?», upita Cabrillo bez pozdrava.

«Overholt je imao problema s pokretanjem britanskih mlažnjaka», reče Hanlev. «Posljednja vijest jest da su upravo poletjeli iz Mindenhalla. Ako lete brže od jednog maha, trebali bi stići do vas za pola sata, više-manje.»

«Mi više nemamo goriva za pola sata», reče Cabrillo.

«Žao mi je, Juane», reče Hanlev. «Pokrenuo sam Challengeru iz Aberdeena da krene u potjeru dok ne stignu lovci. Mogu pratiti Cessnu i javiti mi informacije. Ulovit ćemo tog momka - ne brini o tome.»

«A što je s jahtom?»

«Krenula je iz luke s Farskih otoka prije deset minuta», reče Hanley. »Američka raketna fregata krenula je da je presretne na Atlantiku.«

«Napokon neke dobre vijesti«, reče Cabrillo.

Hanlev je zurio u monitor koji je prikazivao položaj Cessne i Robinsona. U isto vrijeme, slušao je kopilota Challengeera koji je davao najnovije informacije preko radiozvučnika u kontrolnoj prostoriji. Challenger je pokupio dvije letjelice na radaru i brzo se približavao.

«Cessna upravo leti preko Invernessa», reče Hanlev. «Challenger je ima na radaru. Koliko goriva još imate?»

Cabrillo se obrati Adamsu preko slušalica: «Možemo li stići do Invernessa prije nego što ostanemo bez goriva?»

«Mislim da možemo», reče Adams, «otkad smo došli nad kopno, vjetar nam puše u rep.»

«Dovoljno da stignemo do Invernessa», reče Cabrillo Hanleyju.

Hanlev se spremao preporučiti Cabrillu i Adamsu da slete i napune spremnik, ali nije dobio priliku. Upravo u tom trenutku, kopilot Challengeera nazvao je kako bi ga opet izvijestio. Iznenada, Cessna se spuštala.

«Juan», reče Hanley brzo, «Challenger je upravo javio da Cessna započinje sa spuštanjem.»

Na pokretnoj karti u Robinsonu, Inverness je bio udaljen svega nekoliko milja.

«Gdje se pokušava spustiti?«, upita Cabrillo.

«Izgleda kao Loch Ness, s istočne strane.»

«Nazvat ću te», reče Cabrillo Hanlevju prije no što je prekinuo vezu.

Vrijeme se pokvarilo i kiša je padala na vjetrobran Robinsona i slijevala se u tankim mlazovima. Adams uključi ventilator uređaja za odmagljivanje i zagleda se u iščekivanju u pokazivač goriva.

«Vjeruješ li u čudovišta?«, upita Cabrillo Adamsa.

«Vjerujem u čudovišne automobile«, odgovori Adams, «zašto pitaš?»

Cabrillo pokaže pokretnu kartu. Jezero Loch Ness oblikovano poput cigare upravo im se pojavilo na vidiku. «Prema Hanlevju, Cessna se spušta kod istočne obale Loch Nessa.»

U posljednjih nekoliko trenutaka, Adams je uspio baciti pogled na tlo prije no što su se oblaci zatvorili. «Mislim da to nije tako», reče. «Zašto ne?», upita Cabrillo. «Previše je brdovito», reče Adams, «nema mjesta za pistu.»

« To znači...», zausti Cabrillo. «Ispustit će teret», dovrši Adams. Čim je dobio Bennetovu informaciju da je Cessna napustila Farske otoke i da je slijede, voda operacije zapovjedio je dvojici od četvorice ljudi koji su čekali u Glasgowu da krenu na sjever vratolomnom brzinom. Dva su čovjeka prošla više od stotinu milja do Loch Nessa za manje od dva sata. Sada su čekali daljnje upute. Prije deset minuta, ljudi su dobili uputu da krenu prema istočnoj strani jezera, pronađu pusto područje, i tamo čekaju dok ih ne obavijeste o daljnjem razvoju događaja. Prije dvije minute, poziv je stigao. Naredili su im da aktiviraju dimne bombe i pričekaju spuštanje paketa.

Ljudi su sjedili u stražnjem dijelu kombija s otvorenim vratima, gledajući kako kiša raznosi dim. Zrakoplov je trebao stići svakoga časa.

«Jeste li čuli to?», upita jedan od ljudi, začuvši zvuk zrakoplova.

«Postaje sve glasnije», reče drugi čovjek.

«Mislio sam da naš čovjek stiže u...»

Bennett se borio s kontrolama dok je vjetar od prolaska Challengerera udario o Cessnu. Onaj tko je vozio mlažnjak bio je luđak ili nesposobnjaković, pomisli on. Morao je vidjeti njegov mali zrakoplov na radaru.

«Dvjesto stopa», reče kopilot Challengerera. «Ako sada izgubimo motor, pečeni smo.»

«Gledaj kroz prozor», naredi pilot. «Proletjet ću jednom, a tada se podići.»

Challenger je letio nisko nad zemljom, zamalo promašujući vrhove brda. Iza mlažnjaka, snijeg se kovitlao u vihorima. Jedno više brdo dominiralo je pogledom kroz vjetrobran i pilot povuče rudo, a zatim opet smanji visinu kad su ga preletjeli. Sada su letjeli nad jezerom.

«Tamo», reče kopilot, pokazujući prema kombiju na istočnoj obali bližoj Invernessu. «Vidim dim.»

Pilot pogleda, pa povuče rudo i opet podigne zrakoplov. «Or-egon», reče on kad su opet dosegнули visinu krstarenja, «imamo kombi na istočnoj strani jezera, ispalio je dimne bombe. Kada će stići lovci?»

«Challenger», reče Hanlev, «lovci su udaljeni još petnaest

minuta.»

«Pokušat će izbaciti teret», reče pilot Challengera. «Hvala na obavijesti», reče Hanlev.

«Pokušat će izbaciti teret», reče Cabrillo čim mu se Hanlev javio.

«Znamo», reče ovaj, «upravo sam te htio nazvati. Challenger je upravo proletio nisko i vidio kombi s aktiviranim dimnim bombama na istočnoj obali.»

«Upravo smo vidjeli Cessnu», reče Cabrillo, «nalazi se ravno pred nama. I mi i ona bit ćemo nad jezerom za nekoliko trenutaka.»

«Kakva je situacija s gorivom?»

«Gorivo?», upita Cabrillo Adamsa.

«Nikada nisam vidio pokazivač goriva tako nisko», reče Adams.

Cabrillo ponovi ono što je Adams upravo rekao.

«Prekinite», reče Hanlev brzo, «i spustite se dok još možete.»

Robinson uleti u dio neba bez oblaka i Cabrillo se zagleda dolje. Vidio je vjetrom šibanu vodu jezera. «Prekasno za to, Max», reče Cabrillo, «upravo smo došli nad jezero.»

Dva čovjeka koja su čekala kod jezera imala su naredbu da održavaju radio tišinu dok ne dođu do meteora i ne udalje se od zone izbacivanja tereta na sigurnu udaljenost. Zbog toga nisu izvijestili o mlažnjaku koji je nisko letio. Bio je to najvjerojatnije poslovni zrakoplov neke naftne kompanije koji je imao problema a ako i nije bilo tako, oni ionako nisu mogli učiniti mnogo. Nastavili su oslušivati i pregledavati nebo čekajući Cessnu.

Lovci Tornado preletjeli su nad Perthom u Škotskoj i britanski /rakoplovni časnik izvijestio je o svojem položaju. Bili su na manje od šest minuta od Loch Nessa i brzo su mu se približavali.

«Pazite na mlažnjak Challenger i helikopter u tom području», obavijesti časnik drugog pilota, «oni su na našoj strani.»

«Razumijem», potvrdi pilot, «meta je zrakoplov Cessna 206.»

«Za pet minuta stižemo, kraj», javi pilot svojoj bazi.

Bennett se napinjavao da ugleda dimnu oznaku na koju je morao paziti kada stigne do sjeveroistočnog kraja jezera. Magla nad vodom miješala se s dimom. Spustio je zakrilca i usporio let, pa opet počeo promatrati. Bljeskajuća svjetla pojavila su se s druge strane jezera, i on odluči doletjeti bliže.

«Eno jezera», reče Cabrillo. Robinson se brzo primicao Cessni i Adams uspori. «Usporio je», reče on Cabrillu kroz slušalice.

Cabrillo se zagleda u pokretnu kartu na upravljačkoj ploči.

«Nema nikakvog polja, pa sigurno pokušava izbaciti teret, kao što smo i mislili.»

Helikopter je bio na pola puta iznad vode, prateći Cessnu, koja je skrenula prema istočnoj obali. Adams je upravo skrenuo prema kopnu, kad je motor počeo kašljucati.

U Cessni 206 Bennett je gledao ravno pred sobom. Sada je vidio dim, bljeskajuća svjetla i kombi. Spustivši se niže, on otvori putnička vrata, pa položi kutiju s meteorom na rub sjedala uz vrata. Za trenutak, mogao je otvoriti vrata, nagnuti zrakoplov i gurnuti kutiju.

Billy Joe Shea vozio je istočnim rubom Loch Nessa u crnom MG TC-u iz 1947. Shea je bio prodavač tekućine za bušenje IKIII nih nalazišta iz Midlanda, u Texasu, i kupio je klasični automobil pi IH1 nekoliko dana iz garaže u Leedsu.

Njegov otac posjedovao je slično vozilo, koje je kupio u Engleskoj dok je ovdje služio u zrakoplovnim snagama, i Billy Joe učio je voziti na njemu. Prošla su gotovo tri desetljeća otkad je Shein otac prodao automobil, i Shea je uvijek imao potajnu želju da i sam kupi taj model.

Potruga na internetu, druga hipoteka na kuću i godišnji odmor od tri tjedna koji je sačuvao napokon su mu ostvarili san. Shea je odlučio putovati Škotskom i Engleskom nekoliko tjedana, sve dok ne ostavi automobil u Liverpoolu kako bi ga transportirali kući. Iako je imao podignut krov, kiša je ulazila kroz otvorena vrata. Shea dohvati svoj kaubojski šešir sa stražnjeg sjedala i zaštiti se od kiše. Zatim se zagleda u brojčanike koji su pokazivali stanje motora i nastavi s vožnjom. Prošao je pokraj kombija koji je stajao uz rub ceste, a zatim je cesta opet bila prazna.

Bilo je mirno i spokojno, i zrak je mirisao po vlažnoj travi i cesti namočenoj kišom.

«Može li vidjeti kombi?», upita Hanlev.

«Vjerojatno», reče pilot, usmjerivši opet mla/njak uvis, «ali još je daleko.»

«Gubite se otud», naredi Hanlev. «Upravo smo dobili vijest ml britanskih vlasti da su njihovi lovci udaljeni svega nekol i k< > Oni sada mogu riješiti stvar.»

«Razumijem», reče pilot Challengerera.

Na tlu pokraj kombija, dva čovjeka promatrala su kako se Cessna približava.

«Mislim da vidim helikopter u daljini«, reče jedan čovjek.

Drugi čovjek zagleda se u izmaglicu. «Sumnjam», reče on, «da je tako blizu, čuli bismo motor i elise.»

Mogli su vidjeti kako se vrata Cessne otvaraju.

«Imam lovce na radaru», reče pilot Challengera Hanlevju preko satelitskog telefona.

«Koliko ste udaljeni od Cessne?», upita Hanlev.

«Nismo daleko», reče pilot. «Spremamo se preletjeti istočnu obalu od juga prema sjeveru. Prići ćemo mu najbliže što možemo.»

Dva čovjeka čula bi zvuk motora helikoptera - da je motor radio. Umjesto toga, kabina Robinsona postala je sablasno tiha, i jedino se čuo zrak koji je strujao uz trup dok je Adams pokretao autorotaciju. Okrenuo se prema kopnu i molio da stignu do njega.

Cabrillo je upravo ugledao kombi i bljeskajuća svjetla dok su padali. Nije se ni potrudio to reći Adamsu - ovaj je imao pune ruke posla.

Bennett se približio mjestu izbacivanja tereta. On ispruži ruku, otvori vrata, pa nagne Cessnu u stranu. Krajičkom oka, Bennett ugleda stari automobil koji je vozio uz cestu. Zatim se usredotoči na to da izbaci teret što je moguće bliže kombiju.

Upravo tada, veliki mlažnjak pojavi mu se u vjetrobranu.

Bennett otvori vrata i gurne kutiju. Zatim ispravi Cessnu i skrene prema zračnoj luci u Invernessu. Penjao se uvis da preleti brda s druge strane jezera, kad je ugledao helikopter na samo pet stotina stopa od kopna. Čim stabilizira Cessnu i usmjeri je u pravom kursu, uputit će poziv i izvijestiti o tome.

«Dolje kod istočne obale nalazi se kombi», reče pilot Challengera Hanlevju dok je jurio na maloj visini pokraj Bennetta. «Što...», zausti Hanlev prije no što su ga prekinuli. «Tamo je Robinson», vikne pilot.

Kamen u kutiji pao je ravno na tlo. Meteor je pao u blato i nije se raspao. Dva čovjeka pritrče i počnu izvlačiti kutiju iz blata, kad se začuje snažni urlik motora dva mlazna lovca.

Oni podignu glave i ugledaju mlažnjake koji su im preletjeli nad glavama.

«Gubimo se odovud», reče prvi čovjek čim je izvukao kutiju iz blata. Drugi čovjek pojuri kako bi pokrenuo kombi, dok je prvi krenuo za njim s kutijom u ruci. «Mislim da se mogu spustiti na cestu», vikne Adams kroz slušalice.

Robinson se spuštao, a jedino što ga je sprječavalo da padne bio je zrak koji je strujao kroz elisu rotora i uzrokovao njeno okretanje. Adams je kontrolirao spuštanje helikoptera - ali gubio je brzinu.

Rub jezera i cesta brzo su se približavali, i on se pripremi za slijetanje.

Lovci su doletjeli iza Bennetta i Cessne tako brzo da se činilo kao da su se pojavili s neba. Proletjeli su pokraj njega s obje strane na udaljenosti od nekoliko stopa, a zatim se okrenuli pri velikoj brzini. Tada se oglasi njegov radio.

«Ovdje Kraljevsko ratno zrakoplovstvo», reče glas, «morate poći do najbliže zračne luke i odmah se spustiti. Ako odbijete poslušati ili počnete bježati, bit ćete oboreni. Potvrdite prijem ove poruke.»

Mlažnjaci su se okrenuli i sada su letjeli ravno na Bennetta.

On mahne krilima u znak odgovora, pa posegne za satelitskim telefonom. Tako blizu, a opet tako daleko.

Cabrillo pogleda kroz bočni prozor prije no što se helikopter spustio iza brda. Kombi i mjesto izbacivanja tereta bili su udaljeni manje od milje. Čak i ako ih Adams spusti u jednom komadu, kada iziđu iz helikoptera i otrče tamo, kombija i meteora više neće biti.

On uhvati svoj satelitski telefon i pripremi se za udar u tlo.

Vozač kombija ubaci u brzinu i nagazi na gas. Stražnje gume odbace blatno tlo u zrak. Zanošeći se, došao je do ceste i pojurio prema jugu. Brzo je pogledao u retrovizor i shvatio daje cesta prazna.

Adams je upravljao Robinsonom finesom koncertnog violinista. Podigao je rotor u posljednjoj sekundi, dok je helikopter bio na samo nekoliko stopa iznad zemlje. Promjena brzine elise rotora smanjila je preostalu brzinu leta, i Robinson se zaustavi u zraku i spusti se, dotaknuvši cestu svojim skijama. Udarili su u tlo, ali ne prejako. Adams pogleda Cabrilla, pa glasno izdahne.

«Prokletstvo, dobar si», reče Cabrillo.

«Ovo je bilo gusto», reče Adams, pa skine slušalice i otvori vrata.

Helikopter je gotovo potpuno blokirao cestu.

«Da smo imali goriva za još jednu milju, stigli bismo ih», reče Cabrillo, pa otvori vrata i iziđe.

Njih dvojica usprave se u punoj visini i istegnu se.

«Bilo bi dobro da nazovete gosp. Hanlevja i javite mu da smo ih izgubili», reče Adams u trenutku kad su se preko brda pojavili Shea i MG, usporivši zato što je cesta bila blokirana.

«Za trenutak«, reče Cabrillo, gledajući MG koji se zaustavljao.

Shea proviri kroz bočni prozor. «Trebate li pomoć, momci?», upita on s teksaškim naglaskom.

Cabrillo priđe MG-u. «Vi ste Amerikanac?»

«Rodeni», reče Shea ponosno.

«Radimo za predsjednika na pitanju važnom za nacionalnu sigurnost«, reče Cabrillo brzo. «Treat će nam vaš automobil.»

«Čovječe», reče Shea, «tek sam ga kupio prije tri dana.»

Cabrillo posegne i otvori vrata. «Žao mi je, radi se o pitanju života i smrti.» Shea povuče ručnu kočnicu i iziđe.

Cabrillo mahne Adamsu i ude u MG. «Pozvat ću Oregon i javiti im da pošalju nekoga s gorivom«, reče on.

«Da, gospodine«, reče Adams.

Cabrillo pritisne gumb za start, stisne spojku i ubaci starog MG-a u brzinu. Zatim okrene volan i načini zaokret za 180 stupnjeva.

«Hej», reče Shea, «a što ću ja?»

«Ostanite pokraj helikoptera«, vikne Cabrillo kroz bočni prozor.

«Mi ćemo se kasnije pobrinuti za sve.»

Izravnavši MG, on pritisne gas i pojuri. Za nekoliko sekunda, prešao je preko brda i izgubio se iz vidika. Shea priđe Adamsu, koji je provjeravao skije helikoptera.

«Ja sam Billy Joe Shea», reče on ispruživši ruku. «Biste li mi rekli tko je to uzeo moj automobil?»

«Onaj čovjek?», upita Adams. «Nisam ga nikada prije vidio.»

Poglavlje XXX

Richard 'Dick' Truitt pregledavao je Hickmanove računalne datoteke. Bilo je tako mnogo informacija da je napredovao polako. Napokon, odluči se jednostavno spojiti s računalom Oregona i poslati cijeli sadržaj Hickmanovog računala. Uspostavio je vezu i počeo slati podatke satelitu, koji ih je prenosio na brod. Zatim ustane od stola i počne pretraživati ured.

Izvadio je nekoliko papira i fotografija iz ladice stola, presavio ih i stavio u jaknu. Pregledavao je policu s knjigama, kad se začuje otvaranje ulaznih vrata i jedan glas progovori u hodniku.

«Upravo sada?», upita glas. Nije bilo odgovora - čovjek je razgovarao preko prijenosnog telefona.

«Prije pet minuta?», upita opet, sada glasnijim tonom. «Zašto, dovraga, niste odmah poslali osiguranje?»

Zvukovi koraka u hodniku postali su glasniji. Truitt ude u kupaonicu pokraj ureda, pa potrči do pričuvne spavaće sobe s druge strane. Drugi hodnik vodio je do dnevne sobe. On polako krene naprijed.

«Znam da ste ovdje», reče glas. «Moje osiguranje upravo stiže ovamo. Blokiral su dizalo, pa se možete predati.»

Ključ dobrog plana jest predviđanje mogućih razvoja događaja. Ključ sjajnog plana jest predviđanje svih mogućih razvoja događaja. Podatci iz Hickmanovog računala prebacivali su se na Oregon. Tri četvrtine informacija već je prebačeno kad je Hickman ušao u sobu. Truitt je zaboravio jednu sitnicu - zaboravio je isključiti zaslon. Čim je Hickman ušao, shvatio je da čuvar zaslona nije uključen i da je netko dirao računalo.

On pritrči računalu i isključi ga. Zatim provjeri ladicu stola i tamo pronađe netaknutu Vanderwaldovu bočicu.

Truitt sklizne niz hodnik i ude u dnevnu sobu. Pokretna vrata još su bila otvorena. On brzo prođe kroz dnevnu sobu. Već je gotovo stigao do vrata, kada udari o skulpturu i ova padne i razbije se. Hickman začuje buku i pojuri niz hodnik.

Truitt je prošao kroz pokretna vrata i bio je na terasi, kada Hickman ude u dnevnu sobu i ugleda ga. Uljez je bio odjeven u crno i kretao se spretno. No, bio je zatvoren na terasi, a osiguranje je upravo stizalo. Hickman uspori kako bi uživao u trenutku.

«Stanite», reče on gledajući kroz staklena vrata. «Sada ne možete pobjeći.»

Čovjek se okrene i pogleda izravno u Hickmana. Zatim se nasmiješi, popne na visoki zid terase, klimne, pa mahne. Okrene se i skoči u tamu. Hickman je još stajao u šoku kad je osiguranje upalo u sobu. Slijepa vjera snažna je emocija.

Bilo je to sve što je Truitt imao u trenutku kad je potegao vrpcu pričvršćenu na prednji dio svoje jakne - slijepa vjera u Oregonovu trgovinu čarolijama, slijepa vjera u to da će izum Kevina Nixona funkcionirati. Sekundu nakon što je povukao vrpcu, mali padobran ispadne iz stražnjeg dijela jakne i otvori sve čičke zalijepljene na stražnjem dijelu jakne. Trenutak kasnije, par krila nalik kineskom

zmaju raširi se i fiksira. Ispod krila pojave se zakrilca površine četiri stope puta četiri stope, nalik zakrilcima zrakoplova.

Truitt uspori i počne uspostavljati kontrolu.

«Pripremi se», reče Gunderson, «spušta se brzo.*

Tracy Pilston pogleda uvis i ugleda Truitta na trenutak, dok je ?; prolazio kroz svjetlost reflektora koji je obasjavao nebo pokraj vulkana. Truitt se okrene u zraku za 360 stupnjeva, pa se izravna. Bio je na deset stopa iznad pločnika, na dvadeset jarda od Jeepa, i udaljavao se od njih. Na sreću, pločnik je bio gotovo prazan. Ovako kasno, većina turista već je bila u krevetu ili se čvrsto držala kockarskih stolova. Truitt nastavi u ravnoj liniji.

Gunderson okrene ključ džipa i motor zaurla. On ubaci u brzinu i pojuri za Truittom. Devet stopa, osam stopa, ali Truitt je imao problema sa spuštanjem. Jurio je zrakom, a noge su mu još uvijek bile iznad tla.

Par prostitutka stajao je na uglu i čekao na promjenu svjetla na semaforu. Bile su odjevene u haljine od lateksa, na nogama su imale platformske cipele, a frizure su im bile visoke. Jedna je pušila, a druga dobivala sljedeći posao putem mobitela. Truitt posegne i povuče vrpce koje su osiguravale zračne kočnice. Kad ih je onespobio, pao je na tlo poput kamena. Potrčao je prije no što je nogama dotaknuo tlo, i nastavio je trčati sve dok nije vratio ravnotežu i usporio kretanje. Bio je na samo pet stopa od žena kad je usporio do brzine hoda.

«Dobra večer, dame», reče Truitt, «lijepa noć za šetnju.»

Iza njega, crveni terenac s logom Dreamworlda izlazio je s prilaza hotelu. Čuvar koji je vozio nagazio je na gas i gume zaškripe na asfaltu.

Upravo u tom trenutku, pokraj njega se zaustave Gunderson i Pilston u Jeepu. «Upadajte», vikne Gunderson.

Truitt stane na prag, pa uskoči u stražnji dio Jeepa. Čim je bio u vozilu, Gunderson pritisne gas i pojuri niz glavnu ulicu. Truitt je imao torbu sa sobom. On je otkopča i posegne unutra, pa izvadi metalnu kutiju.

«Prate nas», vikne Gunderson okrenuvši se prema njemu.

«Primijetio sam», reče Truitt. «Kad ti dam znak, izbaci iz brzine i ugasi motor.»
«Dobro», reče Gunderson.

Jurili su brzinom od devedeset milja na sat, ali crveni terenac ih je stizao. Truitt se okrene na stražnjem sjedalu i uperi torbu prema prednjoj rešetki terenca. «Sada», vikne on.

Gunderson izbací mjenjač iz brzine i okrene ključ. Svjetla se ugase i servo uređaj se isključi, tako da je bilo teže upravljati Jeepom. Gunderson se borio da ga zadrži na cesti. Truitt pritisne prekidač na kutiji. Kutija je u eter odaslala signal koji je spržio električne kontrole na svim vozilima koja su radila u blizini. Svjetla na crvenom terencu ugase se i automobil uspori. I nekoliko obližnjih taksija zaustavi se.

«U redu», reče Truitt, «možeš ga opet pokrenuti.»

Gunderson okrene ključ i Jeep opet zaurla. Ubaci u brzinu i vrati kontrolu nad vozilom. «Kamo sada?», vikne on Truittu.

«Imate li vi svoje torbe?»

«Upravo smo se istuširali u hotelu«, reče Tracy Pilston. «Ostavili smo torbe u zrakoplovu.»

«Onda vozite u zračnu luku», reče Truitt. «Bolje nam je da se izgubimo iz Vegasa.»

Mlažnjak je letio prema istoku i prelazio jezero Mead. Upravo tada zazvoni Hanlevjev telefon, i on priđe svojoj konzoli i javi se.

«Hanley.»

«Jeste li primili računalne datoteke?«, upita Truitt.

«Jesmo, djelomično«, reče Hanlev. «Halpert ih sada analizira. Čini se da je prijenos prekinut - jesi li upao u probleme?»

«Subjekt se vratio dok sam prebacivao programe«, reče Truitt nadglasavajući buku mlaznih motora Gulfstreama. «Vjerojatno je prekinuo vezu.»

«To znači da zna da ga netko prati.»

«Točno», reče Truitt.

«Sto još imaš?»

Truitt posegne u svoju jaknu prebačenu preko sjedala i izvadi fotografije koje je ukrao iz Hickmanovog ureda. On uključi faks na telefonu i počne ih skenirati.

«Šaljem vam neke fotografije«, reče Truitt.

«Tko je to?», upita Hanley.

«To je ono što želim da saznate.»

Max Hanlev stajao je pokraj računala u uredu Michaela Hal-perta na Oregonu. Dva su čovjeka intenzivno zurila u zaslon.

«Onda je prekinuo», reče Halpert.

«Koliko smo podataka skinuli?», upita Hanlev.

«Morat ću pregledati sve to», reče Halpert, «ali čini se mnogo.»

«Počni s analizom», reče Hanlev brzo, «i javi mi čim pronađeš nešto vrijedno.»

Upravo tada oglasi se Hanlevjev komunikator, i kroz zvučnik se začuje Stoneov glas.

«Gospodine», reče Stone, «upravo sam dobio vijest s Gulf-streama, javljaju da napuštaju Las Vegas.»

«Dolazim», reče Hanlev u mikrofon. Brzo prođe hodnikom, pa otvori vrata kontrolne prostorije. Stone je sjedio pred monitorima; okrene se kad je Hanlev ušao, pa pokaže prema zaslonu na kojem se vidjela karta zapadnog dijela Sjedinjenih Država i bljeskajuće crveno svjetlo koje je označavalo položaj Gulfstreama.

Poglavlje XXXI

«Naravno da je to problem», reče predsjednik Langstonu Overholtu. Sat vremena prije toga, britanski premijer javio je predsjedniku da su otkrili grčkog kapetana broda s opeklinama od radijacije na manje od pedeset milja od Londona. Dok su predsjednik i Overholt razgovarali, sigurne linije između dvije države još su uvijek prenosile mnoštvo informacija.

»Surađivali smo s Rusima i s korporacijom kako bismo došli do oružja», reče Overholt, «ali ipak je ušlo u Englesku.»

«Želite li da to kažem našem najbližem savezniku?», upita predsjednik. «Da smo pokušali, ali nismo uspjeli?»

«Ne, gospodine», reče Overholt.

«Pa, ako onaj tko stoji iza svega spoji nuklearnu bombu s meteorom, London i njegova okolica bit će pretvoreni u pustoš. A što god mogli reći za nuklearnu bombu, u vezi s meteorom mi smo ti koji su zabrljali.»

«Razumijem, gospodine», reče Overholt.

Predsjednik ustane iz svojeg naslonjača u Ovalnom uredu.

«Slušaj me pažljivo», reče on ljutitim glasom, «želim rezultate, i to odmah.» Overholt ustane. «Da, gospodine», reče on.

Zatim krene prema vratima.

«Cabrillo još uvijek slijedi meteor«, reče Hanlev Overholtu preko sigurne linije, «barem sudeći prema našem pilotu helikoptera koji je nazvao prije nekoliko minuta.«

»Predsjednik je ljut«, reče Overholt.

«Hej», reče Hanlev, «ne krivite nas - britanski mlažnjaci zakasnili su na zabavu. Da su stigli na vrijeme, meteor bi sada bio na sigurnom.«

«Posljednja poruka Britanaca kaže da su prisilili Cessnu da sleti u Inverness i pripremali su se da pretraže zrakoplov.«

«Neće pronaći ništa«, reče Hanlev. «Naš pilot kaže da su on i Cabrillo vidjeli kako pilot Cessne baca paket kroz vrata.«

«Zašto mi Cabrillo nije javio«, reče Overholt, «kako bih organizirao pomoć?«

«To je pitanje na koje ne znam odgovor, gosp. Overholte.«

«Javit ćete mi čim se čujete s njim?«

«Da, gospodine«, reče Hanlev i veza se prekine.

MG TC kretao se poput kola punih žita. Tanke gume, amortizeri i stari ovjes nisu bili ravni modernim sportskim automobilima. Cabrillo je vozio u četvrtoj brzini, s motorom na najvećem broju okretaja, a stari automobil vozio je tek nešto više od 70 milja na sat. Držeći jednom rukom drveni volan, on opet udari po satelitskom telefonu. Ništa. Možda je stvar bila u slijetanju - usprkos njegovim naporima da zaštiti uređaj, udario je u ploču kad su dodirnuli tlo. Možda je stvar bila u bateriji - satelitski telefoni trošili su bateriju poput uređaja za hlađenje debelog čovjeka u vruće ljetne dane. Štogod bio razlog, Cabrillo nije mogao dobiti zeleno svjetlo. Upravo tada, ugledao je kombi nekoliko milja ispred sebe, na vrhu brda.

Eddie Seng pogleda Boba Meadowsa dok se automobil približavao otoku Sheppev. Prebačeni s Oregonahidroavionom korporacije, njih dvojica prevezeni su do zračne luke u predgrađu Londona, gdje je britanska obavještajna agencija MI5 ostavila oklopljeni Range Rover.

«Čini se kao da smo dobili oružje koje smo tražili«, reče Seng pretražujući torbu ostavljenu na stražnjem sjedalu.

«Kad bismo barem mogli pronaći skrovište ćelije Hammadi u Londonu«, reče Meadows samouvjeren, «locirati bombu i onеспособiti je dok naš direktor osigurava meteor, mogli bismo zaključiti ovaj dan.»

«Zvuči prilično teško.»

«Dajem ocjenu sedam od deset», reče Meadows dok je usporavao i skretao s ceste.

Seng iziđe s putničkog sjedala dok je Meadows gasio motor. On priđe mršavom čovjeku plave kose i ispruži ruku.

«Eddie Seng», reče on.

«Malcolm Rodgers, MI5», odvrati čovjek.

Meadows je izišao iz Range Rovera i približavao im se.

«Ovo je moj partner, Bob Meadows. Bob, ovo je Malcolm Rodgers iz MI5.»

«Drago mi je», reče Meadows rukujući se s njim.

Rodgers krene prema doku. «Kapetana su pronašli u lokalnoj pivnici uz brdo. Prema izjavi carinika, pristali su te večeri.»

«Je li ga ubila radijacija?«, upita Meadows.

«Ne», odgovori Rodgers, «preliminarna autopsija otkrila je tragove otrova.»

«Koje vrste?«, upita Seng.

«Još nismo ništa potvrdili«, reče Rodgers, «ali čini se da je riječ o nekakvom paralitičkom agensu.»

«Imate li telefon?«, upita Meadows.

Rodgers uspori i izvadi mobitel iz džepa, pa pogleda Meadowsa.

»Pozovite mrtvozornika i recite mu da se javi Centru za kontrolu bolesti u Atlanti. Zamolite ih da pošalju toksikološke profile škorpiona s Arapskog poluotoka, kao i zmijske otrove, i pokušaju pronaći o čemu se radi.« Rodgers klimne, pa uputi poziv.

Dok je razgovarao telefonom, Seng prouči luku. Bilo je tamo nekoliko starih teretnih brodova, tri ili četiri jahte i jedan katamaran, čija je gornja paluba bila prepuna antena, a bile su tamo i dvije dizalice.

Stražnja paluba katamarana bila je nakrcana sanducima i elektronskom opremom. Jedan čovjek bio je nagnut nad stolom s rukama u napravi oblikovanoj poput torpeda.

«U redu», reče Rodgers, «provjerit će.»

Ljudi krenu niz brdo i sidu do doka. Krenu niz dok, pa skrenu na drugi koji se spajao na ovaj pod pravim kutom. Na palubi Larisse vidjeli su tri čovjeka. Znali su da ih je još u potpalublju.

«Pretražili smo svaki inč», reče Rodgers. «Ništa. Dnevници su falsificirani, ali razgovorom s posadom, saznali smo da su teret pokupili u Odesi, u Ukrajini, i da su doplovili ovamo bez zaustavljanja.»

«Je li posada znala što su prevozili?«, upita Seng.

«Ne», reče Rodgers, «pričalo se da je riječ o ukradenim umjetninama.»

«Oni su sami isporučivali robu«, reče Seng.

Meadows se zagleda prema palubi katamarana.

«Želite li se ukrcati?«, upita Rodgers.

«Je li tko vidio čovjeka koji je izišao iz pivnice nakon susreta s kapetanom?«, upita Meadows.

«Ne», odgovori Rodgers, «a u tome i jest problem. Ne znamo tko je bio niti kamo je otišao.»

«Ali kapetan nije ponio bombu u pivnicu«, razmišljao je Meadows naglas, «pa je razmjenu obavio neki član posade, ili je ukradena s broda.»

«Nitko nije vidio bombu u pivnici«, reče Rodgers, «a kapetan je tamo umro.»

«Ispitali ste njegovu posadu?«, upita Seng.

«Ono što ću vam reći strogo je povjerljivo«, reče Rodgers.

Seng i Meadows klimnu glavama.

«Ono što smo učinili posadi ilegalno je prema svjetskim konvencijama—rekli su nam sve što su znali«, reče Rodgers tiho. Britanci se nisu igrali - Grci su bili mučeni, drogirani, ili jedno i drugo.

«I nitko iz posade nije obavio razmjenu?«, upita Meadows.

«Ne», reče Rodgers. «Tko god bio čovjek u pivnici, imao je suradnike.»

«Eddie«, reče Meadows, «zašto se ne ukrcaš na Larissu i ne provjeriš? Ja ću prošetati ovuda i popričati s čovjekom na katamara i u i.»

«Već smo ga propitali«, reče Rodgers. «Malo je čudan, ali bezopasan.»

«Odmah se vraćam«, reče Meadows, pa krene niz dok. Seng krene za Rodgersom na Larissu.

Sloj magle izgledao je poput vunenog pokrivača. Na tlu u sjevernoj Škotskoj vidljivost se mjerila u stopama. Pomoć iz zraka neće stići tako skoro.

«Gospodine, moramo odlučiti«, reče Stone, «Atlantik ili Sjeverno more?«

Hanlev se zagleda u pokretnu kartu na monitoru. Nije imao pojma u kojem se smjeru kreće Cabrillo, ali morali su donijeti odluku.

«Gdje je hidroavion?«

«Tamo«, reče Stone, pa pokaže točkicu na karti koja je prikazivala zrakoplov kako leti prema sjeveru iznad Manchestera.

«Onda idemo u Sjeverno more«, reče Hanlev. «Meta je London. Naredite hidroavionu da krene u Glasgow u podršku Cabrillu.»

«Može», odgovori Stone, pa posegne za mikrofonom.

«Hali», reče Hanlev preko ramena Kasimu, koji je sjedio za stolom iza kontrolnog stolca. «Kakva je situacija s gorivom za Adamsa?»

«Nisam mogao dobiti zračnu luku u Invernessu da mu odnesu gorivo«, reče Kasim, «pa sam kontaktirao crpku na Loch Nessu i rekao im da mu odnesu gorivo u spremnicima od po pet galona. Uskoro bi trebali stići. Čim stignu, siguran sam da će mi se Adams javiti.

«Prokletstvo«, reče Hanlev, «George mora pružiti podršku direktoru.»

Linda Ross, stručnjak za osiguranje i nadzor na Oregonu, sjedila je za stolom s Kasimom. «Povezala sam se s britanskim vlastima i rekla im sve što znamo - da imamo bijeli kombi koji se kreće na jug cestom od Loch Nessa, da smatramo kako nosi meteor, i da ga gosp. Cabrillo progoni u starom crnom MG-u. Poslat će helikoptere, ali oni će stići u to područje za najmanje sat vremena.»

«Može li Challenger letjeti nad njima i izvještavati?«, upita Hanlev.

Jedan trenutak nitko nije progovarao. Stone utipka komande u svoju tipkovnicu, pa pokaže monitor. «Ovo je izravni prijenos iz tog područja«, reče on.

Halifax Hickman pjenio se od bijesa. Nakon što je očitao bukvicu svojem osiguranju, prešao je na vodu tima.

»Otpušten si«, reče on glasno.

Čovjek priđe vratima i iziđe iz apartmana.

«Ti», reče on zamjeniku otpuštenog čovjeka, «Gdje je lopov koji je provalio ovamo?»

«Naši ljudi vidjeli su ga kako slijeće niz ulicu u blizini Dreamworlda», reče čovjek. «Pokupilo ga je dvoje ljudi u Jeepu bez krova. Dva moja čovjeka krenula su za njima, ali dogodio se opći kvar električnih uređaja na vozilu. Tada su ih izgubili.»

«Želim da svi ljudi koje imamo krenu pretraživati grad dok ne pronađu taj Jeep», reče Hickman. «Želim saznati tko ima muda provaliti u moj apartman na vrhu mojeg hotela.»

«Odmah krećemo na posao, gospodine«, reče brzo novoimenovani šef osiguranja.

«I bolje vam je«, reče Hickman, pa krene niz hodnik prema svojem uredu.

Ljudi iz osiguranja iziđu iz apartmana. Ovaj put sjetili su se zaključati vrata. Hickman otipka jedan broj na telefonu i progovori.

U svojem uredu na Oregonu, Michael Halpert katalogizirao je sadržaj koji je Truitt poslao. Datoteke su bile zbrkana masa dokumenata tvrtke, bankovnih i brokerskih podataka i ugovora o kupoprodaji imovine. Osobnih podataka nije bilo, ili nisu prebačeni prije no što je linija prekinuta.

Halpert namjesti računalo da pretražuje datoteke po ključnim riječima, pa se zagleda u fotografije koje je Truitt faksirao iz Gulfstreama. On prebaci stolac do drugog računala, ubaci fotografije u skener, pa se poveže s računalom Ministarstva vanjskih poslova Sjedinjenih Država i počne tražiti fotografije iz putovnica. Baza podataka bila je golema i pretraga bi mogla potrajati danima. On ostavi računala da rade i krene niz hodnik prema blagovaonici. Današnji specijalitet bio je biftek stroganoff - Halpertovo omiljeno jelo.

«Gospodine», reče glas preko telefona, «oslovio nas je američki raketni razarač.»

«Kako to mislite?», upita Hickman.

«Naredili su nam da stanemo ili će nas potopiti», reče kapetan Free Enterprisea. Hickmanov plan sve je brže i brže bivao razotkrivan.

«Možete li im pobjeći?», upita on.

«Nema šanse.»

«Onda ih napadnite», reče Hickman.

«Gospodine», reče kapetan glasno, «to bi bilo samoubojstvo.»

Hickman razmisli na trenutak, pa odgovori.

«Onda odgađajte predaju koliko je god moguće», reče on napokon.

«Da, gospodine», reče kapetan.

Hickman prekine vezu i nasloni se u stolcu. Tim s Free Enterprisea od početka je bio upućen u lažnu priču. Kako bi ih dobio na suradnju, rekao im je kako je njegov plan da upotrijebi meteor, u kombinaciji s nuklearnom bombom, za napad na Siriju. Rekao im je da će zatim za taj napad okriviti Izrael, i pokrenuti veliki rat na Bliskom istoku. Kada bude gotov, rekao im je, Sjedinjene Države kontrolirat će cijelu regiju, i terorizam će biti ugušen.

Njegov pravi plan bio je mnogo osobniji. Osvetit će smrt jedine osobe koju je ikada zaista volio. I neka Bog pomogne onima koji mu stanu na put.

On opet posegne za telefonom, pa nazove svoj hangar.

«Pripremite moj zrakoplov za let u London.»

«Ahoj», reče Meadows čovjeku na palubi katamarana. «Ahoj», odgovori čovjek.

Čovjek je bio visok, malo viši od šest stopa i četiri inča, i vitak. Lice mu je bilo uokvireno istrimanom kozjom bradicom i gustim sijedim obrvama, a oči su mu bile bistre i sjajile su kao da posjeduje tajnu koju nitko drugi nije znao. Čovjek, koji je izgledao kao da se nalazi s pogrešne strane šezdesetih, još je radio nešto na predmetu oblikovanom poput torpeda.

«Imam li dopuštenje da se ukrcam?»

«Jeste li došli u vezi sa sonarom?», upita čovjek i naceri se.

«Ne», reče Meadows.

«No, ipak dođite na brod», reče čovjek pomalo razočarano.

Meadows se popne na palubu i priđe čovjeku. Izgledao mu je donekle poznato.

Zatim se prisjeti. «Hej», reče Meadows, «vi ste onaj pisac, onaj...»

«Umirovljeni pisac», reče čovjek smiješeći se, «i da, to sam ja. Zaboravite na to na trenutak - kako stojite s elektronikom?»

«Moja pećnica je još uvijek na ljetnom vremenu», prizna Meadows.

«Prokletstvo», reče pisac, «pokvario mi se sonar i moram ga popraviti prije no što se vrijeme proljepša i nastavim s plovidbom. Elektroničar je morao doći prije sat vremena. Sigurno se izgubio ili nešto takvo.»

«Koliko ste dugo već usidreni ovdje?», upita Meadows.

«Već četiri dana», reče pisac, «još nekoliko dana i morat ću potražiti nove jetre za moj tim - isprobavaju lokalna pića. To jest, svi osim jednoga - odbacio je piće prije mnogo godina i sada se navukao na kavu i kolače. Pitanje je gdje ću ih pronaći. Ove ekspedicije su poput plutajućeg azila za umobolne.»

«O, da», reče Meadows, «vi volite podvodnu arheologiju.»

«Ne spominjite riječ 'arheologija' na ovom brodu», našali se pisac. «Arheolozi su ovdje u istoj razini kao i nekrofilii. Mi smo pustolovi.»

«Oprostite», reče Meadows smiješeći se. «Hej, istražujemo nekakvu pljačku na ovim dokovima prije nekoliko večeri. Je li i vama nešto nestalo?»

«Vi ste Amerikanac», reče pisac. «Zašto biste istraživali pljačku u Engleskoj?»

«Biste li mi vjerovali kad bih vam rekao da se radi o nacionalnoj sigurnosti?»

«O, naravno», reče pisac. «Gdje ste bili dok sam još pisao? Morao sam sve izmišljati sam.»

«Ozbiljno», reče Meadows.

Pisac razmisli o tome na trenutak. Napokon odgovori: «Ne, nije nam ništa nestalo. Ovaj brod ima na sebi više kamera od kupaćeg kostima Cindy Crawford.

Pod vodom, iznad vode, dolje u kabinama s instrumentima, dovraga, vjerojatno i na pramcu. Iznajmio sam ga od filmske ekipe.»

Meadows je izgledao zapanjeno. «Jeste li to rekli Britancima?»

«Nisu me pitali», odgovori pisac. «Činili su se mnogo više zainteresirani za to da mi objasne kako nisam vidio ništa - što je istina.»

«Dakle, niste vidjeli ništa?»

«Ne ako je to bilo kasno navečer», reče pisac. «Imam više od sedamdeset godina - ako je prošlo deset sati, budite me samo ako je u blizini požar ili gola djevojka.»

«A kamere?», upita Meadows.

«Uključene su cijelo vrijeme», reče pisac. «Snimamo televizijsku emisiju o potrazi - kasete su jeftine, a dobre snimke dragocjene.

«Biste li mi ih pokazali?», upita Meadows.

«Samo ako kažete lijepo vas molim'», reče pisac pa krene prema vratima kabine.

Dvadeset minuta kasnije, Meadows je imao ono po što je došao.

Poglavlje XXXII

Nebile Lababiti gledao je nuklearnu bombu koja je stajala na drvenom podu stana u blizini Stranda s uzbuđenjem pomiješanim sa strepnjom. Bio je to nepomičan predmet - uglavnom od metala i nekoliko bakrenih žica - ali zračio je osjećajem strahopoštovanja i opasnosti. Bomba je bila više od običnog predmeta - imala je svoj život. Poput slike ili skulpture ispunjene životnom silom svojeg tvorca, bomba nije bila samo komad metala. Bila je ona odgovor na molitve njegovog naroda.

Udarit će izravno u srce Britanaca.

Mrski Britanci krali su artefakte iz piramida, ugnjetavali građane Srednjeg istoka i borili se uz Amerikance u bitkama u kojima im nije bilo mjesto. Lababiti je bio u samom središtu lavlje jazbine. Oko njega je bilo središte Londona. Bio je tu City, gdje su živjeli bankari koji su financirali represiju; bile su tu umjetničke galerije, muzeji i četvrti s kazalištima. Bila je tu i Downing Street br. 10, kuće Parlamenta, Buckinghamska palača.

Palača. Dom kraljice, drevnog simbola svega što je prezirao.

Pompa i svečanosti, pravednost i ceremonija. Uskoro će sve do gorjeti plamenom mača islama - a kada sve bude gotovo, svijet živ nikada neće biti isti. Srce će biti izvađeno iz zivjere. Sveto tlo svijeta povijesti postat će gola pustoš gdje ljudska duša više neće imati

Lababiti upali cigaretu. Nije morao dugo čekati. U toku današnjeg dana, mladi jemenski ratnik koji je pristao prenijeti bojnu glavu do mete doći će u grad. Lababiti će napojiti i nahraniti momka, opskrbiti ga kurvama i hašišom i poslasticama. Nije mogao učiniti ništa manje za čovjeka spremnog da položi svoj život za svoj cilj.

Kad se momak prilagodi i nauči rutu, Lababiti će se brzo povući.

Ključ vodstva, pomislio je, nije bio da čovjek umre za svoju zemlju - bio je u tome da natjera drugog čovjeka da umre za nju. Nije Lababiti nije namjeravao i sam postati mučenik. Kada bomba eksplodira, on će biti na sigurnom, s druge strane Engleskog kanala, u Parizu.

Pitao se jedino zašto mu se al-Khalifa nije javio.

«Ne znam kako smo to propustili», reče Rodgers.

«Nema veze», reče Meadows, «sada imate broj registracije kombija. Pronađite ga i bomba će biti u blizini.»

«Mogu li dobiti vrpču?», upita Rodgers.

Meadows nije otkrio da je zamolio pisca da načini dvije kopije i da je jedna od njih već na sigurnom, u posuđenom Range Roveru.

«Naravno», reče on.

«Mislim da mi sada možemo preuzeti stvar», reče Rodgers, ponovno uspostavljajući svoj autoritet. »Pobrinut ću se da moj šef obavijesti šefa američke obavještajne službe da vas pohvali zbog vašeg doprinosa.»

Trajna konkurencija između ljudi i agencija izlazila je na vidjelo. Rodgers je sigurno od svojih nadređenih dobio naredbu da, što god se dogodilo, zasluga za pronalaženje bombe mora pripasti MI5. Sada, kad je imao ono za što je vjerovao da će mu omogućiti pronalaženje bombe, pokušavao je gurnuti korporaciju u drugi plan.

«Razumijem», reče Seng. «Hoće li vam smetati ako zadržimo Rovera još nekoliko dana?»

«Ne, molim vas, poslužite se», reče Rodgers.

«Možemo li ispitati vlasnika pivnice?», upita Meadows, «tako da možemo ispuniti izvješće?»

«Već smo detaljno propitali čovjeka», reče Rodgers, razmišljajući o ovom zahtjevu malo dulje. «Ne vidim kako bi nam to moglo naškoditi.»

Rodgers posegne za mobitelom da bi javio broj registracije kombija, pa se zagleda s iščekivanjem u dvojicu Amerikanaca.

«Hvala vam», reče Seng, pa pokaže Meadowsu da krene prema Range Roveru, i ostavi Rodgersa nasamo.

Rodgers im salutira i utipka broj u telefon.

Meadows otvori vrata i sjedne za volan, a Seng se smjesti na suvozačevo sjedalo.

«Zašto si mu dao kasetu?», reče Seng kad su zatvorili vrata.

Meadows pokaže kopiju kasete na podu, pa pokrene Range Rover i okrene ga za 180 stupnjeva. »Posjetimo vlasnika pivnice«, reče on, «i pogledajmo što bismo još mogli otkriti.»

«Misliš li ti isto što i ja?», upita Seng nekoliko minuta kasnije, kad je Meadows zaustavio automobil pred pivnicom.

«Ne znam», reče Meadows. «Ima li to veze s motociklom koji se nalazi na parkiralištu?»

«Ja ću ga nazvati», reče Seng, «dok ti uđeš unutra.»

Meadows iziđe iz Range Rovera. «Imaš proketo dobro pamćenje«, reče on.

Seng podigne dlan, gdje se nalazio broj napisan tintom.

Meadows zatvori vrata i priđe ulazu u pivnicu.

Drveće u parkovima St. James i Green u blizini Buckingamske palače bilo je bez lišća, a mrtva trava bila je prekrivena jakim mrazom. Turisti su gledali smjenu stražara kojima su iz usta izlazili oblaci pare. Čovjek na skuteru vozio je niz Piccadilv, zatim je skrenuo prema Gros-venor Placeu i polako prošao pokraj jezera u vrtovima Bucking-hamske palače. Nastavio je dalje i skrenuo iza ugla na Buckingham Palače Road, na mjestu gdje se ulica spajala s Birdcage VValkom. Skrenuvši uz rub ceste pokraj jezera u parku St. James, zabilježio je vrijeme putovanja i prometne uvjete.

Zatim vrati mali notes u džep svoje jakne i odveze se dalje.

Cabrillo proviri kroz bočni prozor MG-a. Prije sat vremena, dok je prolazio pokraj Ben Nevisa, najviše planine u Škotskoj, sustizao je kombi.

Sada, dok je MG napredovao uz planine Grampian, kombi je opet odmicao. Nešto se uskoro trebalo dogoditi. Cabrillo je očekivao da će svakoga časa ugledati Adamsa u Robinsonu, britansku vojsku ili vojno zrakoplovstvo, ili barem policijski

automobil. Bio je siguran da će Oregon poslati pomoć - bio je nenaoružan i u slabijem automobilu.

Valjda je netko do sada otkrio gdje se nalazi.

Na Oregonu su radili na problemu s ograničenim uspjehom.

Brod je još uvijek bio na stotinu milja od Kinnaird Heada, i jurio je prema jugu punom parom. Za nekoliko sati bit će kod Aber-deena, a još nekoliko sati kasnije obići će rt kod Edinburgha.

«U redu», vikne Kasim Hanlevju preko kontrolne prostorije,

«Adams kaže da ima dovoljno goriva da dođe do zračne luke u Invernessu.

Kada stigne tamo, napunit će spremnike do vrha i krenuti na jug niz cestu.»

«Koliki će mu tada biti domet?», upita Hanlev.

«Pričekaj», reče Kasim, pa ponovi pitanje Adamsu.

«Bit će mu dostupan veći dio Engleske», reče Kasim, «ali ne može stići do Londona bez dopune.»

«Do tada bismo morali ovo riješiti», reče Hanlev.

«U redu», vikne Kasim. «Adams kaže da je pokrenuo motor.»

«Reci mu da krene niz cestu dok ne pronade Cabrilla.»

Kasim ponovi zapovijed.

«Kaže da je magla gusta», reče Kasim, «ali letjet će neposredno iznad ceste.»

«Dobro », reče Hanlev.

Linda Ross priđe Hanlevjevom stolcu. «Šefe», reče ona, «Stone i ja preradili smo frekvencije praćenja za uređaje na meteoru. Sada primamo bolji signal.»

«Koji monitor?»

Ross pokaže prema monitoru na udaljenom zidu.

Meteor je već gotovo došao do Stirlinga. Uskoro će vozač kombija pokazati svoj smjer kretanja - prema Glasgovvu ili prema Edinburghu.

«Pozovi mi Overholta», reče on Stoneu.

Nekoliko sekunda kasnije, Overholt je bio na liniji.

«Reći ću Britancima da zatvore ceste izvan Glasgowa i Edinburgha», reče Overholt, «i pretraže svaki kombi.»

«Sretni smo što ovdje nema tako mnogo cesta», reče Hanlev.

«Trebali bi uspjeti zaustaviti kombi.»

«Nadajmo se», reče Overholt. «Imam još nešto. Dobio sam poziv od MI5. Zahvaljuju Meadowsu i Sengu na poslu obavljenom u rješavanju problema s

nuklearnom bombom. Čini se da je Meadows došao do videokasete na kojoj se nalazio broj registracije za koji smatraju da će ih dovesti do bombe.»

«Drago mi je», reče Hanlev.

Overholt zastane prije no što je opet progovorio. «Osim toga, službeno su zatražili od vaših ljudi da se povuku - oni žele preuzeti ostatak posla.»

«Reći ću to Meadowsu i Sengu kad se jave», reče mu Hanlev.

«Pa, Max», reče Overholt, «da sam na vašem mjestu, ne bih se žurio preuzeti njihov poziv.»

«Shvaćam što želite reći, gosp. Overholt», reče Hanlev, pa prekine vezu.

«Overholt kaže da Britanci žele da se Meadows i Seng povuku i prepuste njima potragu za nestalom nuklearnom bombom», reče Hanlev Stoneu.

«Trebao si mi reći», reče Stone. «Upravo su me nazvali da provjerim jednu britansku registraciju motocikla.»

«Jesi li pronašao vlasnika?»

«Ime i adresu», reče Stone.

«Što im je još potrebno?»

«Faksirao sam nekoliko dosjea na Meadowsov laptop. Fiksna linija kojom se koristio bio je broj naveden u imeniku kao Pub 'n' Grub na otoku Sheppev.»

Meadows je odavno naučio da prijetnje funkcioniraju samo ako osoba može nešto izgubiti. Agenti MI5 i lokalna policija objasnila je vlasniku pivnice što mu se može dogoditi ako ne bude surađivao.

Zboravili su mu reći što se može dogoditi ako bude surađivao. I 'Jele je lakše privući medom. Za informacije, novac je bolji mamac.

«Zlatni sat, ha», reče Meadows kad je Seng ušao i klimnuo.

«Piagetov», reče vlasnik.

Meadows položi na šank novčanicu od petsto dolara kad je Seng prišao i sjeo pokraj njega. «Što želiš popiti?», upita Meadows Senga.

«Black and tan», reče Seng bez oklijevanja. Vlasnik se udalji kako bi natočio piće.

Meadows se sagne i prošapće Sengu: «Koliko imaš u gotovini?»

«Deset», reče Seng, misleći pritom na tisuće.

Meadows klimne, pa okrene laptop tako da su i on i vlasnik mogli vidjeti zaslone. «A sada, za pet tisuća dolara i našu zahvalnost od srca, pokazat ću vam neke fotografije. Ako prepoznate čovjeka koji je bio s kapetanom broda, recite mi.»

Vlasnik klimne i Meadows počne pokazivati fotografije poznatih suradnika al-Khalife. Pregledali su ih oko tucet prije no što je vlasnik viknuo da stane i zagledao se intenzivno u digitalnu fotografiju.

«Mislim da je to on», reče on napokon.

Meadows okrene laptop tako da ga vlasnik nije mogao vidjeti. Zatim je otvorio dosje u kojem su se nalazile čovjekove osobne navike.

«Je li pušio?», upita Meadows.

Vlasnik se zamisli na trenutak. «Da, jest.»

«Sjećate li se marke?», upita Meadows, pokazujući Sengu informaciju, kao da igraju neku društvenu igru, a ne rješavaju pitanje života i smrti.

«O, dovraga», reče vlasnik, pa se zamisli.

Meadovvs pokaže rečenicu koja je spominjala da Lababiti ima zlatni Piagetov sat.

«Znam», vikne vlasnik. «Morelands, a imao je i lijep srebreni upaljač.»

Meadows sklopi laptop i ustane.

«Plati čovjeku», reče on Sengu.

Seng posegne u džep jakne i izvadi svežanj novčanica, pa ga preda vlasniku.

«Bob», vikne Seng Meadovvsu, koji je bio gotovo na vratima, «potvrdi predaju.»

«Dao si mu pet», reče Meadows, «zabilježio sam.»

Poglavlje XXXIII

Oregon je jurio Sjevernim morem poput kita na speedu. U kontrolnoj prostoriji, Hanley, Stone i Ross zurili su intenzivno u monitor koji je pokazivao lokaciju meteora. Signali su se primirili otkad je popravljena frekvencija. Osim povremenih smetnja koje su se događale kad bi meteor prošao pokraj vodova pod visokim naponom, napokon su imali jasnu sliku.

«Hidroavion je upravo sletio u Firth of Forth», reče Stone gledajući drugi zaslon. «Previše je maglovito da bi pronašao gosp. Cabrilla.»

«Neka bude spreman«, reče Hanley.

Stone prenese poruku preko radija.

Hanley posegne za sigurnim telefonom i pozove Overholta.

«Kombi je skrenuo prema Edinburghu», reče Hanley.

«Britanci su zatvorili središte grada, kao i autoceste prema jugu», reče mu Overholt. «Ako krenu prema Londonu, ulovit ćemo ih.»

«Već je i vrijeme», reče Hanley.

Vozač kombija prekine vezu i okrene se svojem partneru. «I ošlo je do promjene planova», reče on vedro.

«Fleksibilnost je ključ za seks i tajnost», reče suvozač. «K, inio idemo?»
Vozač mu reče.

«Onda bi bilo dobro da skreneš lijevo», reče suvozač gledajući

«Vlak kreće za manje od pet minuta. Kamo ste krenuli?» «U London», reče suvozač pa priđe vratima. «Vidimo se na vlaku», reče nosač.

Cabrillo je vozio prateći kombi svojim detektorom. Prošlo je gotovo dvadeset minuta otkad ga je vidio, ali kad su stigli do sela u blizini Edinburgha, ubrzao je i smanjivao je razdaljinu.

On skrene pogled s metalne kutije i zagleda se u krajolik.

Magla je bila gusta, a uz cestu su se protezali zidovi izgrađeni od kamena. Na drveću nije bilo lišća. Izgledalo je poput kostura na sivoj pozadini. Prije nekoliko trenutaka, Cabrillo je ugledao Firth of Forth, zaljev koji je u Škotsku usjeklo Sjeverno more. Voda je bila crna i nemirna; jedva je mogao vidjeti kraj visećeg mosta.

On pritisne papučicu za gas i opet se zagleda u kutiju. Signal se približavao svake sekunde.

»Zapovjedili su mi da te ostavim i nastavim dalje«, reče vozač.

«Netko će te dočekati dalje niz cestu.»

Vozač uspori pred željezničkom postajom Inverkeithing, pa se zaustavi kod nosača s kolicima za prtljagu.

«Još nešto?», upita suvozač kad je posegnuo da otvori vrata.

«Sretno», reče vozač.

Suvozač iskorači na pločnik, pa mahne rukom nosaču.

«Dodite», reče, «imam nešto za ukrcaj.»

Vozač okrene kolica. «Imate li kartu?»

«Ne», reče suvozač.

«Gdje je prtljaga?», upita nosač.

Suvozač otvori prtljažnik kombija i pokaže kutiju.

Nosač posegne i izvadi kutiju. «Ovo je teško», reče on. «Što je unutra?»

«Specijalna oprema za testiranje naftnih bušotina«, reče suvozač. «Budite oprezni.»

Nosač položi kutiju na kolica i ustane.

«Bilo bi dobro da uđete i kupite kartu», reče nosač.

Dok su meteor gurali na kolicima prema vlaku, vozač kombija izlazio je s postaje Inverkeithing. Prošao je svega nekoliko milja prema Edinburghu kad je promet počeo usporavati. Negdje ispred njega došlo je do zastoja. Pogledao je niz cestu, pokušavajući vidjeti u čemu je problem. Činilo se da se radi o kontrolnoj točki. Polako je nastavio dalje.

«Kreni», reče Hanlev preko radija pilotu hidroaviona.

Pilot je upravo zalijepio poruku na svoju tešku termosicu za kavu. Tada pokrene poluge za gas. Zrakoplov počne poskakivati nemirnom vodom, a tada poleti, uz nagli trzaj.

Pilot je letio najniže što je mogao. Gledao je tlo tražeći neki znak čudnog automobila koji mu je Hanlev opisao. Bio je na samo nekoliko stopa iznad strujnih vodova kad je pronašao cestu koju je tražio.

Signal je nestao. Problem je bio u tome što Cabrillo nije imao kartu tog područja, pa mu je jedina nada bila da vozi u krug tražeći najjače očitavanje.

»Posljednji poziv za vlak broj dvadeset i sedam za London«, ogласi se zvučnik. «Svi putnici neka se ukrcaju.»

«Imam samo američki novac», reče suvozač. «Je li dvadeset dolara dovoljno?»

«U redu je, gospodine», reče nosač. «Odnijet ću vam prtljagu u kabinu.»

Nosač se popne na vlak, pronađe kupe i otvori vrata. Zatim odloži kutiju s meteorom na pod. Kad je izišao, u kupe ude suvozač koji je još uvijek držao kartu. «Kakav je plan?», vikne Hanley Stoneu.

«Upravo sada kreće vlak za London», reče Stone, zureći u svoje računalo. «Pronadi rutu», reče Hanlev.

«Približavam se Edinburghu», javi se Adams. «Još nema traga od gosp. Cabrilla.»

«Pazi na hidroavion», javi se Hanley putem radija.

«Razumijem», odgovori Adams.

Shea se obrati Adamsu kroz slušalice. «Bolje vam je da mi ne oštetite automobil.»

«Ne brinite», reče Adams, «ako se nešto dogodi, moji će ljudi to riješiti.»

«I bolje vam je», reče Shea.

«Samo ga pronađite.»

Na Oregonu, Hanlev posegne za radijem i pozove hidroavion.

«Mislim da ga vidim», reče pilot.

«Dopiši na poruku vlak za London», reče Hanlev, «i Adams se približava, pa mu se javi kako bi te vidio i ispustio teret.»

»Razumijem, šefe«, reče pilot.

On običnom olovkom dopise još jednu rečenicu na poruku, pa skrene između strujnih vodova i preleti iznad Cabrilla u MG-u na visini od deset stopa.

«Što, dovraga...», reče Cabrillo kad se u njegovom vjetrobranu pojavio stražnji dio hidroaviona.

Pilot mahne krilima, pa ubrza i skrene kako bi ga još jednom nadletio. Čim je Cabrillo vidio bočnu stranu zrakoplova, shvatio je da se radi o zrakoplovu korporacije, i skrenuo je uz rub ceste.

Spuštajući krov automobila, Cabrillo se protegne i zagleda u nebo.

Hidroavion se vratio niz cestu i sada se približavao leteći nisko i polako. Kad je gotovo došao do njega, Cabrillo ugleda bocu koja je izletjela kroz prozor i pala na asfalt.

Termosica se kotrljala dok nije zastala na deset stopa ispred MG-a. Cabrillo poskoči i potrči.

«Hidroavion 8746», oglasi se kontrolni toranj Edinburgha.

«Pazite na helikopter u vašoj neposrednoj blizini.»

Pilot u hidroavionu korporacije izvlačio se iz strmog poniranja i trebala mu je sekunda da odgovori.

«Toranj, ovdje hidroavion 8746, molim vas javite mi model helikoptera«, reče pilot.

«Hidroavion 8746, model je Robinson R-44.»

«Ovdje hidroavion 8746, vidim ga.»

«Britanci su opkolili kombi», reče Overholt Hanlevju.

«Mislim da su prebacili meteor na vlak za London», reče Hanlev.

«Sigurno se šalite», reče Overholt u očaju. «Morat ću nazvati šefa MI5 i izvijestiti ga. Koji vlak?»

«Još nismo sigurni, ali sljedeći vlak kreće za London», reče Hanlev.

«Nazvat ću vas», reče Overholt, pa lupi slušalicom.

Nekoliko sekunda kasnije, Overholt je dobio drugi poziv- ovaj put od predsjednika.

Pilot hidroaviona pozvao je Adamsa. «Pratite me i povest ću vas do njega.»

«Krenite», reče Adams.

Hidroavion skrene, izravna se nad cestom i nastavi dalje. Robinson mu je bio u repu. «Eno ga», vikne Shea kad je ugledao svoj MG.

Adams spusti pogled. Cabrillo se pješice vraćao prema starom automobilu. Adams sleti Robinsonom na polje s druge strane ulice, i ostavi motor uključen. Cabrillo pritrči s termosicom i satelitskim telefonom pod rukom.

Otvori putnička vrata, pa položi stvari na stražnje sjedalo. Shea se petio sa sigurnosnim pojasom. Cabrillo ga je otkopčao i pomogao mu da iziđe.

«Ključevi su u automobilu*, vikne on nadglasavajući buku motora i elisa. «Uskoro ćemo se javiti da vam platimo najam.»

Zatim se smjesti na putničko sjedalo u Robinsonu i zatvori vrata. Shea se sagne i udalji se pod elisom. Kad se dovoljno udaljio, prijeđe cestu i pride svojem dragom MG-u. Počne pregledavati vozilo dok je Adams polijetao. Osim gotovo praznog spremnika za gorivo, vozilo je bilo čitavo.

Adams je bio na 150 stopa u zraku kada Cabrillo progovori.

«Telefon mi je krepao», reče on kroz slušalice.

«Tako smo i mislili», reče Adams. «Mislimo da su prebacili meteor na vlak.»

«Dakle, ova poruka je nepotrebna«, reče Cabrillo trgajući papirić zalijepljen na termosicu.

«Ima li tu kave?», upita Adams. «Dobro bi mi došla.»

«I meni», reče Cabrillo, pa otvori poklopac, a iz boce iziđe para.

Poglavlje XXXIV

«Razumijem, gosp. premijeru», reče predsjednik. «Odmah ću ih obavijestiti.»

On sklopi slušalicu i pozove svoju tajnicu. «Pozovite mi Langstona Overholta iz CIA-e.»

Zatim se nasloni u stolcu i pričeka da ga tajnica spoji.

«Da, gosp. predsjedniče«, reče Overholt kad je linija uspostavljena.

«Upravo sam razgovarao s premijerom«, reče predsjednik.

«Nisu baš sretni. Čini se da ste ih vi i korporacija natjerali na jurnjavu po njihovom otočiću. Premijer je to opisao kao 'uzaludan lov i niz promašaja za dlaku'. Premijer je naredio zatvaranje cesta koje vode do dva grada u Škotskoj, a sada su ušli u kombi u kojem se prema vašem izvješću nalazio meteor i otkrili da je prazan. Žele da se korporacija povuče i pusti njih da riješe situaciju.»

«Gospodine», reče Overholt, «vjerujem da bi to u ovom trenutku bila velika greška. Cabrillo i njegovi ljudi suočeni su se teškom situacijom. Prije svega, u stopu prate ukradeni mek-m., nisu došli do njega, ali nisu ga ni izgubili. Kao drugo, pratili su n jir.i vi premještanje u vlak prema Londonu - Cabrillo je opet u i.il u i priprema se za presretanje.»

«Predajte informaciju MI5», naredi predsjednik, «i |m-|ur.iiii-stvar njima.»

Overholt zastane na trenutak, pa progovori. «Još uvijek nismo došli do ukrajinske bombe. Korporacija ima tim u blizini Londona koji je traži - mogu li nastaviti s tim?»

«Za taj posao korporaciju su unajmili Ukrajinci», reče predsjednik, «a ne agencije vlade Sjedinjenih Država. Ne vidim kako bismo im mogli narediti da prekinu s tim.»

«Zamolio sam MI5 da surađuju s njima», reče Overholt.

«Na neki način, to korporaciju stavlja u podređeni položaj.»

Predsjednik se zamisli na trenutak prije odgovora. «Premijer nije specifično spominjao nestalu bombu», reče on polako. «Više su ga brinuli događaji u Škotskoj.»

«Da, gospodine», reče Overholt.

«Recite im da nastave s potragom», reče predsjednik napokon.

«Ako uspiju doći do bombe, opasnost od prljave bombe s meteorom bit će uklonjena.»

«Mislim da shvaćam što želite reći, gosp. predsjedniče.»

«Budite oprezni», reče predsjednik, «i neka djeluju u tišini.»

«Imate moju riječ, gosp. predsjedniče», reče Overholt, a zatim se linija prekine.

Adams je letio za vlakom broj dvadeset i sedam. Pripremao se da ispusti Cabrilla na krov, kad ih je Hanlev pozvao putem radija.

»Naredili su nam da se povučemo«, reče Hanlev. «Britanci planiraju presresti vlak u nenaseljenom području kod obale u blizini Middlesbrougha.»

«Ovdje smo, Max», usprotivi se Cabrillo. «Još pet minuta i bit ću u vlaku i tražiti meteor.»

«Ovo je naredba izravno od predsjednika, Juane», reče Hanlev.

«Ako odbijemo poslušati predsjednikovu naredbu, imam osjećaj da više nećemo dobivati posao od Ovalnog ureda. Žao mi je, ali sa stajališta korporacije, ovo se jednostavno ne isplati.»

Adams je čuo razgovor i počeo je usporavati. Držao se blizu tračnica za slučaj da Cabrillo odluči nastaviti. Pogleda ga i slegne ramenima.

«Odustani, George«, reče Cabrillo kroz slušalice.

Adams skrene udesno i helikopter se udalji od tračnica i poleti nad farmama. Zatim povuče upravljač i počne se uspinjati do sigurne visine.

«U redu«, reče Cabrillo umorno, «u pravu si. Javite nam svoju lokaciju kako bi nas Adams vratio na brod.»

»Prolazimo pokraj Edinburgha i plovimo prema jugu punom brzinom«, reče Hanlev, «ali da sam na tvojem mjestu, rekao bih Adamsu da me spusti u London. Meadows i Seng putuju tamo i otkrili su neke zanimljive tragove vezane uz nestalu nuklearnu bombu.»

«Još uvijek radimo na tome?», upita Cabrillo.

«Dok nam ne kažu suprotno«, reče Hanlev.

«Dakle, korporacija pronalazi bombu«, reče Cabrillo polako, «i puštamo Britance da pronađu naš meteor. Čini se naopako.»

«To je sve što sada imamo«, reče Hanlev.

Na kišom natopljenim palubama trajekta koji je plovio iz Goteborga u Švedskoj u Newcastle na Tyneu, Roger Lassiter vodio je razgovor putem satelitskog telefona. Lassiter je radio za CI A-u prije no što su ga otpustili prije mnogo godina, nakon što je otkriveno da su s računa na Filipinima nestali golemi iznosi. Novac je trebao biti iskorišten za plaćanje lokalnog stanovništva za informacije o muslimanskim terorističkim skupinama koje su djelovale u južnim provincijama. Lassiter je izgubio novac kockajući u kasinu u I long Kongu.

Kad je otpušten, CIA je otkrila još nekoliko stvari, lassiter se koristio neovlaštenim mučenjem, koristio se sredstvima SAD-a za svoj profit, i bavio se prijevarama. Lassiter je djelovao na područjima na kojima je kontrola iz Langleva bila slaba i zloupotrijebio je svoje ovlasti do krajnjih granica i više od njih. Pričalo se i da je možda dvostruki agent i da radi za Kinu, ali nakon što je otpušten, ništa se više nije napravilo na tom planu.

Lassiter je sada živio u Švicarskoj, ali radio je za onoga tko bi mu najviše platio.

U Švedskoj je ukrao nacрте brodograditelja koji je izumio revolucionarni pogonski sustav. Za tu ga je krađu unajmila stranka iz Malezije. Isporuka se trebala dogoditi u Londonu.

«Da», reče Lassiter. «Sjećam se da sam razgovarao s vama. Niste bili sigurni da trebate moje usluge.»

Hawker 800XP upravo je stigao do New Jerseva, gdje će se napuniti gorivom za let preko Atlantskog oceana. Hickman je radio planove u hodu. «Čini se da trebam«, reče.

«O kakvom se poslu radi?», upita Lassiter gledajući turista koji je prošao pokraj njega na palubi. Čovjek se vrati unutra.

«Pokupite paket i prenesite ga u London za mene.»

«To mi je daleko izvan puta», slagao je Lassiter.

«Tako ne misli čovjek koji vas prati u Švedskoj«, reče Hickman.

«Rekao je da ste se ukrcali na trajekt koji je krenuo prema istočnoj obali Britanije prije nekoliko sati. Je li to bio netko drugi?»

Lassiter i ne pokuša odgovoriti. Kada dva lažljivca razgovaraju, jezgrovitost je od kritične važnosti.

«Gdje je paket?», upita on.

«Morat ćete ga pokupiti na željezničkoj postaji«, reče Hickman.

«Bit će u ormariću.»

«Želite da ga ponese zrakoplovom, ili cestom?«, upita Lassiter.

«Cestom», reče Hickman.

«Onda je riječ o nečemu što ne može proći kroz rendgen«, reče Lassiter. «To povećava rizik.»

«Pedeset tisuća», reče Hickman, «nakon isporuke.»

«Pola odmah«, reče Lassiter, «a pola nakon isporuke.»

«Trećina, dvije trećine«, reče Hickman. «Želim biti siguran da ćete obaviti isporuku na vrijeme.»

Lassiter razmisli na trenutak. «Kada ću dobiti prvu trećinu?«

«Mogu vam poslati odmah«, reče Hickman. «Na koji račun?«

Lassiter mu pročita broj računa s Kanalskih otoka. «Ne mogu provjeriti jeste li mi platili prije jutro. Mogu li vam vjerovati?«

«Kada dođete u blizinu Londona sutra ujutro«, reče Hickman, «možete pozvati svoju banku. Bit će vam plaćeno prije isporuke.»

«A kako ću dobiti druge dvije trećine?«

«Predat ću vam ih osobno«, reče Hickman.

«Napuštate pijesak i sunce i krećete prema maglovitom Britanskom otočju«, reče Lassiter. «Sigurno se radi o nečemu velikom.»

«Vi brinite o svojem poslu«, reče Hickman, «a ja ću o svojem.»

«Presreli smo britansku poruku«, reče Hickman čovjeku na vlaku. «Zaustavit će vlak kod Middlesbrougha.»

«Dakle, saznali su za zamjenu?«, upita čovjek.

«Ulovili su vašeg partnera na ulasku u Edinburgh«, reče Hickman. «Sigurno vas je on otkrio.»

Čovjek se zamisli na trenutak. «Sumnjam u to», reče on, «barem ne tako brzo. Sigurno nas još netko prati.»

Hickman nije rekao čovjeku za provalu u njegovom uredu. Što čovjek manje zna, to bolje. Do sada, izgubio je svoj tim s Free Enter-prisea, kao i jednog od svojih ljudi u Velikoj Britaniji. Hickman je polako ostajao bez sredstava koja je mogao koristiti. A trebat će mu čovjek u Maidenheadu.

«Bilo kako bilo«, reče Hickman, «pobrinuo sam se za problem. Izidite iz vlaka u Nevvcastleu na Tyneu i ostavite paket u ormariću. Zatim produžite do najbližeg toaleta i ostavite ključ ormarića u najudaljenijem vodokotliću. Sredio sam da netko pokupi paket i prenese ga ostatak puta.»

«Što da učinim onda?», upita čovjek gledajući kroz prozor vlaka. Na znaku je pisalo Bedlington. Bio je na trideset milja od svoje nove postaje.

«Krenite prema ovoj lokaciji u Maidenheadu iznajmljenim automobilom«, reče Hickman pa mu pročita adresu, «i tamo se nađite s ostatkom tima koji dolazi iz Calaisa.»

«Zvuči sjajno«, reče čovjek.

«Bit će», složi se Hickman.

U isto vrijeme dok su Adams i Cabrillo letjeli prema Londonu, Oregon je prolazio pedeset i petu paralelu, kod Newcastlea na Tyneu. U svojem uredu, Michael Halpert gledao je u hrpu dokumenata koje je isprintao iz datoteka koje je poslao Truitt. Halpert je podvlačio rečenice žutim markerom, kad se oglasi jedno od računala u njegovom uredu i uključi se printer.

Halpert je čekao da iziđe cijeli dokument, a tada ga izvadi i pročita.

Fotografije koje je Truitt ukrao pronađene su u bazi podataka američke vojske. Lice je pripadalo nekom Christopheru Huntu s Beverlv Hillsa u Kaliforniji. Hunt je bio satnik američke vojske prije no što je ubijen u Afganistanu. Zašto je Halifax Hickman imao u svojem uredu fotografiju mrtvog vojnika? Kakve je to veze moglo imati s meteorom?

Halpert odluči proučiti to malo detaljnije prije nego što kontaktira Hanlevja.

Nebile Lababiti radosno je gledao u bombu okupanu svjetlošću ručne svjetiljke. Nalazila se na podu ureda u prizemlju zgrade na Strandu, smještenom ispod Lababitijevog stana. Ured je bio prazan zadnjih nekoliko mjeseci, a Lababiti je prošli tjedan provalio bravu, pa je promijenio tako da je samo on imao ključ. Ukoliko nitko ne poželi pogledati ured u sljedećih nekoliko dana, bio je slobodan.

Ured je imao garažna vrata na podizanje. Prostor je bio savršen za ukrcaj bombe na vozilo koje će je prenijeti do parka. Nije bio uočljiv, ali imao je izlaz kroz koji se moglo brzo izjuriti. Sve se poklapalo, pomisli on.

On isključi svjetiljku, iziđe i krene niz ulicu prema pivnici u blizini hotela Savoy. Tamo je naručio kriglu piva i sanjario o smrti i uništenju.

Poglavlje XXXV

Bio je 30. prosinca 2005. Bob Meadows i Eddie Seng bili su na putu za London. Promet je bio gust, a ceste su bile klizave zbog kiše. Seng namjesti radio kako bi čuo vremensku prognozu, a zatim sasluša detaljnu analizu meteorologa. Upravljačka ploča Range Rovera svijetlila je, a grijač je bio uključen. Seng isključi radio. «Kiša će se u sljedećih sat vremena pretvoriti u ledenu kišu», reče on. «Kako ljudi ovdje žive?»

«Očajno je, to je sigurno», reče Meadows i zagleda se u tamu koja se spuštala, «ali ljudi su iznenađujuće vedri.»

Seng je ignorirao komentar. «Promet u petak uvečer», reče on.

«Ljudi sigurno idu u London na predstave ili nešto slično.»

«Čudi me što nas gosp. Hanlev još nije nazvao», reče Meadows.

Nakon što su napustili pivnicu, Meadows je nazvao kako bi izvijestio o njihovim otkrićima.

«Oregon vjerojatno plovi kroz olujno nevrijeme», reče Seng i uspori u koloni vozila koja se protezala miljama ispred njih.

Na Sjevernom moru bilo je hladno, ali ne tako olujno vrijeme kao što je moglo biti. Oluja koja je napredovala sa sjevera smirivala je valove, i osim smanjenja temperature od deset stupnjeva u posljednjih sat vremena, ljudi na Oregonu nisu primijetili veliku promjenu.

U potpalublju, u trgovini čarolijama, Kevinu Nixonu bilo je vruće. Zadnjih nekoliko dana radio je na satelitskom telefonu al-Khalife. Bio je uronjen u morsku vodu kad je njegovo tijelo bačeno u more. Budući da su termalni ispusti brzo

zagrijali tijelo i da je ono isplivalo na površinu, unutrašnji dijelovi telefona nisu imali prilike jače korodirati.

Nixon je rastavio telefon i temeljito ga očistio. No, kad ga je sastavio, još uvijek nije funkcionirao. Odlučio je zagrijati čipove u maloj pećnici kako bi bio siguran da je sva vlaga nestala. Izvadivši pažljivo dijelove iz pećnice medicinskom pincetom, ponovno je sastavio uređaj i dodao napunjenu bateriju.

Uređaj se upali i pojavi se ikona s porukom.

Nixon se nasmiješi i posegne za interkomom.

Hanlev i Stone radili su na informaciji Senga i Meadowsa. Oni su uspjeli upasti u Britanski registar motornih vozila i spojiti ime i adresu s registracijom motocikla. Zatim su proveli informacije o Nebileu Lababitiju kroz drugu bazu podataka i locirali informacije o banci i njegovoj vizi. Stone je sada sve ponovno provjeravao.

«Njegov ček za najam nije usklađen s adresom koju je dao carinskoj kontroli», reče Stone. «Proveo sam ime zgrade na koju su naslovljeni njegovi čekovi kroz program s kartama i pronašao lokaciju. Rekao je carinskoj kontroli da živi u dijelu Londona pod nazivom Belgravia. Zgrada u kojoj je unajmio prostor udaljena je nekoliko milja, u blizini Stranda.»

«Strand mi je poznat», reče Hanlev. «Zadnji puta kad sam bio u Londonu, ručao sam u restoranu u Strandu pod imenom Simpson's.»

«Je li dobar?», upita Stone.

«Posluje od 1828.», reče Hanlev. «Ne ostaješ u poslu tako dugo ako poslužuješ lošu hranu. Pečena govedina, ovčetina, dobri deserti.»

«A kakva je sama ulica Strand?», upita Stone.

«Prometna», reče Hanlev, «hoteli, restorani, teatri. Nije savršeno mjesto za tajnu operaciju.»

«Zvuči kao sjajno mjesto za udar terorista.»

Hanlev klimne. «Pronadi mi najbliži helidrom.»

«Hoću», reče Stone.

Zatim zazuji interkom i Nixon zamoli Hanlevja da side u trgovinu čarolijama.

Lababiti je popio dvije krige medovine i dvostruku rakiju od pepermintaa. Pogledao je svoj zlatni sat i popušio cigaretu. Kad je dovršio, ugasio ju je u pepeljari, bacio nešto funta na šank i izišao napolje.

Jemenac koji će odvesti bombu do mjesta detonacije trebao je stići autobusom iz zračne luke u sljedećih nekoliko minuta. Lababiti je pronašao autobusnu postaju

malo dalje uz ulicu, naslonio se na zgradu i popužio još jednu cigaretu dok je čekao.

London je bio ispunjen blagdanskim ozračjem. Prozori trgovina bili su ukrašeni, a ulice su bile pune ljudi. Većina hotela bila je pretrpana dok su ljudi dolazili u London na proslavu Nove godine. U Hyde Parku, Elton John trebao je održati koncert. U parkovima Green i St. James u blizini Buckinghamske palače, drveće je ukrašeno tisućama obojenih svjetala. Ulice u blizini Hyde Parka bit će zatvorene, a na ulicama će biti postavljene privremene pivnice i zalogajnice za veliku zabavu. Vatromet će biti lansiran iz teglenica na Temzi. Nebo će plamtjeti od slavlja. Lababiti se nasmiješi zbog tajne koju je znao samo on.

On će osigurati najjači vatromet, a kada bude gotov, zabava i svi uzvanici nestat će. Autobus se zaustavi u blizini i Lababiti pričekava da se isprazni.

Jemenac nije bio mnogo više od dječaka, i činio se uplašenim i zbunjenim neobičnim okruženjem. Plaho je sišao s autobusa nakon većine ostalih putnika, a u rukama je držao jeftinu torbu. Bio je odjeven u pohabani crni vuneni kaput koji je vjerojatno i kupljen kao rabljena roba. Tanka naznaka brkova koji nikad neće imati priliku izrasli prekrivala mu je gornju usnicu poput traga čaše čokoladnog mlijeka. Lababiti zakorači prema njemu. «Ja sam Nebile.»

«Amad», reče dječak tiho.

Lababiti ga povede niz ulicu prema stanu. Poslali SLI dječaka da obavi posao muškarca. No, Lababiti nije mario.

Nije mu bilo niti na kraj pameti da to učini sam.

«Jesi li jeo?», upita ga Lababiti kad su se udaljili od mnoštva.

«Pojeo sam malo smokava», reče Amad.

«Odnosimo tvoje torbe u moj stan i pokazat ću ti grad.»

Amad samo klimne. Vidljivo je drhtao i nije mogao govoriti.

Hanlev presluša poruke al-Khalife i snimi ih.

«Glasovna snimka je kratka», reče Hanlev.

«Moglo bi biti dovoljno», reče Nixon.

«Onda na posao», reče Hanlev.

«Može, šefe.»

Hanley iziđe iz trgovine čarolijama i dođe do dizala, pa krene gore. Zatim pode niz hodnik i uđe u kontrolnu prostoriju. Stone pokaže zaslon s kartom središta Londona.

«Mogu se spustiti tamo», reče on. «Park Battersea.»

«Koliko je daleko od Belgravie i Stranda?», upita Hanlev.

«Helidrom je izgrađen na Temzi», reče Stone, «između mosta Chelsea na istoku i Albertovog mosta na zapadu. Ako prijeđu preko Albertovog mosta na ulicu Queenstown, ulaze u Belgraviju. Od tamo do Stranda dijeli ih samo kraća vožnja.»
«Prekrasno», reče Hanlev.

Hanlev je zatim nazvao Cabrilla kako bi mu predao izvješće. Nakon što mu je dao lokaciju helidroma, objasnio mu je da će ga Meadows i Seng dočekati tamo.

«George će morati spremi helikopter u hangar na Heathrowu», reče Cabrillo.
«Siguran sam da nam neće dopustiti da ga ostavimo na helidromu.»

«Ja ću to srediti», reče Hanlev.

«Rezerviraj hotel i njemu», reče Cabrillo, »iscrpljen je.»

«Smjestit ću ga pokraj Heathrowa, u blizini Robinsona.»

«Što još?», upita Cabrillo.

«Nixon je osposobio al-Khalifm satelitski telefon.»

«Može li oponašati glas kako bismo nazvali njegove kontakte?», upita Cabrillo
uzbuđeno.

«Uskoro ćemo znati.»

Meadows posegne za telefonom nakon prvog zvona.

«Krenite do parka Battersea», reče Hanlev bez uvoda.

«U njegovoj blizini na Temzi nalazi se helidrom. Cabrillo će ubrzo stići u Robinsonu.»

«Jeste li sredili smještaj u hotelu?»

«Još ne», reče Hanlev, «ali rezervirat ću nekoliko soba u Savoyu.»

«Dakle, locirali ste našeg čovjeka?», upita Meadows.

«Mislimo da jesmo», reče Hanlev. «Trebao bi biti s druge strane ceste.»

«Savršeno», reče Meadows i prekine vezu.

Da ga je netko slijedio, do sada bi se već pojavio.

Nitko se nije pojavio. Nitko ga nije zaustavio. Nitko nije znao što radi. Nakon što je platio parkiranje, Lassiter se odveze ispred željezničke postaje. Nosač ga je čekao na pločniku s kutijom na kolicima. Lassiter se zaustavi, pa pritisne gumb za otvaranje prtljažnika.

«Stavite kutiju unutra», reče on nakon što je spustio suvozačevo staklo.

Nosač podigne kutiju u prtljažnik Daimlera i zatvori ga. Lassiter ubaci u brzinu i odveze se.

Poglavlje XXXVI

Roger Lassiter sjedio je na klupi pokraj toaleta na željezničkoj postaji u Newcastleu na Tyneu. Promatrao je vrata i okolinu proteklih dvadeset minuta. Sve se činilo u redu. Čekao je da izađe posljednji čovjek koji je ušao. Sada je prostorija trebala biti prazna. Ogleda se oko sebe još jednom, ustane i ude.

Zatim pode do posljednjeg toaleta i podigne poklopac vodokotliča.

Ključ od ormarića bio je unutra i on ga brzo izvadi i stavi u džep. Zatim se udalji od toaleta i pronađe ormarić. Nakon što je promatrao okolinu još pola sata, nije zapazio ništa neobično. On pričekava da mu se približi nosač, pa ga oslovi.

«Imam unajmljeni auto na parkiralištu», reče Lassiter smiješeći se i izvadi novčanicu od dvadeset funta. «Ako parkiram kod vrata, hoćete li mi donijeti paket?»

«Gdje je, gospodine?», upita nosač.

Lassiter mu preda ključ. «Tamo», reče on, «u ormariću.»

Nosač uzme ključ. «Kakav automobil vozite?»

«Črni Daimler sedan», reče Lassiter.

«Vrlo dobro, gospodine», reče nosač, pa okrene kolica prema ormariću.

Lassiter izađe iz predvorja i prijeđe cestu do parkirališta. Ako ude u automobil, pokrene ga i napusti parkirnu garažu, uspio je.

Veza ČIA-e i MI5 sjedio je u uredu stožera MI5 u Londonu.

«Vaši suradnici dali su nam vrpcu na kojoj se vidi registracija kombija za koji vjerujemo da nosi nuklearnu bombu», reče on. «Jedan naš tim upravo u ovom trenutku provjerava agenciju za iznajmljivanje. Čim dobijemo informaciju o osobi koja je unajmila kombi, morali bismo pronaći bombu.»

«Odlično», reče agent CIA-e jednoličnim tonom. «A kako stoje stvari s našim nestalim meteorom?»

«To bi se trebalo riješiti ubrzo», reče agent MI5.

«Trebate li našu pomoć?», upita agent ČIA-e.

«Mislim da ne», reče agent MI5. «Uključili smo Kraljevsku vojsku i marince.»

Agent ČIA-e ustane sa stolca. «Onda ću čekati da me nazovete», reče on, «nakon što ga pronađete.»

«Čim ga budemo imali u rukama, odmah ću vas nazvati.»

Kad je čovjek iz CIA-e napustio ured, agent MI5 posegne za telefonom.

«Koliko još do presretanja?», upita on.

«Vlak stiže za pet minuta«, reče glas.

U šumovitom području na milju sjeverno od sela Stockton, željezničke postaje najbliže Middlesbroughu, izgledalo je kao da započinje rat. S obje strane tračnica nalazio se po jedan tenk britanske vojske tipa Challenger.

Malo sjevernije uz prugu, otprilike na mjestu gdje će se nalaziti vlak kad ga zaustave, u šumi su se skrivala dva voda Kraljevskih marinaca koji su čekali da uđu u vlak kroz stražnja vrata. Malo dalje, s lijeve i desne strane tračnica, na poljima skrivenim iza redova drveća pokraj pruge, nalazio se mlažnjak Harrier i naoružani helikopter Agustavvestland A-129 Mongoose.

Sa sjevera, sve se jače čuo zvuk vlaka broj dvadeset i sedam.

Pukovnik britanske vojske zadužen za operaciju čekao je dok nije mogao vidjeti nos lokomotive. Tada pozove vlakovodu putem radija i naredi mu da stane. Čim je ovaj ugledao Challenge, pritisnuo je kočnice, i vlak se počne klizeći zaustavljati, dok su s obje strane kotača letjele iskre. Harrier i Agustawestland, koji su lebdjeli nad tlom, pojavili su se iznad drveća i preuzeli ulogu potpore u istom trenutku kad su se Kraljevski marinci pojavili iz šume i ušli u vlak.

Izvršit će temeljitu pretragu, ali neće pronaći ništa.

U isto vrijeme, Roger Lassiter vozio je prema jugu autocestom koja je vodila prema Londonu. Prošao je kroz Stockton i ugledao gužvu u daljini, pa je skrenuo desno, prema Windermereu. Kad je stigao do glavne autoceste koja je prolazila kroz Lancaster, nastavit će dalje kroz Birmingham i stići do južne Engleske. Lassiter zapali cigaru i zagleda se u kišu.

Približavajući se Temzi iz zraka, Adams pogleda GPS kako bi utvrdio svoj točan položaj. Cabrillo je gledao park s druge strane rijeke. Veliki šator, obasjan reflektorima, bio je prepun radnika koji su dovršavali instalaciju. «Vama slijeva, gospodine«, reče Adams preko mikrofona.

Četvrtasti obris helidroma bio je obasjan jarkim svjetlima. Tada se upale i svjetla obližnjeg automobila. Adams gurne rudo i počne se spuštati.

«Seng i Meadows su ovdje«, reče Cabrillo. «Reći ću im da me odvezu do hotela kako bismo se mogli pregrupirati. Hanlev je poslao nekoga da te dočeka na terminalu Heathrowa s ključem od hotela. Hoćeš li trebati još nešto, George?»

«Ništa, gospodine«, reče Adams. «Napunit ću helikopter gorivom i krenuti u hotel. Kad me zatrebate, samo zovite.»

«Naspavaj se«, reče Cabrillo, «zaslužio si.»

Adams je bio usredotočen na slijetanje i nije odgovorio. Spustio se nad parkom Battersea, krenuo prema helidromu i lagano sletio. Cabrillo otvori vrata i dohvati telefon. Sagne se i udalji od Robinsona. Kad se dovoljno udaljio, uspravio se. Približavao se Range Roveru kad je Adams poletio i preletio Temzu.

Meadovvs iziđe sa suvozačkog sjedala i otvori stražnja vrata Cabrillu. «Kako stojimo?», upita Cabrillo kad se smjestio i zatvorio vrata.

«Poslali smo sve što imamo gosp. Hanleyju», reče Seng. «Rekao je da ćete nam vi ispričati što se događa.»

Seng krene od helidroma i iziđe iz parka. Zastao je na semaforu i pričekao da skrene na ulicu Queenstown i krene niz most Chelsea. Cabrillo im počne objašnjavati što se dogodilo dok je Seng vozio prema Savovu.

Oregon je jurio prema jugu. Bila je gotovo ponoć 30. prosinca, a brod je oko 9 ujutro po lokalnom vremenu trebao stići na dokove u blizini Londona. Prostorija za konferencije bila je prepuna. Hanlev je ispisivao bilješke na ploči, i već ju je ispunio gotovo do kraja.

«Evo što znamo», reče on.

«Sada vjerujemo da krađa našeg meteora i nestala ukrajinska nuklearna bomba nisu povezani. Vjerujemo da su al-Khalifa i njegova grupa saznali za meteor putem prodanog časnika iz Ešalona, i da su tada odlučili spojiti to s postojećim planom, za koji vjerujemo da je teroristički udar u srcu Londona.»

«Tko je izvorno htio doći do meteora?», upita Murphv.

«Najnovije informacije, koje je otkrio gosp. Truitt u Las Vegasu, ukazuju na Halifaxa Hickmana.»

«Milijardera?», upita Ross.

«Točno», reče Hanlev. «Još ne znamo zbog čega. Hickman se zanima za hotele, odmarališta, kasina, proizvođače oružja, kućanske proizvode. Osim toga, posjeduje niz pogrebnih poduzeća, i tvornicu koja proizvodi alat - čavle i spajalice. Ima dionice u željeznici i naftnoj industriji, kao i satelitsku televiziju.»

«Staromodni tajkun», reče Pete Jones. «Ne poput ovih današnjih, kada pravi bogataši zarađuju na samo jednom proizvodu, poput softvera ili lanca pizzerija.»

«Nije li on čudak?», upita Julia Huxley.

«Nešto poput Howarda Hughesa», odgovori Hanley.

»Napravit ću psihološki profil«, reče Huxley, «kako bismo znali s čime imamo posla.»

«Halpert u ovom trenutku pregledava računalne datoteke tražeći motiv.»

«Kakav je sada status meteora?», upita Franklin Lincoln.

«Kao što svi znate, Juan i Adams gledali su ga kako polijeće s Farskih otoka u Cessni koju su slijedili. Kad je helikopter ostao bez goriva, Juan je automobilom slijedio Cessnu sve do željezničke postaje pokraj Edinburgha. Bio je spreman da presretne vlak, kada mu je predsjednik, putem Overholta, naredio da prepusti rješavanje problema britanskim vlastima. Planirali su zaustaviti vlak prije oko sat vremena, ali još nismo saznali ishod.»

«Dakle, ako su ga pronašli, sve što moramo učiniti jest da se vratimo u Sjedinjene Države», reče Hali Kasim.

«Točno», reče Hanlev, «i zato želim da se usredotočimo na nuklearnu bombu. Vjerujemo da je prevezena iz Crnog mora do luke zvane otok Sheppey na grčkom teretnom brodu. Vjerujemo da su tamo operativci terorističke organizacije al-Khalife uzeli oružje bez da su platili i odvezli se. Seng i Meadovvs bili su tamo na licu mjesta i pronašli su videovrpcu koja nam je ukazala na moguću trenutačnu lokaciju.»

«Čudno je», reče Jones, «što nakon smrti al-Khalife ostali nisu prekinuli misiju. Njihov vođa je ubijen, a oni nastavljaju?»

«To je ono najbolje», reče Hanley, «Mislimo da ne znaju da je al-Khalifa mrtav.»

«Očito nije kontaktirao s njima», reče Linda Ross.

«Istina», reče Hanley, «ali valjda je tako postupao i ranije -barem sudeći po izvješćima koja smo prikupili tijekom godina.»

«Dakle, jedan od nas postat će al-Khalifa?», upita Meadows.

Hanley pozove Nixona, koji klimne i posegne za kasetofonom.

«Došli smo do satelitskog telefona al-Khalife. Imao je kratku poruku na telefonskoj sekretarici. Uskladio sam to s postojećom kasetom nadzora koju smo imali i reproducirao njegov glas na računalu.»

Nixon uključi kasetofon i začuje se glas al-Khalife.

«Mislimo da bismo mogli kontaktirati telefonom s njegovom vezom i dogovoriti sastanak», reče Hanley, «pa im preoteti bombu.»

«Koliko vremena imamo?», upita Kasim.

«Mislimo da će napasti sutra u ponoć», reče Hanley.

»Novogodišnja noć«, reče Murphy. «Ti megalomanski gadovi. Imate li ideju gdje bi mogli udariti?»

«U parku pokraj Buckinghamske palače sprema se slavlje i koncert«, reče Hanley. «Nastupa Elton John.»

«Sad sam stvarno ljut«, reče Murphy. «Svida mi se njegova glazba.»

«U redu, ljudi«, reče Hanley, «želim da svi pođete u kabinu i naspavate se. Većina vas odlazi sutra u London u akciju. Naći ćemo se ovdje sutra u sedam ujutro i podijeliti zadatke, a čim se približimo Londonu, iskrcat ćemo vas i poslati u grad. Ima li još pitanja?»

«Samo jedno«, reče Huxley. «Zna li netko demontirati nuklearnu bombu?»

Poglavlje XXXVII

«Ostavite ga ispred», naredi Seng kad su se zaustavili pred Savovom i izišli iz automobila. Izvadi novčanicu od stotinu dolara i pruži je vozaču. «I nemojte ga blokirati.»

Cabrillo ude unutra i krene prema recepciji.

«Mogu li vam pomoći?», reče recepcionar.

«Zovem se Cabrillo», reče on, «moja kompanija rezervirala je sobu.»

Recepcionar upiše ime, pa se zagleda u poruku koju mu je napisao direktor. Poruka je bila kratka: Ekstremno važni stalni gosti -potvrđen neograničen kredit - banka Vanuatu - četiri apartmana s pogledom na rijeku večeras - dodatne sobe po potrebi.

Recepcionar posegne za ključevima, pa pucne prstima i pozove portira. U istom trenutku, u predvorje su ušli i Meadows i Seng.

«Vidim da nemate prtljage, gosp. Cabrillo», reče recepcionar.

«Želite li da vam dogovorimo kupnju?»

«Da», reče Cabrillo, pa posegne za komadom papira i olovkom. Zatim zapiše nekoliko informacija. «Nazovite Harrods sutra ujutro. U odjelu s muškom odjećom radi gosp. Mark Andersen - zamolite ga da dostavi sljedeću robu. Već zna moju veličinu.»

Meadows i Seng priđu recepciji noseći po dvije torbe. Cabrillo preda po jedan ključ svakome. «Trebate li što iz Harrodsa?», upita ih.

«Ne», odgovore obojica.

Nosač posegne za Sengovim i Meadowsovim torbama, ali Seng podigne ruku i zaustavi ga. »Pustite nas da se pobrinemo za to«, reče on, pa preda čovjeku novčanicu od dvadeset funta. «Samo krenite za nama i odvezite kolica.»

Torbe su bile pune oružja, komunikacijskih uređaja i eksploziva C-6 u dovoljnoj količini da sruši hotel do temelja. Nosač, nesvjestan toga, klimne, približi im kolica i pričeka kako bi pratio ljude do apartmana.

«Što želite pojesti?», upita Cabrillo dok su Seng i Meadows stavljali torbe na kolica.

«Ja bih mogao doručkovati», reče Meadows.

«Pošaljite tri puna engleska doručka u moj apartman», reče Cabrillo i podigne ključ recepcionaru, «za 45 minuta.»

«Istuširajmo se i očistimo», reče Cabrillo svojim ljudima, «a zatim se nadimo u mojem apartmanu u jedan i trideset.»

Zatim su, praćeni nosačem, odgurali kolica s prtljagom do dizala i odvezli se do svojih soba. Na vratima svojeg apartmana Cabrillo ; otključa i zastane.

»Pričekajte, molim vas«, reče on. «Želim da ovu odjeću odnesete dolje u praonicu, i da bude oprana i izglaçana.»

On ude unutra, razodjene se, ogrne jednim ogrtačem iz ormara, pa opet otvori vrata držeći hrpu odjeće u kojoj je došao. Pređa je nosaču u plastičnoj torbi za rublje zajedno s novčanicom od stotinu dolara, pa se nasmiješi.

«Donesite mi je što je moguće prije.»

«Želite li da vam ispoliraju cipele?», upita nosač.

«Ne, hvala», reče Cabrillo, «u redu su.»

Čim je nosač otišao, Cabrillo ude pod tuš i istušira se. Kad je završio, opet se odjene u ogrtač, priđe vratima i otvori ih. Tamo ga je čekala košara s toaletom, i on je ponese u kupaonicu, pa se obrije, zapljusne obraze skupim losionom poslije brijanja, pa opere zube i počešlja se. Zatim se vrati u apartman i pozove kontrolnu prostoriju Oregona.

Kad je Cabrillo završio s tuširanjem, tek je prošlo 8 sati ujutro po vvašingtonskom vremenu. Thomas 'TD' Dwyer proveo je posljednjih nekoliko dana radeći dvostruke smjene u laboratoriju za zarazne agense u Fort Detricku, u Marvlandu, smještenom u planinama sjeverno od VVašingtona, pokraj Fredericka. Dwyer je bio iscrpljen i spreman da završi posao za večeras. Do tada je podvrgnuo uzorke iz Arizone ultraljubičastom svjetlu, kiselinama, kombinaciji plinova i radijaciji.

Ništa se nije dogodilo.

«Jeste li spremni za polazak na spavanje?», upita ga vojni tehničar.

«Samo da odrežem uzorak za sutra», reče Dwyer, «pa možemo početi sutra u osam ujutro.»

«Želite li da zagrijem laser?», upita tehničar.

Dwyer pogleda uzorak kroz debelo staklo. Uzorak je bio pričvršćen kliještama na radnoj površini u čvrsto zatvorenom prostoru. Dwyer je prije položio prijenosnu pilu s dijamantnim vrhom u komoru za unos predmeta. Zatim je približi uzorku posegnuvši kroz stjenku rukama u debelim rukavicama od kevlar. Pila su sada držale ruke robotskog uređaja koji je Dwyer kontrolirao palicom za upravljanje. «Upotrijebit ću pilu», reče Dwyer, «pripremite se.»

Tehničar sklizne u stolac iza velike kontrolne ploče. Zid ispred njega, uključujući i prostor oko prozorčića koji su gledali u zatvorenu komoru, bio je prekriven brojčanicima i mjeračima.

«U negativni smo», primijeti tehničar.

Dwyer pažljivo pokrene palicu i uključi pilu. Zatim je polako približi uzorku. Pila se zadimi i zaustavi.

Bit će popravljena tek do podneva sljedećeg dana.

Sitni Gunderson smanji brzinu Gulfstreama i pripremi se za slijetanje na Heathrow. On i Pilston na smjenu su spavali tijekom leta od Las Vegasa. Truitt je drijemao u stražnjoj kabini, a sada je bio budan i ispijao drugu šalicu kave.

«Kako je?», upita on kroz vrata kabine.

«Ja sam dobro», reče Gunderson. «Kako si ti, Tracy?»

Pilston je razgovarala s tornjem putem radija, ali odgovori gestom.

«Hanley je rezervirao hotel pokraj zračne luke za vas dvoje», reče Truitt. «Ja ću poći taksijem do grada.»

Gunderson izvede posljednji zaokret prije spuštanja. «Napunit ćemo zrakoplov gorivom, a zatim poći do hotela», reče on.

«Zvuči kao dobar plan», reče Truitt.

Nešto je mučilo Truitta tijekom cijeloga leta, ali nije mogao shvatiti o čemu se točno radi. Satima se pokušavao prisjetiti unutrašnjosti Hickmanovog ureda, ali koliko se god trudio, slika nije bila jasna. On se smjesti u svoje sjedalo, priveže pojasom i pričeka da se Gulfstream spusti.

Deset minuta kasnije, bio je u taksiju i vozio se praznim ulicama prema Savovu. Upravo je prolazio pokraj postaje Paddington, kad se napokon sjetio.

Overholt je planirao prespavati na kauču u svojem uredu. Pobjeda ili poraz, nešto će se dogoditi u sljedećih 48 sati. Bilo je već gotovo deset sati navečer, kad ga je opet nazvao predsjednik.

«Vaši momci su zabrljali stvar», reče predsjednik. «U vlaku nije bilo ničega.»

«Nemoguće», reče Overholt. «Suradivao sam godinama s korporacijom - oni ne griješe. Meteor je bio u vlaku - sigurno su ga opet premjestili.»

«Pa, sad se nalazi negdje u Engleskoj», reče predsjednik.

«Cabrillo je u Londonu», reče Overholt, «traži nestalu nuklearnu bombu.»

«Langstone», reče predsjednik, «bolje vam je da uspostavite kontrolu nad situacijom, i to ubrzo, ili počnite razmišljati možete li preživjeti od mirovine.»

«Da, gospodine», reče Overholt i veza se prekine.

«Meteor se kreće prema jugu cestom južno od Birminghama», odgovori umorni Hanlev na Overholtovo pitanje. «Sutra ujutro bit ćemo kod obale Londona. Onda možemo iskrcati naše operativce i pronaći ga.»

«Mora biti», reče Truitt. «Kad sam bio u Hickmanovom uredu, vidio sam nešto što mi je bilo čudno, ali nisam stigao to istražiti prije no što se on vratio u apartman. Na polici pokraj njegovog stola bio je par brončanih dječjih cipela.»

«Čudno», reče Cabrillo, «koliko je poznato, Hickman nema djece.»

«Da», reče Truitt. «No oko njih su bile omotane vojničke pločice.»

«Jeste li uspjeli pročitati pločice?», upita Seng, bivši marinac.

«Ne, ali kladim se da bi netko iz policije Las Vegasa mogao. Pitanje je zašto bi imao pločice drugog čovjeka?»

«Osim ako ne pripadaju nekome bliskome», reče Meadows, «a ta je osoba mrtva.»

«Nazvat ću Overholta i zamoliti ga da javi policiji Las Vegasa da provjeri pločice», reče Cabrillo. «Ljudi, vi se odmorite. Imam osjećaj da će sutra biti dugačak dan.»

Meadows i Seng izišli su, ali Truitt je ostao. «Ja sam spavao u zrakoplovu, šefe», reče on. «Dajte mi adrese koje imate i malo ću se noćas pozabaviti njima.»

Cabrillo klimne i preda Truittu informacije. «Dodi ovamo n osam ujutro», reče on. «Tada će stići i preostali naši ljudi.»

Truitt klimne, pa krene niz hodnik kako bi zamijenio odjeću. Pet minuta kasnije, spuštao se dizalom.

«Bolje vam je», odgovori Overholt. «Moja guzica je u pitanju. Kako napreduje potraga za bombom?»

«Cabrillo i njegov tim planiraju sutra utvrditi lokaciju i onda obavijestiti MI5», reče Hanlev.

«Noćas ću prespavati u svojem uredu», reče Overholt. «Nazovite me ako se što promijeni.»

Dick Truitt podigne ključ sa stola, pa pruži vrataru napojnicu kako bi mu odnio torbu u sobu. Zatim pode niz hodnik do Cabril-lovog apartmana i tiho pokuca na vrata. Odgovori mu Meadows.

«Laka lova», reče Meadows kad je vidio tko je došao. On se pomakne u stranu i Truitt ude u apartman. Na stolu su stajali tanjuri s napola pojedenom hranom, kao i otvoreni registratori i notesi.

«Dobro jutro, šefe», reče on Cabrillu.

Zatim priđe telefonu i naruči sendvič i coca-colu. Vрати se za stol i spusti u stolac.

«Halpert je saznao identitet vojnika na fotografijama koje si ukrao», reče Cabrillo, «ali ne znamo kako je povezan s Hickmanom.»

«To mu je sin», reče Truitt jednostavno.

Pa, dovraga, to objašnjava mnogo», izlane Seng.

«Imate moju riječ», reče Hanlev.

Poglavlje XXXVIII

Halpert je radio cijelu noć. Oregonje plovio prema Londonu, a njime je upravljala samo najnužnija posada. Operativci su spavali u kabinama i brod je utihnuo. Halpert je volio samoću. Postavio je računalo da pretraži podatke Ministarstva obrane, a zatim je krenuo niz hodnik do brodske kuhinje i ispekao si pecivo dok je kuhao lonac kave. Namazavši pecivo sirom za mazanje, zamotao ga je i stavio pod ruku, a zatim je uzeo lonac i ponio ga u svoj ured.

Iz printera je virio jedan papir, i on ga izvadi i polako pročita. Najbliži rod Christophera Hunta bila je njegova majka, Michelle Hunt, koja je živjela na Beverlv Hillisu, u Kaliforniji.

Halpert se ubaci u njezino računalo kako bi vidio što može pronaći.

Bilo je četiri sata ujutro po londonskom vremenu kad je Havvker 800XP s Hickmanom dodirnuo pistu u Heathrowu. Na pisti ga je odmah dočekala crna limuzina Rolls Royce. Limuzina krene kroz napuštene ulice prema Maidenheadu.

Hickman je htio biti u tvornici Maidenhead kad se otvori. Ostatak njegovog tima trebao je uskoro stići u Calais, a on je imao mnogo posla. Gledao je u bočicu sa zaraznom bolešću koju je kupio od Vanderwalda. Malo toga, malo prašine meteora, i to je to.

Unutrašnjost kuće bila je bogato namještena s obzirom na njezin smještaj u londonskom East Endu. Iako je dugo bio najgori dio Londona, posljednjih nekoliko godina četvrt se popravila, jer su visoke cijene u središnjem Londonu prisilile ljude da presele izvan centra.

Trokatnica na Kingsland Roadu, nedaleko od muzeja Geffrve, preživjela je bombardiranja u Drugom svjetskom ratu gotovo neoštećena. Nakon što je godinama služila kao smještaj za imigrante koji su se naseljavali krajem XX. stoljeća, posljednjih nekoliko godina pretvorena je u kupleraj visoke kategorije kojim je upravljala stara zločinačka obitelj s East Enda nazvana po svojem vodi, Dereku Goodlinu.

Prizemlje je bilo salon s pivnicom. Na prvom katu bio je kasino, i još jedan bar, a na drugom katu bile su spavaće sobe opremljene za različite ukuse i zabavu.

Čim je Lababiti zaustavio Jaguara pred zgradom i izišao s Amadom, Derek Goodlin, koji je večeras vodio kuću, upozoren je na njegov dolazak. Goodlin, kojeg su iza leđa zvali 'Bugs' zbog sitnih očiju i kozičave kože, nasmiješio se, pojurio prema vratima i počeo brojiti novac u sebi.

Goodlin je i prije poslova s Arapinom i znao je da će kuća zaraditi tisuće funta prije no što ovaj ode.

«Chivas i coke», reče Goodlin barmenu dok je hitao pozdraviti svojeg gosta. On otvori vrata i nasmiješi se, pokazujući tanke, šiljate zube.

«Gosp. Lababiti», reče on toplinom zmije u ledu, «kako lijepo od vas što ste nas došli posjetiti večeras.»

Lababitiju se Goodlin gadio. On je bio sve ono što ne valja na Zapadu. Prodavao je grijeh i razuzdanost a činjenica da je Lababiti bio stalni kupac bila je zanemarena.

«Večer, Derek», reče Lababiti tiho, uzevši piće od konobara koji je pritrčao. «Još uvijek vodiš svoju pokvarenu igru, vidim.»

Goodlin se nasmiješi svojim zlobnim osmijehom. «Samo nudim ljudima ono što žele», reče on.

Lababiti klimne i pozove Amada da pode za njim. Priđe šanku od mahagonija ukrašenom rezbarenjem koji je stajao u pivnici, pa sjedne u stolac za okruglim stolom na kojem je stajala upaljena svijeća. Goodlin krene za njim poput psića. «Hoćete li kockati večeras?», upita Goodlin kad su se smjestili.

«Možda kasnije», reče Lababiti, «ali za sada, donesi mojem prijatelju Araq, pa dovedi Sally.»

Goodlin signalizira konobaru da pronade bocu snažnog bliskoistočnog alkoholnog pića, pa pogleda Lababitija.

«Sally Forth ili Sally Spanks?»

«Forth za njega», reče Lababiti, «a Spanks za mene.»

Goodlin pojuri obavijestiti žene. Nekoliko sekunda kasnije, konobar donese bocu Araqa i čašu. Amad, koji je trebao umrijeti sutradan, izgledao je uplašeno.

Derek Goodlin zatvori vrata iza Lababitija i njegovog prijatelja, pa se vrati u svoj ured. Sjedne i počne brojiti hrpu novčanica dok je srkao brandv. Bila je to dobra noć. Arapin i njegov tihi prijatelj dodali su pet tisuća funta dnevnoj zaradi. To, kao i japanski gost koji je izgubio veliku količinu novca na ruletu, donijelo mu je porast zarade od 30 posto u odnosu na prošlu noć.

Upravo je omatao svežanj novčanica gumenom vrpcom i spremao ih u sef, kad se na vratima začuje kucanje. «Pričekajte», reče on dok je polagao novac u sef. Zatim zatvori poklopac i okrene brojčanik.

«U redu», reče kad je sef bio zatvoren, «udite.»

«Došla sam po plaću», reče Sally Forth, »posljednju plaću.»

Koža oko lijevog oka bila je purpurna i natekla.

«Lababiti?», upita Goodlin. «Mislio sam da si ti s malim.»

«I bila sam», reče Sally. «Postao je zločest nakon što...»

«Nakon čega?», upita Goodlin.

«Nakon što mu se nije digao», odgovori Sally Forth.

Goodlin posegne u ladicu stola po jednu od omotnica koju je pripremio za djevojke koje su radile te noći, pa joj preda novac. «Uzmi nekoliko slobodnih dana», reče on, «i vrati se na posao u srijedu.»

Ona umorno klimne, pa napusti ured i krene niz hodnik.

Lababiti je vozio Jaguara na zapad od ulice Leadenhall. Amad je tiho sjedio na suvozačevom sjedalu.

«Jesi li se dobro proveo?», upita Lababiti.

Amad progunda nešto.

«Hoćeš li biti spreman sutra?»

«Alah je velik», reče Amad tiho.

Lababiti skrene i pogleda Jemenca, koji je zurio kroz bočni prozor u zgrade u prolazu. Počeo je sumnjati u Amada, ali zadržao je to za sebe. Sutra ujutro dat će mu posljednje instrukcije. Zatim će se odvesti do tunela ispod Engleskog kanala i pobjeći u Francusku.

Truitt se kretao niz Strand prema sporednoj ulici na kojoj je, prema dokumentima, bio Lababitijev stan. U prizemlju se nalazila prazna trgovina. Tri gornja kata, gdje su bili smješteni stanovi, bila su u mraku, a stanari su spavali. Truitt razvali bravu vrata predvorja, pa krene istražiti red poštanskih sandučića. Čitao je imena, kad se pred zgradom zaustavi Jaguar i iz njega iziđu dva čovjeka. Truitt zaobiđe dizalo i dođe do stubišta koje je vodilo na gornje katove. Slušao je kako ljudi ulaze u predvorje i prilaze dizalu.

Čekao je dok se dizalo spuštalo, otvorilo i zatvorilo, a zatim opet krenulo prema gore. Zatim iziđe i zagleda se u broj na ploči iznad vrata. Dizalo se zaustavilo na trećem katu. Truitt se vrati do stubišta i popne se na treći kat. Zatim izvadi iz džepa mali mikrofoni, stavi slušalicu u uši, pa polako krene niz hodnik. Iz jednog stana čuo je zvuk hrkanja, u drugom je mijaukala mačka. Bio je na pola puta niz hodnik kad je začuo glasove.

«To se rasklopi u krevet», reče glas.

Truitt nije mogao čuti odgovor. Pogledao je broj i zamislio gdje bi mogli biti prozori stana, gledano s ulice. Zatim je izvadio mali Geigerov brojač koji je ponio sa sobom i prošao njime pred vratima.

Nije bilo ni traga od radijacije.

Tiho se spustio niz si biste, izišao iz predvorja, pa se zagledao u prozor Lababitijevog stana. Žaluzine su bile spuštene. Truitt zađe iza Jaguara i pričvrsti mali magnetski disk na spremnik za gorivo. Zatim pregleda automobil Geigerovim brojačem i otkrije da je čist.

Zapamtivši raspored obližnjih zgrada, on se vrati do Stranda.

Ulica je bila gotovo pusta; prolazilo je nekoliko taksija, a jedan kamion vozio je robu do McDonald'sovog restorana koji je radio 24 sata. Truitt krene uz sjevernu stranu Stranda, čitajući programe kazališnih predstava. Stigao je gotovo do trga Leicester prije no što se okrenuo i prešao na južnu stranu. Prošao je pokraj trgovine

koja je prodavala klasične britanske motocikle. Zastao je i zagledao se kroz izlog u motocikle obasjane reflektorima. Arieli, BSA-i, Triumphi, pa čak i legendarni Vincent. Raj za zaljubljenike u motore.

On pode u McDonald's i naruči pecivo i kavu.

U 5.30 po londonskom vremenu - 9.30 navečer u Las Vegasu -satnik Jeff Porte iz policije Las Vegasa imao je problema s uvjeravanjem šefa osiguranja Dreamworlda da ga pusti u apartman na vrhu hotela.

«Treba vam nalog», reče šef osiguranja, «jedino vas tako mogu pustiti unutra.»

Porte razmisli o tome. «Saznali smo da ste imali provalu», reče on, «istražujemo aktualni zločin.»

«Ipak vas ne mogu pustiti, Jeffe», reče šef osiguranja.

«Onda ću probuditi sudca i dobiti nalog», reče Porte, «a kada to učinim, vratit ću se s TV kamerama. To bi trebalo pomoći vašem kasinu - policija i novinari u predvorju i prostoru za goste.»

Šef osiguranja razmisli o tome na trenutak. «Čekajte da obavim jedan poziv», reče on napokon.

Proći će sati prije no što potraga urodi plodom. Dok je računalo pretraživalo, Halpert je pokušao shvatiti zašto bi jedan od najbogatijih ljudi na svijetu htio kovati urotu s arapskim teroristima da detonira nuklearnu bombu u Londonu. Uvijek se radilo o ljubavi ili novcu, pomisli Halpert.

Halpert nije mogao shvatiti kako bi Hickman mogao zaraditi na katastrofi poput eksplozije atomske bombe. Sat vremena pokušavao se sjetiti nekoga financijskog motiva, ali nije uspio.

Moralo se raditi o ljubavi, pomisli on.

A koga čovjek može voljeti toliko da ubije zbog njega, ako ne člana obitelji?

Hickman je gotovo stigao do Maidenheada kad je zazvonio njegov satelitski telefon. Nakon što mu je šef osiguranja opisao situaciju, Hickman progovori.

«Reci im da trebaju nalog», reče on, «i poruči našem pravnom savjetniku da se pozabavi time da ga ne dobiju. Bilo kako bilo, zadržavaj ih najdulje što možeš.»

«Ima li problema, gospodine?», upita šef osiguranja.

«Ništa što ne bih mogao riješiti», reče Hickman i prekine liniju.

Mreža se zatvarala oko njega. Mogao je osjetiti kako se steže.

Michael Halpert proširio je potragu. Priključio se na računalo FAA i pogledao bilješke o letu Hickmanovog zrakoplova. Čim ih je pročitao, znao je da je to njihov čovjek. Jedan od Hickmanovih mlažnjaka, Hawker 800XP, nedavno je letio na

Grenland. Posljednji let bio je onaj od Las Vegasa za London, što je značilo da je Hickmanov zrakoplov u Londonu.

Halpert isprinta podatke i počne pretraživati informacije o njegovoj imovini u Britaniji.

Pod njegovim imenom nije se pojavilo ništa, pa on počne pretraživati uz pomoć duge liste Hickmanovih kompanija.

Poglavlje XXXIX

Oregon je pristao u luci Southend-on-Sea na ušću Temze u 6 sati ujutro.

Svi operativci bili su budni i svježi. Jedan po jedan dolazili su u blagovaonicu na doručak. Trebali su se naći u prostoriji za konferencije u sedam. Hanlev je uspio uhvatiti nekoliko sati odmora i vratio se na posao u 5 ujutro, planirajući logistiku za predstojeću operaciju.

Malo iza 6 sati ujutro, nazvao je Overholta i probudio ga.

«Naš tim uskoro kreće u London«, reče on. «Mislimo da smo locirali počinitelje, ali do sada nismo otkrili tragove radijacije.»

«Jeste li se koordinirali s MI5?», upita Overholt.

«Gosp. Cabrillo uskoro će ih kontaktirati i predati im zapovjedništvo nad operacijom. Samo želi osigurati da naš tim bude spreman pružiti potporu.»

«Zvuči razumno«, reče Overholt umorno. «Kakvo je stanje s meteorom?«

«Radimo stvari jednu po jednu«, reče Hanlev. «Čim prijetnja od bombe bude uklonjena, prebacit ćemo tim na taj problem.»

«Gdje se trenutčno nalazi?«

«Južno od Oxforda«, reče Hanlev, «i kreće se na jug. Ako dođe do predgrađa Londona, krenut ćemo za njim. Ako ne, pozabavit ćemo se njime nakon što dođemo do bombe.»

»Policija Las Vegasa zaustavljena je«, reče Overholt, «pa sam izdao smjernicu nacionalne sigurnosti koja im je dala ovlasti da čine sve što nam je potrebno. Uskoro bi trebali ući u apartman. Znae da ću, ukoliko ste u krivu i ukoliko Hickman ne stoji iza ovoga, kada sve ovo prođe ostati bez posla.»

«Ne brinite, gosp. Overholte«, reče Hanlev, «uvijek tražimo kvalificirane kandidate za naš tim.»

«Pravi ste šaljivac, gosp. Hanley«, reče Overholt, pa prekine liniju. Hanlev spusti slušalicu i okrene se Stoneu. «Kako stoje stvari?«

«Kao i obično, gosp. Truitt je bio na licu mjesta», reče Stone.

«Radio je od rana jutro. Kupio je britansku odjeću za ljude koje šaljem u London. Sredio je i da ih pokupi autobus. Kad sam razgovarao s njim, vozio se ovamo u autobusu.»

«Dobar čovjek», reče Hanlev. «Što je s Nixonom?»

«Nixon je pripremio opremu i dovršava posljednje pripreme.»

«Halpert?», upita Hanlev.

«Kad sam ga zadnji puta pogledao, još je radio. Tvrdi da je pristupio stvarima iz drugog ugla i da bi trebao imati neke detalje za nekoliko sati.»

«Pročitaj mi raspored», reče Hanlev.

«Već imamo četvoricu u Londonu», reče Stone, čitajući s papira.

«Cabrillo, Seng, Meadows i Truitt. Šestero koji idu tamo su Huxley, Jones, Lincoln, Kasim, Murphy i Ross.»

«To znači da ćemo imati desetoricu u Londonu», reče Hanley.

«Točno», reče Stone. «Zračna podrška na Heathrowu nam je Adams u Robinsonu i Gunderson i Pilston u Gulfstreamu. Judy Michaels upravo je doletjela s odmora i preuzima pilotiranje hidroavionom.»

«A ekipa na Oregonu?», upita Hanley.

«Na brodu će biti Gannon, Barrett, Hornsby, Reinholt i Reyes.»

«Tko nam ostaje?»

«Vi, ja, Nixon u trgovini čarolijama, Crabtree na logistici, i King», završi Stone.

»Zaboravio sam na Kinga«, reče Hanley. «Trebamo ga tamo za potporu.»

«Želite li da ga uključim u Truittovu grupu?»

Hanlev se zamisli na trenutak.

«Ne», reče on napokon. «Neka ga Adams pokupi i neka obojica budu spremni. Želim da budu blizu poprišta, spremni za polijetanje. Adams i King mogu osigurati zaštitu iz zraka.»

«Dogovorit ću sve», reče Stone.

«Odlično.»

«Truitt je danas ujutro upao u zgradu u kojoj stanuje sumnjivaca reče Cabrillo. On, Seng i Meadows doručkovali su u direktorovom apartmanu.

«Gdje je sada?», upita Meadows.

«Ide u luku gdje je usidren Oregon kako bi pokupio ostatak tima.»

»Pretpostavljam da nije pronašao tragove bombe«, reče Seng, «ili bismo već krenuli.»

«Točno», reče Cabrillo.

«Dakle, moramo čekati dok ne krenu?», upita Meadows.

«Ako je bomba u Londonu», reče Cabrillo, «i ako sumnjivci shvate da ih netko prati, mogli bi je aktivirati i ranije. Možda još nisu došli do primarne mete, ali s nuklearnom bojnomo glavom - čak i ovako malom - uništenje bi bilo strašno.»

«Dakle, pokušat ćemo ih namamiti», upita Seng, «a zatim doći do bombe i razmontirati je?»

«Siguran sam da to nije ono što želi MI5», reče Cabrillo, «ali to ću preporučiti.»
«Kada ćete se naći s njima?», upita Meadows.

Cabrillo obriše usta platnenim ubrusom i pogleda ručni sat.

«Za pet minuta», reče on, «u predvorju.»

«Što želite da mi učinimo?», upita Seng.

«Obidite područje oko stana i upoznajte se s njim.»

Edward Gibb nije bio sretan. Buđenje na Staru godinu i naredba da krene na posao nije bila njegova ideja ugodnih blagdana. Odvjetnik ga je jutros nazvao i rekao mu da dočeka novog vlasnika tvornice i otključa mu vrata.

Gibb je gotovo odbio - odlučio je poći u mirovinu i planirao ji-to reći kadrovskoj službi čim se svi vrate na posao - ali ideja o upoznavanju tajanstvenog kupca tvornice Maidenhead zvučala mu je zanimljivo.

Nakon što se istuširao, odjenuo i na brzinu doručkovao tost i čaj, odvezao se do tvornice. Limuzina je stajala pokraj ulaznih vrata, a dim iz ispušne cijevi stvarao je oblake u hladnom zraku. Gibb priđe i pokuca na stražnji prozor. Prozor se spusti i pojavi se nasmiješeno čovjekovo lice.

«Gosp. Gibb?», upita ovaj.

Gibb klimne.

«Halifax Hickman», reče čovjek, pa iziđe iz vozila. »Ispričavam se što sam vas odvojio od obitelji za blagdan.»

Ljudi su se rukovali.

«Nema problema, gospodine», reče Gibb i krene prema vratima.

«Shvaćam da želite što je moguće prije vidjeti na što ste potrošili novac.»

«Putujem u Europu», slaže Hickman, «pa sam ograničen vremenom.»

«Razumijem, gospodine», reče Gibb, pa posegne u džep i izvadi ključeve i otključa vrata.

«Hvala vam», reče Hickman kad je Gibb otvorio vrata i zakoračio u stranu.

«Zadržite ih», reče Gibb predajući ključeve Hickmanu. «Imam još jedne.»

Hickman ih gurne u džep. Gibb prođe kroz predvorje, a zatim kroz vrata u golemu prostoriju u kojoj su bili smješteni strojevi i materijal. Posegne prema prekidaču za svjetla na zidu i uključi ga. Unutrašnjost velike prostorije obasja svjetlost. Gibb pogleda Hick-mana. Čovjek je proučavao razne strojeve.

«Ovo je stroj za posljednju fazu obrade i usisavanje», reče pokazujući stroj koji je izgledao poput velike verzije pećnice koja se koristi u Burger Kingu. «Materijal se ubacuje trakom, obrađuje se, a zatim izlazi na ovim valjcima.»

Metalni okvir s valjcima bio je visok do struka i vodio je u pod ručje za pakiranje, a zatim se vraćao u polukrugu do prostora za ukrcaj.

Tkanina se mogla namatati u role ili pakirati, a zatim se prenosila do kamiona radi prijevoza.

Hickmanove oči pregledavale su obližnji prostor. «Jesu li ovo molitveni sagovi za Saudijsku Arabiju?», upita on gledajući tri velika metalna kontejnera u blizini stroja i pokraj vrata koja su vodila prema dokovima. «Mogu li ih vidjeti?»

«Da, gospodine», reče Gibb, otključavajući kontejnere i otvarajući poklopce, «i njihova isporuka kasni.»

Hickman proviri unutra. Svaki od metalnih kontejnera bio je velik poput polugusjeničara. Bili su projektirani za ukrcaj na teretni zrakoplov 747. Sagovi su visjeli s gornjeg dijela kontejnera i protezali se dokud je pogled sezao. U svakom kontejneru bile su na tisuće sagova.

«Zašto nisu složeni jedni na druge?», upita Hickman.

«Moramo ih posuti insekticidom i dezinfektantom prije no što ih pošaljemo u Saudijsku Arabiju. Ne žele da im prenesemo bolest kravljeg ludila ili neki drugi patogen - to sada traži svaka država», reče Gibb.

«Ostavite ih otvorene», reče Hickman, «i dajte mi njihove ključeve.» Gibb klimne i preda Hickmanu ključeve.

«Kada se radnici vraćaju s blagdana?», upita Hickman.

«Ponedjeljak, drugog siječnja», reče Gibb, pa krene za Hick-manom, koji je krenuo natrag između strojeva prema predvorju.

«Neki moji momci iz SAD-a doći će u pomoć. To će nam biti glavni prioritet», reče Hickman kad su se približili predvorju i uredima. «Možete li mi pokazati ured u kojem bih se mogao poslužiti telefonom?»

Gibb pokaže stubište koje je vodilo do ostakljenog ureda s pogledom na tvorničku halu. «Možete ući u moj, gospodine. Otključan je.»

Hickman se nasmiješi i ispruži Gibbu ruku. «Gosp. Gibb», reče on vedro, «zašto se ne vratite svojoj obitelji? Vidimo se u ponedjeljak.»

Gibb klimne i krene prema vratima, pa zastane. «Gosp. Hickmane», reče on polako, «biste li željeli doći večeras i proslaviti s nama Novu godinu?» Hickman je bio na pola stubišta, ali okrene se i pogleda Gibba.

«To je ljubazno od vas», reče on, «ali za mene, Nova godina uvijek je vrijeme za mir i kontemplaciju.»

«Nemate obitelj, gospodine?», upita Gibb.

«Imao sam sina», reče Hickman, «ali ubijen je.» Zatim se okrene i krene uz stubište.

Gibb se okrene i iziđe van. Hickman nije bio nimalo nalik onome što su novine govorile o njemu. Bio je to samo usamljeni starac, normalan poput bijele riže. Gibb je razmišljao o svojim planovima u mirovini - s Hickmanom kao vlasnikom, moglo bi biti velikih promjena.

Hickman ude u ured i posegne za telefonom.

Cabrillo ude u predvorje praćen Meadowsom i Sengom. Plavokos čovjek odjeven u crno odijelo i ispolirane cipele odmah im je prišao.

«Gosp. Fleming odvojio vam je jedan miran kutak u blagovaonici kako biste imali privatnost», reče čovjek, misleći na vodu MI5.

«Krenite onuda.»

Seng i Meadows krenu prema ulaznim vratima. Kao čarolijom, nekoliko ljudi koji su u predvorju čitali novine ustanu i krenu za njima. Neće biti sami.

Cabrillo krene za plavokosim čovjekom u blagovaonicu. Skrenuli su nalijevo i ušli u privatnu prostoriju, gdje je za stolom sjedio čovjek s punim čajnikom i srebrenim pladnjem s kolačima.

«Juan», reče čovjek i ustane.

«John», reče Cabrillo, pa se rukuje s čovjekom.

«To bi bilo sve», reče Fleming plavokosom čovjeku, koji iziđe kroz vrata i zatvori ih za sobom.

Fleming pokaže stolac i Cabrillo sjedne. Fleming natoči Cabrillu šalicu čaja i mahne rukom prema tanjuru s kolačima.

«Jeo sam», reče Cabrillo i dohvati šalicu čaja.

Fleming pogleda Cabrilla u oči. «Pa, Juane», reče on, «što se, ilovraga, događa?»

U prostoriji za konferencije na Oregonu sva su sjedala bila popunjena. Hanlev je ušao posljednji i prišao podiju, te odložio u f.istrator.

«Ovako stoje stvari», započne Hanley. »Vjerujemo da smo bombu locirali u londonskoj četvrti West End. Gosp. Truitt provjerio je zgradu koju je potajno unajmio jedan od sumnjivaca, Nebile Lababiti, i vidio je Lababitija i još jednog čovjeka kako dolaze kući kasno navečer. Nakon što su ušli u stan, gosp. Truitt ispitaio je stan pred vratima Geigerovim brojačem, ali nije otkrio tragova radijacije. Vas šestero bit ćete potpora gosp. Cabrillu, koji je već tamo s gosp. Meadowsom i gosp. Sengom. Gosp. Truitt je postavio lokator na Lababitijev Jaguar, a do sada se nije pokrenuo.»

«Kakvi su vremenski rokovi?», upita Linda Ross.

«Još uvijek smatramo da se planira napad u novogodišnjoj noći», reče Hanlev.

«Hoćemo li dobiti zaduženja kada stignemo u London?», upita Murphv.

«Točno», reče Hanlev. «Cabrillo će koordinirati stvari s MI5. Oni i gosp. Cabrillo zadat će vam konkretne zadatke kako se stvari budu odvijale.»

Hanlevjev dojavljivač zatitra, i on ga skine s pojasa i zagleda se u ispis.

«U redu», reče on, «Gosp. Truitt stigao je po vas kako bi vas povezao u London. Čeka vas vani. Ponesite sanduke sa zalihama koje je Nixon pripremio, poslagani su kod izlazne rampe. Ima li još pitanja?»

Nitko nije progovarao.

«Sretno, onda», reče Hanlev.

Njih šestero iziđu niz hodnik.

Cabrillo dovrši izvješće Flemingu, pa otpije gutljaj čaja.

«Premijer će teško sakriti ovo od javnosti«, prizna Fleming.

«Znate da grupa Hammadi može aktivirati bombu u bilo kojem trenutku ako saznaju da smo ih otkrili», reče mu Cabrillo. «Naša najbolja prilika je da ih pokušamo kontaktirati koristeći se glasom al-Khalife, ili da pričekamo da se pokrenu i slijedimo ih do bombe, a zatim je razmontiramo.»

«Trebali bismo otkazati koncert», reče Fleming. «To će barem smanjiti broj ljudi na tom području.»

«Mislim da bi grupa Hammadi shvatila o čemu je riječ», reče Cabrillo.

«Morali bismo barem premjestiti na sigurno kraljevsku obitelj i premijera«, reče Fleming.

«Ako možete«, reče Cabrillo, «učinite to neprimijećeno.»

«Princ Charles trebao bi najaviti Eltona Johna, ali može javiti da je bolestan«, reče Fleming.

»Upotrijebite dvojnika«, reče Cabrillo.

«Ako je plan napad na koncertu«, reče Fleming, «i ako oružje već nije tamo, moraju donijeti bombu na to mjesto.»

«Ako vaši timovi potajno provjere sve lokacije u blizini koncerta Geigerovim brojačima i ako ne pronađu radijaciju, onda moramo pretpostaviti da planiraju donijeti bojnu glavu vozilom.»

«Dakle, eliminirat ćemo lokacije u blizini koncerta, a ako ne pronađemo ništa«, reče Fleming polako, «samo moramo kontrolirati ceste koje vode do područja Mavfair i St. James.»

«Točno», reče Cabrillo, «Promet je tamo ionako strašan. Samo postavite kamione na sporedne ulice, tako da ih možete pomaknuti na mjesto i zatvoriti ceste. Ne mislim da će doći do toga. Ako smo u pravu i ako Lababiti zaista kontrolira bombu, znamo da nije u njegovom Jaguaru, ali sigurno je u blizini. Mislim da nam je najbolja šansa da ga pažljivo motrimo, i zgrabimo kada dođe vrijeme za to.»

«Ako smo u krivu i ako nas ne odvede do bombe«, reče Fleming, «jedina nada da ga zaustavimo je prsten oko Mavfaira i St. Jamesa.»

«Ako pravilno postavite kamione, niti jedan automobil na svijetu ne može proći tim ulicama.»

«Ali hoćemo li stići razmontirati bombu?«, upita Fleming.

«Ukoliko je pronađemo dalje od koncerta, imat ćemo više vremena. Pobrinite se da svi vaši ljudi imaju nacрте, tako da znaju koje žice treba prerezati kako bi zaustavili sat.»

»Gospode«, reče Fleming, «kad bismo barem znali gdje je bomba.»

«Bilo bi nam mnogo lakše da znamo«, reče Cabrillo.

Poglavlje XL

Overholt je izvještavao svojega vrhovnog zapovjednika.

«I sada stvari tako stoje, gosp. predsjedniče«, reče Overholt u rano jutro na Staru godinu.

«I ponudili ste Britancima svu našu pomoć?«, upita predsjednik.

«Apsolutno», reče Overholt. «Fleming, čelnik MI5, rekao je da sada ne možemo učiniti ništa osim da aktiviramo nekoliko naših nuklearnih stručnjaka iz zrakoplovne baze Mindenhall.»

«I to ste učinili, naravno», reče predsjednik.

«Naše Vojno zrakoplovstvo odavno ih je prebacilo helikopterom», reče Overholt. «Sada su u Londonu i trebali bi se naći s korporacijom i MI5.»

«Što još možemo učiniti?»

«Kontaktirao sam Pentagon», reče Overholt. «Pripremaju pomoć i medicinske zalihe ako stvari krenu po zlu.»

«Zapovjedio sam da sve osoblje koje nije nužno bude evakuirano iz veleposlanstva u Londonu», reče predsjednik. «Ionako ih je bilo samo nekoliko, zbog blagdana.»

«Ne znam što bismo još mogli učiniti», reče Overholt, «osim da se molimo za pozitivan ishod.»

S druge strane Velike bare, Fleming je izvještavao svojeg premijera.

«To su najnovije vijesti», dovrši on. «Moramo evakuirati vas i vašu obitelj što je moguće prije.»

«Ja nisam tip koji bi pobjegao od borbe», reče premijer.

»Evakuirajte moju obitelj, ali ja ostajem. Ako stvari krenu po zlu, ne mogu pustiti da moji sunarodnjaci poginu, a ja pobjegnem, a znao sam za prijetnju.»

Rasprava je trajala nekoliko minuta. Fleming je preklinjao premijera da mu dopusti prebacivanje na sigurno. Premijer je čvrsto ustrajao u svojoj odluci.

«Gospodine», dovrši Fleming, «ako postanete mučenik, to nikako neće pomoći.»

«Istina», reče premijer polako, «ali ostat ću.»

«Barem nam dopustite da vas povežemo do bunkera ispod Ministarstva obrane», preklinjao je Fleming. »Načinjeni su od armiranog betona i imaju generatore svježeg zraka.

Premijer ustane. Sastanak je bio gotov.

«Idem na koncert», reče premijer. »Pobrinite se za osiguranje.»

«Da, gospodine», reče Fleming, pa ustane i krene prema vratima.

Izvan stana u sporednoj ulici uz Strand, četiri parabolička mikrofona bila su skrivena na obližnjim zgradama i usmjerena prema prozorima Lababitijevog stana. Tanjuri su hvatali vibracije sa stakla prozora i pojačavali zvukove, tako da se sve iz stana moglo čuti jasno poput visokokvalitetne snimke.

Tucet agenata MI5 prurušenih u vozače taksija patroliralo je obližnjim ulicama, dok su drugi šetali ulicom, gledali u izloge trgovina i jeli u restoranima. U hotelu preko puta stana, agenti su sjedili u predvorju i čitali novine, čekajući da se nešto dogodi.

Truitt ustane sa svojeg sjedala iza vozača kad se autobus zaustavi pred Savovem. Mobitelom je pozvao Cabrilla, a Meadows i Song čeka i su ispred ulaza u predvorje. Truitt side s autobusa, praćen ostatkom tima, i krene prema ulaznim vratima.

«Imamo sastanak u Cabrillovom apartmanu», reče Meadows otvarajući vrata.

Dok su članovi tima ulazili, Seng je svakome od njih predao ključ. Nekoliko minuta kasnije, svi su se skupili u Cabrillovom apartmanu. Kad su se svi smjestili, on progovori.

«MI5 je odlučio da neće biti pokušaja presretanja bombe dok ne krenu», reče on. «Mi ćemo im pružati podršku za slučaj da oružje nekako stigne u blizinu područja koncerta.»

«Gdje je sada naš sumnjivac?», upita Murphv.

»Prisluškujemo njegov stan«, odgovori Cabrillo. «Trenutačno spavaj u.»
«Što ćemo točno raditi?«, upita Linda Ross.

«Svi ste obučeni i znate razmontirati bombu, pa ćete biti postavljeni na mogućim rutama prema mjestu koncerta. Čekat ćemo tamo za slučaj da nas zatrebaju.»

Cabrillo priđe ploči na stalku. Na njoj je bila pričvršćena karta Londona, a na karti je žutim markerom bio označen niz crta.

«Na temelju lokacije stana, ovo su najvjerojatnije rute», reče Cabrillo.
»Vjerujemo da će onaj koji sada ima bombu, gdje god bio, doći i pokupiti Lababitija i drugog čovjeka kako bi zajedno postavili nuklearnu bombu na koncertu.»

»Vjerujete da će sakriti bombu, namjestiti sat i pobjeći?«, upita Kasim.

«To je ono čemu se nadamo«, prizna Cabrillo. «Takva bomba ima osigurač koji zahtijeva deset minuta od aktivacije do detonacije kako bi se izbjegle neželjene eksplozije.»

«Dakle, ne možete jednostavno pritisnuti prekidač i pokrenuti proces fisije?«, upita Julia Huxley.

«Ne», reče Cabrillo, «ruske bombe slične su našima u tome -zahtijevaju niz koraka prije no što budu operativne. Vjerujemo da su kupili 'bumbu bebu',

namijenjenu ciljanom uništavanju. Cijela bomba stala bi u sanduk dužine pet stopa, širine tri stope i visine tri stope.«

«Koliko je teška?«, upita Franklin Lincoln.

«Manje od četiri stotine funta.«

«Dakle, znamo da je ne mogu nositi niti prevesti nečim poput bicikla«, reče Pete Jones.

«Treat će im nekakvo vozilo«, reče Cabrillo, «a to znači da će putovati cestama.«

Cabrillo pokaže stan na karti. «Iz stana, mogu krenuti niz nekoliko ruta«, reče on. «Prva je odmah iza nas. Kreće niz Strand, pa niz ulicu Savoy prema Temzi, a zatim skreće kod Victorijinog nasipa prema jugu. Kada dođu do Victorijinog nasipa, imaju nekoliko izbora. Mogu skrenuti na aveniju Northumberland, pa krenuti niz Mali, ili mogu nastaviti do ulice Bridge i ulice Great George, pa se spustiti niz Birdcage Walk. Druga je mogućnost da vozač krene ravno niz Strand prema Mallu, ali onda bi morao proći preko Charing Crossa i Trafalgar Squarea, gdje je promet obično vrlo gust. Treća je mogućnost da krenu nizom sporednih ulica i izvedu rutu koja nije tako izravna, ali je teža za praćenje. U ovom trenutku, još uvijek samo nagađamo.«

«Što vam govori intuicija, šefe?«, upita Truitt.

«Mislim da neće prenijeti bombu iz nekoga drugog dijela Londona«, reče Cabrillo tiho. «Mislim daje negdje u blizini Lababitija. Početna točka mora biti stan, ili negdje u blizini stana, a da sam ja vozač, htio bih je prevesti što je moguće prije i pokušati pobjeći iz zone primarnog udara. Krenuo bih niz Victorijin nasip, došao do parka gdje se održava koncert, aktivirao bombu i pokušao pobjeći pazeći pritom na vrijeme. Nakon devet minuta, potražio bih čvrstu zgradu u kojoj ću se sakriti.«

«Koliko je velika zona primarnog udara?«, upita Truitt.

Cabrillo uzme marker i nacrtava krug. Na sjevernom kraju bila je cesta A40 i Paddington, na južnom Chelsea, gotovo kod Temze. Istočna granica bio je Piccadilly/ Circus, a zapadni udaljeni dio Kensingtona i Notting Hilla.

«Sve unutar ovog kruga bit će potpuno uništeno. Na jednu milju izvan kruga, sve zgrade, uključujući i britanske državne institucije, bit će teško oštećene. U krugu od pet milja od središta eksplozije-, zgrade će biti oštećene, a radijacija snažna.«

Svi su zurili u kartu.

«To je gotovo cijeli London«, reče Murphv napokon.

Cabrillo samo klimne.

«A i mi ćemo biti pečeni«, reče Huxley, liječnici.

«Je li to 'pečeni' medicinski izraz?«, upita Joiu-s.

Larry King došao je do mjesta u blizini Oregona gdje se nalazio Adams. On se sagne ispod elise koja se okretala, otvori stražnja vrata Robinsona R-44, ubaci torbu s puškom i nekoliko kutija u stražnji dio, pa zatvori stražnja vrata, otvori prednja i sjedne na putničko sjedalo. Stavi slušalice na glavu, zatvori vrata i zaključa ih, pa progovori.

«Jutro, George«, reče on lakonski.

«Larry«, reče Adams, podižući helikopter s tla. «Kako ide?»

Adams ukosi elisu i pokrene helikopter prema naprijed.

«Dobar dan za lov«, reče King dok je kroz bočni prozor promatrao krajolik.

Hanlev je dogovorio da postave helikopter na vrhu banke koja je zatvorena tijekom blagdana. Helidrom na vrhu koristili su kurirski helikopteri za noćne isporuke tijekom tjedna.

No, oni su sada imali isporuku za park Battersea.

Adams opet preleti preko Temze, pa poleti na sjever prema Westminsteru. Kod ulice Palače pronade banku i spusti se na krov. Kad se elisa rotora prestala vrtjeti, King iziđe i priđe rubu, pa pogleda preko zida koji mu je sezao do struka. U daljini prema sjeverozapadu mogao je vidjeti vrt Buckinghamске palače i Hyde Park na sjeveru.

Prodavači su već pripremali štandove za večernji koncert.

Veliki kamion sladoleda Ben&Jerry nije bio jako privlačan, ali reklama Starbucksa jest. King se vrati do Robinsona i nasmiješi se Adamsu.

«U jednom od onih paketa ima hrane, boca s vodom, sode i termosica s kavom koje nam je pripremila kuhinja«, reče on pokazujući prema stražnjem sjedalu.

«Donio sam i hrpu knjiga i novih magazina i stavio ih u drugu torbu.»

«Što misliš, koliko ćemo čekati?«, upita Adams.

King se zagleda u svoj sat. Bilo je 10 ujutro. «Najviše 14 sati«, reče on, «nadajmo se da će je pronaći i prije.»

Meadows, Seng i Truitt sjedili su u posuđenom Range Roveru i promatrali nebo. Čim se Robinson pojavio, Meadows se okrene u sjedalu i obrati se Truittu. «Vaše Veličanstvo», reče on, «stiglo je vaše lice.»

Cabrillo se dosjetio da Truitt zamijeni princa Charlesa, a Fleming se složio. Prije svega, trgovina čarolijama na Oregonu imala je mogućnost da proizvede masku koja je bila identična crtama lica princa Charlesa, i mogla ju je prilagoditi bilo kojem članu tima korporacije koristeći se računalnim snimkama njihovih lica koje je Nixon već imao pohranjene. Drugo, Cabrillo je htio stabilnu osobu u toj ulozi, a znao je da je Truitt smiren koliko čovjek to može biti. Treće, od svih ljudi u korporaciji, Truitt je bio najbliži prijestolonasljedniku po građi i visini.

«Dobro», reče Truitt, «neka netko od vas pučana pokupi kutiju - vani je hladno i vlažno, a meni je ovdje baš ugodno.»

Meadows se nasmije i otvori vrata. Pritrči helikopteru koji se spuštao i dohvati od Kinga kutiju s maskom. Zatim se vrati do Range Rovera i okrene se, gledajući kako Adams opet polijeće.

U Savovu, njihov se tim odijevao u odjeću koju je kupio Truitt. Jedan po jedan, vraćali su se u Cabrillov apartman kako bi dobili svoje zadatke. Svi su u ušima imali snažne mikro-radiouredaje za komunikaciju. Odašiljači su im bili zalijepljeni na vratu u blizini glasnica. Kad su željeli razgovarati, trebali su samo dotaknuti grlo prstom i progovoriti. Svi članovi tima mogli su ih čuti.

Tri tima od po dvije osobe formirat će polukrug oko parka Green. Polukrug će biti okrenut prema parkovima Green i St. James.

Na sjeverozapadu, Kasim i Ross zauzet će položaj kod Piccadillyja između ulica Dover i Berkeley. Napustili su Savoy, a vozač im odveo ih je na njihov položaj. U sredini polukruga bili su Imms i Huxley. Oni su dobili položaj preko puta Trafalgar Squarea, u 1.11 / mi postaje podzemne željeznice Charing Cross. Ukoliko si-ili ni M spuMi ravno niz Strand, proći će pokraj njih. Posljednji tim, Mui>hy i Lincoln, bio je postavljen na područje ispred prostorija Kabineta u ulici Great George i na cesti Horse Guards.

Ako bomba dođe niz Victorijin nasip, oni će je presresti. Mogli su imati i izravan pogled na park St. James.

Budući da su oni jedini imali izravan pogled, Murphv je imao torbu punu malih ručnih projektila, pušaka i dimnih bomba. Drugi timovi bili su naoružani pištoljima, noževima i oštrim čavlima koje su mogli baciti na cestu i probušiti gume bilo kojeg vozila.

Cabrillo će biti u blizini stana. Osim njega, bilo je tu i mnoštvo agenata MI5. Jutro se pretvorilo u poslijepodne, a još uvijek nije bilo nikakvog pokreta.

Poglavlje XLI

Lababiti je bio pervertit i nasilnik, ali bio je i vrhunski obučeni terorist. Danas je bio kritičan dan, i on nije ništa prepuštao slučaju. Probudio je Amada rano poslijepodne, začepio mu usta i pokazao mu komad papira na kojem je pisalo: «Od sada nema razgovora, komuniciramo samo pisanjem na arapskom.» Amad klimne i uspravi se u krevetu. Uzme olovku i papir od Lababitija, pa napiše poruku.

«Prisluškuju li nas nevjernici?»

«Nikad se ne zna», napisao je Lababiti.

Sljedećih nekoliko sati ljudi su komunicirali porukama. Lababiti je izložio plan. Amad je potvrdio da je shvatio misiju. Kad su završili, nad Londonom se već smračilo. Lababitijeva posljednja poruka bila je kratka i jasna.

«Uskoro moram poći. Znaš gdje je smješten mačAlahovišto trebaš učiniti s njim. Želim ti sve najbolje na tvom putovanju.»

Amad proguta knedlu i klimne. Ruke su mu drhtale kad mu je Lababiti pružio čašu Araqa kako bi ga smirio.

Tek nekoliko minuta kasnije, Cabrillo je odlučio napokon nazvati stan s al-Khalifinog telefona. No, njih dvojica već su prestali razgovarati. Telefon je zazvonio četiri puta, a onda se javila telefonska sekretarica. Cabrillo je odlučio ne ostavljati poruku. Adut na koji se korporacija tako oslanjala pokazao se bezvrijednim.

«Imamo kretnju», reče preko radija jedan od ljudi iz MI5 zaduženih za motrenje paraboličkih mikrofona.

Bilo je gotovo 9 sati navečer, i u Londonu je počelo blago snije-žiti. Temperatura je bila oko nule, i snijeg se nije zadržavao na ulicama, samo ih je vlažio. Ako se temperatura spusti još malo, zamrznut će se i postati opasne. Zgrade

su bile lagano zaodjenute u maglu, a iz brojnih ispusta na krovovima izlazili su oblaci pare. Preostali božićni ukrasi u prozorima pridavali su cijelom prizoru svečanu notu, a ulice su bile prepune ljudi koji su slavili.

Sve je bilo mirno, ako se izuzme činjenica da se u blizini nalazila nuklearna bomba.

Lababiti se spusti dizalom. Objasnio je Amadu kako da dođe do garaže; vozilo koje će prevesti bombu napunjeno je gorivom i provjereno tjedan dana prije. Jemenac je znao kako aktivirati bombu. Lababiti više nije imao što za učiniti. Osim pobjeći.

Njegov plan bio je jednostavan. Krenut će Jaguarom kroz grad do M20. Za to će mu trebati oko 45 minuta. Kada iziđe na M20, krenut će na jug do željezničkog terminala u Folkestoneu, na udaljenosti od 60 milja, više ili manje. Kada stigne, pola sata prije polaska vlaka, ukrcat će Jaguar na vlak koji kreće u 11.30 navečer.

Vlak će izići iz podvodnog tunela u ponoć i stići u Coquelles, u blizini Calaisa, pet minuta kasnije. Lababiti će biti siguran od mogućnosti da se tunel uruši kada bomba bude aktivirana - ali moći će vidjeti vatrenu kuglu s prozora vlaka.

Bio je to dobro planirani i dobro tempirani bijeg.

Lababiti nije mogao znati da nekoliko tuceta agenata MI5, kao i korporacija, prate svaki njegov pokret. On je bio zec, a lovački psi približavali su mu se.

Lababiti iziđe iz dizala i krene kroz predvorje na sporednu ulicu. Ogleda se oko sebe, ali učini mu se da je sve u redu. Osim što je intuitivno osjećao da ga promatraju, bio je opušten i siguran u sebe.

Taj je osjećaj samo paranoja, pomisli on, teret zbog spoznaje o predstojećem uništenju. Lababiti odbaci misli, otvori vrata Jaguara i ude. Pokrene automobil i pusti ga da se zagrije na trenutak, pa ubaci u brzinu, odveze se malo dalje niz Strand i skrene desno.

«Pratim ga», reče jedan od ljudi iz MI5 kroz radio.

Uređaj koji je Truitt pričvrstio za spremnik za gorivo funkcionirao je savršeno.

U blizini ulaza u Savoy, Fleming i Cabrillo stajali su na pločniku i gledali Jaguar kako čeka na skretanje. Fleming okrene leđa automobilu i progovori u mikrofon na grlu.

«Timovi četiri i pet, slijedite ga izdaleka.»

Jaguar skrene, a jedan taksi krene s ruba pločnika i nastavi za njim na sigurnoj udaljenosti. Jaguar je prošao pokraj malog kombija označenog logom

prijevoznike kompanije jedan blok dalje. Kombi se uključi u promet i zauzme položaj iza Jaguara.

«Jaguar je čist, bomba nije u njemu», reče Fleming Cabrillo.

«Što mislite, kamo ide Lababiti?»

«Bježi», reče Cabrillo, «i ostavlja dječaka da obavi muški posao.»

«Kad ćemo krenuti u presretanje?», upita Fleming.

«Neka stigne na svoje odredište*, reče Cabrillo. «Zračnu luku, željeznički terminal - svejedno. Tada recite svojim ljudima da ga uhvate. Samo se pobrinite da ne uspije uputiti poziv prije no što ga uhitite.»

«Što tada?», upita Fleming.

«Vratite ga ovamo*, reče Cabrillo glasom koji je ohladio već ionako hladan zrak. «Ne želimo da propusti zabavu.»

«Briljantno», reče Fleming.

«Da vidimo koliko je spreman umrijeti za Alaha», reče Cabrillo.

Ponoć se bližila i napetost je rasla.

Mikrofoni su iz Lababitijevog stana prenosili zvukove Amadove molitve. Fleming je bio smješten u hotelu preko puta ulice zajedno s tucetom ljudi iz MI5. Tri tima korporacije već su bila na položaju više od trinaest sati. Čekanje ih je umorilo.

Cabrillo je šetao ulicom Bedford; prošao je pokraj prodavaonice klasičnih motocikala, indijskog restorana i male tržnice stotinama puta.

«Moramo upasti unutra», reče jedan od agenata iz MI5 Flemingu.

«A što ako je bomba udaljena samo nekoliko blokova», reče Fleming, «i ako je netko aktivira? Onda smo zabrljali London će gorjeti. Čekat ćemo - ne možemo učiniti ništa drugo.»

Drugi agent MI5 ude u predvorje. «Gospodine», reče on Flemingu, «sada imamo dvadeset vozila na ulicama u blizini. Čim sumnjivac uđe u vozilo koje namjerava koristiti, istog trena možemo zaustaviti promet.»

«Jesu li stručnjaci za bombu u blizini i spremni za akciju?»

«Četiri britanska stručnjaka«, klimne čovjek, «i nekoliko iz američkoga vojnog zrakoplovstva.»

U tom trenutku, Amad završi s molitvom i preko mikrofona se začuje zvuk njegovih koraka po stanu.

«Imamo kretanje«, reče Fleming putem radija desetcima ljudi koji su čekali.

«Ne pokušavajte ga zgrabiti dok ne dođe na krajnje odredište.»

Fleming se molio da uskoro bude sve gotovo. Bilo jeli .49 navečer.

Agenti MI5 nalazili su se ispred, iza i sa svih strana zgrade. Svi automobili na ulici na sebi su imali lokator i uređaj za onesposobljavanje elektronike. Svi su pregledani Geigerovim brojačem i otkriveno je da su čisti. Svi su vjerovali da će se Amad odvesti na drugu lokaciju po bombu.

Ali bomba je bila u prizemlju. Počivala je u bočnoj prikolic ruskog motocikla Ural - poput onoga na kakvom se Amad obučavac u Jemenu.

Čim su se vrata stana otvorila i čim je Amad izašao, agent MI5 prošao je kroz predvorje i zagledao se u gumb dizala. On je pokazivao da se dizalo penje na Lababitijev kat, a zatim se počelo spuštati i zastali na drugom katu.

Agent MI5 prošapta informaciju putem radija, pa brzo iziđe predvorja. Svi koji su ga čuli trgnuli su se ovo je bilo vrijeme i mj
Hladnoća i snijeg nisu utjecali na hranu i pivo i zabavu. Područja oko Hyde Parka i Green Parka bila su zakrčena desetcima tisuća ljudi koji su se zabavljali. Iza pozornice, agent za vezu iz MI5 objašnjavao je rock zvijezdi krutu realnost.

»Trebali ste nas upozoriti«, reče njegov agent, «i otkazali bismo koncert.«

«Objasnio je to», reče Elton John. «To bi bilo upozorenje tero-t r istima.«

John je bio odjeven u žuti kombinezon, sunčane naočale
ptočene draguljima i crne platformske čizme sa svjetlima u l(»novima. Bilo gaje lako definirati kao samo još jednog razmaženoga i ego-centričnoga glazbenika naviklog na zaštićen i udoban život. No, istina je bila daleko od toga. Reginald Dwight probio se iz teškog /ivota snagom, upornošću i desetljećima napornog rada. Nitko nije mogao dominirati glazbenom industrijom desetljećima ako nije bio i {vrst i realističan. Elton John bio je čvrsta osoba koja preživljava. «Kraljevska obitelj je evakuirana, zar ne?«, upita on. «Dođite, gosp. Truitt«, vikne agent MI5 van prikolice. Truitt otvori vrata i uđe.

«Ovo je zamjena za princa čarlesa«, reče agent. John pogleda Truitta i naceri se. «Izgleda baš poput njega«, reče. "Gospodine«, reče Truitt, «želim da znate da ćemo pronaći 1 >i i i razmontirati je prije no što se bilo što dogodi. Cijenimo to i .ilujete s nama.«

Imam povjerenja u MI5«, reče John.

i 111 je iz MI5», reče Truitt, «ja sam iz skupine zvane korporacija.« Korporacija?«, upita John. «Što je to?» 11 smo privatni špijuni«, reče Truitt.

I'i iv.iini špijuni«, reče John odmahujući glavom, «zamisli to. i?

?..ula smo bili uspješni u sto posto slučajeva.«

11 si, me sa stolca bilo je vrijeme da krene iza pozornice. uli' mi uslugu«, reče on, «u ovom slučaju potrudite se Truitt klimne.

John je došao do vrata, ali tada zastane. «Reci kamermanu da ne snima princa Charlesa iz blizine - negativci možda gledaju.»

«Izlazite?», upita njegov agent u nevjerici.

«Naravno», reče John. «Ono tamo su moji sunarodnjaci i došli su vidjeti predstavu. Ili će ovi ljudi» on pokaže Truitta i agenta MI5 - «riješiti ovaj problem, ili ću otići pjevajući.»

Truitt se nasmiješi i krene za Johnom kroz vrata.

Postoji šest načina da se uđe u neku prostoriju: četiri zida, pod i strop. Amad je koristio posljednji od njih. Na kraju drugog kata Lababitijeve zgrade nalazio se ormar za alat. Prije dva mjeseca, Laba-bit je pažljivo otpilio drveni pod i uklonio ga, otkrivši betonski pod. Zatim je, uz pomoć pile u obliku krune promjera dvije stope, probušio rupu do donjeg kata. Između drvenog i betonskog poda sakrio je ljestve od konopca. Nakon što je počistio prašinu, vratio je okrugli poklopac rupe i pričvrstio ga na mjesto s dvije ploče. Zatim je drvenom piljevinom popunio rubove oko zida u ormaru kako ne bi bila uočljiva. Poklopac je čekao od tada.

Amad otvori ormar s alatom pomoću ključa koji je Lababiti kopirao.

Hodnik je bio prazan i on ostavi vrata otvorena, pa odvijačem podigne poklopac na podu. Zatim odloži drveni dio uza zid, pa uđe u ormar i zatvori vrata za sobom. Izvadi par kuka iz džepa i pričvrsti ih za zid, pa za njih veže ljestve od konopca. Nakon što je uklonio ploče koje su držale okrugli dio betonskog poda na mjestu, Amad ga podigne i odloži u stranu. Zatim spusti ljestve niz rupu i siđe.

Svi agenti MI5 na obližnjim krovovima usmjerili su teleskope! na drugi kat. «Ništa», javljali su jedan po jedan.

Agent MI5 koji je prije izišao iz predvorja opet se vrati u zgradi Pride dizalu i shvati da indikator još uvijek pokazuje broj 2.

«Još uvijek je na dva», javi on Flemingu. U hotelu preko puta ulice, Fleming je gledao na sat. Prošle su i'ctiri minute otkad je sumnjivac zaustavio dizalo na drugom katu. «Popnite se», naredi on agentu.

Amad pogleda svoje upute na arapskom, pa vrati ploču na i K'hanizam za aktivaciju. Simboli su bili napisani na ćirilici, ali bilo l.i ko slijediti nacrt. Amad

pritisne prekidač i jedna LED dioda počne žvrskati. On okrene gumb i namjesti vrijeme na pet.

Zatim se popne na Ural i upali motor. Kad ga je pokrenuo, osegne za daljinskim otvaračem garažnih vrata prilijepljenim za i šku upravljača i pritisne gumb. Ubaci u prvu brzinu i pojuri gotovo \rt milja na sat kad su se garažna vrata otvorila šest stopa.

Sve se počelo odvijati vrlo brzo.

Agent je stigao do drugog kata i javio da je prazan upravo u iiku kad su se garažna vrata počela otvarati. «(tvaraju se vrata», reče Fleming u radio, trčeći kroz predvorje vratima.

I >ošao je do unutarnjih staklenih vrata kad se motocikl pojavio ni na ulicu. Amad je za sekundu bio na Strandu. ? Sumnjivac je na motociklu», vikne on u radio. Snajperisti su slijedili Amada, ali skrenuo je iza ugla prije no IM it'Ja naredba za paljbu.

Strandu, tri taksija koja su vozili agenti MI5 čula su ?iv. Skrenuli su s pločnika na ulicu i pokušali blokirati Ural. Kl i i'iu- i prijeđe na trotoar kako bi ih zaobišao, zatim se vrati Ih i i okrene gas do daske. Ubrzavši, probijao se kroz promet ! ik.i. I njega, kamion koji je vozio agent MI5 pokuša blokirati i n. u I se provuče. " i ir me, pomisli on. Sada je još samo morao odnijeti bom-ili umrijeti u pokušaju. Bilo kako bilo, postat će mučenik. ?ilo, London će gorjeti.

Cabrillo se zagleda niz ulicu i vidi kako čovjek zaobilazi vozila MI5. Nisu očekivali da sumnjivac upotrijebi motocikl, i to je pokvarilo operaciju. Sada je mogao učiniti još samo jednu stvar - a Cabrillo nije oklijevao.

On dohvati stalak za novine s pločnika i baci ga kroz izlog prodavaonice klasičnih motocikala. Oglasi se provalnički alarm. Cabrillo se provuče kroz razbijeno staklo. Izloženi Vincent Black Shadow iz 1952. imao je ključ u bravi za paljenje. Cabrillo čizmom razbije ostatke stakla, pa nagazi na starter i motor zaurla. Zatim podigne prednji dio Vincenta kroz izlog, ubaci u brzinu i izjuri na pločnik. Ural projuri pokraj prodavaonice i nastavi niz Strand.

Cabrillo okrene gas i jurne za njim. Ural je bio brz, ali nema motocikla poput Black Shadowa. Da Ural nije imao cijeli blok prednosti, Shadow bi ga dostigao za nekoliko sekunda.

«Sumnjivac je na tamnozelenom motociklu s bočnom prikolicom, vozi niz Strand», vikne Fleming preko radija. «Nosi bombu. Ponavljam, bomba je u prikolici.»

Robinson se vine u zrak noseći Adamsa i Kinga. Pokraj postaje Trafalgar, Jones i Huxley izvade svoje oružje i naciljaju niz cestu. Stotine ljudi šetalo je uokolo i oni pokušaju naciljati između njih, ali nisu mogli. Ispred prostorija Ratne vlade, Murphv i Lincoln okrenuli su se od Victorijinog nasipa i zagledali niz Hyde Park i Green Park. Na Piccadilly Streetu, Kasim i Linda Ross razdvojili su se i pokrili obje strane ulice.

Truitta su skrivali od ostalih iza pozornice sve dok nije došlo vrijeme da iziđe za mikrofona. Čekao je prebacujući se s noge na nogu.

«Vrijeme je», reče Johnov agent.

Truitt pogleda agenta MI5, ali ovaj je razgovarao putem radija, pa Truitt iziđe na pozornicu i priđe mikrofona.

«Dame i gospodo», reče on, «pridružite mi se u dočeku Nove godine s omiljenim engleskim glazbenikom, sir Eltonom Johnom.» Pozornica je bila u mraku, i reflektori su obasjavali samo Truitta. Zatim jedan reflektor obasja Eltona Johna koji je sjedio za povišenim glasovirom. Još je bio odjeven u žuti kombinezon, ali glava mu je bila pokrivena kevlarском kacigom britanske vojske.

Tada započnu uvodni taktovi pjesme 'Saturday Night's Alright lor Fighting'. Sekundu kasnije, John zapjeva.

Truitt side s pozornice i priđe agentu MI5.

«Stiže ovamo na motociklu», reče agent.

«Silazim u mnoštvo», reče Truitt.

Ural je projurio pokraj spomenika Nelsonu, a Cabrillo na Vincent Black Shadowu pratio gaje u stopu. Cabrillo je htio otkopčati kaput kako bi došao do svojih korica pod pazuhom, ali nije mogao skinuti ruke s upravljača da bi izvadio oružje. On okrene ručicu za gas i Vincent pojuri naprijed te sustigne Urala upravo kad su prolazili pokraj Charing Crossa. Huxley i Jones istrčali su na ulicu i pokušali naciljati dok su motocikli prolazili pokraj njih, ali Cabrillo je bio preblizu, a bilo je previše prolaznika.

Na križanju Stranda i ulice Cockspur, Cabrillo se približi Uralu i zamahne nogom prema Amadu. Jemenac skrene, ali zadrži kontrolu nad motociklom.

«Jure ravno niz Mall», vikne Jones preko radija.

Kasim i Ross potrče niz Queen's Walk prema koncertu.

Murphy je bio sklon uzbudivanju, ali kad bi u ruci imao snajper, bio je potpuno miran. Lincoln je bio njegov promatrač i gledao je parkove pred njima.

«Jedini izravni hitac između drveća imaš kada stignu gotovo do spomenika kraljici Viktoriji», reče Lincoln.

«Ulica oko spomenika je kružni tok, zar ne?», upita Murphy.

«Točno», reče Lincoln.

«Upucat ću gada kad uspori da bi skrenuo, kao što je stradao JFK», reče Murphy.

«Vidim ih», reče Lincoln, ugledavši prednje dijelove motocikala.

Adams skrene ulijevo nad zgradama Starog admiralteta i krene niz Mali za jurećim motociklima.

«Glava i ramena (Head and shoulders)», reče King kroz slušalice.

«Šampon?», upita Adams.

«Ne», reče King, «tamo ću pogoditi to malo govno.»

On namjesti teleskop i umiri disanje. Oči su mu suzile od hladnog vjetra koji je ulazio kroz otvorena vrata helikoptera, ali King to gotovo nije ni primijetio.

Cabrillo pogleda naprijed. Oko spomenika kraljici Viktoriji stajao je niz prodavača hrane i kioska. Približavali su se rubu koncertnog područja. On se primakne Uralu, pripremajući se da skoči na njega.

«Četiri, tri, dva, jedan», reče Lincoln.

Murphy ispali hitac upravo u trenutku kad je King ispalio kratki rafal iz helikoptera. Amad je gotovo stigao do kružnog toka kad mu iz glave, prsa i ramena prsne krv. Bio je mrtav sekundu kasnije, gotovo u istom trenutku kad je Cabrillo preskočio s Vincenta na Ural. Uhvatio je beživotno tijelo.

Vincent udari u rub pločnika praćen pljuskom iskrica, i zakotrlja se, pa se zaustavi. Cabrillo odbaci Amada s motocikla. Ovaj odskoči od kolnika poput lutke za testiranje automobila bačene sa stola. Cabrillo posegne za spojkom, izbacit Ural iz brzine i zakoči. Motocikl se zaustavi pred redom kioska.

Cabrillo pogleda brojač. Još je ostalo manje od dvije minute do eksplozije. Nadao se da je riječ o ustaljenim mjernim jedinicama za vrijeme, a ne metričkim.

Truitt je projurio dvadesetak jarda kroz mnoštvo, kad je shvatio da mora skinuti masku. Svi su ga htjeli dodirnuti kao princa Charlesa - a kad je skinuo masku, ljudi su se odmicali od njega.

«Gosp. Cabrillo došao je do bombe kod spomenika kraljici Viktoriji», javi Lincoln putem radija.

Zvukovi sirena ispunili su zrak kad su timovi MI5 stavili rotira-juća svjetla na svoje automobile i pojurili prema spomeniku. Vozila za blokiranje pomaknula su se na svoje mjesto i zaustavila promet, a oglasila se sirena za zračnu uzbunu. Truitt dojuri do Cabrilla upravo kad je ovaj rezao žicu.

«Još je aktivna«, vikne Cabrillo čim je ugledao Truitta.

Truitt brzo podigne pogled. U njihovoj blizini na cesti stajao je kamionet za prodaju sladoleda Ben&Jerry. On pritrči i otvori stražnja vrata. Prodavač zausti da nešto kaže, ali Truitt je u sekundi bio u stražnjem dijelu. On zahvati blok suhog leda šakama zaštićenim rukavicama, pa odjuri preko ulice do Cabrilla, koji je brzo rastavljao kupasti vrh parom Leathermanovih kliješta.

Upravo je skinuo ploču kad je Truitt stigao do njega.

«Pokušajmo zamrznuti detonator«, reče Truitt.

Brojač je pokazivao minutu i dvanaest sekunda.

«Počni«, vikne Cabrillo.

Truittove rukavice bile su zalijepljene za blok suhog leda i nije osjećao šake. Položio je blok zajedno s rukavicama na vrh, pa zadjenuo posivjele ruke pod pazuha. Prošlo je još nekoliko sekunda, i brojač se tada zaustavi.

Cabrillo pogleda Truitta i nasmiješi se. «Iznenaden sam što je ovo funkcioniralo«, reče on.

«Nužda je majka inventivnosti«, reče Truitt kroz stisnute zube.

Cabrillo klimne i uključi mikrofon na grlu. «Trebam stručnjake za bombu kod spomenika kraljici Viktoriji, što je moguće prije.«

Nad parkom i Londonom bijesnu vatrometi. Došla je Nova godina.

Dvije minute kasnije, pokraj njih se zaustavi automobil i iz njega iziđe britanski časnik. Ubrzo zatim, stigao je još jedan automobil sa stručnjakom iz američke zrakoplovne baze. Pet minuta kasnije, njih dvojica izvadili su detonator. Bomba je sada bila samo kućište kugle obogaćenog urana.

Srce joj je bilo istrgnuto iz tijela, a s njim je otišla i životna sila koja je mogla donijeti smrt.

Dok su stručnjaci za bombu onesposobljavali uređaj, Cabrillo i Truitt priđu Amadovom tijelu, koje je ležalo u lokvi krvi na kolniku. Javili su im da je Lababiti uhićen i da ga helikopterom vraćaju u London. Elton John još je pjevao i zvukovi glazbe ispunjavali su zrak. Poprište događaja oko motocikala zatvorila je britanska vojska i obavještajci, i većina ljudi na koncertu nije imala pojma što se dogodilo. «Običan klinac«, reče Cabrillo gledajući tijelo.

Truitt klimne.

«Podimo do bolničara da ti pogledaju šake.»

Kasim i Ross, koji su stigli nekoliko minuta nakon što je brojač zaustavljen, gurali su razbijenog Black Shadowa prema Cabrillu. Klasični motocikl bio je jako oštećen. Spremnik i bočne ploče bili su izgrebene, drške savijene, a jedna guma probušena. Savršeni primjerak motociklističke povijesti bio je uništen. Cabrillo pogleda motocikl i odmahne glavom.

«Želim da se vratite do prodavaonice«, reče on Ross i Kasimu, «i platite čovjeku cijenu koju zatraži. Zatim ga pitajte kamo ga možemo poslati na popravak.»

«Zadržat ćete ga, šefe?», upita Ross.

«Naravno», reče Cabrillo.

Tada se pojavi Fleming i Cabrillo mu priđe kako bi ga izvijestio o događajima. Lababitija su doveli u središte Londona, ali proći će više tjedana prije no što ispriča sve detalje.

Drugi dio

Poglavlje XLII

Na raketnoj fregati američke ratne mornarice, Scott Thompson i njegov tim s Free Enterprisea još nisu progovorili. Iako ih je zapovjednik broda ispitivao otkad su se predali, još uvijek nisu ništa otkrili.

U kormilarnici, zapovjednik Timothy Gant čekao je dolazak helikoptera s obale. Nebo je bilo crno, a vjetar je šibao morem, stvarajući bijelu pjenu. Točkica na radaru pokazivala je helikopter koji se približavao.

«Stiže, gospodine», reče kormilar, «vjetar puše brzinom od dvadeset do trideset čvorova na sat sa sjevera i sjeverozapada.»

Gant posegne za svojim radijem. »Pričvrstite ga za palubu čim sleti«, reče on šefu palube.

»Razumijem, gospodine«, odgovori čovjek.

Helikopter se pojavi iz izmaglice s upaljenim svjetlima za slijetanje. Letio je ravno prema brodu i jedva usporio kad mu se približio. «Letim brzo», reče pilot preko radija. Stotinu jarda, osamdeset, šezdeset, četrdeset, dvadeset, i pilot tada uspori. Kad je već preletio nad trećinom palube broda, ugleda ljude s baterijskim

svjetiljkama. Zatim ugleda prazan prostor na palubi i spusti helikopter. Čim su skije dotaknule palubu, četiri mornara pritrče u sagnutom položaju i pričvrste skije lancima.

Elisa rotora još se nije zaustavila, kada iz helikoptera iziđe čovjek s malom torbicom, i oni ga povedu unutra. Gant mu je došao u susret. On otvori vrata.

«Sklonite se s kiše», reče Gant kad je čovjek ušao.«Ja sam zapovjednik Timothy Gant.

Čovjek je bio visok i mršav, imao je kožičavo lice i kukasti nos.

«Dr. Jack Berg», reče čovjek, «Gentralna obavještajna agencija.»

»Zatvorenici još uvijek nisu ništa otkrili«, reče Gant, pa povede liječnika niz prolaz prema brodskom zatvoru.

«Ne brinite«, reče Berg tiho, «zato sam ja ovdje.»

Nije bilo lako pronaći tehničara koji će popraviti pilu tijekom blagdana. Napokon, Dwyer je ušao u izoliranu prostoriju odjeven u kombinezon i popravio je sam. Na sreću, problem je bio jednostavan -krug pile skliznuo je i Dwyer ga je samo morao pritegnuti. Nakon što je testirao pilu iz prostorije i otkrio da radi, Dwyer iziđe kroz izolacijska vrata, opere kombinezon pod tušem za dekontaminaciju, pa ga skine, objesi na vješalicu i vrati se u kontrolnu prostoriju. Tehničar koji je motrio brojila podigne pogled kad je ušao.

«Nema curenja», reče on, «a čini se da ste popravili pilu.»

Dwyer klimne, pa pritisne gumb i pokrene pilu. Čim se ploča pile pokrenula, prišao je kontrolnoj palici i spustio je do uzorka izvađenog iz kratera u Arizoni. Zupci su zagrizli u komad metala veličine limuna i u zrak polete iskrice poput onih sa zapaljene prskalice.

Dwyer je prerezao pola uzorka, kad se oglasi alarm.

«Negativni pritisak«, vikne tehničar.

«Dodaj zrak», vikne Dwyer.

Tehničar okrene brojčanik i zagleda se u brojila na zidu. «Još uvijek gubimo pritisak«, vikne on.

U izoliranoj prostoriji, počeli su se pojavljivati vrtlozi nalik malim tornadima. Nekoliko uzoraka podigne se u zrak i zavrti kao da je u bestežinskom stanju. Ključ koji je Dwyer ostavio unutra poletio je s radnog stola i plesao zrakom oko pile. Činilo se kao daje otvoren golemi odvod i kao da zrak iz prostorije biva isisan u ništavilo.

«Pusti zrak do kraja», vikne Dwyer.

Tehničar okrene ventil za kontrolu zraka do kraja. Negativni pritisak još je uvijek rastao.

Na unutarnjem sloju debelih staklenih prozora pojavile su se pukotine. Ako puknu, samo će jedan sloj stakla dijeliti Dwyera i tehničara od sigurne smrti. Kevlarske rukavice koje su virile kroz zid potpuno su se uvukle same u sebe. Dwyer brzo navuče metalne ploče preko otvora za ruke, pa spusti poklopce. Radni stol u izoliranoj prostoriji bio je pričvršćen za pod zakovicama promjera jedan inč. Jedna zakovica oslobodila se i poletjela prema središtu stola. Stol se počne ljuljati kad su se i druge zakovice počele oslobađati.

«Gospodine>>, vikne tehničar, «izgubit ćemo ga. Uključio sam pozitivan pritisak do kraja, a vakum jača.»

Dwyer se zagleda u prostoriju. Nekoliko sekunda dijelilo ih je od uragana. Zatim shvati. Priđe kontrolnoj ploči i uključi laser. Laser se uključi i cijev se počne divlje okretati. Dim ispuni prostoriju dok je kružio, a tada pogodi uzorak. Štogaod je laser dotaknuo, zapalilo se.

«Pritisak pada», vikne tehničar sekundu kasnije.

»Isključi dotok zraka«, naredi Dwyer.

Predmeti su počeli padati na tlo kako se pritisak vraćao. Nekoliko minuta kasnije, stvari su se vratile u normalu. Dwyer isključi laser i zagleda se u sobu.

«Gospodine», reče tehničar trenutak kasnije, «biste li mi rekli što se upravo dogodilo?»

«Mislim>>, reče Dwyer, «da u tim uzorcima postoji nešto što voli okus naše atmosfere.»

«Blagi Bože«, reče tehničar.

«Na sreću za nas», reče Dwyer, «upravo smo pronašli i bolest i lijek.»

«Vani postoji još ovoga?», upita tehničar oprezno.

«Stotinu funta.»

Hodočasnici će uskoro krenuti u Saudijsku Arabiju zrakoplovima, autobusima iz Jordana i brodovima preko crvenog mora iz Afrike. Saud al-Sheik još je imao tisuće detalja za koje se trebalo pobrinuti, prije svega sređivanje isporuke molitvenih sagova.

Obećali su mu da će ga novi vlasnik tvornice nazvati sutra. Zato je nazvao saudijsku nacionalnu zrakoplovnu tvrtku i dogovorio prijevoz teretnim 747 za dva dana.

Ako molitveni sagovi ne stignu na vrijeme, čak ni njegove obiteljske veze neće ga poštediti bijesa kojem će biti izložen. Razgledavao je skladište u Meki. Palete hrane i vode u bocama sezale su do stropa. Viličar ude u zgradu i podigne prvi kontejner sa šatorima s poda kako bi ih natovario u kamion koji će ih prenijeti do stadiona.

Sutra će biti podignuti prvi šatori.

Od tada, stvari će se kretati vrlo brzo.

Zabilježivši da se mora pobrinuti za prijevoz šatorskih okvira i motka, al-Sheik krene prema vratima da provjeri ukrcava li vozač pravilno teret na kamion.

Jeff Porte dohvati predmete koje je uzeo iz Hickmanovog ureda i pogleda šefa osiguranja. «Naš nalog daje nam pravo da pokupimo sve predmete za koje zaključimo da bi mogli biti značajni.»

Velika omotnica u Porteovim rukama sadržavala je dokumente, vojne pločice i nekoliko vlasni koje je pronašao na stolu. «Razumijem, Jeffe», reče šef osiguranja. «Dva moja čovjeka ostat će ovdje», reče Porte, «za slučaj da nam zatreba još nešto.»

Šef osiguranja klimne.

Porte krene prema vratima i spusti se niz hodnik prema dnevnoj sobi, gdje su ga čekala dvojica detektiva.

«Nitko ne ulazi dok ja to ne odobrim», reče Porte. Porte iziđe iz apartmana, spusti se dizalom, iziđe u predvorje i ude u automobil. Čim se vratio u sjedište policije Las Vegasa, kopirao je vojne pločice i druge dokumente, pa ih faksirao CIA-i. Čim ih je Overholt dobio, proslijedio ih je Oregonu.

Hanlev je čitao hrpu papira kad je Halpert ušao u kontrolnu prostoriju. «Gosp. Hanley», reče on, «imam svoje izvješće.»

Hanlev klimne i preda mu papire koje mu je poslao Overholt.

Halpert ih pročita, pa mu ih vrati.

«Ovo potvrđuje moja otkrića», reče Halpert. «Pronašao sam Huntov rodni list. Njegova majka, Michelle, nije navela oca, ali došao sam do starih podataka bolnice i saznao da je račun platila jedna od Hickmanovih kompanija. Sada nema sumnje da je Hunt bio Hick-manov sin.»

«Kakve veze to ima s meteorom?», upita Hanlev.

«Pogledajte ovo», reče Halpert i preda Hanlevju dosje.

«Hunta su ubili talibani u Afganistanu*, reče Hanlev nakon što je pročitao tekst.

«Odmah nakon toga, Hickman se počeo čudno ponašati«, reče Halpert čitajući podatke.

«Dakle, okrivio je cijeli arapski svijet za smrt svojeg sina», reče Hanlev.

«Kako to da je financirao ekspediciju na Grenland?«, upita Stone.

«Nakon smrti svojeg sina, Hickman je financirao brojne arheološke odjele diljem zemlje. Ackermanova ekspedicija za UNLV bila je jedna od nekoliko planiranih za tu godinu. Primarna ekspedicija bila je ona u Saudijsku Arabiju. Vodio ju je znanstvenik koji pokušava diskreditirati priču o Muhamedu kao mit. Ackerman se nije bavio time, ali ipak je dobivao sponzorstvo. Mislim da je pronalazak meteora bio čista sreća.»

«Dakle, Hickman je najprije odlučio napasti arapski svijet poviješću«, reče Hanlev polako, «a tada mu u ruke pada meteor, kao da su mu ga bogovi poslali.»
«Ali to nema veze s islamom ili Muhamedom«, reče Stone.

Halpert klimne. «Mislim da je u tom trenutku Hickman odlučio da je potrebna izravnija odmazda. Pronašao sam dokumente koje je stavio na računalo odmah nakon Ackermanovih otkrića. Objašnjavaju radioaktivnu prirodu iridija i opasnost koji on predstavlja.»

«Dakle, odlučio je ukrasti meteor, i što onda?», reče Hanlev polako, «kombinirati ga s postojećom bojnomo glavom i bombardirati neku arapsku zemlju?«

«Zato mi je trebalo tako dugo«, prizna Halpert. «U početku sam slijedio slično razmišljanje - da je planirao upotrijebiti meteor u kombinaciji s nuklearnom bombom. To je bila slijepa ulica - on nema nikakve veze s ukrajinskom bombom, niti bilo kojom drugom - pa sam počeo razmišljati na drugi način.»

«Radioaktivna prašina?», upita Hanlev.

«To je jedini preostali logičan način uporabe», reče Halpert.

«Što si još pronašao?«

«Otkrio sam dokumente koji govore da je Hickman upravo kupio tvornicu tekstila u Engleskoj, u blizini Maidenheada.»

«Sudeći prema našim podacima, meteor se nalazi upravo tamo», reče Stone.

«Planira ga raspršiti po tkanini i poslati na Srednji istok?«, upita Hanlev.

«Ne mislim tako, gospodine», reče Halpert polako. »Tvornica ima veliku narudžbu od Saudijske Arabije. Vezana je uz pošiljku molitvenih sagova koju tek treba isporučiti.«

«Dakle, planira posuti prašinom molitvene sagove i zaraziti muslimane dok se mole», reče Hanlev. «Dijabolički zlobno.»

«Stigao je u London svojim mlažnjakom rano jutros», reče Halpert. «Mislim...»

Upravo tada, zazvoni Hanlevjev telefon i on pokaže Halpertu da pričekava dok se on ne javi. Bio je to Overholt, i odmah je prešao na stvar.

«Imamo problem», započne Overholt.

«Ne», reče šef osiguranja Dreamworlda, «zovem sa svojega kućnog telefona. Mislim da ga ne prislušuju.»

On nastavi, objašnjavajući sve o nalogu i predmetima koje su detektivi ponijeli. Hickman je slušao.

«Gdje ste sada, gospodine?», upita šef osiguranja. «Zaista bismo voljeli razgovarati s vama.»

«Bolje je da ne znate», reče Hickman.

«Postoji li nešto što biste željeli da učinimo?«

«Sada više nitko ne može učiniti ništa osim mene», reče Hickman. Prekine vezu i zavalu se u stolac u svojem uredu u tvornici Maiden-head. Netko iz državne službe bio mu je na tragu. Uskoro će otkriti gdje se trenutačno nalazi. On posegne za telefonom i okrene broj.

Članovi posade s Free Enterprisea, koji su ostali u Calaisu kad k brod otplovio na sjever, stigli su u London. Bila su samo četvorica, osnovna posada, ali oni su bili sve što je ostalo Hickmanu. On ih je nazvao i izdao im zapovijedi.

«Morat ćete ukrasti tri kamiona», reče Hickman. «Nećemo ih moći iznajmiti zbog blagdana.»

«Koji tip?», upita njihov voda.

«Radi se o standardnim kontejnerima od četrdeset stopa namijenjenim prijevozu na niskim prikolicama«, reče Hickman.

«Nazvao sam svojeg čovjeka iz tvrtke Global Air Cargo i on je preporučio nekoliko tipova kamiona.»

Hickman pročita čovjeku listu.

«Kada ih ukrademo, kamo da pođemo?«

«Pogledaj svoju kartu«, reče Hickman. «Sjeverno od Windsora nalazi se gradić Maidenhead.»

«Vidim ga», reče čovjek.

«Kada stignete u Maidenhead, pođite do ove adrese«, reče I lickman, pa mu prenese adresu tvornice i rutu do nje.

«Koliko brzo moramo doći?», upita čovjek.

«Što je moguće prije«, reče Hickman. «Imam mlažnjak 747 kompanije Global Air Cargo koji čeka teret na Heathrowu.»

«Kako ste to uspjeli srediti na Staru godinu?», izlaze čovjek.

«Posjedujem kompaniju.»

«Dajte nam barem sat vremena«, reče čovjek.

«Što prije, to bolje.»

Omča se stezala, ali Hickman je još nije osjećao oko vrata.

Judy Michaels spustila se hidroavionom pokraj Oregona, isključila motor i otišla do stražnjih teretnih vrata. Čekala je da zrakoplov dopluta do broda, a tada joj je netko s palube dobacio konopac. Mornar je privezao zrakoplov uz brod, i Cliff Hornsbv spusti se niz ljestve.

«Dobra večer, Judy», reče on i uhvati zalihe koje su mu dodavali.

«Kakvo je vrijeme tamo gore?«

«Snijeg i ledena kiša», reče Judy, pa i ona uhvati nekoliko torba i sanduka.

Rick Barrett spusti se držeći torbu. Kad je sišao na palubu, okrene se prema Judy. «Unutra imaš hrane i kave», reče on, «ja sam ti to pripremio.»

«Hvala», reče Judy, pa uhvati posljednji paket.

Halpert i Reyes se prebace.

«Ima li tko od vas iskustva s pilotiranjem?», upita Judy prije no što je pošla prema pilotskoj kabini.

«Ja pohađam tečaj», reče Barrett.

«Kuhar i pilot», reče ona, «vraška kombinacija. Onda prijeđi naprijed - možeš pomoći s radijem i navigacijom.»

«Što moramo učiniti?», upita Halpert.

«Kada mornar spusti konopac, odgurnite nas onom motkom. Zatim zatvorite vrata i smjestite se. Pokrenut ću motor kad mi kažete da smo se odmaknuli.»

Ona sklizne u pilotsko sjedalo, pa pričekava da Barrett sjedne pokraj nje, i okrene se prema teretnom prostoru.

«Spremna sam», reče ona.

Hornsby dohvati konopac koji su mu dobacili, Halpert odgurne zrakoplov, a Reyes zatvori vrata.

«Pokreni ga», reče Halpert trenutak kasnije.

Udy Michaels okrene ključ i motori zauraju. Zrakoplov se polako odmakne od Oregona, a ona pričekava dok se nije udaljio pedeset jarda, pa pritisne gas.

Hidroavion pojuri po vodi, pa se podigne u zrak.

Michaels podigne zrakoplov u vis, pa skrene ulijevo.

Hidroavion se još uvijek penjao kad su stigli do predgrađa Londona.

Hanley je preko kamera gledao kako se hidroavion udaljava, pa se okrene Stoneu.

«Kako napreduješ?», upita on.

Halpert ostavi bilješke u kontrolnoj prostoriji. Stone je slijedio tragove.

«Sada pregledavam Hickmanove kompanije», reče Stone. »Provjerit ću da vidim je li Hickmanov pilot ispunio neki drugi >lan leta«, reče Hanley.

U teretnom prostoru zračne luke Heathrow, dva pilota srkala su čaj i gledala televiziju u baru prostranog hangara tvrtke Global Air Cargo.

«Jesi li čuo najnoviju vremensku prognozu?«, upita pilot kopilota.

«Prije petnaest minuta», odgovori kopilot. «Oluja se smiruje nad Francuskom. Mediteran je čist, a vrijeme je lijepo sve do Rijada.»

«Jesu li dozvole i papiri u redu?», upita pilot.

«Možemo krenuti», reče kopilot.

«Udaljenost je tri tisuće i stotinu milja», reče pilot.

«Malo više od pet i pol sati leta», reče kopilot.

«Sada još samo čekamo teret.»

«Ako nam vlasnik kaže da čekamo, čekat ćemo», reče kopilot.

Pilot klimne. «Što je večeras na televiziji?«

«Snimka koncerta Eltona Johna iz Hyde Parka», reče kopilot.

«Uskoro počinje.»

Pilot ustane i priđe kuhinji. «Ispeći ću kokice u mikrovalnoj.»

«Meni stavi više maslaca», reče kopilot.

Judy Michaels spusti se do rijeke i sleti. Nakon što se približila obali, ljudi su privezali zrakoplov za obližnje drveće, a zatim iskrkali teret i izišli na obalu.

Svi resursi MI5 bili su u Londonu, pa ih nije imao tko dočekati.

«Zna li netko kako pokrenuti automobil bez ključa?», upita Halpert.

«Ja znam», reče Reyes.

«Cliffe», reče Halpert, «podi s Tomom i pronađi nešto dovoljno veliko da preveze nas i opremu.»

«Hoću», reče Hornsby, pa se popne uz obalu s Reyesom i krene prema gradu. Halpert prouči kartu dok je čekao.

Michaels je putem preletjela nad tvornicom Maidenhead sada je samo morao pronaći rutu na karti. Kad je to učinio, okrene se prema Judy, koja je još uvijek bila u zrakoplovu.

«Možeš li mi dati šalicu te kave?», upita on.

Ona ude u pilotsku kabinu i natoči šalicu kave, pa je donese Halpertu na obalu.

«Kakav je plan?», upita ona.

»Najprije promatramo«, reče Halpert, «a zatim udaramo.»

U tom trenutku, Reyes se zaustavi uz obalu u starom kamionu marke Ford s ravnom prikolicom. Nekoliko kaveza s pilićima stajalo je na dnu prikolice, kao i nešto hrdavog oruđa i lanac.

«Žao mi je», reče Reyes izlazeći, «ali prosjaci ne mogu birati.»

«Ukrcajmo stvari», reče Halpert, pa preda Reyesu označenu kartu.

«Ja ću oslušivati radio», reče Judy Michaels dok su ljudi prenosili teret na kamion. «Sretno.»

Halpert se nasmiješi, ali ne progovori niti riječ. Kad su se svi ukrcali, on udari po prikolici. «Krećemo.»

Podignuvši oblak snijega, kamion krene od obale u smjeru tvornice.

Poglavlje XLIII

Prošlo je 1 sat ujutro 1. siječnja 2006., kad je Cabrillo napokon nazvao Oregon da bi predao izvješće.

«Došli smo do bombe», reče Cabrillo.

«Kako je MI5?», upita Cabrillo.

«Ekstatično su sretni», reče Cabrillo. «Pričaju da će me proglasiti vitezom Ujedinjenog kraljevstva.»

«Ti si pronašao bombu?», upita Hanley u nevjerici.

«Ispričat ću ti kad se vratimo na brod. Sto se još događa?»

«Dok je tvoj tim radio na bombi, Halpert je otkrio još informacija koje povezuju meteor s Halifaxom Hickmanom. Sada vjerujemo da planira udar na cijelu islamsku regiju zato što su mu talibani ubili sina u Afganistanu. Nedavno je kupio tvornicu zapadno od Londona koja ima narudžbu za isporuku molitvenih sagova za hadžiluk», reče Hanley.

«Podsjeti me», reče Cabrillo, «hadžilukje hodočašće u Meku, je li tako?»
«Točno», reče Hanley. «Ove godine pada na deseti siječnja.»
«Dakle, imamo dovoljno vremena da zaustavimo tu operaciju.»
«Može biti», reče Hanley, «ali mnogo se toga dogodilo danas dok ste vi bili u Londonu.»

Hanley mu prepriča ono što mu je Overholt rekao o testovima provedenim na fragmentima meteora.

Zatim mu prenese i ono što je otkrio Halpert.

«Gdje smo sada?», upita Cabrillo.

«Poslao sam Halperta i još troje ljudi u tvornicu», reče Hanlev.

«Nalazi se u gradiću Maidenheadu.»

«A uređaji za praćenje na meteoru?», upita Cabrillo.

«Pokazuju da se trenutačno nalazi u tom području.»

«Dakle, ako Hickman nekako naruši integritet kugle, mogli bismo imati i goru opasnost od nuklearne bombe», reče Cabrillo.

«Stone je provjerio neke izvore i otkrio da u standardnoj tvornici tekstila ne postoji stroj dovoljno snažan da smrvi iridij», reče Hanlev.

«Ako je to Hickmanov plan, mora posjedovati neki način da ostvari taj cilj u tvornici ili u njezinoj blizini.»

Cabrillo je šutio sekundu.

«Halpert će trebati pomoć», reče Cabrillo. »Ostavit ću ovdje Senga i Meadowsa oni surađuju s MI5 i mogu riješiti zataškavanje našeg sudjelovanja.»

Hanlev je zapisivao bilješke u notesu. «Dobro», reče on. «A ostali?»

«Nazovi Adamsa i javi mu da doveze Robinsona na helidrom preko rijeke za pola sata», reče Cabrillo, «i javi Halpertu da stižemo.»

«Smatraj to učinjenim», reče Hanlev, a veza se zatim prekine.

»Korporacija je zaustavila bombu, gosp. predsjedniče«, reče Overholt. «Nalazi se u rukama britanske obavještajne službe.»

«Dobro obavljeno», reče predsjednik vedro, »prenesite im moje srdačne čestitke.»

«Hoću, gospodine«, reče Overholt, «ali postoji još jedan problem kojeg morate biti svjesni.»

«Kakav?», upita predsjednik.

Overholt mu opiše testove provedene na uzorcima meteora.

«To nije dobro», reče predsjednik. «Moglo bi se reći da je meteor završio u pogrešnim rukama zbog pogreške CIA-e.»

«Morat ću vas zamoliti za uslugu», reče Overholt.

«Moramo tajno pritvoriti majku Hickmanovog sina - bez naloga i odvjetnika.»
«Ograničiti joj prava prema Patriotskom zakonu?», upita predsjednik.

«Tako je, gospodine», reče Overholt.

Predsjednik se zamisli na trenutak. Koliko je god htio završiti s (>vim, otimanje američkih građana iz njihovih domova ili tvrtaka bez objašnjenja uvijek mu je smrdjelo na diktaturu. Predsjednik je uvijek koristio tu moć samo kad bi prijetnja bila velika.

«Učinite to», reče on napokon, «ali zgrabite je brzo i glatko.»

«Vjerujte mi, gospodine», reče Overholt, «nitko neće ni znati da je nema.»

Šestorica ljudi iz CIA-inog Operativnog direktorata okružili su dom Michelle Hunt na Beverh/ Hillsu kasnije tog poslijepodneva. Čim se vratila iz galerije nakon posla, zgrabili su je kad se uvezla u garažu. Do 7 sati navečer istoga dana odveli su je do zračne luke Santa Monica i ukrcali na zrakoplov za London. Zrakoplov je upravo letio preko rijeke Colorado u Arizoni, kad joj jedan agent CIA-e počne objašnjavati situaciju. Kad je završio, ona progovori.

«Dakle, ja sam mamac?», upita ona nježnim glasom.

«Još nismo sigurni», prizna čovjek iz CIA-e.

Michelle Hunt klimne glavom i nasmiješi se. «Ne znate oca mojeg sina», reče ona. «Za njega, ljudi su poput imovine koju može iskoristiti i odbaciti po volji neće vam pomoći ako mi budete prijeteći.»

«Imate li bolju ideju?», upita čovjek iz CIA-e.

Michelle Hunt razmisli o pitanju.

Krađa tri kamiona na Staru godinu bila je laka operacija. Područje za smještaj kamiona pokraj Londona bilo je gotovo napušteno. Bilo je otvoreno samo jedno teretno područje koje je opsluživalo tere-tnjake, a tamo je radio samo jedan čovjek. Preostali članovi tima s Free Enterprisea jednostavno su se ušetali, vezali radnika i uzeli ključeve koji su im bili potrebni. Nitko neće pronaći čovjeka sve do jutra. Do tada, teret će biti prenesen, a kamioni odbačeni.

Scott Thompson, voda posade Free Enterprisea, do sada je demonstrirao čeličnu odlučnost. Bio je prkosan dok ga mornar s raketne fregate nije položio na stol i privezao mu ruke.

«Želim znati što se dogada», reče Thompson, a na čelu mu se pojave kapi znoja.

Mornar se samo nasmiješio. Otvore se vrata i u bolnički prostor uđe dr. Berg. Nosio je svoju torbicu. On priđe umivaoniku i počne prati ruke. Thompson se napinjao da vidi čovjeka, ali bio je čvrsto vezan i jedva je mogao micati vrat. Zvuk tekuće vode bio je za njega poput uboda nožem u srce.

Tri kamiona ušla su na parkiralište tvornice Maidenhead i krenula oko zgrada, gdje se nalazio prostor za ukrcaj tereta. Približivši kamione unatrag prema vratima, ljudi su ugasili motore i izašli iz kamiona.

Halpert i Hornsby motrili su stražnji dio zgrade, a Barrett i Reyes prednji. Osim Rolls Roycea i Daimlera na parkiralištu u blizini glavnog ulaza, tvornica je izgledala napušteno. Halpert je čekao da ljudi uđu u tvornicu, pa prošapće u radio. «Približavamo se», reče on, «da vidimo što se može otkriti.»

«Mi krećemo sprijeda», odgovori Reyes.

Hickman se pitao treba li mu odgovoriti. «Do Cabe», reče on brzo.

«Pokvareni ste do srži», reče Lassiter i ustane. «Ali, i ja sam takav.» Lassiter izađe iz ureda, pa prođe kroz ulazna vrata. Dok je Lassiter ulazio u Daimler, Reyes ga je potajno fotografirao.

Spustivši se u tvorničku halu s meteorom u ruci, Hickman ugleda dvojicu ljudi iz kamiona kako se približavaju iz stražnjeg dijela zgrade. Sreli su se na pola hale. «Jeste li vidjeti kontejnere?», upita Hickman.

«Ona tri kod vrata?», upita jedan od ljudi.

«Da», reče Hickman, pa priđe kontejnerima, a ljudi krenu za njim. «Nakon što ih priprelim, želim da ih ukrcate na kamione i odvezete do Heathrowa.»

Hickman je sada stigao gotovo do stražnjih vrata.

«Evo pokrivke koju ste zatražili», reče jedan čovjek i pokaže je.

«Savršeno», reče Hickman, došavši do tkalačkog stroja. «Dajte mi je.»

Jedan od ljudi podigne vreću s poda, protrese je i preda je Hickmanu.

U tvornici, Roger Lassiter sjedio je u uredu i gledao Hickmana.

«Naravno, zbog blagdana, nisam mogao provjeriti prijenos novca na moj račun.»

«To ste znali kad ste prihvatili posao», reče Hickman. «Morat ćete mi vjerovati.»

Kutija s meteorom stajala je na stolu između dvojice ljudi.

«Ja nisam tip kojem bi se moglo vjerovati», reče Lassiter, «ali vi sigurno jeste.»

«Uvjeravam vas da ćete biti isplaćeni», reče Hickman.

«Kamo meteor ide?», upita Lassiter.

Halpert posegne u torbu koju je donio s Oregona i pričvrsti lokatore na sva tri kamiona. Zatim pričvrsti mikrofoni pri dnu zida kod vrata. On signalizira Hornsbvju, i njih dvojica povuku se do linije drveća.

Kad su opet bili skriveni, on šapne u radio: «Tom, kakvo je stanje kod tebe?»

Reyes i Barrett pričvrstili su sličan mikrofoni u blizini ulaznih staklenih vrata. Upravo su se vratili u sigurnost iza zida na rubu parkirališta.

«Postavili smo uredaje», šapne ovaj.

«Sada samo čekamo i osluškujemo», reče Halpert.

Poglavlje XLIV

Cabrillo i njegov tim čekali su u unajmljenom Range Roveru na helidromu Battersea kad ga je Fleming nazvao mobitelom. Adams se upravo spuštao nad Temzom i skretao kako bi sletio.

«Juan», reče Fleming, «upravo smo saznali nešto što će vam biti zanimljivo - odnosi se na vaš meteor. Nazovite to plaćom za to što ste nam pomogli s bombom.»

Zvuk helikoptera približavao se. «Što je to, gospodine?», vikne Cabrillo.

«Ovo je došlo od našega vodećeg agenta iz Saudijske Arabije», reče Fleming. «Mjesto na kojem se muslimani mole pet puta dnevno u Meki zove se Ćaba. To je poseban hram u kojem se nalazi zanimljivi artefakt.»

«Kakav artefakt?», upita Cabrillo.

«Crni meteor koji je navodno pronašao Abraham. To je mjesto samo srce islama.»

Cabrillo zašuti u šoku. «Hvala vam što ste mi javili», reče on napokon. «Uskoro ću vam se javiti.»

«Mislio sam da biste trebali to znati», reče Fleming. «Pozovite MI5 ako vam možemo pomoći. Dugujemo vam.»

Hickmanov tim radio je u tišini. Nakon što je upotrijebio prijenosnu prskalicu za boju kako bi načinio nepropusni pečat od tekuće plastike na kontejnerima, jedan od ljudi izbušio je rupice kroz metalne bočne strane kontejnera. Jedna rupa bila je pri vrhu, u visini prsa, a druga niže, u visini gležnja.

U rupe su zatim utaknuli male cijevi.

Kad je to bilo gotovo, Hickman reče: «Maske.»

Petorica ljudi posegne u torbe koje su ponijeli i stave maske koje su im pokrivala usta i nos. Zatim jedan čovjek pričvrsti zračnu crpku na cijev pri dnu kontejnera i pokrene je. Crpka počne izvlačiti zrak iz unutrašnjosti kontejnera. Hickman načini dvije oznake na bočici s otrovom kako bi podijelio njezin sadržaj na tri trećine, a zatim ulije tekućinu u male spremnike od nehrdajućeg čelika koji su se priključivali na cijev. Pažljivo gledajući svoj sat, pratio je vrijeme ubacivanja virusa u kontejner. Zatim ukloni spremnik i začepi ga nepropusnim čepom.

Ostavio je crpku da radi još trideset sekunda kako bi stvorila lagani vakum, a zatim je izvadio crpku i začepio otvor. Dok je prelazio na sljedeći kontejner, jedan od ljudi poprskao čepove tekućom plastikom kako bi bio siguran da ne propuštaju zrak. Dok je Hickman prebacivao otrov u kontejnere, drugi član tima poprskao je meteor drugim slojem posebne cakline na dnu hale. Rotirao je kuglu kako bi je prekrivio sa svih strana, a kad je završio, podigao ju je i položio u kutiju.

Hickman je upravo završavao s kontejnerima. Uzeo je praznu bočicu, položio je na prazan prostor na podu, polio benzinom i zapalio šibicom. Bočicu zahvati plamen. Kod kontejnera, preostala četvorica ljudi izvadili su male plamenike na butan, poput onih kojima vodoinstalateri leme cijevi. Uključili su ih, pojačali na maksimum i mahali zrakom punih pet minuta.

«U redu», reče Hickman. «Otvorite vrata ali zadržite maske na

Jedan čovjek priđe vratima i pritisne dugmad za električno podizanje vrata. Zatim vozači iziđu, izvuku kablove za vuču iz stražnjih dijelova kabina kamiona, pa počnu vući kontejnere na prikolice. Kad su ih pričvrstili, Hickman se popne na suvozačevo mjesto prvog kamiona i pokaže vozaču da krene.

Halpert i Hornsbv promatrali su kretanje iz svojeg skrovišta. Snimili su najviše fotografija što su mogli svojim infracrvenim fotoaparatom, ali nisu mogli učiniti mnogo više od toga. Gledali su kako kamioni jedan po jedan izlaze iz svojih utovarnih platforma i ostavljaju vrata otvorena. Snijeg se pretvorio u kišu i gume kamiona pljuskale su kroz lokve na parkiralištu dok su vozili od stražnjeg dijela zgrade prema prednjem, a zatim skrenuli na cestu koja vodi od tvornice.

«Tome», reče Halpert brzo, «ne pokušavaj ući u zgradu; ljudi koji su upravo otišli nosili su plinske maske.»

«Razumijem», reče Reyes.

«Nazvat ću Oregon», reče Halpert, «i pitati što da učinim.»

Čim je završio razgovor s Flemingom, Cabrillo nazove Hanlevja kako bi ga obavijestio o onome što je saznao.

«Reći ću Stoneu da odmah počne to istraživati», reče Hanley.

«Možda Hickman uopće ne planira uništiti meteor», reče Cabrillo, «već želi učiniti nešto sasvim drukčije.»

Upravo u tom trenutku, Halpert se javi radijem. «Pričekaj», reče Hanlev Halpertu, «spojit ću te s gosp. Cabrillom.»

Kad su sva trojica bili u vezi, Halpert objasni što se dogodilo.

«Možete li očitati signale lokatora s kamiona?», upita Cabrillo I l.mlevja. Hanlev pogleda zaslon koji mu je Stone pokazivao. Tri pokretne točke bile su osvijetljene. «Imamo ih», reče on, «ali postoji drugi problem.»

«Koji?», upita Cabrillo brzo.

«Prije nekoliko minuta izgubili smo signal s meteora.»

«Prokletstvo», reče Cabrillo glasno. Linija na trenutak utihne dok je Cabrillo razmišljao. «Evo što ćemo učiniti», reče on nakon stanke. «Šaljemo Adamsa i Truitta natrag na brod u Robinsonu po /iština odijela - Michael, ti i ostali pričekajte dok ne stignu.»

«U redu, šefe», reče Halpert.

«Jonesy i ja ostat ćemo ovdje u Range Roveru», nastavi Cabrillo.

«Čim kamioni izaberu neki određeni smjer, pokušat ćemo ih presresti. Je li drugi tim već stigao do Heathrowa?»

«Upravo su se našli s Gundersonom i Pilstonom u Gulfstreamu prije pet minuta», reče Hanlev.

«Dobro», reče Cabrillo. «Pobrini se da Sitni ne gasi zrakoplov možda će biti prisiljeni krenuti svake sekunde.»

«Razumijem», reče Hanlev.

«Neka Nixon pripremi odijela», reče Cabrillo. «Helikopter stiže za deset minuta.»

«Učinit ćemo to.»

«Ostavi ovu liniju otvorenu i javljaj mi smjer kretanja kamiona», reče Cabrillo. «U redu», reče Hanlev.

U Range Roveru, Cabrillo pokrije telefon rukom. «Dick», reče on, «želim da odletiš s Adamsom na Oregon i pokupiš sanduk sa zaštitnim odijelima. Smatramo da je Hickman unio neki kemijski agens u tvornicu. Nakon što pokupiš odijela, pođi ravno u Maiden-head - Halpert i još trojica čekaju te tamo.»

Truitt nije postavljao pitanja; samo je otvorio vrata Range Rovera i potrčao kroz tamu prema helidromu gdje je Adams sjedio u Robinsonu i popeo se u helikopter. Nakon što je objasnio plan Adamsu, helikopter poleti i krene prema Oregonu. «Skrenuli su na glavu autocestu M4, koja vodi u London», reče Hanlev Cabrillu.

«Gosp. Jones», reče Cabrillo», «možete li nam pronaći najbržu rutu do M4?»

«Budući da svi u središtu Londona slave Novu godinu», reče Jones, «rekao bih da bi se to 'brzo' moglo otegnuti.»

On ubaci Range Rover u brzinu pa krene niz cestu koja je vodila iz parka Battersea. Planirao je prijeći preko mosta Battersea i krenuti starom Bromptonskom cestom preko West Cromwella na A4, koji vodi do M4. Čak i u ovo kasno doba, kretat će se vrlo polako.

Hickman i tri kamiona imali su lakši posao. Prošli su kroz Maidenhead na cestu častle Hill, koja je bila dio A4, a zatim su skrenuli na A308, koja je vodila na M4. Četrnaest minuta nakon što su otišli iz tvornice Maidenhead, približavali su se izlazu broj 4 iz zračne luke Heathrow.

U istom trenutku kad su kamioni usporavali da iziđu s M4, Truitt i Adams sletjeli su na stražnju palubu Oregona. Nixon ih je čekao s drvenini sandukom u kojem su se nalazila zaštitna odijela. On istrči, otvori stražnja vrata i ubaci ih na stražnje sjedalo. Adams nije gasio motor.

Nakon što je zatvorio stražnja vrata, Nixon otvori i prednja i preda Truittu papir s uputama za korištenje odijela, a zatim zatvori i prednja vrata i udalji se. Kad se udaljio, pokaže Adamsu znak palcem i Robinson se podigne s helidroma.

Za nekoliko minuta, helikopter je opet bio nad Londonom i jurio u smjeru Maidenheada. Udaljenost je bila 26 milja, a stići će za 12 minuta.

Dvojica pilota još su bili u baru tvrtke Global Air Cargo, kad su se kamioni zaustavili pred zgradom. Boeing 747 stajao je ispred s nosnim otvorom za teret podignutim u zrak i čekao ukrcaj. I stražnja rampa bila je spuštena kako bi se olakšao pristup. Hickman ude kroz bočna vrata i zatekne pilote kako još uvijek gledaju TV.

«Ja sam Hal Hickman», reče on, »donijeli smo prioritetni teret.«

Glavni pilot ustane i krene prema Hickmanu. «Čast mi je upoznati vas, gospodine», reče on pružajući ruku. «Radim za vas godinama - sjajno je što vas napokon mogu upoznati.»

«Drago mi je », reče Hickman smiješeći se. «A sada, kao što sam rekao preko telefona, imam prioritetni teret koji mora odmah krenuti. Jeste li spremni?»

«Nemamo radnike za utovar», reče on. «Neće stići još sat vremena - blagdani su sve usporili.»

«Nema problema», reče Hickman. «Moji ljudi i ja ukrcat ćemo kontejnere i osigurati ih. Jeste li već dobili dozvolu za polijetanje?»

«Mogu je dobiti za nekoliko minuta», reče pilot.

«Učinite to>>», reče Hickman. «Mi ćemo ukrcati teret.»

Hickman iziđe, a pilot se okrene kopilotu. «Provjeri vrijeme i isplaniraj kurs. Mislim da bismo trebali letjeti od Londona preko Irancuske i Mediterana u Rijad, ako nam vrijeme bude sklono. Ako ne, promijeni rutu prema potrebi.»

Kad je izišao iz hangara, Hickman pokupi plinsku masku koju je ostavio na tlu i navuče je preko usta i nosa. Vozači su bili upućeni u proceduru ukrcaja, i čim im je Hickman pokazao da krenu, prvi je usmjerio svoj kamion s kontejnerom prema stražnjem dijelu 747. Zastao je kod stražnje rampe, otkvačio užu kojim je kontejner bio pričvršćen za ravnu prikolicu, a zatim blago nagnuo prikolicu kako hi kontejner skliznuo niz čelične valjke ugrađene u prikolicu. Upravo se udaljavao od stražnjeg dijela 747, kada sljedeći vozač približi svoj kamion nosu zrakoplova i položi kraj svojeg kontejnera uz kontejner koji je već ukrčan na stražnjem dijelu zrakoplova. Spusti ga s kamiona, pa se udalji. Skrene od trećeg kamiona, koji je čekao ulaz, pa se zaustavi.

Treći kamion ude i započne s iskrcavanjem kad je Hickman ušao u 747 s prvim vozačem. Kao što su uvježbali, oni pričvrste kontejnere za pod dugim platnenim vrpčama. Jedan bi pričvrstio vrpču kroz kolute ugrađene u šipke na podu, a zatim bi prebacio vrpču preko kontejnera drugom čovjeku, koji bi je pričvrstio za drugi kolut, a zatim nategnuo. Svaki kontejner pričvrstili su s tri vrpce. Posljednji vozač udaljavao se od 747 kad su došli do kontejnera. Jedan, dva, tri i bili su gotovi.

Hickman iziđe iz 747, pokaže vozačima da parkiraju kamione malo dalje od zrakoplova, pa se vrati do hangara.

«Evo dokumenata», reče on, pa ih preda pilotu. «Kontejneri su unutra i pričvršćeni su. Polijećemo.»

«Koliko vam je važno da izvedete ovo, gospodine?«, upita kopilot. «Nad Mediteranom je prilično loše vrijeme. Bilo bi mnogo sigurnije kad bismo pričekali do jutra.»

«Teret mora biti tamo hitno», reče Hickman.

«U redu», reče kopilot, «ali bit će to grbav put.»

Hickman se okrene i udalji. Kopilot ga je gledao kako korača prema vratima. Bilo je u njemu nečega čudnog, ali to nije bio bizaran izgled, kao što su tvrdile neke žute novine. Hickman je po svemu djelovao prilično normalno - u stvari, obično. No, večeras je imao mali crveni prsten oblikovan poput trokuta zaobljenih strana oko usta.

Kopilot odbaci tu pomisao; morao je učiniti mnogo toga, a imao je malo vremena za to.

«Izvadi detaljnu kartu», naredi Hanlev Stoneu.

Lokatori na kontejnerima prestali su se kretati prije nekoliko minuta. Hanlev je htio znati gdje je to. Stone utipka komande u računalo i pričeka da se rezultati pojave na zaslonu. Polako se približavajući području na kojem su stajala treperava svjetla, on postupno smanji kartu na manju skalju.

»Područje za ukrcaj tereta na Heathrowu«, reče Stone.

Hanlev posegne za dosjeom koji je ostavio Halpert i prelista papire.

Sjetio se da je Hickman imao prijevozničku kompaniju. Evo je. i ilobal Air Cargo. On pronade telefonski broj hangara u Heathrowu, pa ga pokaže Stoneu.

«Nazovi i vidi što možeš saznati«, reče on brzo. «Ja ću nazvati i iabrilla.»

«To je to», reče pilot, «dobili smo dozvolu.»

Kopilot prikupi svoja izvješća o vremenu i dnevnik i krene za pilotom kroz vrata. Otvorili su vrata i izlazili, kada zazvoni telefon.

«Ostavi ga», reče pilot kad se kopilot okrenuo. «Moram otplatiti stan.»

»Putujemo tamo, ali polako«, reče Cabrillo.

«Ne javljaju se», vikne Stone preko kontrolne prostorije Oregona.

»Pokušavamo nazvati hangar telefonom«, reče Hanlev Cabrillu, ali nitko se ne javlja.»

«Javi Gundersonu u Gulfstreamu da bude spreman za polijetanje«, reče Cabrillo. »Pokušat ću dobiti Fleminga.»

Cabrillo pritisne brzo biranje na svojem telefonu upravo kad je pilot spustio nosni otvor na 747 i pokrenuo motore. Fleming se javi i Cabrillo mu objasni situaciju.

«I mislite da bi teret mogao biti radioaktivan?«, upita Fleming nakon što mu je Cabrillo objasnio situaciju.

»Nekako je otrovan«, reče Cabrillo. »Jedan član mojeg tima vidio je kako ljudi nose plinske maske. Morate zatvoriti Heathrow.«

Fleming je šutio na trenutak. »Mislim da je bolje da napuste Englesku«, reče on.

Adams se spusti na parkiralište ispred tvornice Maidenhead i isključi motore. Kad se rotor prestao okretati i kad je uključio kočnicu rotora, izišao je, zaobišao helikopter i pomogao Truittu da izvadi sanduke. Halpert i ostali prišli su im. Adams otvori vrh sanduka odvijačem iz svoje torbe s alatom, pa ga spusti na tlo.

«Evo vaših svemirskih odijela, momci», reče Adams smiješeći se. «Čini se da je Kevin zapakirao četiri.»

«Odjenut ćemo se», reče Truitt. «Ti nam zalijepi vrpcom rukave i nogavice na zapešćima i gležnjevima.»

Adams klimne.

«Barrett», reče Truitt. «Ti ćeš ovo propustiti. Ostali, odjenite se.»

Osam minuta kasnije, Truitt, Halpert, Hornsbv i Reyes bili su spremni. Zaobišli su zgradu i ušli na stražnja vrata. Truitt je u ruci zaštićenoj rukavicom držao uređaj za kemijsku detekciju. Gotovo istog trena dobio je pozitivno očitavanje.

«Raširite se», reče Truitt, «i pretražite sve.»

Hornsbv pojuri prema ulaznim vratima, otvori zasune i iziđe.

«Hoću», reče Hanlev.

Upravo tada, Hornsbv se javio putem radija, a Stone preuzme poziv. Nakon što mu je Hornsbv objasnio što su pronašli, Stone sve /ipiše i pruži bilješke Hanlevju, koji ih pročita.

«Gosp. direktore«, reče Hanlev, «pozvat ću Challenger 604. \ 1 islim da će htjeti odmah krenuti u Saudijsku Arabiju.»

Promet se prorijedio kad su se Cabrillo i Jones udaljili od središnjeg Londona. Kad su stigli na M4, Jones je ubrzao na 90 milja na sat. Cabrillo spusti slušalicu nakon razgovora s Flemingom i opet pozove Oregon.

«Fleming ne želi zatvoriti Heathrow», reče Cabrillo čim se Hanlev javio. «Koji je ulaz najbliže Global Air Cargou?»

Stone očita broj ulaza i Cabrillo ga ponovi Jonesu.

«Tamo smo, šefe», reče Jones, pa uspori i počne skretati s M4.

«Slijedi znakove prema Global Air Cargou», reče Cabrillo Jonesu.

Jones nagazi na gas i pojuri sporednim ulicama. Za nekoliko sekunda, ugledao je veliki hangar s imenom ispisanim slovima visine deset stopa. Boeing 747 rulao je udaljavajući se od zgrade.

«Možeš li nas približiti?», upita Cabrillo.

Jones se ogleda, ali žičana ograda okruživala je cijelo područje.

«Nema šanse, šefe», reče on. «Osigurali su ga.»

Boeing 747 je skretao na pistu.

«Kreni prema onome mjestu između zgrada», reče Cabrillo.

Jones ubrza, a zatim zaustavi vozilo. Cabrillo posegne za dalekozorom u bočnoj torbici i zagleda se u teretni zrakoplov. Zatim pročita Hanlevju broj s repa, koji ga brzo zapiše.

«Neka Gunderson krene za njima u Gulfstreamu», reče Cabrillo obeshrabreno.

«To je sve što sada možemo učiniti.»

Poglavlje XLV

«Krenite prema Mediteranu, a zatim kroz Sueski kanal u Crveno more. Želim da brod bude što je moguće bliže Saudijske Arabije.»

Hanlev oglasi alarm na brodu. Cabrillo je mogao čuti duboki /vuk sirene preko telefona. «Gunderson i ostali su u zraku», reče on.

«Teretni zrakoplov leti prema Parizu.»

«Jones i ja ukrcat ćemo se u Challenger 604 za nekoliko minuta», i oče Cabrillo brzo. «Neka se tim iz Maidenheada povuče i ukrca u hidroavion. Neka Michaels zatim poleti i sastane se s Oregonom u Kanalu.»

«A što je s tvornicom?», upita Hanlev.

«Reci Flemingu što smo otkrili», reče Cabrillo, «a zatim sve prepusti njemu.»

«Zvuči kao da mijenjamo igralište», reče Hanlev.

«Radnja je prešla u Saudijsku Arabiju», reče Cabrillo.

Otprilike u isto vrijeme kad je Boeing 747 tvrtke Global Air Cargo polijetao s piste u Heathrowu, kamion s Hickmanom zaustavio se na drugom dijelu zračne luke.

«Sastani se s ostalima, riješite se kamiona i nestanite», reče Hickman vozaču koji ga je ostavio ispred terminala s privatnim zrakoplovima. «Nazvat ću vas ako mi zatrebate.»

«Sretno, gospodine», reče vozač dok je Hickman izlazio.

Hickman mahne vozaču, pa iziđe kroz ulazna vrata.

Vozač pokrene kamion s parkirališta, pa posegne za radijem.

«Šef je otišao», reče on. «Vidimo se na mjestu sastanka.»

Dvanaest minuta kasnije, tri kamiona sastala su se kod napuštene tvornice u zapadnom dijelu Londona, gdje ih je čekao automobil za bijeg. Izlazeći iz kamiona, pažljivo su obrisali sve što su mogli dodirnuti prstima bez rukavica, a zatim ušli u neupečatljiv britanski automobil. Planirali su krenuti kroz grad prema Kanalu, ostaviti unajmljeni auto na parkiralištu i ukrcati se na trajekt za Belgiju. Plan će ostvariti bez ikakvih problema.

Kopilot Hickmanovog Hawkera 800XP čekao je u terminalu.

«Pilot je napunio zrakoplov gorivom, završio provjere i dobio potrebne dozvole», reče kopilot dok je vodio Hickmana kroz terminal prema pisti. «Sada možemo krenuti.»

Njih dvojica priđu Hawkeru i ukrcaju se. Tri minute kasnije, zrakoplov je rulao prema pisti koja se protezala u smjeru sjever-jug. loš tri minute i bit će u zraku. Kad su letjeli nad Kanalom, pilot otvori vrata kabine.

«Gospodine», reče on, «ovom brzinom kojom želite da letimo, potrošit ćemo tonu goriva.»

Hickman se nasmiješi. «Ne štedite motore», reče on, «vrijeme je od kritične važnosti.»

«Kako želite, gospodine», reče pilot i zatvori vrata.

Hickman osjeti kako motori pojačavaju i zrakoplov ubrzava. Plan leta vodio je Hawker preko Francuske uz belgijsku granicu, a zatim iznad Zuericha u Švicarskoj. Nastavit će let preko Alpa, spustiti se niz istočnu obalu Italije, a zatim preletjeti Grčku, Kretu i Egipat. Kada prijeđu Crveno more, stići će u Rijad u Saudijskoj Arabiji do zore.

«Pripremi Oregon za pokret», naredi Cabrillo Hanlevju dok je Jones skretao u terminal za manje mlažnjake na Heathrowu.

Čim je Hanlev nazvao, Truitt i ostali počeli su se pripremati za polazak. Nakon što su sve pažljivo fotografirali, vrata i prozore tvornice oblijepili su vrpčama i ostavili poruke koje su upozoravale ljude da ne ulaze.

Kad je to bilo gotovo, ušli su u kamion i krenuli natrag prema rijeci i hidroavionu.

Na rubu šumice, mladi crveni lisac pažljivo je krenuo iz svojeg skrovišta u grmlju. Onjušio je zrak i krenuo preko platforme za ukrcaj sa stražnje strane

tvornice. Topli zrak strujao je iz tvornice kroz otvorena vrata za teret i on podigne njušku i osjeti toplinu. Pažljivo krene naprijed, te zastane u blizini otvorenih srednjih vrata.

Nije osjetio nikakvu prijetnju, pa ude unutra.

Odrastao je u blizini ljudi, i znao je da tamo gdje ima ljudi ima i hrane.

Nanjušio je miris ljudi i počeo tražiti ostatke hrane. Stao je u čudnu crnu tekućinu na podu koja mu je prekrila šape. Zatim nastavi dalje. Ljepljiva crna masa pokupila je tragove virusa.

Upravo tada uključe se zidni grijači i buka ga uplaši. On pojuri natrag prema vratima za teret. No, ništa se nije dogodilo, pa on odluči leći na pod i pričekati. Približi šapu ustima kako bi je očistio, i počne lizati crnu masu.

Nekoliko minuta kasnije, tijelo mu se počne grčiti. Oči mu pocrvene, a iz njuške mu procuri tekućina. Trzajući se kao da je spojen na struju, on se pokušava podići i pobjeći.

Ali, noge su mu otkazale, a na ustima mu se pojavi bijela pjena.

Lisac legne i ugine.

Zvuk sirene prožimao je Oregon.

Članovi tima jurili su na svoje postaje. Brod je vrvio aktivnošću. «Užad je odvezana, gosp. Hanley», reče Stone. «Odmakni ga od doka», reče Hanlev preko interkoma kormi-larnici.

Oregon se počne odvajati od doka i postupno ubrza.

«Jesi li isplanirao kurs?», upita Hanlev Stonea.

«Upravo završavam, gospodine», reče Stone pokazujući veliki monitor na zidu.

Tamo je bila prikazana velika karta Europe i Afrike, na kojoj je debela crvena crta prikazivala rutu. Uz crtu su bili ispisani vremenski intervali.

«Kada najranije možemo stići do crvenog mora?», upita Hanlev.

»Četvrtog siječnja u jedanaest ujutro«, reče Stone.

«Isplaniraj da pokupimo Michaels i pozovi Adamsa na brod», reče Hanlev, «a zatim dogovorite raspored straže za putovanje.»

«Da, gospodine», reče Stone.

Hanlev posegne za telefonom.

Inzistiranje da se teret molitvenih sagova dokumentira kao da dolazi iz Francuske pomoći će jednoj strani, a naštetiti drugoj. Boeing 747 Global Air Gargoa brzo je dobio dozvolu za slijetanje. Nakon manje od sat vremena, teret je dobio druge oznake i zrakoplov je opet poletio.

Gunderson i tim s Gulfstreama nisu bili te sreće. Francuski carinski službenici popeli su se u zrakoplov čim su sletjeli. Hickman je došao do liste svih privatnih zrakoplova koji su bili u zračnoj luci McCarran u Las Vegasu u vrijeme provale u njegov apartman. Nakon toga, bilo mu je jednostavno pregledati planove leta koji su pokazivali sve zrakoplove koji su nakon toga odletjeli u Englesku.

Gulfstream je bio jedini. Hickman je zatim uputio anonimni poziv Interpolu i rekao da zrakoplov nosi drogu. Bit će potrebna puna dva dana i više poziva od Hanlevja i drugih prije no što ljudi budu pušteni. Francuzi su ponekad bili teški za suradnju.

Cabrillo je imao više sreće. Challenger 604, u kojem su bili on i Jones, napustio je Heathrow trideset minuta nakon Hickmanovog polaska. Pilot je odmah krenuo prema Rijadu, glavnom gradu, maksimalnom brzinom od 548 milja na sat. Jurili su nebom na visini od 37.000 stopa.

S prednošću od pola sata, iznad Francuske, Hickmanov Hawker 800XP letio je svojom maksimalnom brzinom od 514 milja na sat. Challenger koji je letio brže trebao je stići prije, ali to se neće dogoditi. Hickman je već odavno znao svoje odredište - Cabrillo je saznao za njega tek nedavno.

I u najbolje vrijeme teško je dobiti vizu za posjet Saudijskoj Arabiji. Proces je spor i arbitraran, a turizam ne samo da se ne potiče, nego je izvan zakona. Nekoliko Hickmanovih kompanija poslovalo je s kraljevstvom, i on im je bio već poznata osoba. Dozvolu za ulazak u zemlju dobio je za samo nekoliko sati. Cabrillo neće biti te sreće.

Challenger 604 bio je nad Mediteranom, kad je pilot otvorio vrata svoje kabine i viknuo u stražnji dio.

«Gosp. direktore», reče on, «Saudijski nam brane ulaz u zemlju dok ne dobijemo odgovarajuće dokumente. Moramo odlučiti što ćemo sada.»

Cabrillo razmisli nekoliko trenutaka. «Skreni u Katar», reče on.

«Za nekoliko minuta nazvat ću emirovog predstavnika. Ne brini, ispunit će naš zahtjev.»

«Onda idemo u Katar», reče pilot, pa zatvori vrata.

Rano ujutro 1. siječnja, Sauda al-Sheika probudilo je cvrkutanje računala u njegovom kućnom uredu, indicirajući daje dobio e-mail. Tvornica iz Engleske javljala je da su molitveni sagovi koje je čekao prošli carinu i da su dokumentirani u Parizu. Sada je 747 letio prema Rijadu.

Kada se spuste u zračnu luku u Rijadu, morat će ih prevesti u Meku. Tamo će otvoriti kontejnere, sagovi će biti poprskani pesti-cidima, a zatim ostavljeni da se prozrače jedan dan prije no što ih postave na stadion.

Al-Sheik zagleda se u papir na stolu. Budući da nije znao točan datum dolaska sagova, prebacio je sve svoje kamione na druge dužnosti. Sagove neće moći prebaciti prije 7. siječnja. Sredit će da budu poprskani pesticidima osmoga, ostavit će ih nekoliko sati da se prozrače, a zatim će ih devetog prevesti na krajnje odredište.

Tako će imati još 24 sata prije službenog početka hadžiluka. Bilo je to u posljednji čas, ali nije imao izbora. Morao se pobrinuti za milijun detalja, a vrijeme mu je bilo ograničeno.

Sve će biti u redu, pomisli on napuštajući ured i vraćajući se u krevet - uvijek je nekako ispadalo kako treba. Inshallah - Božja volja. Dok je ležao u krevetu, mozak al-Sheika vrvio je s tisuću detalja. Kad je zaključio da više ne može zaspati, ustao je i krenuo u kuhinju kako bi skuhao lonac čaja.

U zoru, Hickmanov Hawker prešao je preko Crvenog mora u Saudijsku Arabiju, a zatim preletio pustinju do Rijada. Pilot je glatko sletio, odrulao do terminala i usporio.

»Napuni zrakoplov gorivom. Neka bude spreman«, reče Hickman.

Čim su se vrata otvorila, on se spusti niz stube na saudijsko tlo, noseći meteor u kutiji.

«Dakle, ovo je zemlja koju ću uništiti«, prošapće on gledajući pusta brda oko zračne luke. «Srce islama.»

On pljune na tlo i zlobno se nasmiješi.

Zatim pride limuzini koja ga je čekala kako bi ga odvezla do hotela.

Hickman je već bio u hotelu i spavao kad je Challenger stigao nad Indijski ocean, skrenuo i preletio preko Hormuskog tjesnaca u Perzijski zaljev na putu u Katar.

Emir se iskazao. Njegov predstavnik je sredio ulazak u zemlju, a Cabrilla i njegov tim čekale su hotelske sobe. Dogovoreno je da se Cabrillo u podne istog dana nade s emirom. No, najprije je morao malo odspavati. Zatim će mu osobno objasniti problem.

Pilot otvori vrata i vikne: «Toranj nam je dozvolio slijetanje, gospodine.»

Cabrillo se zagleda kroz prozor u ažurne vode zaljeva. Dhowi, brodići čudnog oblika koji su prevozili ribare i teret, mirno su se ljuljali na vodi. U daljini, na sjeveru, Cabrillo je mogao vidjeti dugačak obris tankera za prijevoz nafte koji se kretao prema jugu. Brazda od golemih vijaka tankera protezala se miljama unatrag. Cabrillo začuje kako su motori Challengerera počeli usporavati. Zatim se počnu spuštati.

Poglavlje XLVI

Dvanaest hindusa bilo je stisnuto u jeftinom stanu stare zgrade 11 središtu Rijada. Stigli su u Saudijsku Arabiju tjedan dana prije toga, koristeći se radničkim vizama u kojima su bili navedeni kao radnici. Kad su prošli kroz carinu i ured za imigrante, nestali su i nikada se nisu pojavili u agenciji za zapošljavanje koja im je sredila ulazak u I ržavu.

Jedan po jedan, došli su do stana koji je Hickman bogato opskrbio hranom, vodom i zalihama dovoljnim za nekoliko tjedana. Nisu izlazili niti komunicirali ni s kim. Trebali su čekati dok ih on ne kontaktira.

Njih dvanaestorica bit će jedine snage koje će Hickman upo-11 ijebiti u Saudijskoj Arabiji za plan koji je spremao izvesti. Ono što ic Hickman imao na umu bilo je jednostavno na površini, ali znatno složenije u praksi. On i dvanaest hindusa najprije su planirali stići do Meke. Rada stignu, Hickman je planirao ukrasti najsvetiji artefakt u islamu, meteor u Ćabi kog je navodno otkrio Abraham, i zamijeniti t;a meteorom s Grenlanda.

Zatim će odnijeti Abrahamov meteor i uništiti ga.

Hickman je planirao zabosti nož u srce islama.

U svojoj hotelskoj sobi u Rij adu, Hickman je gledao u svoje bilješke.

Meka je središte islama. Grad je bio rodno mjesto Muhameda i religije koju je on osnovao. Smještena na 45 milja od Crvenog mora, na prašnjavoj ravnici ispunjenoj brdima i ravnicama, grad je nekada bio oaza na trgovačkoj ruti koja je spajala države Mediterana s Arabijom, Afrikom i Azijom. Tamo je, prema legendi, dvije tisuće godine prije Krista Bog naredio Abrahamu da izgradi hram. Tijekom stoljeća, hram je uništen i izgrađen mnogo puta. Godine 630., prorok Muhamed preuzeo je kontrolu nad Mekom i uklonio iz građevine sve lažne idole. Sve što je ostavio bila je Ćaba i sveta stijena u njoj. Učinio je to središtem svoje nove religije. Tijekom stoljeća koja su uslijedila, područje oko stijene bivalo je okruženo nizom

zidova i sve većih i složenijih građevina. Posljednju veliku dogradnju u dvadesetom stoljeću sponzorirala je saudijska kraljevska obitelj. Rezultat toga bila je džamija al-Haram, najveća na svijetu.

U središtu džamije leži Ćaba, mala struktura presvučena crnom svilom u koju su zlatnim nitima ušiveni odlomci iz Kurana. Svileni pokrivač mijenja se svake godine, a jednom godišnje kralj Saudijske Arabije mete pod iskazujući poniznost.

Hodočasnici dolaze poljubiti svetu stijenu i napiti se vode iz obližnjeg izvora Zamzam.

Za manje od tjedan dana, više od milijun ljudi proći će pokraj Ćabe. Međutim, za sada je bila zatvorena radi priprema.

Hickman uključi računalo u svojem hotelskom apartmanu i priključi se na jednu od svojih zrakoplovnih kompanija u Brazilu. Tamo je pohranio najvažnije datoteke. Skinuo je slike i dokumente i pregledao ih. Zagledao se u zračnu fotografiju džamije u Meki.

Al-Haram, poznata i pod imenom Velika džamija, masivna je građevina Golemi zidovi i lukovi načinjeni od kamena okružuju područje i povezani su s dodanim razinama s istim zakrivljenim lukovima. Zidovi su okruženi sa sedam minareta koji se uzdižu u zrak stotinama stopa. Hodočasnici ulaze kroz ukupno 64 kapije; cijelo područje ima površinu od gotovo 200.000 četvornih stopa.

Dimenzije Ćabe svega su šezdeset sa šezdeset stopa.

Ono što su Hickman i njegov tim trebali učiniti bilo je da uđu iza zastora koji okružuje Ćabu, uzmu svetu stijenu, koja je postavljena u srebrenom okviru u zidu u jugoistočnom kutu građevine, na približno četiri stope iznad tla, i zamijene je stijenom s Grenlanda. Zatim trebaju pobjeći. Sve u svemu, činilo se prilično nemogućim.

Njegov sobni telefon zazvoni. Recepcionar s ulaza obavještavao ga je o paketu koji ga je čekao na recepciji. Hickman je zamolio da mu ga nosač donese.

Nekoliko minuta kasnije, na vratima se začuje kucanje.

Hickman otvori vrata, pruži nosaču napojnicu i preuzme paket.

Oregon uspori u vodama kod Francuske.

«Imam ga na radaru», reče Stone Hanlevju.

Hanlev klimne i zagleda se u vanjske kamere kad se iz tame pojavio hidroavion. Zrakoplov uspori i spusti se u vodu, pa se približi brodu. Hanlev je promatrao kako mornari privezuju zrakoplov za bok broda i kako se tim iz zrakoplova penje na brod. Zatim posegne za radijem. «Gdo Michaels», pozove on pilotkinju.

«Da, gospodine.»

«Brod kreće prema Crvenom moru. Koliko ste spavali u posljednje vrijeme?»

«Ne mnogo», prizna Michaels.

«Spustite se u Španjolskoj i pronađite hotelsku sobu», reče Ianlev. «Nakon što se dobro odmorite, krenite prema jugu. Ja bih na vašem mjestu za sada sletio u neku zračnu luku u južnoj Italiji -I rebali biste biti dovoljno blizu da vas možemo pozvati ako zatreba.»

Hydroavion se pokazao korisnim, ali bio je prevelik za prijevoz na brodu.

«Vrlo dobro, gospodine», reče Michaels.

«Jedan od ljudi dat će vam dva svežnja novčanica od po stotinu (lolar), reče Hanlev, «ukupno deset tisuća dolara. Možete li letjeti sami, ili želite da netko pođe s vama?»

«Ne, gospodine», odgovori ona, «mogu ja to.»

«Ako vam zatreba još novca, samo nazovite», reče Hanley.

«Možemo vam poslati gdje god bili. Sada se odmorite, ali neka vam zrakoplov uvijek bude napunjen gorivom i spreman za pokret.» «Da, gospodine.» «Michaels, još nešto», reče Hanlev. «Obavili ste vraški posao. Znam da vam je ovo bila prva misija u kojoj ste bili glavna pilotkinja i želim da znate da je korporacija jako zadovoljna.»

«Gospodine», reče Stone, «Adams stiže u Robinsonu.» Michaels proviri kroz bočna vrata zrakoplova i pogleda uvis prema kameri. Pokaže Hanlevju podignuti palac, pa se popne natrag i zatvori vrata. Vratu se do pilotske kabine i pokrene motore, pa uključi mikrofona.

«Čujem Adamsa na radiju», reče ona, «pa ću sada krenuti.» Konopci su povučeni na Oregon i Michaels se udalji od broda.

Kad se udaljila, ona pritisne gas, ubrza i poleti. Skrene prema lijevo i usmjeri zrakoplov prema Španjolskoj.

«Spustimo Adamsa na sigurno», reče Hanlev, «i ubrzajmo.» Dvije minute kasnije, Robinson se pojavi nad krmom i spusti na helidrom.

Čim je helikopter pričvršćen za palubu, Hanlev opet zapovjedi punom parom naprijed.

Konobar nestane kroz vrata prije no što se Cabrillo mogao usprotiviti. On završi s brijanjem i odjene se u čistu odjeću. Upravo je namještao vijesti na televiziji, kad na vrata pokuca Jones. (Cabrillo mu otvori vrata i njih dvojica prionu doručku. Jones je pojeo pola svojeg omleta prije no što je progovorio.

«Nisam upoznao emira, šefe«, reče on. «Kakav je?»

«Emir je u srednjim pedesetima i vrlo progresivnih stavova«, reče Cabrillo. «Dopustio je vojsci Sjedinjenih Država da ovdje ima bazu tijekom nekoliko godina. Zapravo, cijeli Drugi zaljevski rat pokrenut je s ove zračne luke.«
«Kakve su njegove veze sa Saudijskom Arabijom?«, upita Jones.

«Obično dobre«, reče Cabrillo, «ali to se mijenja iz dana u dan. Saudijci uvijek balansiraju na finoj liniji između prozapadnih stavova, kakve po mišljenju većine arapskog svijeta ima emir, i smirivanja velike skupine religijskih fundamentalista među svojim stanovništvom. Linija je više puta bila nategnuta toliko da je zamalo pukla.«

Cabrillo je upravo završavao posljednji zalogaj svojih krumpira, kad se oglasi sobni telefon.

«Limuzina je dolje«, reče Cabrillo nakon što je poklopio slušalicu. «Podimo k njemu, pa možeš sam formirati svoje mišljenje.«

Jones ustane od stola i krene za Cabrilom.

Cabrillo je spavao kao klada do 11 ujutro, kad su ga nazvali s recepcije hotela da ga probude. Cabrillo naruči doručak, pa telefonom nazove Jonesovu sobu.

«Budan sam, gospodine«, reče Jones.

«Istuširaj se, preodjeni i dođi u moj apartman na doručak«, reče Cabrillo.
«Bit ću tamo za 20 minuta«, reče Jones.

Cabrillo se već istuširao, i upravo se brijao kad mu na vrata pokuca konobar. On otvori vrata odjeven u ogrtač i pokaže konobaru kamo da odloži pladanj. P ode do ormara po svoju novčarku, izvadi novčanicu i pokuša je predati čovjeku.

«Oprostite, gospodine«, reče konobar, «emir se pobrinuo za sve.«

U Langlevu, u Virginiji, Langston Overholt čitao je izvješće MI5 o nuklearnoj bojnoj glavi koju je onesposobila korporacija. Britanija je sada bila sigurna, ali meteor još uvijek nije vraćen. Michelle Hunt prebačena je u Englesku, ali Overholt za sada nije bio siguran kako će je iskoristiti. Hanlev se javio prije sat vremena i izvijestio Overholta o razvoju događaja, ali zbog nedavne svađe s američkom vladom zbog podrške pružene Izraelu, Saudijci su postali naporniji. Overholt je nazvao svojeg kolegu iz saudijske tajne policije kako bi mu prenio teoriju o

otrovnim molitvenim sagovima, ali još uvijek nije dobio odgovor. Već je pomišljao da će morati pozvati predsjednika da intervenira. Ono što ga je najviše zbunjivalo bila je činjenica da korporacija, pretraživši tvornicu Maidenhead, nije pronašla niti trag meteora niti nešto što bi ukazivalo na to da je obrađen kao što su u početku razmišljali.

Upravo tada zazvoni telefon.

«Imam satelitske podatke koje ste zatražili, gospodine», reče časnik Nacionalne sigurnosne agencije. «Poslat ću vam ih.»

«Učinite to», reče Overholt, «ali javite mi telefonom kamo je otišao Hawker.»

«Rijad, Saudijska Arabija, gospodine», reče čovjek. «Stigao je rano jutros i tamo je ostao. Imamo snimku zrakoplova na pisti - to ću vam poslati.»

«Hvala», reče Overholt i spusti slušalicu.

Overholt se zavalio u stolac, otvori ladicu stola i izvadi tenisku lopticu. Počne je odbijati od zida. Nakon nekoliko minuta, počne klimati.

Zatim posegne i otipka jedan broj.

«Istraživački odjel», javi se glas.

«Trebam brzi pregled islamske vjere, a osobito svetih mjesta u Meki.» Overholt se sjećao nečeg o meteoru i islamu sa satova povijesti.

«Koliko detaljno i koliko brzo?», upita glas.

«Kratko, unutar sat vremena», reče Overholt, «i pronađite mi islamskog učenjaka u Agenciji i pošaljite ga u moj ured.»

«Da, gospodine.»

Dok je Overholt čekao, odbijao je lopticu od zida. Pokušavao je razmišljati poput oca kojem mozak opsjeda duh mrtvog sina. Koliko je daleko spreman ići da bi osvetio smrt? Kako bi mogao udariti u samo srce zvijeri?

Emirova palača, koja se nalazila na brdu s pogledom na Perzijski zaljev, bila je vrlo raskošna. Bila je okružena visokim kamenim zidom unutar kojeg je bilo smješteno dvorište s garažama, velika travnata površina nalik parku i nekoliko bazena. Palača je izgledala iznenađujuće prijateljski - ne poput uštogljenih, odbojnih građevina raširenih diljem Britanije i ostatka Europe. Kad je limuzina prošla kroz vratnice i krenula prema kružnom toku pred ulaznim vratima, nekoliko paunova i par flaminga razbježali su se na sve strane. S jedne strane, mehaničar odjeven u kaki kombinezon prao je Lamborghinijev terenac, dok su dva vrtlara skupljala plodove s obližnjeg stabla pistacije.

Limuzina zastane pred vratima i čovjek odjeven u odijelo i padnog biznismena iziđe kroz vrata.

«Gosp. Cabrillo», reče on, «ja sam Akmad al-Thani, posebni ? 'moćnik emira. Razgovarali smo telefonom.»

«Gosp. al-Thani», reče Cabrillo rukujući se s čovjekom, «drago mi je što vas napokon poznajem. Ovo je moj suradnik, Peter Jones.»

Jones se rukuje s al-Thanijem i nasmiješi se.

«Molim vas, pođite ovamo*», reče al-Thani, pa krene prema i ,uima, «emir vas čeka u dnevnoj sobi.»

Cabrillo krene za al-Thanijem praćen Jonesom.

Ušli su u veliko predvorje s mramornim podom i dva lučna lubišta koja su s obje strane vodila na katove. Bilo je tu nekoliko mramornih statua, ukusno postavljenih oko velikog poliranog stola ? >d mahagonija u sredini, na kojem je stajao golemi cvjetni aranžman. I 'vije sluškinje odjevene u odore hodale su predvorjem, a u jednom l> 11 tu batler u crnom sakou razgovarao je s radnikom koji je namještao i '(lektor usmjeren prema slici koja je izgledala poput Renoira.

Al-Thani nastavi kroz predvorje u hodnik, koji je vodio u I i ostranu sobu. Cijeli jedan zid sobe bio je staklen, a iza njega vidjela i- voda. Soba je imala više od osam tisuća četvornih stopa, a u njoj je I >ilo više separea za sjedenje grupiranih oko visokih biljaka u teglama. Nekoliko plazma televizora bilo je postavljeno diljem prostorije, a bio je tu i veliki glasovir.

Emir je sjedio za glasovinom. Prestao je svirati kad su ljudi ušli.

«Hvala vam što ste došli», reče on i ustane. Zatim priđe Cabrillu i ispruži ruku. «Juan», reče on, «uvijek te dobro vidjeti.»

«Vaša Ekscelencijo», reče Cabrillo, nasmiješi se i okrene prema lonesu, «moj suradnik, Peter Jones.»

Jones uhvati emirovu ispruženu ruku i čvrsto je protrese.

«Drago mi je», reče emir, pa pokaže prema obližnjem kauču.

«Sjednimo tamo.»

Njih četvorica se smjeste, i kao nekom čarolijom pojavi se konobar.

«Čaj i kolače», reče emir.

Konobar nestane jednako brzo kao što se i pojavio.

«Kakav je bio završni rezultat na Islandu?», upita emir.

Cabrillo mu ispriča detalje. Emir klimne.

«Da niste bili tamo i zamijenili me», reče emir, «tko zna gdje bih bio sada.»

«A1-Khalifa je sada mrtav, Vaša Ekscelencijo», reče Cabrillo, «pa je to jedna briga manje.»

«Ipak», reče emir, «želim da korporacija izvrši detaljnu provjeru mojeg osiguranja i prijetnja mojoj vladi što je moguće prije.»

«Bit će nam drago da učinimo to za vas», reče Cabrillo, «ali sada postoji nešto hitnije o čemu moramo razgovarati.»

Emir klimne. «Molim vas, govorite.»

Cabrillo mu počne objašnjavati.

Poglavlje XLVII

Tri kontejnera puna otrovanih molitvenih sagova stajala su po sirani teretnog terminala u zračnoj luci u Rijadu iza žičane ograde koja je okruživala prostor veličine nekoliko nogometnih igrališta. Da vrijeme hadžiluka nije bilo tako blizu, sagovi bi vjerojatno već bili premješteni i iskrcani.

No, budući da su stigli ovako kasno, spustili su se na listi prioriteta. Ukoliko budu na tlu oko Ćabe dan prije početka hadžiluka, al-Sheik smatrat će to uspjehom. U ovom trenutku, planer je imao važnijih poslova.

Osim molitvenih sagova, trebalo je postaviti milijun plastičnih boca s vodom, deset tisuća prijenosnih toaleta kao dopunu onima koji su već bili tamo, šest postaja za prvu pomoć koje će okruživati prostor, i deset tisuća prijenosnih kanta za smeće.

Na paletama su bile kutije s tiskanim letcima i suvenirima, Kuranima i poštanskim razglednicama, i losionima za zaštitu od sunca. Bila je tu i hrana za hodočasnike, šest tisuća metla za čistače koji će čistiti smeće, kišobrani za slučaj kiše. Dvanaest velikih sanduka punih lepeza trebalo je postaviti u golemu građevinu oko Velike džamije radi rashlađivanja.

No al-Sheik nije imao ništa s osiguranjem.

Time se bavila tajna policija Saudijske Arabije.

U izdvojenom dijelu teretnog terminala zračne luke kamioni su već izvozili opremu za osiguranje prema Meki - kompletno zapovjedno postrojenje s radijima i videokamerama, stotinu tisuća komada streljiva i suzavac za slučaj nereda, tisuću plastičnih lisica, četrdeset obučениh pasa s hranom, povodnicima i ovratnicima,

tucet oklopnih kola, četiri tenka i tisuće vojnika. Godišnji hadžiluk bio je golem pothvat, a račun je plaćala saudijska kraljevska obitelj. Al-Sheik pogleda svoj popis, pa označi kamione koji su napuštali terminal.

Emir je srkao svoj vrući čaj i slušao Cabrilla gotovo dvadeset minuta bez prekida. Napokon zavlada tišina.

«Biste li mi dopustili da vam ispričam kratku povijest islama?»

«Svakako», reče Cabrillo.

«U islamu postoje tri važne lokacije, dvije u Saudijskoj Arabiji i jedna u Izraelu. Prva i najsvetija je džamija a-Haram u Meki, gdje je smještena Ćaba. Druga je Masjid al-Nabawi, Prorokova džamija u Medini, gdje je grobnica Muhamedova. Treća je Masjid al-Asqa, u Jeruzalemu, Kupola stijene, mjesto na kojem je Muhamed uzašao na konju da razgovara s Alahom.» Emir zastane i srkne čaj, pa nastavi.

«Ćaba je od ključne važnosti muslimanima; prema njoj se mole pet puta dnevno. Ona je svjetionik naše vjere. Iza zastora koji visi preko svete Ćabe, u samoj zgradi, nalazi se crna stijena koju je Abraham pronašao i položio tamo prije mnogo stoljeća.»

Cabrillo i Jones klimnu.

«Kao što ste rekli, vjeruje se da je stijena meteor kog je Alah poslao vjernicima«, doda emir.

«Možete li opisati stijenu?», upita Jones.

Emir klimne. «I sam sam je dodirnuo mnogo puta. Okrugla je, promjera otprilike jedne stope, crne boje. Ako bih pogađao njezinu težinu, rekao bih da teži oko stotinu funta, više ili manje.»

«To su približno dimenzije meteora s Grenlanda«, reče Cabrillo.

Na emirovom licu pojavi se strah.

«Nešto vam nisam spomenuo, Vaša Ekscelencijo«, reče Cabrillo.

«Naši znanstvenici vjeruju da u meteoru s Grenlanda postoji virus koji bi se mogao osloboditi ako se kugla prepolovi.»

«Kakav virus?«, upita emir.

«Virus koji konzumira kisik zabrinjavajućom brzinom«, reče Cabrillo, »stvarajući vakum koji usisava sve u svoje središte.»

«Armagedon«, reče emir.

«Moram ući u Saudijsku Arabiju«, reče Cabrillo brzo, »kako bih ga zaustavio.»

«To je, moj prijatelju, teže nego što se čini», reče emir. «Od zaljevskog rata iz 2003., kralj Abdullah i ja imamo osjetljiv odnos. Moja bliska i stalna potpora Sjedinjenim Državama i dopuštanje izgradnje velike zračne luke narušila je naše prijateljstvo - barem pred očima javnosti. Da bi zadovoljio tvrdolinijaše u svojoj zemlji i zadržao na položaju, morao je javno osuditi moje akcije.»

«Ako mu objasnite prijetnju, valjda će pristati», reče Jones.

«Pokušat ću», reče emir, «ali u ovom trenutku razgovaramo s.uno preko posrednika. Proces je spor i osjetljiv.»

«Hoćete li pokušati?», upita Cabrillo.

«Naravno. Ali čak i ako vam dozvoli da mu pomognete», reče emir, «imamo još jedan problem. A taj je stvarno ozbiljan.»

«Kakav?», upita Cabrillo.

«Samo muslimani smiju ući u samu Meku.»

Scott Thompson bio je okupan hladnim znojem.

Dr. Berg mu je upravo na oči stavio nešto što je izgledalo kao kaciga za videoigru i stegnuo vrpcu. Do sada, Thompson se držao čvrsto. Ubrizgali su mu serum istine, koji nije djelovao, neprekidno su ga propitivali tijekom proteklih nekoliko dana, i dobivao je telefonske pozive od obitelji iz Sjedinjenih Država koji su mu objašnjavali što će im se dogoditi ne bude li surađivao.

Ništa ga nije navelo da progovori.

Thompson je bio obučen za takve situacije, a u glavi je imao usađenu doktrinu. Naučio je kako se boriti protiv seruma istine, kako postupati tijekom propitivanja, a znao je da, bez obzira na ono što mu govore, Sjedinjene Države neće nauditi nevinim ljudima kako bi ga natjerale da progovori.

No, na ovo ga nitko nije pripremio.

Thompson osjeti kako mu Berg diše pokraj uha.

«Scott», reče Berg, «za nekoliko trenutaka, pred očima će ti se pojaviti obojena svjetla. Vremenom, ta će svjetla pokrenuti epileptičke napade i žestok osjećaj žarenja, kao da ti netko zabija čavle u mozak. Ako ćeš morati povraćati, a hoćeš, vjerojatno nećeš moći pokrenuti glavu, pa pazi da ne udahneš ono što si povratio. Imam u blizini sestru koja će isisati sve ostatke. Razumiješ li?»

Thompson lagano pomakne glavu.

«Sada ti želim dati još jednu priliku da progovoriš prije no što sve ovo počne. Želim da znaš kako smo rijetko primjenjivali ovu tehniku, jer smo na njoj izgubili

velik postotak pacijenata. Pri tome mislim na induciranje vegetirajućih ili katatoničkih stanja, pa čak i na smrtne slučajeve. Shvaćaš li što to znači?»

Mornarički poručnik Gant stajao je s jedne strane prostorije. Nije mogao gledati ono što se događalo, pa je gestom pokazao da izlazi. Berg mu mahne dok je izlazio. Zatim priđe računalnom terminalu i ubaci komande. Thompson se počne trzati, a zatim iskrivi leđa.

Počeo se praćakati po stolu poput ribe izvađene iz vode.

Bilo je 2 sata poslijepodne u Kataru, 9 ujutro u Washingtonu, kad se Overholt javio na telefon. Cabrillo nije gubio vrijeme.

«Ja sam u Kataru», reče on. «Mislimo da će Hickman udariti u jednu od tri najznačajnije lokacije islama.»

«Ćabu, Muhamedovu grobnicu ili Kupolu stijene?», upita Overholt. «Učio sam.»

Overholt je prošloga dana proveo sate s islamskim učenjakom iz Agencije i pročitao je stranice dokumenata koje je pripremio istraživački odjel.

«Bravo», reče Cabrillo.

«Osim toga, uputio sam Nacionalnu sigurnosnu agenciju da pregleda svu ulaznu i izlaznu komunikaciju s Hickmanom tijekom zadnjih nekoliko tjedana, i napokon došao do rezultata*, reče Overholt. «Komunicirao je s Pieterom Vanderwaldom - zapravo, jedna od Vanderwaldovih kompanija upravo je poslala paket u Saudijsku Arabiju.»

«Trovač Pieter?», upita Cabrillo.

«Taj», reče Overholt.

«Netko bi se trebao pobrinuti za njega», reče Cabrillo.

«Izdao sam smjernicu», odgovori Overholt. «Udarni tim upravo ga traži.»

«Jesi li razgovarao s Hanleyjem?», upita Cabrillo.

«Jesam», reče Overholt, «objasnio mi je što su tvoji ljudi pronašli u tvornici u Maidenheadu. Sigurni smo da je to neki otrov koji je poslao Vanderwald.»

«A oni su njime poprskali molitvene sagove», reče Cabrillo.

«Siguran sam da je zapečatio kontejnere, inače bi se piloti razboljeli prilikom leta iz Engleske i zrakoplov bi se srušio. Hickman je lud, ali nije glup. Kada kontejneri budu otvoreni, imat ćemo problem.»

«A to bi moglo biti za nekoliko sati», reče Cabrillo.

Upravo tada oglasi se faks uređaj u Overholtovom uredu. On približi stolac, podigne papire, vrati se za svoj stol i pogleda ih.

«Rekao bih da će udariti na Kupolu stijene i optužiti za to Izraelce«, reče Overholt.

«Kako ti je to palo na pamet?», upita Cabrillo.

«Sjećaš se jahte koja je prenijela meteor na Farske otoke i koju je zaustavila naša raketna fregata?»

«Da», reče Cabrillo.

«Poslao sam na brod specijalista iz Agencije», reče Overholt.

«Napokon je naveo kolovođu da progovori.»

«Prije nekoliko tjedana, Hickman je poslao drugi tim u Izrael da postave videokamere i eksplozive na Kupolu stijene. Ako uspije doći do Abrahamove stijene, čini se da ga planira prenijeti u Jeruzalem i uništiti u eksploziji, a zatim prikazati videosnimke diljem svijeta.»

«A što je s operacijama u Saudijskoj Arabiji?», upita Cabrillo.

«Je li otkrio što o tome?»

«Cini se da nije znao ništa. Hickman je vjerojatno imao više grupa s ograničenim znanjem.»

«Moraš mi učiniti jednu uslugu», reče Cabrillo.

«Kakvu?»

«Izvadi dosjee svih američkih vojnika u Kataru.»

«Zašto?»

«Trebaju mi svi muslimani koje imamo», reče Cabrillo.

«Tko će ih voditi u Meki?»

«Ne brini«, reče Cabrillo, «imam pravog čovjeka.»

Oregon je upravo ulazio u Gibraltarski prolaz kad je Hanlev spustio slušalicu nakon razgovora s Cabrillom. On posegne za gumbom interkoma i pritisne ga.

«Kasim i Adams, odmah u kontrolnu prostoriju«, reče on.

«Kasim i Adams, odmah u kontrolnu prostoriju.»

Dok je čekao da ljudi dođu, on se okrene Stoneu. «Preusmjeri brod prema Izraelu, prema obali na najbližoj točki Jeruzalemu koju možeš pronaći.»

Stone otvori kartu na monitoru. Luka Ashdod bila je najbliža. On unese komande i kontrolni program broda se resetira. Upravo tada Adam ude u kontrolnu prostoriju.

«Da, gospodine«, reče on.

«Treba pripremiti helikopter za prijevoz Kasima do Tangera u Maroku.»

«Kamo želite da pođem nakon toga?», upita Adams.

«Napuni helikopter gorivom i vrati se na Oregon.»

«Krećem odmah», reče Adams i iziđe.

Nekoliko minuta kasnije, Kasim ude u prostoriju.

«Jeste li spremni za vođenje operacije?«, upita Hanlev.

«Da, gospodine«, reče Kasim smiješeći se.

«Samo Cabrillo ima pristup osobnim dosjeima«, reče Hanlev, «ali rekao mi je da ste musliman. Je li to točno?»

«Da, gospodine.«

«Dobro», reče Hanlev. «Challenger leti iz Katara u Maroko. Trebamo vas da predvodite tim u Meki.«

«S kojom svrhom, gospodine?«, upita Kasim.

«Vi ćete spasiti najsvetije lokacije islama«, reče Hanlev polako.

«Bit će mi čast, gospodine«, reče Kasim.

Poglavlje XLVIII

Hickman nije imao dvojbe u vezi s time što kao nemusliman boravi u Meki.

Mrzio je islamsku religiju i sve što je ona predstavljala. Nakon što se našao s dvanaest Indijaca u kući u Rijadu u 4 poslijepodne i nakon što im je dao upute, krenuli su na desetosatno putovanje do Meke i Čabe u ukradenom kamionetu na kojem je na arapskom pisalo 'Kraljevski čistači'. Bili su odjeveni u duge bijele halje, a svaki je sa sobom imao metlu, vjedro, nožić i četke. Hickman je platio krivotvoritelju da napiše pismo na arapskom, u kojem se objašnjava da je njihova zadaća uklanjanje guma za žvakanje s tla. Unutar jarko žutih plastičnih teretnih kolica, iza bijeloga platnenog zastora, Hickman je položio i meteor i nekoliko limenka spreja koje je Vanderwald poslao u posljednjoj pošiljci. Svi hindusi imali su komad eksploziva C 6 s malim satom prilijepljen vrpcama pri dnu leda. Svi su na noga ni, i ispod halja imali pištolje, za slučaj da stvari krenu po zlu.

Kamionet se zaustavi kod vratnica koje su vodile u golemu džamiju. Hickman i ostali iziđu, izvade kolica, vjedra i metle, pa krenu prema stražarima. Hickman je neumorno vježbao za to, Ličeći i a rapski i govor tijela.

Preda mu komad papira i progovori. «U ime milostivog Alaha, došli smo očistiti sveto mjesto«, reče on.

Bilo je kasno, stražar je bio umoran, a džamija zatvorena.

Nije imao razloga da posumnja kako su ti ljudi nešto drugo od onoga za što se predstavljaju - propustio ih je mahnuvši im bez komentara. Hickman pogura kolica i prođe ispod nadsvodenih vratnica u prolaz koji je vodio u unutrašnjost svetišta.

Kad je ušao u prolaz, Hickman navuče malu masku s filterom na usta i nos, a zatim omota glavu tako da su mu se vidjele samo oči. On pokaže hindusima da se rašire i postave eksploziv diljem prostora, pa krene ravno prema Ćabi.

Četiri visoka čovjeka u svećanim odorama čuvala su stražu na uglovima. Svakih pet minuta koračali su od ugla crnog pokrova paradnim korakom, podižući noge poput gardista kod Buckingham-palače. Svaki stražar kretao se od svojeg ugla prema sljedećem u smjeru kazaljke na satu, a zatim bi zastao i čekao. Upravo su dovršavali s premještanjem kad se Hickman približi sa svojim kolicima.

On posegne u kolica, otvori jednu limenku spreja, pa dogura kolica do stražara. Stražar je stajao sekundu, a zatim se spusti na koljena, padne na prsa, pa napokon spusti glavu na mramorni pod. Hickman brzo ude pod zastor s kolicima i ugura ih unutra. Zatim pritrči Abrahamovoj stijeni i skine je iz srebrnog okvira kratkom željeznom polugom koju je sakrio u kolica. Brzo je zamijeni meteorom s Grenlanda, pa je položi pod bijeli platneni zastor na kolicima. Zatim postavi eksplozivne naboje oko kruga, pa se vrati kroz zastor.

Vanderwald mu je objasnio da plin za uspavlivanje koji je poslao djeluje samo tri do četiri minute. Nakon toga, osoba koja je udahnula plin počinje se buditi. Hickman je gurao kolica prema nadsvodenom prolazu.

Hindusi su radili brzo. Njih šestorica najbližih prolazu već su ga čekali u tunelu. Još dvojica stigli su nekoliko minuta kasnije, a zatim još dvojica. Hickman je promatrao kako posljednji par brza preko velike mramorne površine. U pratnji hindusa, Hickman progura kolica pokraj stražara na ulazu.

«Što radite?», upita stražar.

«Tisuću isprika», reče Hickman na arapskom, i dalje gurajući kolica prema kamionetu, «rekli su nam da bismo trebali čistiti sutra navečer.»

Hickman i drugi ušli su u kamionet i upravo su kretali kad se stražar probudio. Pokrene se i sjedne, pa se ogleda oko sebe kako bi vidio je li ga tko primijetio. Očito nije. Stražar na drugom uglu bio je okrenut na drugu stranu, kao što je ceremonija i zahtijevala. Ustao je i pogledao na sat. Minuta i trideset sekunda do promjene. Stražar odluči zatajiti činjenicu da se onesvijestio. Znao je da bi ga zamijenili prije hadžiluka kad bi nekome to rekao.

Stražar je sanjao cijeli život o tome da bude pripadnik počasne straže. Blagi slučaj toplinskog udara ili trovanja hranom neće mu uništiti taj san.

Hickman usmjeri vozača prema cesti koja je vodila prema gradu Rabighu na Crvenom moru.

Kada stignu, hindusi će se sakriti u kući koju je unajmio. Sutra navečer odvest će se u Medinu. Hickman neće provesti noć u Rabighu; brod ga je čekao u luci. S prvim svjetlom ukrcat će se na brod i zaploviti prema sjeveru.

Overholt je sjedio u Ovalnom uredu. Završio je s predajom izvješća i naslonio se.

«Ovo je vraški problem, Langstone», reče predsjednik.

Overholt polako klimne.

«Naša veza sa Saudijskom Arabijom najlošija je do sada», nastavi predsjednik. «Još otkad je senator Grant odobrio zakon koji osuđuje kraljevstvo zato što je dom otmičara od jedanaestog rujna, i nakon što je Kongres izglasao poseban porez za saudijsku nepreradenu naftu, naši diplomati jedva uspijevaju čak i ugovoriti sastanke. Najnovija istraživanja pokazuju da većina američkih građana smatra kako smo trebali napasti Saudijsku Arabiju, a ne Irak, a vi mi sada kažete da ljudi američki milijarder planira napasti najveća svetišta te zemlje.»

«Znam da je to bure baruta, gosp. predsjedniče.»

«Bure baruta!», eksploDIRA predsjednik.

«Mnogo je gore od toga. Ako je Hickman otrovao molitvene sagove i zamijenio Abrahamovu stijenu, i ako joj se dogodi nešto poput ovoga što kažete, vidim tri velike stvari koje bi se mogle dogoditi. Prva je jasna - Saudijski će prekinuti izvoz nafte u SAD. To će nas baciti u novu recesiju, a tek smo izišli iz prošle. Drugo, činjenica da je Hickman Amerikanac raspirit će bijes terorista. Nahrupit će u SAD kako bi izazvali kaos. Budimo realni, američko-kanadska i američko-meksička granica su poput sita. Osim podizanja zidova, ne možemo učiniti mnogo toga ako netko odluči ući u zemlju. Treća je mogućnost najgora. Ako se grenlandski meteor razbije i ispusti virus sličan onome kakav je oslobođen iz uzorka u Arizoni, preostale dvije stvari bit će beznačajne. Kisik će biti isisan iz atmosfere poput vode iz sudopera, i svi ćemo udisati prašinu.»

Overholt polako klimne. «Prve dvije ćemo lako riješiti ako je istina ono što je liječnik iz CIA-e saznao od zarobljenika, da Hickman planira za sve optužiti Izrael.»

«Nažalost, koliko sam god pokušavao smanjiti američku pomoć Izraelu, nisam bio uspješan. Arapski svijet vjeruje da su Sjedinjene Države i Izrael usko povezani - a to je istina. Ako Izrael bude okrivljen, pregazit će ga vojska iz svih arapskih država koje imaju vojsku. A znamo što bi se tada dogodilo.»

»Izraelci bi upotrijebili nuklearnu bombu«, reče Overholt.

«Što nam preostaje?», upita predsjednik. «Dajte mi rješenje.»

«Jedini način da spriječimo cijelu stvar jest da eliminiramo molitvene sagove, uhvatimo Hickmana i nekako zamijenimo meteore ako ih je on već zamijenio. Nakon toga, potražiti ćemo eksplozive na svetim mjestima.»

«I sve to bez da vlada Saudijske Arabije sazna što radimo«, reče predsjednik. «To je težak zadatak.»

«Gosp. predsjedniče«, reče Overholt, «imate li bolju ideju?»

Dana 4. siječnja 2006. u 5 ujutro po vremenu Katara, telefon u Cabrillovoj sobi zazvoni i probudi ga.

«To sam ja, Juane«, reče Overholt. «Završio sam sastanak s predsjednikom i imam naredbe za tebe.»

Cabrillo se uspravi u krevetu. «Kakva je presuda?»

«Želi da sve izvedemo bez suradnje sa Saudijcima«, reče Overholt. «Žao mi je, ali to je jedini način na koji ovo može uspjeti.»

Cabrillo izdahne, i zvuk se prenese preko telefona. «I mam o šest dana do hadžiluka, kad će dva milijuna vjernika nagnuti u Meku i Medinu, i želiš da pošaljem tim u zemlju? S kojim ciljem?»

«Prvo, pronađi Hickmana«, reče Overholt, «i utvrdi stanje meteora - ako je njime zamijenio Abrahamovu stijenu, vi je opet vratite. Zatim pretražite džamije al-Haram i al-Nabawi radi mogućnosti da je u njima postavljen eksploziv koji bi mogao detonirati tijekom hadžiluka. Nakon toga, ti i tvoj tim iziđite iz Saudijske Arabije prije nego što netko sazna da ste tamo.»

«Mrzim razgovarati o poslu kad ti pričaš o stvarima iz mašte«, reče Cabrillo, «ali imaš li pojma koliko će to koštati Sjedinjene Države?»

«Osam znamenka?«, upita Overholt.

«Možda i devet«, reče Cabrillo.

«Dakle, možete to obaviti?»

«Možda, ali trebat će nam svi resursi Ministarstva obrane i cijele obavještajne zajednice.»

«Ti zoveš«, reče Overholt, «a ja se brinem za to da te poslušaju.»

Cabrillo spusti slušalicu i otipka broj.

Sat kasnije, dok je Cabrillo još uvijek bio u hotelu i tuširao se, Hali Kasim iziđe na pistu pred hangarom na rubu američke zrakoplovne baze u Kataru. Trideset i sedam ljudi bilo je tamo - svi muslimani iz američke vojske od baze Diego Garcia u Indijskom oceanu do afričkog kontinenta. Svi su jučer vojnim mlažnjacima prevezeni u Katar.

Nitko nije znao zašto su ga pozvali.

«Gospodo», reče Kasim, «postrojite se.»

Ljudi se postroje na poligonu. Kasim prouči papir.

Zatim podigne pogled i obrati se ljudima. «Zovem se Hali Kasim. Služio sam sedam godina u Mornarici Sjedinjenih Država kao W-4 časnik u podvodnim minerima prije no što sam prešao u privatni sektor. Reaktiviran sam u aktivnu službu predsjednikovim dekretom i dobio sam čin zapovjednika ove operacije. Prema mojem popisu, sljedeći po činu je satnik američkog Ratnog zrakoplovstva po imenu William Skutter. Molim satnika Skuttera da istupi.»

Visok, mršav crnac odjeven u plavu odoru Vojnog zrakoplovstva iskorači dva koraka naprijed.

«Satnik Skutter», reče Kasim, «bit će moj zamjenik. Molim vas, pridite i okrenite se prema vojnicima.»

Skutter mu priđe i okrene se na peti, pa stane uz Kasima.

«Satnik Skutter podijelit će vas po timovima s obzirom na vaša zaduženja i činove u vojsci u sljedećih nekoliko sati», reče Kasim.

«Sada bih vam htio objasniti zašto ste izabrani da dođete ovamo. Prvo i osnovno, svi ste vi vojnici Sjedinjenih Država; drugo, i važno za ovu misiju, svi ste vi naveli islam kao svoju religiju. Ima li ovdje nekoga tko nije musliman? Ako ima, molim vas, istupite.»

Nitko se ne pomakne.

«Vrlo dobro, gospodo», reče Kasim, «imamo posebnu operaciju za koju vas trebamo. Pođite za mnom u hangar, tamo imamo stolce i odjeljak za brifmg. Kad se smjestite, objasnit ću vam.»

Kasim krene prema hangaru, a za njim Skutter.

Ljudi se svrstaju u red za njima i krenu. Oko podija je stajao niz školskih ploča, nekoliko dugih stolova na sklapanje s raznim oružjem i napravama na njima, uređaj za vodu i nekoliko redova crnih plastičnih stolaca na sklapanje.

Ljudi se smjeste, a Kasim i Skutter iziđu pred njih.

Poglavlje XLIX

Čak i u tako tradicionalnoj zemlji kao što je Saudijska Arabija, moderni svijet počeo se miješati s prošlošću. Prorokova džamija u Medini bila je primjer za to. Golemi građevinski projekt započet 1985. i dovršen 1992. proširio je i obnovio zgrade. Prostor je uvećan petnaest puta, i sada je prekrivao površinu od gotovo 1,8 milijuna četvornih stopa. Dodatni prostor primao je gotovo tri četvrtine milijuna posjetitelja. Dodane su tri nove zgrade, kao i veliko dvorište izgrađeno od mramora i ukrašeno geometrijskim šarama. Dvadeset i sedam dodatnih dvorišta prekrivenih pokretnim kupolama sada je krasilo obzor, kao i dva veća područja prekrivena sa šest velikih pokretnih kišobrana koji su se mogli otvarati i zatvarati zavisno o vremenu.

Šest minareta koji su se uzdizali 360 stopa u zrak izgrađeno je oko kruga - a svaki od njih na vrhu je imao divovski mjedeni polumjesec težine gotovo pet tona. Zlatni ukrasi i listići bili su dodani na razne elemente, a reflektori i svjetionici osvjetljavali su razne arhitektonske detalje.

Infrastruktura građevine potpuno je obnovljena. Izgrađene su pokretne stube koje su prevozile hodočasnike na više razine, kao i divovski uređaj za regulaciju temperature. Rashladni sustav, jedan od najvećih ikada izgrađenih, pumpa sedamnaest tisuća galona ledene vode u minuti kroz cijevi koje su provučene na nižim razinama.

Cijelim sustavom upravlja se iz kontrolnog centra udaljenog od džamije malo više od četiri milje.

Obnova Prorokove džamije i dodatna gradnja oko Čabe u Meki koštala je vladu Saudijske Arabije oko 20 milijarda dolara. Glavni kooperant za projekt masovne obnove Prorokove džamije bila je kompanija u vlasništvu Osame bin Laden.

Voda indijskih plaćenika opet se zagleda u nacрте. Prije no što se ukrcao na brod u Rabighu, Hickman je objasnio da želi uništiti Muhamedovu grobnicu u Prorokovoj džamiji. Činjenica da je Bin Laden profitirao od obnove mučila ga je, i htio je zbrisati građevinu s lica Zemlje.

Hinduse je čekao deseterostruki bonus od dogovorene cijene ako uspiju.

Do sada su dobili milijun dolara u zlatu, što je u njihovoj zemlji bio kraljevski iznos. Čak i ako se podijeli među dvanaest ljudi, bilo je to dovoljno da svi oni udobno prožive ostatak života. Dodatnih deset milijuna koji su im obećani učinili bi ih pravim bogatašima.

Sve što su trebali učiniti bilo je da se probiju do Medine i kradomice udu u podzemne tunele kroz koje su vodile cijevi s ledenom vodom, postave eksplozivne naboje tamo gdje ih je nacrt upućivao, i vrate se u Rabigh, gdje je Hickman ostavio još jedan brod koji ih je trebao transportirati preko Crvenog mora u Port Sudan, u Egipat.

Tamo će ih čekati mlažnjak sa zlatom i nekolicinom stražara. Sljedeća tri dana provest će u Port Sudanu. Kada Prorokova džamija bude uništena u jutro desetog siječnja, na početak hadžiluka, mlažnjak će ih vratiti u Indiju sa zlatom. Hickman je prije više desetljeća naučio lekciju da treba plaćati tek nakon učinjenog posla.

Ako postoji jedna ključna stvar za uspješnu operaciju, to je da se nikada ne treba oslanjati na jedan sustav. Afera Desert One tijekom iranske krize s taocima 1980. dokazala je tu doktrinu. Predsjednik je htio napasti s minimalnim brojem helikoptera, a kad je prva letjelica zatajila, cijela misija je propala.

Kad se suočite s pitanjem biste li trebali ponijeti jedno oružje ili tisuću, uvijek trebate izabrati najveći mogući broj. Sustavi se kvare, bombe mogu biti neispravne, a oružje se može zaglaviti. I Kasim i Skutter bili su svjesni te činjenice.

»Gospodine, u ovom trenutku, primarna prijetnja su kontejneri u Rijadu«, reče Skutter. »Već ste potvrdili da su isporučeni. Čim ili otvore - što će se dogoditi prije početka hadžiluka, kada će početi i sve ostalo - ova cijela operacija mogla bi propasti.«

»Prvi slučaj virusnog trovanja u Saudijskoj Arabiji sve će upropastiti«, složi se Kasim.

Njih dvojica stajali su pred kartom pričvršćenom na ploču u hangaru. Na obližnjem stolu stajala je hrpa putovnica Katara i hodočasničkih dokumenata za Kasima i preostalih 37 članova tima. Kmirovi službenici radili su na njima cijelu noć. Budući da su to bile prave putovnice, a ne krivotvorine, mogle su proći sve inspekcije saudijskih vlasti. Stanovnici Katara obično su dobivali saudijske putovnice bez pitanja, pa su ljudi sada mogli ući u kraljevstvo.

»Zatim ćemo poslati dva tima od po četiri čovjeka«, nastavi Kasim. »To znači da imamo još trideset ljudi za ulazak u Meku.«

Skutter pokaže kartu snimljenu iz zraka koju je Nacionalna sigurnosna agencija faksirala Kasimu u Katar. Fotografija je prikazivala odjeljak Teretnog terminala Zračne luke Rijad. »Uz pomoć brojeva koje su vaši ljudi pročitali u Engleskoj, otkrili smo kontejnere ovdje.« Skutter zaokruži markerom tri kontejnera.

«Prokleta je dobra stvar», reče Kasim, «što ispisuju identifikacijske brojeve na vrh kontejnera kako bi ih operatori kranova mogli vidjeti. Inače bismo potrošili mnogo vremena pretražujući sve to mnoštvo.» «Kada naša dva tima budu tamo», reče Skutter, «što želite da učine?»

«Trebaju ih osigurati i ukloniti», reče Kasim. «Kada utvrdimo da su još zapečaćeni, moramo ih ukrcati na kamione i prevesti u pustinju dok ne odlučimo što ćemo s njima uništiti ih ondje ili prenijeti na sigurno.»

«Pročitao sam dosjee ljudi», reče Skutter. «Imamo časnika američke vojske pod imenom Colgan. On je u vojnoj obavještajnoj službi i radio je na tajnim zadacima.»

«Colgan?», reče Kasim. «Zvuči kao Irac.»

«Prešao je na islam na koledžu», reče Skutter. «Njegov dosje pokazuje uzornu službu i ističe da je smiren i metodičan. Mislim da može preuzeti taj zadatak.»

«Podite i obavijestite ga», reče Kasim, «a nakon toga izaberite ostale članove njegovog tima. Zatim ih pošaljite sljedećim zrakoplovom iz Katara u Rijad. Emirovi ljudi kažu da jedan manji zrakoplov polijeće u šest poslijepodne.» «Vrlo dobro, gospodine», reče Skutter.

«Onda nam ostaju džamije u Meki i Medini», reče Kasim. «Ja ću voditi tim u Meki, a vi možete voditi tim u Medini. Imat ćemo obojica po četrnaest ljudi, a primarni cilj bit će nam da pronađemo i demontiramo sve eksplozivne naprave koje je Hickman postavio. Ući ćemo, pretražiti, ukloniti eksplozive i izići bez da nas primijete.»

«Što ako je Hickman zamijenio meteore?»

«Ostatak mojeg tima radi na tome upravo u ovom trenutku.»

Voda Indijaca gledao je kroz prozor kuće u Rabighu. Sunce se spuštalo nisko na nebu i uskoro će pasti noć. Od Rabigha do Medine bilo je oko dvjesto milja, ili gotovo četiri sata vožnje. Kada stignu tamo, trebat će im nekoliko sati da ispitaju teren, pronađu pristup podzemnim tunelima izvan džamije koju je Hickman označio na nacrtu, a zatim uđu u njih. Trebat će im manje od sat vremena da postave naboje i iziđu iz tunela. Zatim ih čeka četverosatna vožnja natrag do Rabigha. Ako žele biti na brodu za Egipat do jutra sutrašnjeg dana, 6. siječnja, kao što je planirano, morat će krenuti.

Nakon što su provjerili sanduk s eksplozivima, voda im naloži da ga prenesu u kamion. Osam minuta kasnije, vozili su cestom prema Medini.

Hanlev je ovaj put otkrio da Overholtova riječ zlata vrijedi. Dobio je sve što je zatražio, i to brzo.

«Spremni smo za početak emitiranja», reče Overholt Hanlevju preko telefona. »Otvorite vezu i provjerite kvalitetu slike.«

Hanlev mahne Stoneu, koji otvori sliku na monitoru. Kamere na ulazu u Sueski kanal prikazivale su brodove u prolazu jednako jasno kao da ih gledaju uživo s obale.

«Prekrasno», reče Hanlev.

«Što vam još treba?», upita Overholt.

«Ima li Agencija muslimanskog agenta u Saudijskoj Arabiji?»

«Imamo ih pola tuceta», reče Overholt.

«Moramo saznati je li meteor već zamijenjen», reče Hanley.

«Čak ni naši ljudi ne mogu doći iza zastora», reče Overholt.

«Četiri stražara neprekidno patroliraju krugom.»

«Ali agent može ući u al-Haram», reče Hanlev. «Neka dođe što je moguće bliže zastoru s Geigerovim brojačem, i neka se pokloni i pomoli. Ako je grenlandski meteor već unutar zastora, trebao bi zabilježiti radioaktivnost.»

«Odlično», reče Overholt. «Odmah ćemo se baciti na to i javiti se čim nešto saznamo. Što još?»

«Trebamo satelitske snimke obje džamije, što je moguće detaljnije, kao i građevinske nacрте, tlocрте i sve drugo do čega možete doći.»

«Pripremit ću paket što je moguće prije, poslat ću vam ga satelitom, a zatim uputiti i kurira», reče Overholt.

«Dobro», reče Hanlev. »Planiramo zamisliti da je korporacija Hickman i djelovati onako kako bi on djelovao. Kada dođemo do dokumenata, okupit ćemo tim i isplanirati kako bismo mi uništili džamije da nam je to misija.«

«Ostat ću cijelo vrijeme u svojem uredu», reče Overholt. «Ako čujete nešto - ili ako vam je nešto potrebno - nazovite bilo kada.»

«Hvala vam, gospodine», reče Hanlev. «Obavit ćemo ovo za vas.»

Nakon što je sletio u Tel Avivu, Cabrillo je unajmio automobil i dovezao se najbliže što je mogao do Kupole stijene. Ušao je kroz vratnice u blizini džamije al-Aqsa, a zatim prešao u dvorište u kojem se nalazila Kupola. Cijeli kompleks imao je površinu od oko 35 ara, s vrtovima, fontanama i raznim oltarima. Dvorište je bilo prepuno turista i učenjaka. Cabrillo ude u zgradu Kupole i zagleda se u stijenu obasjanu reflektorima.

Bilo je lako vidjeti da je ovo nekada bio vrh brda - stijena se naglo uzdizala iz okolnog krajolika - ali povijest, a ne neki posebni fizički atribut stijene, učinio ju je takvim svetištem. Stijena je sama po sebi izgledala poput tisuća obližnjih stijena. Cabrillo iziđe iz Kupole i krene u podzemlje u Musalla Marvvan.

Musalla Marvvan leži pod popločanim dvorištem u jugoistočnom dijelu kompleksa. Golemi podzemni prostor poznat je i pod nazivom Solomonove štale. Natkriven je kupolom i ispresijecan dugim zidovima sa stupovima i lukovima. No, prostor je uglavnom prazan i sada se koristi kao mjesto za veći broj ljudi koji se okuplja petkom na molitvi.

Ovdje, u hladnom podzemlju, Cabrillo je mogao osjetiti kako mu povijest prožima kosti.

Tijekom stoljeća ovuda su prošli milijuni duša, tražeći bliži kontakt s Bogom. Mjesto je bilo tiho, čulo se samo kapanje vode nekoga udaljenog izvora, i na trenutak Cabrilla pogodi težina Hickma-novih planova. Postojao je čovjek koji je bio tako ispunjen mržnjom i željom za osvetom mrtvog sina da je htio uništiti tri ovakva mjesta. Cabrillo osjeti hladnoću. Milijuni ljudi borili su se i umrli u blizini i njihovi duhovi kao da su bili tu.

Cabrillo se okrene i krene van.

Kakav god plan Hickman imao, početak će ovdje - a Cabrillo i korporacija morali su ga zaustaviti. On se popne uz kameno stubište i vrati se u dvorište. Dočeka ga suhi vjetar, i on se uputi prema izlazu.

U zračnoj luci u blizini Port Saida u Egiptu, Pieter Vandervvald zaustavi stari Douglas DC-3. Zrakoplov je proživio dug i koristan život noseći teret diljem afričkog kontinenta. Dvomotorni DC-3 je legendarni zrakoplov; od 1935. tijekom godina izrađene su tisuće primjeraka, a stotine su još uvijek bile u službi. Vojna verzija zrakoplova, C-47, korištena je tijekom Drugog svjetskog rata, Korejskog rata, pa čak i Vijetnamskog rata, kad su opremljeni kao leteće topovnjače. Poznat je i kao Dakota, Nebeski vlak, Nebeski vojnik i Doug, ali najčešće su ga zvali Glupa ptica. Glupa ptica kojom je pilotirao Vanderwald bila je jednom nogom u zrakoplovnom grobu.

Bio je upućen na odlagalište otpada u Južnoj Africi i nije imao certifikat za sigurnost leta, pa ga je Vandervvald kupio /a bagatel. Iskreno se iznenadio što je zrakoplov izdržao let na sjever, .ili izdržao je. Ako izdrži još jedan let, mogao je mirno umrijeti.

DC-3 je zrakoplov s repnim kotačem. Kabina je postavljena visoko naprijed, a teretni odjeljak se pod kutom spušta prema pisti. Inženjerski ugačak je 64,5 stope, a ima raspon krila od 95 stopa.

S parom radijalnih motora od 1000 konjskih snaga, ima doseg od tisuću i pet stotina milja i brzinu leta od 155 do 190 milja na sat. Kad spusti zakrilca, može usporiti gotovo do brzine puzanja prije no što se spusti.

U vrijeme kad su zrakoplovi vitki i glatki poput noža, DC-3 bio je pravi nakovanj. Čvrst, izdržljiv i uvijek spreman, zrakoplov traži malo i obavlja posao bez mnogo pompe. On je kamionet za dostavu na parkiralištu punom Corvetta. Vandervvald isključi motore i otvori prozor kabine.

«Zaglavite kotače, napunite ga gorivom», vikne on egipatskom mehaničaru koji ga je naveo do mjesta parkiranja na pisti. «Natočite i ulje. Uskoro će netko doći da ga pokupi za nastavak putovanja.»

Vandervvald se zatim spusti niz ukošenu kabinu, spusti stube i side na pistu. Dva sata kasnije, bio je u Kairu i čekao let za Johannes-burg. Čim mu novac bude prebačen na račun, njegov je posao gotov.

Cabrillo se javi na telefon upravo kad je došao do unajmljenog automobila.

«Hawker je upravo prešao rub Mediterana», reče Hanlev. «Cini se da leti prema Rimu.»

«Nazovi Overholta i reci mu da pripremi zauzimanje zrakoplova čim sleti u Rim», reče Cabrillo. «Možda je Hickman odlučio odustati.»

«Sumnjam», reče Hanlev.

«I ja», reče Cabrillo. «Zapravo, kladim se da nije.»

«Kako onda planira pobjeći?»

Cabrillo zastane. «Mislim da ne planira pobjeći - mislim da planira samoubilačku misiju.»

Telefon zašuti.

«Uračunat ćemo i taj faktor», reče Hanley napokon. «Moram se sastati s Mossadom», reče Cabrillo. «Javit ću ti se kasnije.»

Sunce je zalazilo kad je stari brod na kojem se nalazio Hickman ušao u Khalij as-Suways na sjevernom dijelu Crvenog mora. Putovanje od pet stotina milja iz Rabigha bilo je sporo ali postojano, i brod će večeras ući u Sueski kanal kako je i planirano. Brod je bio skučen, pa je Hickman provodio vrijeme između male kabine s kormilarom i stražnje palube, gdje zrak nije bio zagađen dimom tankih cigara koje je kormilar neprestano pušio.

Abrahamova stijena bila je zamotana u voštano platno na palubi pokraj Hickmanove torbe, u kojoj se nalazila odjeća, nešto osnovne toalete, i registrator koji je povremeno proučavao tijekom cijelog putovanja.

«Po njihovom hodu», reče Huxley. «Osoba se može maskirati, mijeniti izgled, čak i neke osobne geste - ali nikome ne pada na pamet da promijeni hod ili način držanja.»

Stone se poigra s računalom i prilika počne koračati, okretati | se i pokretati ruke.

»Načinimo kopiju ipošaljimo je Overholtu«, reče Hanley. «(n Ije može distribuirati izraelskim agentima.»

«Mogu to prekriti prijenosom uživo sa Sueza», ponudi Stone. «Učini to», reče Hanley.

U isto vrijeme kad je Hanley zurio u slike Hickmana, osam je

ljudi izišlo iz zrakoplova koji je doletio iz Katara u Rijad. Prošli su kroz carinu bez problema. Našli su se izvan područja za povrat prtljage, a zatim ušli u bijeli Chevrolet Suburban koji je Ministarstvo vanjskih poslova posudilo od službenika naftne kompanije.

«Evo što imam», reče Huxley kad je ušla u kontrolnu prostoriju.

«Uzela sam fotografije koje su Halpert i drugi snimili u Maiden-headu, a zatim izbrisala plinsku masku i upotrijebila biometrijski računalni program kako bih stvorila sliku.»

Hanley uzme disk i priđe Stoneu, koji ga ubaci u glavno računalo. Na monitoru se pojavi slika.

«Dovraga», reče Huxley, «uopće ne izgleda onako kao što pričaju.»

«Čudno», složi se Hanley, «ali ima smisla. Da sam ja osamljenik poput Hickmana, nastojao bih izgledati što je moguće normalnije -tako se mogu uklopiti kamo god pošao.»

«Valjda su i govorkanja o Howardu Hughesu bila samo to», reče Stone, «govorkanja.»

«Klikni dalje, Stoney», reče Huxley.

Stone ubaci komandu. Pojavi se trodimenzionalna slika muškarca.

«Ovo je rekonstrukcija njegovih pokreta», reče Huxley. «Svaka osoba ima jedinstvene geste. Zna li kako timovi osiguranja u kasinima identificiraju varalice?«

«Kako?», upita Stone.

»Večeras možemo učiniti ono što vam je potrebno«, reče čelnik Mossada, izraelske obavještajne službe, «ali ne možemo se koristiti psima - morat ćemo to učiniti s agentima koji nose kemijske uređaje za mirisanje. Psima je zabranjen pristup u džamiju.»

«Hoće li biti kakvih problema?«, upita Cabrillo.

«Prije nekoliko godina, kad je izraelski premijer ušao u Kupolu stijene, tjednima nakon toga imali smo nered«, reče on. «Morat ćemo to učiniti brzo i tiho.»

«Mogu li vaši ljudi potpuno pokriti cijelo područje?«

«Gosp. Cabrillo«, reče čovjek, «Izrael se suočava s terorističkim bombaškim napadima svakoga tjedna. Ako u Haram al-Sharifu postoje eksplozivi, znat ćete za to do sutra ujutro.»

«I demontirat ćete sve što pronađete?«, upita Cabrillo.

»Demontirati ili ukloniti«, reče on, «štogod je sigurnije.»

«Ljudi, molim vas, sjednite«, reče Kasim. Dvadeset i osam preostalih ljudi sjedne. Skutter je stajao pokraj Kasima uz ploču.

«Tko od vas nikada nije vozio motocikl?«, upita Kasim.

Deset ljudi podigne ruke.

«Za vas će ovo biti teško«, reče Kasim, «ali doveli smo neke instruktore za brzi tečaj. Nakon što završimo, vas deseterica morate početi s vježbanjem. Za četiri sata trebali biste svladati osnove.»

Oni klimnu.

«Situacija je ovakva«, nastavi Kasim. «Ne možemo ući u Saudijsku Arabiju putničkim zrakoplovom. Rizik od presretanja jednostavno je prevelik. Od Katara do Meke udaljenost je veća od osam stotina milja, i to je ruta preko pustinje u kojoj nema zaliha s gorivom, tako da smo smislili ovo: emir je dogovorio let koji će nas odvesti do Al-Hidayaha u Jemenu, a od tamo imamo manje od pet stotina milja do Jeddaha u Saudijskoj Arabiji, i to po asfaltiranoj cesti uz Crveno more. Emir je platio jemenskim vlastima i ispraznio jedno skladište motocikala ovdje u Kataru kako bi nam osigurao prijevoz. Motocikli imaju više prednosti - prva je to što možemo proći granicu mimo kontrolnih točaka kako bismo izbjegli otkrivanje, vozeći kroz pustinju, a zatim se vraćamo do ceste kada uđemo u Saudijsku Arabiju. Druga prednost je udaljenost koju možemo prijeći - uz put postoji nekoliko gradova u kojima možemo natočiti gorivo, no oni su udaljeni, a motocikli mogu

stići od grada do grada. Treća prednost je i najvažnija. Putovat ćemo individualno ako vlasti zaustave jednog čovjeka, misija neće biti ugrožena.«

Kasim se zagleda u ljude.

«Ima li tko nešto protiv?»

Nitko ne progovori.

«Dobro», reče Kasim. «Ljudi koji moraju vježbati neka krenu za satnikom Skutterom na pistu. Tamo su motocikli i instruktori koji će vas obučavati. Ostali se mogu odmoriti, jer krećemo večeras u deset.»

U trenutku dok je Vanderwald tonuo u san, dva čovjeka približavala su se njegovom domu u predgrađu Johannesburga. Irikrali su se iza kuće i polako onesposobili složeni sustav osiguranja, a zatim otključali stražnja vrata i ušli.

Nakon toga, počeli su polako i sustavno pretraživati unutrašnjost.

Dva sata kasnije završili su.

»Uključit ću njegov telefon na glavno računalo«, reče jedan od ljudi, «tako da mogu pregledati zabilježene pozive.»

Čovjek nazove broj u Langlevu, u Virginiji, ubaci kod i pričekava zvučni signal. Računalo CIA-e zabilježit će broj i pretražiti glavno računalo južnoafričke telefonske kompanije kako bi pronašlo sve ulazne i izlazne pozive tijekom proteklog mjeseca. Rezultati će biti gotovi za nekoliko sati.

«Što sada?», upita drugi čovjek.

«Možemo spavati na smjenu dok čekamo.»

«Koliko ćemo dugo biti ovdje?»

«Dok se ne vrati«, reče prvi čovjek otvarajući hladnjak, «ili dok se netko drugi ne pobrine za njega.»

Vanderwald stavi malo kolonjske vode pod nos. Prvi dio njegovog putovanja vodio ga je od Kaira do Nairobija, i vozio se u prepunom zrakoplovu. Unutrašnjost je smrdjela po znojnim tijelima i janjetini koju su poslužili za večeru.

Poglavlje L

Hinduski najamnici stigli su do otvora koji je vodio do cijevi s vodom za hlađenje ispod Prorokove džamije u Medini. Otvor je bio smješten na otvorenom prostoru pokraj stambene zgrade na udaljenom kraju zemljanog parkirališta koje se koristilo u slučaju gužve.

Parkiralište je sada bilo gotovo prazno. U blizini zgrade nalazilo se samo desetak automobila.

Voda hindusa jednostavno je parkirao kamion do otvora, prerezao lokot rezačem i poveo tim niz željezne ljestve u tunel. Kad su ušli unutra, vozač i još jedan čovjek koji su ostali vani vratili su poklopac na mjesto i čekali.

Betonski tunel imao je promjer od šest stopa i sadržavao je niz cijevi čija je svrha bila napisana na arapskom. Cijevi su bile podignute s poda tunela, a uz rub je vodila i uska stazica namijenjena kontrolorima. Unutrašnjost je bila mračna i pro hladna, sa zadahom vlažnog betona i plijesni. Voda uključi svjetiljku, a drugi ljudi učine isto.

Zatim u koloni po jedan krenu prema džamiji.

Prošli su gotovo milju pod zemljom dok nisu došli do prvog razdvajanja. Voda se zagleda u ručni GPS. Signal je bio slab zbog sloja betona iznad njih, pa je izvadio nacrt tunela koji mu je dao Hickman i prošaptao svojim ljudima.

«Vas petorica krenite onamo», reče on pokazujući ljude. «Tunel će skrenuti, da bi na kraju formirao pravokutnik. Postavite naboje na razmacima o kojima smo razgovarali, a zatim nas dočekajte na drugoj strani.

Ta je grupa krenula desnim tunelom, dok su voda i njegovi ljudi krenuli lijevim. Četrdeset i sedam minuta kasnije našli su se na drugoj strani.

«Sada ćemo se zamijeniti», reče voda. «Vi krenite niz naš tunel i provjerite naše naboje. Mi ćemo krenuti vašim i učiniti isto.»

Ljudi zatim krenu na suprotne strane, mašući baterijskim svjetiljkama u tunelu.

Na svakoj od šest točaka u svakom prolazu, C-6 i dinamit bili su zamotani u zavežljaje široke gotovo stopu, i pričvršćene za cijevi samoljepljivom vrpcom. Svaki eksploziv imao je digitalni sat koji je odbrojavao vrijeme.

Na prvom satu stajalo je 107 sati i 46 minuta. Naboji su namješteni tako da eksplodiraju u podne desetog siječnja, kada se u džamiji bude nalazilo gotovo milijun hodočasnika. Količina eksploziva koji su postavili hindusi pretvorit će džamiju u ruševinu. Najveći naboj koji su postavili, s dvostrukom količinom C-6 i dinamita, nalazio se točno ispod mjesta na kojem je, po nacrtu, stajala Muhammedova grobnica.

Ako naboji eksplodiraju za manje od pet dana, stoljeća povijesti bit će izbrisana.

Vratili su se kroz tunel do otvora koji je vodio na površinu, i voda iziđe ispod kamiona i sklizne sa strane. Priđe vozačevom prozoru, lupne po njemu i vozač spusti staklo.

«Kreni naprijed», reče on.

Kad su ljudi ušli u kamion, voda izvadi lokot koji je donio i opet zaključa vratašca otvora.

Četiri minute kasnije, pod tankim mjesečevim srpom, oni krenu natrag u Rabigh.

U 6 sati toga jutra, Hanlev je okupio operativce korporacije u konferencijskoj prostoriji Oregona. Brod se nalazio ispred obale kod Tel Aviva i polako i lijeno kružio u vodi. Hanlev je gledao u zaslon koji je prikazivao helikopter Robinson kako se približava prema pramcu.

«To je direktor«, reče on pokazujući letjelicu. «On će voditi brifing. Dok ne sleti, želim da svi pročitate svoje tekstove. Na stolovima sa strane imate kavu i grickalice. Ako trebate nešto za jelo, uzmite to sada. Kada gosp. Cabrillo počne, ne želim nikakve prekide.»

Hanlev krene u kontrolnu prostoriju po najnovije vijesti. Saznao ih je od Stonea i upravo je izlazio iz prostorije kad su naišli Cabrillo i Adams.

«Svi te čekaju u prostoriji za konferencije«, reče on, pa krene za njima.

Cabrillo otvori vrata prostorije i njih trojica uđu. Adams, odjeven u letački kombinezon, sjedne za stol. Hanlev se smjesti pokraj Cabrilla, koji je zašao iza podija.

«Lijepo vas je opet vidjeti«, počne Cabrillo, «osobito Gundersona i njegov tim. Dobro je što su vas napokon pustili«, reče on smiješeći se Gundersonu. «Za ovo što slijedi trebat ćemo sve ljude. Upravo sam se vratio iz Tel Aviva sa sastanka s Mossadom. Rano jutros poslali su veliki tim u džamiju oko Kupole stijene kako bi potražili eksplozive. Nisu pronašli ništa, nikakvo konvencionalno, nuklearno ili biološko oružje. No, pronašli su videokameru koja ne bi trebala biti tamo. Bila je skrivena pokraj zgrade, na stablu.»

Nitko ne progovori niti riječ.

«Kamera je bila spojena na bežičnu vezu koja je slala slike u procesnu jedinicu izvan džamije, a zatim konvencionalnim kablom do obližnje zgrade. Kad sam otišao, Mossad je planirao upad u zgradu. Ubrzo bi mi trebali javiti što se dogodilo.»

Ljudi potvrdno klimnu glavama.

«Zanimljiva stvar u vezi s tom kamerom bila je ta što je usmjerena prema nebu iznad Kupole stijene. Hvatala je samo vrh građevine. To mi govori da je Hickman, ako je došao do Abrahamove stijene, isplanirao nekakav zračni napad kojim će

istovremeno uništiti stijenu i oštetiti Kupolu stijene. Planira snimiti to uništenje i nekako ga prenijeti svijetu.«

Ljudi klimnu.

«Situacija u Meki i Medini je sljedeća«, nastavi Cabrillo. «Kasim i časnik Američkog vojnog zrakoplovstva predvodit će dva tima sastavljena od američkih vojnika muslimanske vjere u potrazi za bombama. Ostavio sam Petea Jonesa u Kataru da koordinira stvari s emirom, koji nam je ponudio svaku potrebnu pomoć. Gosp. Hanlev će vam objasniti te stvari.«

Cabrillo side s podija i Hanlev zauzme njegovo mjesto. Cabrillo priđe loncu s kavom, natoči dvije šalice i odnese jednu Adamsu, koji klimne u znak zahvalnosti.

«Kao što svi znate, Meka i Medina su najsvetija mjesta islama. Zato su zabranjeni svim nemuslimanima. Kasim je jedini član našeg tima koji je musliman, pa je zato izabran da predvodi timove. Emir je osigurao teretni zrakoplov i mnogo višenamjenskih gradskih i terenskih motocikala koji će biti prebačeni u Jemen zajedno s članovima Kasimove skupine. Stigli su rano jutros i potajno prošli granicu u Saudijsku Arabiju vozeći niz wadije, ili presušena korita rijeka. Najnovije informacije kažu da su već prošli saudijski grad Sabyi i da putuju prema sjeveru. Zatim će se ukrcati na autobuse javnog prijevoza koji će ih odvesti do dvije džamije. Kada stignu, rasporedit će se i krenuti u potragu za eksplozivima.«
«A što je s kontejnerima?«, upita Halpert.

«Kao što svi znate«, nastavi Hanlev, «tim koji je bio u Maidenhe-adu otkrio je tragove toksina kojim su, vjerujemo, poprskani molitveni sagovi u kontejnerima. Kasim je poslao osam ljudi putničkim letom u Rijad, gdje su već zauzeli položaj oko teretnog terminala gdje su pohranjeni kontejneri koji čekaju prijevoz u Meku. Jednostavno rečeno, tu smo imali sreće. Da su ti kontejneri stigli na vrijeme, vjerojatno bi ih već iskricali i toksini bi bili ispušteni u zrak. No, Hickman je tako zakasnio s isporukom da su kamioni preraspoređeni na druge zadatke. Prema planu koji je Nacionalna sigurnosna agencija presrela s njegovog ručnog planera, prebacio je datum isporuke na sutra, sedmog siječnja. Plan je da tim u teretnom odjeljku preuzme kontejnere i krene niz cestu prema Meki. Negdje između Rijada i Meke morat ćemo ih uništiti ili iznijeti iz zemlje.« Upravo tada oglasi se telefon u prostoriji za konferencije, i Cabrillo priđe i javi se.

«Razumijem», reče on i sklopi slušalicu. Hanlev ga pogleda u iščekivanju.

«Bio je to Overholt», reče Cabrillo. «Njegov agent otkrio je radijaciju iza zastora u Ćabi. Hickman je nekako uspio zamijeniti meteore.«

U Londonu, Michelle Hunt provela je posljednjih nekoliko dana zatvorena u hotelskoj sobi, podvrgnuta ispitivanju agenata CIA-e. Bila je umorna, ali ipak je surađivala. CIA je počela shvaćati da im ona ne može mnogo pomoći. U samom početku odbacili su ideju da ona nazove Hickmana. Čak i da je nosio prijenosni telefon, kad bi vidio da ga ne zove sa svojeg uobičajenog broja, znao bi da se nešto dogodilo.

Sada ju je čekao zrakoplov koji će je vratiti u Sjedinjene Države, a koji je trebao poletjeti za sat vremena. Sve što je Hunt uspjela učiniti bilo je da im otkrije neke podatke o Hickmanovom životu.

No, to je učinila detaljno. Ispitivali su je o svemu, a ona je odgovarala. Glavni agent trebao je još samo neke detalje prije no što preda izvješće. «Vratirno se na početak», reče agent. «Kad ste se prvi put sreli, kažete da je letio u Los Angeles kako bi pogledao nalazište nafte koje je htio kupiti.»

«Da», reče Michelle Hunt, «toga dana upoznali smo se na ručku u Casen'su. Imala sam bon od prijateljice koji sam dobila za rođendan. Tada si nisam mogla priuštiti skupi ručak.»

«Što se tada dogodilo?»

«Priašao je mojem stolu, predstavio se, i zamolila sam ga da mi se pridruži«, reče Michelle. «Bili smo tamo cijelo poslijepodne. Sigurno je poznao vlasnike jer su nas ostavili na miru nakon što su svi gosti otišli. Postavili su nam stol za večeru, ali nitko nije govorio ništa.»

«Jeste li toga dana tamo večerali?»

«Ne, reče Michelle, «Hal je sredio da odletimo do naftnog nalazišta u zalazak sunca kako bi ga pogledao. Valjda me htio impresionirati.»

«Dakle, letjeli ste nad nalazištem i gledali ga kroz prozor zrakoplova?»

«Nije bilo prozora«, reče Michelle. «Bio je to dvokrilac, ja sam sjedila na stražnjem sjedalu.»

«Čekajte», reče agent, «to je bio dvosjed?»

«Stari Stearman, ako se dobro sjećam«, reče Michelle.

«Tko je pilotirao?», upita agent.

«Pa Hal», reče Michelle, «tko drugi?»

«Gosp. Hickman je pilot?«, upita agent brzo.

«Pa, barem je tada bio», reče Michelle. «Ako je to mogao Hovvard Hughes, Hal je morao pokušati.»

Agent pojuri prema telefonu.

«To dodaje još jedan problem«, reče Hanlev. «Sada ne samo da moramo oteti Abrahamovu stijenu od Hickmana, moramo je i zamijeniti bez da nas otkriju. Predsjednik nas je savjetovao da, ako je ikako moguće, ne miješamo saudijsku vladu u ovo.»

U tom trenutku upali se jedan od golemih monitora u prostoriji za konferencije. Zaslona je bio podijeljen napola uspravno, a s lijeve strane mogli su vidjeti Stonea. «Gospodine, žao mi je«, reče on, «znam da ste tražili da vas ne prekidam, ali ovo je važno. Gledajte drugu polovinu zaslona.»

Slika se pojavi na drugoj polovini.

«Ovo je došlo s dvije kamere koje je CIA postavila na Sueskom kanalu. Slika je snimljena u zadnjih petnaest minuta.»

Kamera je prikazivala stari brod. Nekoliko članova posade radilo je s konopcima dok je brod prolazio kroz kanal. Jedan čovjek stajao je na stražnjoj palubi i pio kavu. Kamera ga je uhvatila kako gleda uvis.

«Obradio sam ovo programom koji je stvorila gđa Huxley», reče Stone.

Svi u prostoriji gledali su kako trodimenzionalna slika prekriva čovjeka. Rubovi linija savršeno su se poklapali. Kad se čovjek pokrenuo, računalna rekonstrukcija pratila ga je.

«Gospodine», reče Stone brzo, «to je Halifax Hickman.»

«Gdje je brod sada, Stoney?», upita Cabrillo.

Lijeva strana zaslona prikazivala je kako Stone u kontrolnoj prostoriji gleda drugi monitor.

«Prošao je kroz kanal i ulazi u Port Said, u Egipat.»

«George...», zausti Cabrillo.

«Helikopter bi trebao biti napunjen gorivom i spreman», reče Adams ustajući sa stolca.

Četiri minute kasnije, Robinson se podigao s palube. Od Oregona do Port Saida bilo je dvjesto milja. No, Robinson neće stići do Egipta.

Poglavlje LI

Vandervvaldov zrakoplov imao je vjetar u rep i stigao je sata ranije.

Prometa nije bilo. Tek za sat vremena ceste će se zakrčiti radnicima koji putuju na posao. On je stigao pred svoju kuću samo petnaest minuta nakon što je sišao iz

zrakoplova. Izvadio je hrpu pošte iz sandučića na ulici, stavio poštu pod ruku i ponio svoju torbu prema ulaznim vratima.

Kad je ušao, on odloži torbu na pod i stavi poštu na stol.

Upravo se okretao da zatvori vrata, kad se sa strane pojavi čovjek, a iz hodnika prema kuhinji začuju se koraci.

«Dobro jutro, seronjo», reče prvi čovjek, pa uperi pištolj s prigušivačem u Vanderwaldovu glavu.

Čovjek nije rekao ništa drugo. Jednostavno je spustio oružje i pogodio Vanderwalda u oba koljena. Vanderwald padne na pod i počne vrištati od boli. Drugi čovjek sada je bio u ulaznom hodniku, i on klekne pokraj Vanderwalda koji se valjao na podu. «Želiš li nam objasniti ovu fakturu za kupnju DČ-3 koju smo pronašli na tvom računalu?»

Dvije minute i dva precizna pogotka kasnije, ljudi su saznali odgovor. Minutu kasnije, prvi čovjek ispalio je smrtonosni hitac.

Dva čovjeka iziđu na stražnja vrata i krenu alejom iza kuće, a zatim bočnom ulicom do mjesta na kojem su parkirali unajmljeni automobil. Smjeste se na sjedala, i suvozač skine rukavice i otipka broj na svojem mobitelu.

«Subjekt se upravo vratio nakon što je isporučio DC-3 u Port Said, u Egiptu. Više nam neće predstavljati probleme.»

«Razumijem», reče Overholt. «Možete se vratiti kući.» je otkrio je da je jučer isporučio DC-3 Hickmanu u Port Said. Imam na zaslonu satelitsku sliku koja prikazuje čovjeka veličine Hickmana, usklađenog s trodimenzionalnim profilom koji ste mi poslali, a koji upravo sada otvara vrata.»

«To je onda to», prekine ga Hanlev. «Napast će Kupolu stijene.» «Ne možemo ga srušiti, jer ćemo izgubiti Abrahamovu stijenu», reče Overholt. «Moramo ga pustiti.»

«U redu, gospodine», reče Hanlev, «upozorit ću Cabrilla.»

«Trebam snimku u realnom vremenu sa zračne luke Port Said u Egiptu», reče Overholt čelniku Nacionalne sigurnosne agencije.

«Tražimo zrakoplov DC-3».

Čelnik Nacionalne sigurnosne agencije izvikne upute svojim satelitskim tehničarima.

«Preusmjeravamo», reče on. «Budite tamo.»

Dok je čekao, Overholt posegne u ladicu stola i izvadi drveni reket s pričvršćenom crvenom gumenom lopticom, pa je počne brzo odbijati. Čekanje je

trajalo nekoliko minuta, ali činilo se da se protegnulo satima. Napokon, Nacionalna sigurnosna agencija se vrati na liniju.

«Čekajte, preusmjeravamo vam sliku.»

Overholt pogleda svoj monitor. Slika zračne luke s velike visine ispuni zaslon. Slika se zatim počne povećavati sve dok DC-3 nije postao vidljiv. Zatim se nastavila povećavati prikazujući sve više detalja. Čovjek je hodao pistom noseći uz prsa nešto što je izgledalo kao pokrivač. Prišao je ravno DC-3, i dok je Overholt gledao, počne otvarati bočna vrata.

«Snimajte DC-3», naredi Overholt. «Ako poleti, pokušajte ga pratiti.»

«Hoćemo», reče Agencija i prekine vezu.

Hanlev sklopi slušalicu i putem radija pozove Robinson.

«Okreni se», reče Cabrillo Adamsu nakon što mu je Hanlev objasnio situaciju. Adams započne široki okret ulijevo.

«Želim sve, osim Murphvja i Lincolna, na kopnu i kod Kupole stijene što je moguće prije», reče Cabrillo. «Neka njih dvojica pripreme projektile.»

«Odmah», reče Hanlev.

«Nazovi Overholta i reci mu da zadrži Izraelce podalje», reče Cabrillo. «Ne želim u zraku zrakoplove niti bilo kakve znakove koji bi Hickmanu pokazali da smo ga otkrili.»

«Razumijem.»

«Neka me zatim Kevin Nixon nazove što je moguće prije. Želim još jednom čuti taj njegov plan.»

«Kamo, gospodine?», upita Adams.

«Središte Jeruzalema», reče Cabrillo, «Kupola stijene.»

Adams utipka komande u GPS kad se Robinson vratio nad obalu.

Hanlev je sjedio u kontrolnoj prostoriji sa Stoneom kad je zazvonio telefon.

«Ovako», reče Overholt brzo. «Gda Hunt upravo je otkrila mojim agentima da je Hickman bio pilot. Dva moja čovjeka prije nekoliko minuta pronašla su južnoafričkog trgovca oružjem koji im

Operativci na Oregonu jurili su hodnicima pripremajući se dok je Nixon koračao niz hodnik prema kontrolnoj prostoriji. On otvori vrata i ude.

Hanlev pritisne gumb mikrofona i Cabrillo se odmah javi.

«Ovdje je Nixon», reče Hanlev i preda mu mikrofon.

«Kevine?», reče Cabrillo.

«Da, gospodine.

«Jesi li siguran da će to što si izradio funkcionirati? Ako sumnjaš, moram znati za to.»

»Izračunao sam težinu i udvostručio visinu koju ste mi rekli, i još je uvijek bilo unutar granica», reče Nixon. «Kao što znate, ništa nije savršeno - ali rekao bih da će funkcionirati.»

«Koliko treba da se osposobi za funkciju?»

«Manje od minute», reče Nixon.

«Imaš dovoljno materijala?»

«Da, gospodine», reče Nixon. «Napravio sam više nego što nam može zatrebati.»

«U redu», reče Cabrillo, «krenut ćemo za tvojom idejom. Međutim, nemamo pričuvni plan, pa ovo mora funkcionirati.»

«Hoće, gospodine», reče Nixon, «ali postoji jedan problem.»

«Mogli bismo izgubiti stijenu ako udari u Kupolu.»

Cabrillo zašuti na sekundu. Zatim reče: «Ja ću se pobrinuti za to.»

Hickman nije pilotirao više od dva desetljeća, ali svega se sjetio kao da je bilo jučer. Nakon što je sjeo na pilotsko sjedalo, prošao je provjeru prije leta i uključio motore. Oblaci dima izlete iz starih motora kad ih je pokrenuo, ali za nekoliko trenutaka uhvatili su stabilan ritam.

Gledajući kontrolnu ploču, locirao je razne prekidače i provjerio je li primitivni autopilot još priključen na kontrole. Zatim pokrene stari zrakoplov, pa od kontrolnog tornja zatraži dozvolu za polijetanje.

Isproba kočnice zrakoplova. Bile su nešto slabije, ali još su radile.

Hickmanu nisu smetale mekane kočnice - bit će to posljednji put da su upotrijebljene. DC-3 bio je na svojem posljednjem putovanju. Krenuo je naprijed, polako se okrenuo prema pisti i izravnao.

Hickman posljednji put provjeri pokazivače, pa gurne ručice za gas i pojuri niz pistu. DC-3 vine se u zrak, a zatim se počne polako uspinjati. Hickman je morao putovati još samo dvjesto milja.

Punom brzinom, s vjetrom u leđa, bit će tamo za sat vremena.

«Čamci za prijevoz na obalu spuštani su u vodu», reče Stone.

«Dogovorio sam da izraelski transportni helikopter prebaci tim od deset ljudi iz Tel Aviva na lokaciju u blizini Kupole stijene. Helikopter je prevelik da koristi naš helidrom. Eno ga tamo.»

Stone pokaže monitor koji je prikazivao sliku s pramca Oregona. Veliki helikopter s dva rotora upravo se spuštao na pijesak u daljini.

«Idem u prostoriju za konferencije», reče Hanlev.

On potrči niz hodnik i otvori vrata prostorije, te uleti unutra.

«U redu, ljudi», reče on, «čamci su spremni, a na obali čeka helikopter koji će vas prebaciti ostatak puta. Imaju li svi najnovije informacije?»

Deset ljudi klimne.

«Gosp. Seng je voda», reče Hanlev. «Sretno.»

Tim krene iz prostorije za konferencije. Svi su držali velike kartonske kutije. Hanlev zaustavi Nixona u prolazu.

«Imaš li pletene ljestve?», upita on.

«Ovdje su, na vrhu kutije.»

«U redu», reče Hanlev, pa krene za njim niz hodnik na stražnju palubu.

Hanlev je sa stražnje palube gledao kako se ljudi ukrcavaju na dva čamca i kreću prema obali. Zatim se vrati unutra da provjeri kako napreduju Murphv i Lincoln.

«Gdje ću vas ostaviti?», upita Adams.

«Idemo ravno do Kupole stijene», reče Cabrillo. «Do tada će stići i tim s Oregona.»

«A što onda?»

«Objasnit ću ti», reče Cabrillo. Nekoliko minuta kasnije, kad je završio, Adams tiho zazviždi. «Uza sve visokotehnološke igračke koje korporacija ima u svojem arsenalu, na kraju se svelo na ovo.»

«Poput hoda po žici u cirkusu», složi se Cabrillo.

Tim s Oregona izišao je iz helikoptera u zatvorenoj ulici u blizini Kupole stijene. Izraelski tenkovi blokirali su sve obližnje sporedne ulice, a vodovi izraelske vojske tjerali su ljude s ulica i iz džamije. Mnoštvo Palestinaca, koji nisu znali daje njihovo svetište u opasnosti, počelo je protestirati i Izraelci su ih morali tjerati vodenim topovima.

Seng povede tim prema ulazu u džamiju. «Raširite se i zauzmite položaje», reče on svojem timu. «Kevin, pobrini se da konopac bude na mjestu.»

«Da, gospodine», reče Nixon dok je tim trčao u dvorište džamije.

Seng se okrene prema časniku izraelske vojske koji je stajao u blizini.

«Želim da vatrogasni šmrkovi budu pričvršćeni na hidrante sa svih strana i uvučeni u džamiju», reče Seng. «Pobrinite se da imamo dovoljno dug šmrk da ga možemo dosegnuti bilo gdje u džamiji.»

Časnik počne izvikivati naredbe.

Hickman je letio nad Mediteranom. Bio je ispunjen osjećajem završetka života. A život mu je bio neuspješan. Sva njegova bogatstva, slava i uspjeh na kraju mu nisu značili ništa. Jedino što je htio učiniti kako treba upropastio je. Nikada nije bio dobar otac svojem sinu. Preokupiran grandioznošću i ispunjen osjećajem vlastitog značaja koji nije dopuštao niti jednom ljudskom biću da mu se približi, nikada nije dopustio djetetovoj ljubavi prema roditelju da probije njegov oklop.

Tek ga je smrt Chrisa Hunta natjerala da otvori oklop.

Za Hickmana, stadiji boli zaustavljali su se na hladnoj mržnji. Rodio se bijes prema religiji koja je stvarala fanatike koji su ubijali bez razmišljanja, bijes prema simbolima koje su oni štovali.

Uskoro, ti će simboli nestati - i premda će Hickman vidjeti samo prve plodove svojeg rada, znao je da će umrijeti sretan sa spoznajom da će se ostatak uskoro urušiti.

Neće trebati još dugo, pomisli on kad je ugledao obalu.

Još malo i iščupat će utrobu islamu.

Nixon i Gannon raspakirali su pletene ljestve iz kartonske kutije i brzo ih ispružili na dvorištu pokraj Kupole stijene. Nije bilo šanse da budu dovoljno dugačke.

«Otvorit ću i pričuvne», reče Nixon, režući nožem vrpcu na drugoj kutiji i vadeći druge pletene ljestve. «Kakav si sa čvorovima?»

«Imam jedrenjak», reče Gannon, «pa pretpostavljam da sam kvalificiran.»

Gannon počne vezivati krajeve ljestava. Oko Kupole stijene i drugi članovi tima počeli su iz kartonskih kutija vaditi velike plastične torbe s bijelim prahom.

Pokraj ulaza u minaret Silsila, Seng je gledao kako Izraelci provlače šmrkove kroz ulaze. «Ostavite ih tamo», naredi Seng. «Moji ljudi će ih uvući unutra.»

Seng je obišao sve četiri strane golemog kompleksa džamije i ponovio upute. Uskoro, timovi korporacije počeli su uvlačiti šmrkove unutra.

«U redu», reče Gannon «zavezane su.»

«Sada moramo početi s ove strane i pažljivo ih namatati», reče Nixon.

Gannon je vukao, a Nixon uredno namotao ljestve.

Murphy je gledao putanju na zaslonu računala, pa se okrene i zглеda u Hanlevja. : «Ima li ova zabava ograničeni budžet?», upita on.

«Nema», reče Hanlev.

«Dobro», reče Murphy, «jer ova mala baraža koštati će gotovo milijun ako želimo zajamčeni uspjeh.»

«Sve ili ništa», reče Hanlev.

Lincoln je zurio u putanju DC-3. «Nadajmo se da će ostati na istom kursu», reče Lincoln, «i da je vaša hipoteza točna.»

«Prema ovom uglu kamere», reče Hanlev, «čini se da će se spustiti nisko. Tako bi uništenje Abrahamove stijene bilo vidljivije. Da ju je htio baciti s velike visine, namjestio bi leće na široki kadar i snimka uništenja ne bi bila detaljna.»

«Ne brinem za to», reče Lincoln. «Brinem zbog drugog naleta.»

«Kako bi bio siguran da će DC-3 uništiti Kupolu», reče Hanley, «mora se popeti nekoliko tisuća stopa, a zatim ponirati.»

«Ubacili smo brzinu uspona DC-3 u računalo», reče Murphy, «i postavili parametre za još dvije tisuća stopa uspona. To ga dovodi ovamo.» Murphy pokaže monitor.

«Savršeno», reče Hanlev.

Murphy se nasmiješi. «I ja i Lincoln smo takvog mišljenja.»

Hickman je još uvijek bio udaljen devet minuta kad je Adams prošao nad dvorištem oko Kupole stijene i spustio helikopter nisko prema Nixonu koji je mahao. Nixon dojuri pod rotor i preda Cabrillo kraj konopca kroz otvorena vrata, pa otrči.

«Polako i pažljivo», reče Cabrillo kroz slušalice.

«To mi je srednje ime», reče Adams samouvjereno.

Pažljivo podižući helikopter, Adams je upravljao kontrolama finesom kirurga. Polako podižući Robinson, Adams počne skretati u stranu dok je Cabrillo ispuštao konopac. Tanka mreža počela se stvarati iznad Kupole. Kad je stigao na drugu stranu, Adams se spusti na nekoliko stopa iznad tla, a Cabrillo spusti kraj ljestava. Meadows i Linda Ross dohvatili su kraj ljestava i nategnuli ih. Mreže su visjele s ljestava.

«A sada, volio bih da me iskrčaš na vrhu», reče Cabrillo i nasmiješi se.

Adams polako uzleti i pažljivo se približi Kupoli. Cabrillo oprezno otvori vrata i iskorači na skiju. Zatim blago mahne Adamsu, iskorači i uhvati se za prečku pletenih ljestava.

Adams polako krene unatrag i spusti se na obližnju ulicu.

Cabrillo je bio na vrhu Kupole. Gledao je prema velikome srebrenom zrakoplovu koji se približavao iz daljine. On nategne mreže najjače što je mogao.

Nixon i Gannon držali su šmrk. Nixon je držao vrh, a Gannon crijevo iza njega. «Siguran si da će ovo funkcionirati, stari druže?», upita Gannon.

«Hoće», reče Nixon. «Problem će biti čišćenje.»

Hickman nije primijetio da je ijedan izraelski mlažnjak poletio da ga presretne. Mislio je da je letio ispod radara. Uključivši autopilota, on se vrati u teretni prostor i otvori vrata.

Abrahamova stijena još je bila omotana pokrivačem. Hickman je izvadi i stisne u rukama.

«Zbogom», reče on tiho, «tebi i svemu što predstavljaš».

Kroz bočni prozor mogao je vidjeti kako se približava kompleks džamije. Izračunao je da bi pri brzini kojom je DC-3 letio morao izbaciti meteor kada nos zrakoplova dođe do ruba prvog zida da bi pogodio Kupolu.

Hickman neće vidjeti kako stijena udara u Kupolu, ali zato je imao kamere. «Sada, sada, sada», vikne Seng kad je čuo kako se DC-3 približava.

Timovi za šmrkovima otvorili su cijevi i počeli polijevati prah na tlu. Voda je bila katalizator. Čim je dotaknula prašinu, sitni djelići praha počeli su se širiti i spajati u gusti pjenasti materijal. Prašina je narasla do visine od gotovo dvije stope. Gannon osjeti kako se podiže u zrak kad je voda namočila prašinu pod njegovim nogama. Težina njegovog tijela ostavila je otisak njegovih stopala u pjeni.

«Hajde, hajde, hajde», vikne Seng sedmorici članova tima.

Oni počnu brzo raspršivati prah po dvorištu poput farmera koji siju. Kad su završili, potrče prema vatrogasnim šmrkovima i pričekaju naredbu da puste vodu. Hickman je gledao kroz bočni prozor i tempirao izbacivanje. Čim je vidio zid oko džamije, izbacio je Abrahamovu stijenu. Zatim je otrčao u kabinu kako bi podigao zrakoplov na visinu za samoubilačko poniranje dok se teška stijena spuštala kroz zrak prema Kupoli.

Da je to bio film, Cabrillo bi, držeći se za ljestve, udario Abrahamovu stijenu, odbio je od Kupole i spasio dan, ili bi stijena pala u mrežu i bila spašena. No, pokazalo se da je Cabrillova prisutnost na Kupoli nepotrebna.

Hickman je promašio.

Da na dvorištu nije bilo pjene, stijena bi se razbila kad bi pala na mramorni pod. Ovako je pala na pjenu na dobrim deset stopa od ruba Kupole. Probila je površinu

pjene gotovo stopu, i ostala je ležati u njoj zaštićena poput oružja u kutiji izrađenoj po mjeri.

Seng pritrči i zagleda se u stijenu;

«Neka je nitko ne dira», vikne on. »Imamo tu muslimanskog agenta CIA-e koji će se pobrinuti za nju.»

Seng posegne za svojim radijem i pozove Hanlevja na Oregonu.

»Objasnit ću vam sve kasnije, ali stijena je sigurna», reče Sang.

«Možete li javiti Adamsu da pokupi direktora?»

Hanlev se okrene Stoneu. «Molim te, pozovi ga.»

Dok je Stone bio na radiju, Hanlev stane pokraj Murphvja i Lincolna kod kontrola za lansiranje projektila. Na palubi iznad njih, na stražnjem dijelu Oregona, baterija projektila vodenih računalom polako je pratila DC-3.

DC-3 je letio brzinom od tri milje u minuti. Kad je Hickman došao do kabine i sjeo u pilotsko sjedalo kako bi započeo s usponom, bio je na deset milja od Jeruzalema i na jednakoj udaljenosti od Mrtvog mora.

Hickman povuče rudo i poleti još više.

«Za trideset sekunda olupina će biti dovoljno daleko od palestinskih naselja», reče Lincoln.

Hickman nije bio nevin; no, pripadnici korporacije nisu bili ubojice. Ako Hickman nastavi let prema Jordanu, pokušat će ga uloviti tamo na tlu. No, ako se počne okretati, neće imati izbora. Jedini razlog zbog kojeg bi se Hickman mogao okrenuti prema Jeruzalemu bio je samoubilački napad.

DC-3 bio je na nekoliko sekunda od toga da preleti preko Mrtvog mora.

«Gospodine», reče Murphv, «računala su zabilježila početak okretanja.»
«Imate dopuštenje», reče Hanlev tiho.

«Zabilježimo vrijeme», reče Lincoln, očitavajući dalum i vrijeme. «Rakete su poletjele», reče Murphv djelić sekunde kasnije. «Prate ga», reče Lincoln.

Dva projektila napustila su platformu, dvije od četiri koliko ih je bilo sa svake strane male staklene kupole u kojoj se nalazila jedinica za radarsko praćenje. Razlika između dva projektila bila je nekoliko milisekunda. Poletjeli su s broda preko Izraela, ravno prema DC-3. Poput strijela odapetih iz ratničkog luka, letjeli su ravno prema meti.

Adams je skidao Cabrilla s Kupole kad su mu projektili proletjeli iznad glave. Brzo je izvadio konopac i spustio ga na tlo, a zatim povuče upravljač i popne se iznad džamije, te krene naprijed.

Hickman je bio usred okreta, kad je na trenutak ugledao dva svjetlosna traga kako mu se približavaju iz daljine. Prije no što je njegov um mogao shvatiti o čemu se radi, udarila su u trup DC-3.

Smrt je nastupila trenutno dok je uništen zrakoplov padao u Mrtvo more.

Staklena kabina Robinsona bila je okrenuta prema DC-3 u daljini kad su projektili pronašli svoj cilj.

»Osigurajte stijenu«, javi Cabrillo Hanlevju na Oregonu. «Idem na mjesto pada.»

Poglavlje LII

«Olupina DC-3 pala je u Mrtvo more», reče Cabrillo Sengu.

«Najveći komad koji smo vidjeli na površini bio je veličine kruha.»

«A gosp. Hickman?», upita Seng.

«Svi preostali ostatci spavaju s ribama», reče (labrillo.

Seng klimne. Stajali su u tišini na trenutak.

«Gospodine», reče Seng trenutak kasnije, «stijena je na sigurnom, a čišćenje džamije je počelo. Timovi su spremni za izvlačenje.»

Cabrillo klimne. «Imate dopuštenje za izvlačenje«, reče on, pa se okrene agentu CIA-e. »Ponesite stijenu i pođite sa mnom.»

Položivši pažljivo umotanu stijenu u tačke koje su korist i I i vrt la -ri džamije, agent CIA-e dohvati ručke i krene za Cabrillom prema vratnicama.

«To je mješavina škroba iz rižinog praha i prirodnog ubrzivača koji izaziva širenje», reče Nixon.

Seng je promatrao dvorište oko Kupole stijene. Muslimanski agent CIA-e iz Izraela pažljivo je vadio Abrahamovu stijenu iz pjene. Teški predmet zabio se dublje od stope u pjenu, ali još je uvijek bio dobro zaštićen bijelim pokrivačem. Agent CIA-e pogleda Senga i klimne, kazujući mu da je stijena na sigurnom. «Kako ćemo ukloniti ovo s dvorišta?«, upita Seng.

«Nisam imao vremena da to testiram», reče Nixon, «ali ocat bi trebao biti dovoljan.»

Seng klimne, pa posegne za pojas i izvadi sklopivi nož. Pruži ruku dolje i izreže kocku bijele pjene. Zatim je podigne. «Nalikuje kolaču od riže», reče on bacajući laku kocku u zrak i hvatajući je.

«Ako je netko izreže lopatama«, reče Nixon, «a zatim ukloni najveće komade, možemo poprskati dvorište octom i pomesti ga metlama, nakon čega ostatak možemo isprati šmrkovima.»

Zvuk Robinsona postajao je sve glasniji. Preletio je preko džamije i spustio se na obližnju ulicu. Seng je Izraelcima davao upute za čišćenje kad je Cabrillo ušao u dvorište kroz nadsvodene vratnice.

U isto vrijeme dok je Cabrillo koračao prema Robinsonu, Hanlev je telefonom razgovarao s Overholtom. «Osigurali smo stijenu povlačimo se iz Izraela«, reče Hanlev. «Kakvi su vam kontakti u Egiptu

«Odlični», reče Overholt.

«A u Sudanu?»

«Naš čovjek tamo je vrhunski agent.»

«Evo što trebamo«, reče Hanlev.

Overholt je pravio bilješke dok je Hanlev objašnjavao. «U redu«, reče on kad je Hanlev završio. «Al Ghardaqa, Asuan i Ras Abu Shagara, Sudan. Sredit ću vam dozvole i stooktansko gorivo na svakoj postaji.»

Hanlev je upravo prekinuo vezu kad je Halpert ušao u kontrolnu prostoriju držeći registrator pun papira. «Mislim da sam shvatio što se događa u Medini«, reče on. «Izvadio sam nacрте iz računalne baze kooperanta i proučavao ih sat vremena.»

«Nacрте?», upita Hanlev. «Pa sagrađena je prije više stotina godina.»

«No, od 1985. do 1992. je proširena i modernizirana«, reče Halpert.

«U to su vrijeme načinili podzemne tunele kako bi proveli cijevi s vodom za rashladni sustav. Rekli ste mi da razmišljam poput Hick-mana - da sam ja na njegovom mjestu, tamo bih postavio eksploziv.»

Hanlev se na trenutak zagleda u nacрте. «Michael», reče on sekundu kasnije, «mislim da si ga otkrio.»

«Sjetite se toga u vrijeme bonusa», reče Halpert i nasmiješi se.

Halpert iziđe iz kontrolne prostorije i Hanlev posegne za telefonom. Dok je zvonio, on se okrene Stoneu. «Načini mi satelitsku snimku Medine.»

Stone počne ubacivati komande u računalo upravo kad je netko podigao slušalicu.

«Da, gospodine», reče Kasim.

«Kako napreduje?»

Kasim je stajao pokraj mnoštva ljudi na autobusnom terminalu Jeddah.

«Oba tima došla su bez problema«, reče Kasim. «Motocikle smo ostavili u suhom koritu izvan Jeddaha i krenuli u grad. Skutter, koji vodi operaciju u Medini, i njegov tim već su se ukrcali na autobus za grad. Moj tim i ja čekamo svoj autobus.»

«A Skutter ima sa sobom svoj satelitski telefon?»

«Da, gospodine.»

«Koliko ima do dolaska njegovog autobusa?«, upita Hanlev.

«Četiri do pet sati», reče Kasim.

«Čekat ću da stigne, pa ću ga onda nazvati, ali mislimo da znamo gdje su postavljeni eksplozivi u Prorokovoj džamiji.»

Autobus je upravo došao.

«Moj autobus je tu», reče Kasim. «Što želite da učinimo?»

«Dočekat će vas agent CIA-e u Meki i povesti vas u sigurnu kuću», reče Hanlev. «Nazvat ću vas tamo.»

«Razumijem.»

Pete Jones pogleda emira od Katara. «Vaša Ekscelencijo«, reče on, «kakvi su vam odnosi s Bahreincima?»

«Sjajni», reče emir, «oni su dragi prijatelji.»

«Možete li srediti da kamioni prođu kroz carinu bez problema?»

«Siguran sam da mogu.»

«Imate li na raspolaganju teretni brod koji ih može dočekati u luci Bahreina?» Emir pogleda svojeg pomoćnika al-Thanija. «Odmah ću to dogovoriti ovdje ili u Bahreinu«, reče al-Thani. «Imamo oko šest sati, a tada sve mora biti na mjestu«, reče Jones. «Učinit ćemo to, gosp. Jones«, reče emir, «učinit ćemo to.»

Unutar ograđenoga teretnog prostora u zračnoj luci Rijad, časnik američke vojske Patrick Colgan i njegov tim još su uvijek čekali upute. Proveli su tri noći skrivajući se pod kontejnerima, jedući svoje zalihe hrane i pijući vodu iz boce. Zalihe su im se prorijedile, a kontejneri koji su ih skrivali bili su sve malobrojniji. Nešto se moralo dogoditi - i to brzo.

Jones je proučavao dosje izvađen iz al-Sheikovog osobnog planera, a zatim posegne za telefonom.

«Gospodine», reče on kad se čovjek s druge strane javio, «jeste li primili kakve promjene vremena transporta kontejnera?»

«Nema promjena«, reče Hanlev.

«U redu«, reče Jones, «imam rješenje.»

Hanlev je slušao dok je Jones objašnjavao.

«Svida mi se», reče Hanlev. «Jednostavno i slatko.»

«Imam dozvolu?»

«Učini to», reče Hanlev.

Područje oko tri kontejnera gdje su se ljudi skrivali postupno se raščišćivalo. Još uvijek je bilo nešto kontejnera s lijeve strane, no s desne je bio samo pijesak i šljunak.

Colganov telefon tiho je zazvonio, i on pritisne gumb i javi se.

«Colgan», reče on.

«Ovdje Jones iz Katara.»

«Što imate za nas, gosp. Jones? Brzo smo na otvorenom. Moramo nešto brzo učiniti.»

«Za deset minuta doći će tri kamiona da pokupe kontejnere*, reče Jones. «Svi kamioni imaju GPS lokatore na stražnjoj strani kabina. Lokatori su veličine kutije cigareta i pričvršćeni su magnetima. Neka tri vaša čovjeka glume radnike koji pomažu kamionima pri utovaru. Neka uklone lokatore kad kamioni dođu, jer inače će vas pratiti.»

«U redu», reče Colgan.

«Recite trojici ljudi s lokatorima da ih pričvrste na nekontaminirani kontejner, i neka zatim uskoče u drugi kamion i uhvate prijevoz do Meke. Ljudi koji prate pošiljku trebali bi steći dojam da kamioni voze jedan za drugim.»

«Što bi moji ljudi trebali učiniti kad dođu do Meke?»

«Iskočiti iz kamiona prije no što dođu do terminala za iskrcaj i baciti lokatore u prve kante za smeće koje pronađu. Zatim moraju uloviti autobus do Jeddaha i krenuti prema luci. Kad dođu tamo, pronaći će gliser pod imenom AkbarII. Neka se ukrcaju na gliser i bit će transportirani na sigurno.»

«Akbar II, ponovi Colgan.

«Vas petorica koji ostajete, morat ćete svladati vozače i sami zauzeti kamione. Vežite vozače i začepite im usta, pa ih spustite na pod kod suvozačevog sjedala. Zatim jednostavno prođite kroz vrata, a kada stignete do glavne ceste, krenite na istok umjesto na zapad. Vaše konačno odredište je Bahrein.»

«U redu», reče Colgan.

«Nakon što njih trojica odu za Meku, još uvijek će vas ostati petorica, pa će vas u kamionima biti previše vozač i suvozač, plus vezani vozač. Pazite da se čovjek viška sakrije pod pokrivač kad prolazite kroz ulaz kako ga ne bi primijetili.»

«Zar nas neće zaustaviti i provjeravati?«, upita Colgan.

«Danas je naš čovjek promatrao vratnice«, reče Jones.

»Provjeravaju je li pravi kamion ušao, a zatim samo zabilježe broj kontejnera pri izlazu.«

«Ali što će se dogoditi kad teret nestane i oni pronađu lokatore?«, upita Colgan.

«Neće li nas tada potražiti?«

»Putovanje od Rijada do Meke traje šest sati«, reče Jones. «Do Bahreina je samo četiri sata. Kada shvate da kontejnera nema, vi ćete biti na teretnom brodu za Katar.«

«A sigurni ste da ćemo proći granicu prema Bahreinu?«

«Sve je sređeno.«

«Sladak plan«, reče Colgan.

«Sretno.«

Petnaest minuta kasnije, Colgan i četiri čovjeka koji su išli ti Bahrein sigurno su izišli iz terminala i krenuli cestom. Sedam minuta nakon toga, dočasnik Obalne straže imenom Perkins, te još dva čovjeka, pričvrstili su lokatore na tri kamiona u konvoju od šest, pa se popeli u posljednji kamion.

Kamion je bio ispunjen bocama vode, pa barem neće biti žedni na šestosatnom putovanju do Meke. Da je kamion nosio i paletu M&M bombona, putovanje bi bilo još zabavnije.

Bilo je već gotovo podne kad su Adams, Cabrillo i agent koji je nosio Abrahamovu stijenu došli do prve postaje za gorivo u Al Ghardaqa u Egiptu, na ušću Khalij as-Suwaysa u Crveno more.

Overholt nije pripremio samo obećano gorivo, već i hranu, vodu, kavu i mehaničara za helikoptere američke vojske koji je provjerio R-44. Mehaničar je dodao pola kante ulja u klipni motor i brzo provjerio letjelicu, a zatim proglasio Robinsona spremnim za let. Njih trojica otišli su na brzinu u toalet, a zatim opet poletjeli.

Sljedeći dio puta, nekih dvjesto milja do Asuana, prošli su za manje od dva sata brzinom od 125 milja na sat. Helikopter je opet napunjen gorivom i provjeren, i njih trojica nastavili su s putovanjem.

Ruta od Asuana do Ras Abu Shagare, poluotoka koji je stršio ti Crveno more preko puta Jeddaha u Saudijskoj Arabiji, bila je najduži dio puta, oko 350 milja, za što je helikopteru trebalo gotovo tri sata.

Robinson se udaljio trideset minuta od Asuana i bio je visoko nad pustinjom kad Adams progovori.

»Gospodine«, reče on, «do sljedeće postaje imamo nekoliko sati. (O)dspravajte malo ako želite.»

Agent CIA-e na stražnjem sjedalu klimne, zavalj se i natakne šešir preko očiju.

«U redu si, George?», upita Cabrillo. «U posljednje vrijeme mnogo letiš kako se držiš?»

«Super sam, šefe», reče Adams smiješeći se. «Spustit ću nas u Sudanu, a zatim preletjeti Crveno more i ostaviti vas. Kad se vratim u Sudan, malo ću odspavati.»

Cabrillo klimne. Polako utone u san dok je helikopter zujao prema jugu.

«Alah će te nagraditi«, reče prosjak na arapskom, pa mu preda letak.

Skutter se uspravi, kad mu prosjak nakratko namigne lijevim okom. Iznenada, on osjeti novu nadu. Krene od autobusne postaje praćen ostalim ljudima, pronade pustu ulicu i pročita upute. Nalazio se na samo nekoliko blokova od svojeg odredišta. Zatim u hodu proguta cijeli letak.

Upravo su prošla 4 sata poslijepodne kad je Hanlev s Oregona nazvao Skuttera putem satelita. Bez jasnih uputa, Skutter i njegov tim motali su se po autobusnom terminalu čekajući da ih pozovu.

«Zovem se Max Hanlev. Ja sam šef gosp. Kasima.»

«Što želite da učinimo?», upita Skutter brzo.

Nekoliko ljudi već je prišlo njegovom timu, a samo je jedan član tima donekle natučao arapski. Ako ostanu još neko vrijeme tamo, mogli bi ih otkriti.

«Vama slijeva nalazi se prosjak sa starim limenim tanjurom, izgleda kao da spava», reče Hanley. «Vidite li ga?»

«Da», reče Skutter. Čovjek je promatrao njegov tim već dvadeset minuta između drijemeža.

«Pridite mu i ubacite novčić u njegov tanjur», reče Hanley.

»Nemamo kovanica«, prošapće Skutter. «Imamo samo novčanice.»

«Onda mu dajte najmanju novčanicu«, reče Hanlev. «On će vam predati nešto što izgleda kao vjerski letak. Uzmite letak, udaljite se na sigurno od terminala u sporednu ulicu, i pronađite mjesto gdje ćete ga moći pročitati neopaženo.»

«A što onda?»

«Upute su vam na letku.»

«Je li to sve?», upita Skutter.

«Za sada«, reče Hanley. «Sretno.»

Skutter prekine vezu pa porazgovara s jednim svojim čovjekom šaptom. Zatim priđe prosjaku, izvadi novčanicu iz svežnja u džepu, sagne se i spusti je na tanjur. «Ne izlazite van«, reče agent CIA-e Kasimu i njegovom timu u sigurnoj kući u Meki. «Ne činite ništa čime biste privukli pažnju na sebe. U kuhinji imate hrane, vode i bezalkoholnih pića.»

«Kako ćemo doći da vas ako vas budemo trebali?«, upita Kasi ni.

«Nećete>>, reče agent. «Čekat ćete vaše ljude da vam daju dalj nje upute. Meni su rekli da opskrbin kuću, dočekam vas na terminalu i povedem ovamo. Time moj posao završava. Želim vam sreću.»

Čovjek iz CIA-e pode prema vratima i iziđe.

«To je čudno«, reče jedan vojnik iz Kasimovog tima.

«Sve je podijeljeno«, reče Kasim. «Svaki dio ove operacije ostat će odvojen, dok ne bude vrijeme za spajanje. Sada se moramo odmoriti i oprati. Želim da se svi dobro najedu i pokušaju se opustiti. Uskoro će nas pozvati, a kad nas pozovu, morat ćemo krenuti.»

Članovi tima klimnu.

Sunce je zalazilo kad se Adams približio Akbaru s Crvenog mora. Freletio je preko jahte kako bi skrenuo pažnju posade, izravnao se i/.nad krme i polako se spustio. Al-Khalifin helikopter Kavvasaki još je bio na helidromu, pa je Adams ostao lebdjeti na nekoliko stopa i/.nad jahte, iznad praznog prostora na krmi. Agent CIA-e odloži na palubu Abrahamovu stijenu dobro upakiranu u kutiju, pa iskoči iz helikoptera.

«Overholtovi ljudi čekaju te u Ras Abu Shagari«, reče Cabrillo.

«Hoćeš li biti u redu?«

«Da, gospodine«, reče Adams.

Agent CIA-e nosio je kutiju prema stražnjim vratima Akbara. Cabrillo side s helikoptera i udalji se pod rotorom. Adams se zatim opet vine u zrak. Upravo u tom trenutku zazvoni Cabrillov telefon.

«Prijetnja broj jedan je eliminirana«, reče Hanlev. «Kontejneri su na brodu koji upravo kreće iz Bahreina za Katar.»

«Nije bilo problema?«

«Sve je prošlo po planu«, reče Hanlev. «Tri čovjeka ukrcat će se na Akbarov gliser u Jeddahu. Morat ćeš ih prebaciti na jahtu - njihov udio u operaciji je završen.»

Kent Joseph, dio tima s Floride koji je unajmljen da vozi jahtu Akbar za korporaciju, proviri kroz vrata, a Cabrillo se nasmiješi i podigne prst, moleći kapetana da pričeka minutu.

«Skutter?»

«Ima nacрте. Večeras šalјemo unutra njega i njegov tim», reče Hanlev. Ako uspiju, dva problema bit će riješena, a ostat će samo jedan.»

«Kako napređujete s tim planom?», upita Cabrillo.

«Ubrzo ću te nazvati.»

Telefon zašuti i Cabrillo ga stavi u džep. Zatim se nasmiješi i ispruži ruku Josephu.

«Juan Cabrillo», reče on rukujući se. «Ja sam iz korporacije.»

«Je li to nešto poput Agencijeh», upita Joseph.

«Dovraga, ne», reče Cabrillo smiješeći se. «Ja nisam špiјun.»

Joseph klimne i pokaže prema vratima.

«Ali on jest», reče Cabrillo mahnuvši prema agentu CIA-e.

Poglavlje LIII

Već se smračilo kad su dočasnik Obalne straže Perkins i njegova dva čovjeka u posljednjem kamionu u konvoju osjetili kako njihovo vozilo usporava. Perkins proviri kroz otvor teretnih vrata. Uz cestu je vidio rijetke zgrade i svjetla automobila koji je vozio za njima. Prošlo je gotovo pet minuta prije no što je automobil pronašao ravan dio ceste, ubrzao i pretekao kamione.

«U redu, momci», reče Perkins, «morat ćemo iskočiti.»

Kad su ušli, Perkins je zaglavio vrata, tako da im izlazak nije bio problem. Problem je bila brzina kamiona - još je uvijek vozio brže od trideset milja na sat. Gledao je cestu kroz stražnja vrata.

«Ljudi», reče on minutu kasnije, «ne postoji lagan način da se ovo izvede. Najbolje nam je da pričekamo dok ne vidimo pijesak s lijeve strane kamiona. Vas dvojica uhvatite vrh vrata, a ja ću ih gurnuti. Zalet bi vas trebao približiti rubu ceste, ali skočite što je moguće prije.»

«Neće li vozač to primijetiti?», upita jedan čovjek.

«Možda, ako u tom trenutku pogleda u retrovizor», prizna Peiki us, «ali vrata bi se trebala zatvoriti, i ako ih ne ugleda istog trena, trebao bi se dosta udaljiti niz cestu prije no što shvati da su vrata otvorena.»

«A što je s vama?», upita treći čovjek.

«Sve što mogu», reče Perkins, «jest da se zaletim i skočim najdalje što mogu.»

Zgrade su se prorijedile na području neposredno izvan Meke. Perkins se zagleda kroz tamu. «Ne znam, momci», reče on sekundu kasnije, «ali mislim da je ovo mjesto dobro kao i bilo koje drugo.»

Perkins ih pridigne tako da su se uhvatili za gornji rub vrata. Sekundu kasnije, on gurne vrata. Vrata se otvore, a ljudi skoče i zakotrljaju se na pijesku. Perkins uzme zalet koliko je mogao u tijesnom kontejneru, pa potrči s desne strane prema lijevoj, i skoči. U letu je mahao nogama po zraku.

Kamion se izgubi u daljini udarajući stražnjim vratima. Ostali su sami, i samo su svjetla Meke udaljena nekoliko milja osvijetljavala pustinjsko nebo.

Perkins je zgulio kožu s koljena i shvatio da ga je i iščaošio prilikom slijetanja. Ležao je na tlu pokraj ceste. Druga dva čovjeka, od kojih je jedan oderao lakat, a drugi lice, pomogla su Perkinsu da se uspravi.

Perkinsu otkáže koljeno i on se sruči na tlo.

«Uzmite telefon koji su mi dali», reče on, posegne u džep i pruži telefon jednom od ljudi, «i pritisnite broj jedan. Objasnite onome tko se javi što se dogodilo.*

Na Oregonu, Hanlev posegne i dohvati telefon koji je zvonio.

«U redu, pričekajte sekundu», reče on nakon što mu je čovjek objasnio situaciju.

«Dajte mi GPS na ovaj signal», vikne on Stoneu, koji utipka komande u računalo.

«Imam ga», reče Stone minutu kasnije.

»Postoji li pokraj ceste neko mjesto gdje nećete biti vidljivi?«, upita Hanlev čovjeka.

«Nalazimo se pokraj suhog korita», reče čovjek. «Iznad nas je dina.»

«Popnite se na dinu i zaklonite se», reče Hanlev. «Ostavite liniju otvorenu - vratit ću se za sekundu.»

Hanlev posegne za drugim telefonom, pa otipka broj glavnog agenta CIA-e za Saudijsku Arabiju koji mu je Overholt dao.

«Ovdje kooperanti», reče on kad se čovjek javio. «Imate li agenata u Meki u ovom trenutku?»

«Naravno», odgovori čovjek. »Imamo Saudijca.»

«Ima li on automobil?»

«Vozi opskrbni kamion za Pepsi colu.»

«Trebao bi krenuti prema ovoj GPS koordinati», reče Hanlev, «i pokupiti tri čovjeka. Možete li to izvesti?»

»Pričekajte«, reče agent, pa pozove vozača Pepsija.

Hanlev ga je čuo kako nešto objašnjava u pozadini.

«Kreće», reče mu agent, «misli daje na dvadesetak minuta od njih.»

«Recite mu da zatreba kada stigne do njih», reče Hanlev. «Naši ljudi izići će iz skloništa.»

«Kamo ih treba odvesti?», upita agent.

«U Jeddah.»

«Nazvat ću ako bude problema.»

«Nema problema», reče Hanlev. «Ne volimo probleme.»

Hanlev spusti slušalicu, pa dohvati drugi telefon i objasni plan.

Hanlev možda nije volio probleme, ali upravo se s njima sada suočavao.

U prostoriji za konferencije nalazili su se Seng, Ross, Reyes, Lincoln, Meadows, Murphv, Crabtree, Gannon, Hornsbv i Halpert. Činilo se da sva deseterica govore u isti čas.

«Ne možemo učiniti ništa iz zraka», reče Lincoln, «vidjet će nas.»

«Nema vremena za kopanje tunela», reče Linda Ross.

«Ključno je pitanje kako ju je Hickman uopće odnio», reče Halpert Monici Crabtree.

«Mogu izvesti pirotehničku predstavu da im odvučem pažnju», reče Murphv smiješeći se Hornsbvu, «ali mi smo ovdje, na Oregonu, u Mediteranu, a oni su tamo, u Saudijskoj Arabiji.»

«Suzavac?», pokuša Reyes.

«Da presiječemo struju?», reče Meadows.

Seng ustane. «U redu, ljudi», reče on, «uvedimo ovamo malo rala.»

Kao osoba s najvišim činom, bio je zadužen za seansu 'oluje mozga', nizanja ideja. Priđe posudi s kavom i natoči još jednu šalicu. Govorio je u hodu. «Imamo manje od sat vremena da smislimo plan koji ekipa na terenu može izvesti ako želimo izvesti stvar noćas - a želimo.»

On natoči kavu, pa se vrati za stol. «Kao što je Halpert rekao -kako je Hickman uopće zamijenio meteore?»

«Nekako je morao onesposobiti stražare», reče Meadovvs.

«Nema drugog načina na koji je to mogao izvesti.»

«Zašto onda krađa nije otkrivena i obznanjena?», upita Meadovvs.

«Imao je ubačenog čovjeka», reče Murphv, «to je jedino objašnjenje.»

«Provjerili smo stražare», reče Seng. «Da je neki od njih znao što se događa, sada bi već bio daleko od Meke. Svi su još na poslu.»

Prostorija za konferencije utihne na trenutak dok su članovi tima razmišljali.

«Rekli ste da ste provjerili stražare», reče Linda Ross, «dakle, imate rasporede?»

«Naravno», reče Seng.

«Onda je jedini način da zamijenimo svu četvoricu», reče Ross.

«To je dobro», reče Halpert, «udariti u trenutku smjene straže - zamijeniti nove stražare našim timom.»

«A što onda?», upita Seng.

«Isključiti struju u cijeloj Meki i izvršiti zamjenu», reče Reyes.

«No, onda ćemo tamo imati četiri stražara koje će otkriti pri sljedećoj smjeni straže», reče Seng.

«Šefe», reče Gannon, «do tada će timovi iz Katara biti na sigurnom, i Saudijci mogu učiniti što žele.»

Prostorija utihne dok je Seng razmišljao. «Nije suptilno», reče on napokon, «ali je izvedivo.»

«Ponekad morate razbiti kokos kamenom da bi došli do mlijeka», reče Gannon.

«Prenijet ću to Hanleyju», reče Seng.

Zatim se okrene jedinom čovjeku u svojem timu koji je bio obučen za rad s eksplozivima. «Što mislite?»

Čovjek se nasmiješi, pa posegne u džep i izvadi kliješta. Zatim se sagne, izvuče jednu žicu i prereze je. Prerezao je još nekoliko žica, a nakon toga je odmotao samoljepljivu vrpcu s cijevi.

«Ovaj eksploziv je primitivan, ali proketo jak», reče čovjek, pa odloži C-6 i dinamit odvojeno na tlo tunela.

«To je to?», upita Skutter zapanjeno.

«To je to», reče čovjek. «No, postoji nešto.»

«Što?»

«Budite oprezni i ne udarajte dinamit niti ga ispuštajte», reče čovjek. «Zavisno o tome koliko je star, mogao bi biti nestabilan.»

«Ne brinite», reče Skutter, »ostavit ćemo ga ovdje.»

Nakon dva sata, svi će naboji biti onesposobljeni, a tunel će biti dvostruko provjeren za svaki slučaj. Tada će Skutter zvati nadređene i predati izvješće.

Dok je stručnjak za eksplozive rezao žice na prvom eksplozivnom paketu, Hanlev je zvao Cabrilla na Akbaru.

«To je naš plan, šefe«, reče on nakon što je Cabrillo opisao ono što su smislili. «Priznajem, nije suptilno.»

«Jesi li razgovarao s Kasimom?», upita Cabrillo.

«Prvo sam htio tvoje dopuštenje.»

«Ja se slažem«, reče Cabrillo. «Faksiraj mi sve što imaš, kako bih obavijestio čovjeka iz CIA-e. U međuvremenu, nazvat ću Kasima i javiti mu ono što smo smislili.»

«Šaljem ti sve.»

Dok je seansa planiranja na Oregonu polako završavala, Skutter i njegov tim otkrili su jedan otvor koji je vodio u tunel ispod Prorokove džamije i ušli unutra. Hodali su tek pet minuta, kad su pronašli prvi eksplozivni paket. «Raširite se kroz tunel«, reče Skutter ostalima, «i otkrijte koliko je ovakvih paketa unutra.» «Morat ćete krenuti brzo«, reče Cabrillo Kasimu. «Smjeflš straže je u 2 sata ujutro.»

«A što je s eksplozivima?«, upita Kasim.

«Čovjek iz CIA-e koji donosi Abrahamovu stijenu imat će tucet kemijskih tragača. Neka se ostali ljudi iz tvogeg tima rašire i pretraže sve dok ti vršiš zamjenu.»

«U redu«, reče Kasim.

«Imate sat i četrdeset minuta da stignete do Velike džamije, pogledate stražare kako biste naučili proceduru, pronađete stražare koji dolaze na smjenu, onesposobite ih i zauzmete njihova mjesta. Možete li to?»

«Čini se da nemamo izbora.»

«Sve ovisi o tebi, Hali«, reče Cabrillo.

«Neću iznevjeriti niti vas niti svoju religiju«, reče Kasim.

«Izvijestit ću agenta CIA-e i poslati ga«, reče Cabrillo.

»Automobil i vozač čekaju da ga prevezu u Meku u ovom trenutku. Ući će u Veliku džamiju u dva i deset ako ne čuje paljbu.»

«Bit ćemo tamo«, reče Kasim.

Telefon zašuti, a Kasim se okrene svojem timu. «Slušajte«, reče on, «imamo zapovijedi.»

Čim je čamac stigao do obale, agent CIA-e iskočio je i potrčao prema Chevroletu Suburbanu. Trenutak kasnije, Suburban pojuri, odbacujući šljunak stražnjim kotačima.

«A što sada?», upita jedan od mehaničara s Floride koji je upravljao čamcem. «Sada čekamo Pepsi kamion», reče Cabrillo.

Mehaničar pokrene čamac unatrag. «Vi ste, dakle, krijumčari Pepsija?», upita on.

«Ima li ovdje radija?», upita Cabrillo.

Mehaničar uključi radio na upravljačkoj ploči. «Što želite?«

«Pronadite vijesti«, reče Cabrillo.

Cabrillo i mehaničar sjedili su na mjesecini, ljuljajući se na vodi zaljeva.

Cabrillo izvadi papire iz faksa i brzo obavijesti agenta CIA-e. Kad je to bilo gotovo, ukrcao se na čamac s agentom i zaplovio prema luci Jeddah. Noć je bila ugodna, topla i bez povjetarca. Slaba mjesecina bacala je blijedi sjaj na vodi dok je čamac jurio mirnom površinom mora.

Svjetla Akbara izbljede, a ona Jeddaha približe se.

Chevrolet Suburban projurio je pokraj kamiona Pepsi u suprotnom smjeru, upravo kad je vozač sišao s glavne ceste na cestu prema luci Jeddaha. Vozač je došao do kraja ceste kamo su mu rekli da dođe, pa se zaustavi okrenut prema moru. Tri puta bljesne svjetlima, pa pričekava.

Čim je kamion Pepsija stao kod dine i potrubio, Perkins i ostala dvojica provirili su preko dine, pričekali dok na cesti nije bilo prometa, pa krenu prema njemu. Perkinsovo koljeno jako je nateklo i oslanjao se na jednog čovjeka dok je drugi prišao automobilu.

«Ovdje ste zbog nas?», upita čovjek vozača.

«Požurite i udite», reče vozač, pa otvori vrata suvozača.

Kad su ljudi ušli, vozač okrene kamion, pa krene prema svjetlima Meke. Autocestom je zaobišao najveći dio grada, i bio je već na dvije milje prema Jeddahu kad je progovorio.

«Momci, volite li Eaglese?», reče on i ubaci CD u plaver.

Dok su vozili kroz noć, začuju se prvi taktovi 'Hotela California'.

Sitna crvena svjetla s pramca čamca odgovorila su mu malo dalje iz zaljeva.

«U redu, ljudi«, reče vozač, «ja sam gotov. Po vas dolazi čamac.«

Prvi čovjek iziđe iz kabine i pomogne Perkinsu da side. Nakon njih dvojice, i treći čovjek iziđe.

«Hvala vam na vožnji», reče on i zatvori vrata.

«Poslat ću vam račun», vikne vozač kroz otvoreni prozor, pokrene motor i udalji se.

Tri čovjeka krenu prema obali upravo kad je čamac s Akbara pristao. Cabrillo side s čamca i pomogne im da udu, pa se vrati unutra.

«Vozite kući, James», reče on mehaničaru.

«Kako znate da se zovem James?», upita mehaničar udaljujući se od obale. Čim su se Perkins i njegovi ljudi ukrcali, Cabrillo naredi Josephu da brzo krene prema sjeveru uz obalu.

Na Oregonu, Hanlev je motrio više operacija. Tek je prošlo 1 ujutro, kad je kamion poslan po Skuttera i njegove ljude javio da su napustili Medinu i da jure prema Jeddahu.

Udaljenost je bila nešto manja od stotinu milja.

Ukoliko ne bude nikakvih iznenađenja, drugi dio operacije gotovo je potpuno dovršen.

Hanlev posegne za telefonom i nazove Cabrilla.

«Jones se sastao s grupom s molitvenim sagovima i sve je u redu», reče on. »Poprskali su ih antivirusnim agensom, dali su im čistu odjeću, i sada spavaju. Tim dva iz Medine završio je s misijom i sada putuje prema tebi. Trebali bi stići za nekoliko sati.»

«Pronašli su eksplozive?», upita Cabrillo.

«Čini se, dovoljno da sravni sa zemljom Prorokovu džamiju», reče Hanlev. »Onesposobili su ih i ostavili u tunelu. CIA ili netko drugi morat će ih pokupiti.«
«Onda sve zavisi o Kasimu», reče Cabrillo.
«Čini se tako.»

Upravo u tom trenutku, Kasim i njegov tim približavao se džamiji s Čabom. Čak ni to što su bili američki građani članovima tima nije pružalo mnogo utjehe bili su usred strane države u kojoj se smrtna kazna izvršavala odrublivanjem glave. Osim toga, ulazili su u najsvetije mjesto u zemlji na misiji koja bi se lako mogla zamijeniti s terorističkom akcijom. Četrnaest vojnika i Kasim bili su vrlo svjesni te činjenice.

Jedna pogreška, jedan krivi korak, i cijela operacija propast će.

U isto vrijeme kad je Kasim prolazio kroz vratnice u dvorište gdje je stajala Caba zaklonjena zastorom, transportni zrakoplov C-17 A polijetao je s piste u

Kataru. Boeingov mlažnjak, zamjena za stari klipni zrakoplov Lockheed-Martin C-130, mogao je ponijeti 102 vojnika ili 169.000 funta tereta.

Konstruiran tako da može sletjeti na kratke i makadamske piste, imao je posadu od tri čovjeka. C-17A imao je doseg od tri tisuće milja, a večeras će mu to i trebati.

Nakon što napusti Katar nad Perzijskim zaljevom, trebao je preletjeti preko Omanskog zaljeva u Indijski ocean. Tamo će se okrenuti, preletjeti preko Arapskog mora u Adenski zaljev, a zatim između Jemena i Đibutija u Africi ući u Crveno more. Tamo će letjeti dok ga ne pozovu ili ne otpuste.

C-17A bio je as u rukavu za kojeg su se svi nadali da ga neće morati upotrijebiti.

Kasim uđe dublje u džamiju, a zatim se on i još četvorica sakriju sa strane, promatrajući iz daljine kako stražari prolaze kroz svoju rutinu. Činila se jednostavnom.

Svaki pet minuta stražari bi u smjeru kazaljke na satu krenuli prema sljedećem uglu. Paradni korak kojim su hodali izgledao je jednostavno.

Kasim prouči planove koje je imao, tražeći malo kameno zdanje u džamiji u kojem su se stražari presvlačili u svoje odore. Pronašao gaje na rukom napravljenom nacrtu. Zatim pokaže ljudima da ostanu na mjestu, pa se vrati do mjesta gdje ga je čekao ostatak grupe.

«Vi stražarite», reče on jednom čovjeku, «i zazviždi ako nam želiš privući pažnju.»

«Na što moram paziti?», upita čovjek.

«Sve što vam se ne čini normalnim.»

Čovjek klimne.

«Želim da ostali krenete za mnom. Prikrast ćemo se onom zdanju», reče on tiho, «i pričekati prvog stražara. Ja ću ga onesposobiti čim otključa vrata.»

Ljudi klimnu u znak slaganja.

Zatim se rašire džamijom, pa se polako počnu prikradati prema malom kamenom zdanju. Nekoliko minuta kasnije, svi su bili na svojem mjestu.

Abdul Ralmein bio je umoran. Njegov raspored stražara rotirao se tijekom cijelog mjeseca. Ponekad je njegova četverosatna smjena padala usred dnevne žege, ponekad u zoru - to mu se najviše sviđalo - a ponekad u 2 ujutro, kao što je bio slučaj noćas. Na ove noćne smjene nije se nikada naviknuo - njegov osobni sat bio je isti, i kad bi morao raditi noću, morao se svim silama boriti protiv sna.

Popio je do kraja šalicu kave začinjenu sjemenom dumbira, pa gurne bicikl u stalak na ulici pokraj Velike džamije i priveže ga lancem i lokotom. Zatim krene prema ulazu i prođe kroz vratnice.

Bio je na pola puta preko dvorišta, kad se začuje snažan zvižduk ptice.

Trljajući oči, izvadio je ključeve iz džepa približavajući se zgradi. Uhvatio je lokot i stavio ključ u njega. Upravo je otvorio lokot, kad osjeti ruku na ustima i slabašan ubod u ruku.

Ralmeinu se još jače pripavalo.

Kasim otvori vrata prostorije i uvuče Ralmeina unutra. Pritisne prekidač za svjetlo na zidu. Jedna žarulja upali se i obasja zakrčeni prostor. Unutrašnjost zdanja nije bila bogato opremljena - na jednom stalku uza zid stajale su odore u plastičnim košuljama kako bi ostale čiste, veliki sudoper poput onoga u praonici, i toalet iza zastora.

Na zidu je bio pričvršćen plan za sljedeći tjedan. Pokraj njega je stajala uokvirena fotografija kralja Abdullaha i fotografija Velike džamije tijekom hadžiluka, snimljena iz zraka, koja je prikazivala mnoštvo ljudi. Jedini drugi predmet bio je okrugli sat crnih rubova. Pokazivao je 1.51 ujutro.

Upravo u tom trenutku, Kasim začuje glasove dva čovjeka koji su se približavali. Nije imao vremena isključiti svjetlo niti sakriti se. Njih dvojica udu i zagledaju se u njega.

«Što...», zausti jedan prije no što su dva člana Kasimovog tima blokirala ulaz. Borba je bila gotova prije no što je i započela.

«Ti», reče Kasim jednom čovjeku, «vрати se do ulaza i dovedi i druge.» Čovjek otrči.

«Vas šestorica, rasporedite se i počnite tražiti bombe», reče

Kasim. «Kad stignu uređaji, poslat ćemo vam ih. Za sada, samo tražite. Ako pronađete nešto, ostavite to tamo gdje jest.»

Njih šestorica izgube se u noći.

«Vi ostali, ostanite sa mnom. Nakon što se odjenemo ti zamjenske • odore, morat ćemo se pobrinuti za one koji završavaju sa smjenom.»

Tri minute kasnije, zamjenski stražari bili su spremni.

«A sada, gledali ste što su radili drugi, zar ne?», reče Kasim.

Ljudi energično klimnu.

«Učinite upravo isto.»

«Hoćemo li izići svi zajedno?», upita jedan.

«Ne», reče Kasim, «plan kaže da se mijenjaju jedan po jedan. Krenite od sjeveroistočnog ugla u smjeru suprotnom od kazaljke na satu.»

Na satu je bilo 1.57.

«Ti si prvi», reče Kasim i pokaže jednog čovjeka. «Svi mi krenut ćemo nakon tebe i gledati iz daljine.»

Prvi lažni stražar krene kroz dvorište. Kasim i njegovi ljudi sakrili su se iza ruba zdanja najbližeg Čabi i promatrali. Čovjek priđe sjeveroistočnom uglu.

Kasim je čuo nešto što je zvučalo kao hukanje sove. On isključi svjetlo i pričeka.

Drugi stražar prošao je kroz otvorena vrata i posegnuo prema prekidaču. Uključio ga je i na djelić sekunde ugledao Kasima kako stoji pred njim. Prizor je bio tako šokantan da ga na trenutak nije ni registrirao. No, kad jest, Kasim ga je već obgrlio i ubo iglom.

Stražara su odložili pokraj Ralmeina.

Ponekad čak i najbolji planovi ostanu samo to - planovi. Ovaj, koji je osmišljen na brzinu i koji nije sadržavao uobičajenu finesu korporacije, raspadao se poput jeftinog pulovera. Stražar kojeg je Ralmein trebao zamijeniti slučajno je bio njegov najbolji prijatelj. Kad se pojavio netko drugi, čovjek se zabrinuo. Znao je da je nešto krenulo po zlu.

«Tko si ti?», upita stražar glasno na arapskom.

Kasim je čuo pitanje i znao je da počinju problemi. Stražar posegne za zviždaljkom oko vrata. No, prije nego što je uspio zazviždati, lažni stražar sruši ga na tlo.

«Krenite na njih», vikne Kasim svojim ljudima. «Samo ne dajte da neki pobjegne.»

Kasim podigne kutiju do struka, pa potrči prema ulazu praćen agentom CIA-e. Kad je prošao kroz vratnice, agent preda kutiju s uređajima čovjeku koji je pritrčao, pa zastane na sekundu promatrajući Kasima kako trči preko dvorišta prema zastoru koji je skrivao Cabu. Kasim je upravo zašao iza zastora, kad se agent okrene i potrči natrag prema Suburbanu.

Kasim, preostala tri lažna stražara i još četiri čovjeka pojure iz svojih skrovišta prema Ćabi. Brzo su svladali dvojicu pravih stražara, ali treći je uspio pobjeći i potrčao prema vratnicama.

Kasim pojuri za njim, ali stražar je bio brži. Pretrčao je dvorište i već je bio gotovo pod vratnicama, kad jedan od ljudi koji su tražili eksplozive iskorači iz sjene i zakvači ga rukom.

Stražar padne na kameni pod i onesvijesti se. Krv mu procuri sa stražnjeg dijela glave.

«Odvucite ga u stražarsku kućicu», reče Kasim kad je pritrčao, «i omotajte mu glavu.»

Čovjek uhvati stražara ispod ruku i počne ga odvlačiti.

Osjećaj mira, spokoja i povijesti preplavi Kasima kad se našao iza zastora. Na jedan trenutak, ispuni ga nada. Jedan reflektor obasjavao je srebreni okvir u kojem se sada nalazio grenlandski meteor.

Kasim se približi, spusti kutiju na tlo i prereze je po šavu nožem. On se uspravi, izvadi grenlandski meteor iz okvira i položi ga na tlo. Zatim pažljivo izvadi Abrahamovu stijenu iz kutije.

Polako, s poštovanjem, vrati je na njezino mjesto.

Zatim se odmakne, brzo se pomoli, pa podigne grenlandski meteor i vrati ga u kutiju. Iziđe kroz zastor, pa ponese kutiju do stražarske kućice. Ostali ljudi već su pretraživali džamiju uređajima za traganje kad je stigao do telefona.

Kasim pojuri natrag prema Ćabi, provjeri jesu li lažni stražari na mjestu, pa pomogne preostalim ljudima da odvuku prave stražare u kućicu. Kad je to bilo gotovo, pogleda na sat. Bilo je 2.08 ujutro. Kasim potrči prema vratnicama pred agenta CIA-e. Minutu kasnije, agent se zaustavi u Suburbanu. Iziđe iz auta i uzme kutiju s kemijskim uređajima za traženje eksploziva, pa je odloži na tlo i uzme Abrahamovu stijenu - još uvijek u kutiji - sa stražnjeg sjedala.

«Ja sam Kasim, dajte mi stijenu.»

Agent je oklijevao. «Ja sam musliman», reče Kasim brzo. «Dajte mi stijenu.» Agent preda kutiju Kasimu.

«Unesite uređaje i predajte im prvom čovjeku na kojeg naidete», reče Kasim. «Zatim se gubite odovud. Ovo ne ide onako glatko kako smo planirali.»

«U redu», reče agent.

Skutter je sjedio na suvozačkom mjestu kamiona. Ostatak njegovog tima sjedio je iza. Upravo tada zazvoni telefon.

»Gledamo vas s visine«, reče Hanlev. «Došlo je do male promjene planova - ne želimo da idete u Jeddah. Izvući ćemo vas prije toga.»

«Kamo želite da podemo?», upita Skutter.

Na Oregonu, Hanley je gledao infracrvenu satelitsku sliku kamiona koji juri prema jugu. «Podite 6,2 milje prema jugu», reče Ianlev, «pa skrenite s ceste. Uz obalu vas čeka brod. Šalju čamac koji a1 vas dočekati u uvali. Samo ukrcajte sve svoje ljude, satnice Skutter, a mi ćemo tada preuzeti stvar u svoje ruke.»

«Koliko su naboja Kasim i njegov tim pronašli kad je nazvao?», upita Stone. «Pet», reče Hanley.

«Pa, gospodine, ja bih mu naredio da ostavi druge Saudijcima. Upravo sam presreo poziv supruge jednog od stražara. Zvala je lokalnu policiju da provjeri zašto joj se suprug još nije vratio.»

«Pa sada je dva sata i dvadeset i jedna minuta ujutro!», zagrmi Hanlev. «Žene su ponekad nemoguće«, reče Stone.

Hanlev posegne za telefonom.

Kasim je upravo čučio i demontirao paket s C-6 kad se oglasi njegov telefon. «Izlazite odmah!», reče Hanlev.

«Nismo pretražili...«, zausti Kasim.

«Naredujem vam trenutačnu evakuaciju«, reče Hanlev. «Ova stvar je otkrivena. Imam kamion koji će vas prevesti do drugog mjesta za bijeg. Razumijete li?»

«Da, šefe.»

«A sada, pođite.»

Upravo kad je Kasim vraćao telefon u džep, agent CIA-e zastao je pred Velikom džamijom u Fordovom terenskom kamionetu. Nervozno je stiskao volan dok su sekunde prolazile.

«To je to», vikne Kasim preko dvorišta, «svi na ulaz!»

Četiri lažna stražara potrče preko dvorišta, a ostali koji su pretraživali teren pojave se iz zgrade i iza stupova. Kasim projuri kroz vratnice i priđe kamionetu. «Izlazimo», reče on vozaču.

»Ukrcajte ih iza«, reče vozač, «i prebacite preko njih voštano platno.»

Kasim spusti stražnja vratašca i ljudi se ukrcaju u kamionet. Kasim ih je prebrojio - deset, jedanaest, dvanaest, trinaest. S njim, bilo ih je četrnaest jedan je

čovjek još bio unutra. On pojuri prema ulazu i zagleda se preko dvorišta. Posljednji čovjek jurio je iz daljine.

«Žao mi je», reče čovjek u trku, «bio sam usred demontiranja eksploziva kad ste viknuli.»

Kasim ga zgrabi za ruku i gurne ga naprijed. «Upadaj iza», vikne on kad su stigli do kamioneta.

Kasim tada navuče voštano platno preko svojeg tima i ude u kabinu pokraj vozača.

«Znate kamo idemo?», upita on dok je vozač ubacivao u brzinu i pritiskao papučicu za gas.

«O, da», reče vozač.

Bojnik američkog ratnog zrakoplovstva Hamilton Reeves razumio je potrebu za vojnim dekorom, ali nije pritiskao svoju posadu. Vratio je mikrofon radija na držač i okrenuo se kopilotu i inženjeru leta. «Momci, jeste li raspoloženi za upad u zračni prostor suverene države?»

»Trenutačno nemam drugih obaveza«, reče kopilot.

«Sve u rok službe», reče inženjer leta.

«U redu», reče Reeves, «posjetimo Saudijsku Arabiju.»

Skutter i njegov tim izišli su iz kamioneta, a Cabrillo potrči prema njima po plaži. «Ostavite kamionet i pođite s nama», reče Cabrillo vozaču. «Ako još niste otkriveni, bit ćete uskoro.»

Vozač isključi motor kamioneta i iziđe.

Šesnaest ljudi i Cabrillo krenu prema čamcu. James ih je čekao i pomogao ljudima pri ukrcaju. Kad su se svi nagurali u čamac, (Cabrillo ude posljednji, kad je James zauzeo mjesto za kormilom.

»Gospodine C.«, reče on, «ovo je vrlo nesigurno - nemam dovoljno prsluka za spašavanje za sve ljude.»

«Ja preuzimam punu odgovornost za ovo», reče Cabrillo.

James pokrene motor i udalji se od plaže. «Recite to», reče on Cabrillu.

«Vozi kući, James», reče Cabrillo glasno.

«Morali smo upotrijebiti zrakoplovstvo», reče Hanlev. «U Čabi je postalo čupavo.»

«Je li Abrahamova stijena na svojem mjestu?», upita Overholt. «Jest, ali nisu uspjeli dovršiti potragu za eksplozivima.»

«Nazvat ću predsjednika», reče Overholt. «U sedam sati ima večeru s Ministarstvom vanjskih poslova, ali sada ga mogu uloviti.»

«Ako nazove saudijskog kralja i spriječi ga u napadu na C-17, uspjeli smo», reče Hanlev.

Dva automobila saudijske policije s uključenim sirenama i rotirajućim svjetlima prošla su pokraj Fordovog kamioneta koji je vozio u suprotnom smjeru. Bili su na dvije milje od džamije, ali Kasim i vozač znali su kamo idu. Vozač Forda jurio je devedeset milja na sat. On pogleda u GPS navigacijski sustav ugrađen u upravljačku ploču.

«Za manje od milje smo tamo», reče on. «Pazite na makadam prema sjeveru.»

Kasim se zagleda kroz mrak. Upravo je ugledao sporednu cestu kad je vozač usporio. «Imam ga», reče vozač.

On nagazi na kočnicu i Ford sklizne na pijesak pokraj asfalta. U posljednjem trenutku, vozač okrene volan i skrene. Zatim opet nagazi na gas i pojuri niz pjeskovitu cestu. Kad je dao gas do daske, on pritisne gumb za prebacivanje pogona na sva četiri kotača. S lijeve i desne strane, brda su postajala sve viša dok su jurili niz presušeno korito. Vozač pogleda navigacijski sustav.

«U redu, ovdje ćemo skrenuti desno i zaci iza onog brda.»

Nekoliko minuta kasnije, kamionet se zaustavi. Vozač posegne u odjeljak između sjedala, izvadi reflektor i uključi ga u utičnicu.

Zatim usmjeri reflektor prema prostranstvu iza brda.

Bila je to velika zaravan prekrivena pijeskom, dugačka milju i široka pola.

«Skrenut ću», reče vozač, pa okrene volan tako da je kabina gledala prema zapadu.

«Trebam li reći ljudima da izidu?», upita Kasim.

«Ne», reče vozač, «vozim ravno u zrakoplov.»

Reeves i njegova posada spustili su se najniže što su mogli. Čak i tako, saudijski radar kupljen od Sjedinjenih Država registrirao je zrakoplov.

Deset minuta nakon što su ušli u saudijski zračni prostor, malo prije no što su sletjeli, Kraljevsko ratno zrakoplovstvo Saudijske Arabije podiglo je u zrak dva mlazna lovca iz baze u Dahrana. Krenuli su preko pustinje brzinom zvuka.

Začuvši C-17A koji se približavao, vozač počne bljeskati svjetlima. Reeves ugleda svjetla, preleti jednom iznad njih, okrene se i pripremi za slijetanje.

«Sredina je noći», reče pomoćnik kralja Abdullaha.

«Slušajte», reče predsjednik. «Sada šaljem tamo državnog tajnika stići će tijekom prijepodneva i objasniti što se dogodilo. No, sada imam zrakoplov američkog Ratnog zrakoplovstva u vašem zračnom prostoru. Ako zapucate na njega, morat ćemo uzvratiti.»

«Ja ne...»

«Probudite kralja», reče predsjednik, «Ili će biti ozbiljnih posljedica.»

Nekoliko trenutaka kasnije, pospani kralj Abdullah javio se na telefon. Kad mu je predsjednik objasnio situaciju, ovaj posegne za drugim telefonom i pozove zapovjednika ratnog zrakoplovstva.

«Neka ih isprate iz države, ali neka ih ne napadaju», reče on na arapskom.

Vrativši se na otvorenu liniju s predsjednikom, on reče: «Gosp. predsjedniče, ako vaš državni tajnik ne ponudi dobro objašnjenje za ovo što se dogodilo, vaši građani imat će vrlo hladnu zimu.»

«Kada čujete što se dogodilo, mislim da ćemo biti u dobrim odnosima.»

«Radujem se susretu», reče kralj Abdullah i prekine vezu.

Reeves je spustio C-17A, a zatim ga okrene u suprotnu stranu.

»Spustite vrata«, reče on inženjeru leta.

Fordov kamionet već je jurio preko pijeska kad se rampa počela spuštati. Kad je došao do zrakoplova, rampa je bila spuštena do kraja. Vozač se probije kroz pijesak do podnožja rampe, zatim doda gas i uveze kamionet u teretni prostor.

Otvori vrata, pa potrči do pilotske kabine. «Unutra smo, gospodine», reče on. «Dižite vrata», reče Reeves.

Dok se rampa dizala, Reeves provjeri motore. Sve je izgledalo dobro, i čim se svjetlo na kontrolnoj ploči zazelenilo, što je označilo da su vrata podignuta, on gurne ručice za gas i pojuri niz pijesak.

Dvije minute kasnije, opet su bili u zraku.

«Devedeset milja do Crvenog mora», vikne on ljudima u stražnjem dijelu, «za pet minuta smo tamo.»

«Stižu dva mlazna lovca», reče kopilot.

«Pripremi protumjere», reče Reeves.

No, mlažnjaci nisu uključili svoja računala za paljbu. Letjeli su im uz krila dok C-17A nije došao iznad mora. Zatim su se okrenuli i poletjeli natrag u svoju bazu.

Epilog

«Izišli smo iz saudijskog zračnog prostora«, vikne Reeves ljudima, «dva sata do Cuttera.»

Kasim se vrati do prikolice kamioneta i skine voštano platno.

«U redu, ljudi», reče on, «uspjeli smo - vraćamo se u Katar.»

Radosni poklici ispune teretni odjeljak C-17A.

«Preuzmi», reče Reeves kopilotu.

Reeves se vrati u teretni odjeljak. «Donio bih vam hladnjak pun piva, ali koliko znam, ne pijete alkohol. Zato sam rekao da pripreme rashlađenu sodu i nešto hrane za slučaj da vas pokupimo. Imamo hamburgere, hot dogove, salatu od krumpira i takve stvari. Pripravljena je prije nekoliko sati, ali pakirali su je u one srebrene izolacijske vrećice pa bi trebala biti topla. Uživajte.»

Reeves se vrati u pilotsku kabinu.

«U redu, ljudi», reče Kasim otvarajući srebrnu vrećicu. «Bacite se na jelo.» Tri sata prije izlaska sunca 10. siječnja, američki vojnici u suradnji sa saudijskom vojskom i obavještajcima završili su pretraživanje triju džamija. Svi pronađeni eksplozivi izvađeni su i uništeni, i područje je bilo sigurno za hadžiluk.

Saud al-Sheik gledao je u dvorište kako postavljaju posljednje stare molitvene sagove. Volio bi da je pronašao nove, ali oni kao da su iščezli - pa je izvadio stare i postavio ih i ove godine.

Iza zastora koji je okruživao Ćabu, Abrahamova stijena očekivala je vjernike.

U zoru, more hodočasnika u bijelim haljama počelo je ispunjavati sveta mjesta. Hadžiluk će proteći bez ikakvih problema.

Desetog siječnja 2006. svanuo je lijep dan s laganim povjetarcem koji je puhao s istoka i umjerenim temperaturama. Gotovo milijun hodočasnika okupilo se u Medini, gdje su posjetili grobnicu Muha-medovu, a zatim su se ukrcali na velike otvorene vagone željeznice Hajaz i krenuli na putovanje od 280 milja do Meke.

Dok se vlak približavao svetom gradu u kojem je bila smještena Ćaba, hodočasnici su se presvukli i odjenuli u halje s tkaninom prebačenom preko lijevog ramena. Kad se vlak zaustavio, prva skupina izišla je i krenula prema džamiji.

Nakon što su ušli, započeli su s tawafom, obilaženjem. Hodočasnici su obišli Ćabu sedam puta u smjeru suprotno od kazaljke na satu, a kad su završili, ušli su u Ćabu kako bi poljubili Svetu stijenu Abrahamovu.

Dok je prva skupina izlazila, tisuće novih hodočasnika ulazilo je u džamiju.

Tijekom sljedećih nekoliko dana, hodočasnici će piti iz izvora Zamzam, održati ceremoniju kamenovanja đavla, i krenuti prema drugim obližnjim svetim mjestima. Stotine tisuća poći će od džamije s Ćabom do Mine, Planine milosti, i planina Namira, Muzdalifah i Arafat.

Područja oko Meke i Medine bit će preplavljena hodočasnicima u bijelim haljama.

Dane će provesti u molitvi i meditaciji, kontemplaciji i proučavanju Kurana. Tijekom hadžiluka, svaka će osoba pronaći neki smisao. I svi će ga pamtiti cijelog života.

Danas je bio samo još jedan dan, nakon kojega slijede još tisuće dana.

Zaključak

Na kraju, sve je ispalo dobro. Otrovani molitveni sagovi odneseni su u Indijski ocean, kontejneri su spušteni duboko u more i uništeni dubinskim eksplozivom. Cabrillo je sa Skutterovim i Colganovim timom nastavio na Akbaru prema Kataru, gdje su ih dočekali svečanom ceremonijom. Svaki od 37 ljudi dobio je promaknuće za jedan čin i povećanje plaće, dok su Skutter i Colgan promaknuti za dva čina. Skutter je postao potpukovnik, ali Colgan, kojem su ponudili da postane časnik, odbio je. Bio je sretan s trenutačnim činom, pa su mu zato skratili službu za dvije godine. Sljedećeg dana, Cabrillo, Kasim i Jones odletjeli su jednim od korporacijskih mlažnjaka i ukrkali se na Oregon u Barceloni.

Posada s Floride koja je unajmljena da preveze Akbara u brodogradilište u Mediteranu dobila je dvostruku plaću da dovrši putovanje. Stigli su kući dva tjedna kasnije nego što su planirali, ali džepovi su im bili puni novca.

Jedini povrijeđeni Saudijac, čovjek koji je udario glavom u tlo pri pokušaju bijega, imao je nekoliko mjeseci zamućeni vid, ali na kraju se potpuno oporavio. Kao nagradu za njegov hrabar čin, kralj Abdullah umirovio ga je s punim iznosom mirovine.

Michelle Hunt vraćena je u Kaliforniju uz isprike i upute da ni s kim ne priča o tome što se dogodilo.

Žalila je smrt Halifaxa Hickmana, ali u tome je bila usamljena.

Meteor s Grenlanda prenesen je u laboratorij u Fort Detricku, gdje ga trenutačno ispituju. Woody Campbell prošao je kroz program liječenja i još uvijek ne pije. Elton John priča svojim prijateljima o koncertu na Staru godinu, ali samo

mu malobrojni vjeruju. Lababiti je osuđen u tajnosti na doživotni zatvor. Nekoliko tjedana nakon što se vratio iz Engleske sa svojim MG TC-em, Billy Joe Shea dobio je najveću poslovnu ponudu u životu.

Narudžba je došla od kompanije koja je tražila naftu u Tibetu.

A u prepunoj prodavaonici u Engleskoj, jedan je čovjek polako popravljao Vincent Black Shadovv.

Za to vrijeme, daleko na Atlantskom oceanu, Oregon je plovio prema Južnoj Americi.

O piscu:

Klajv Kasler je osoba koji ima 19 uzastopnih bestselera na listama *Njujork tajmsa*, čije knjige su prodane u preko 125 miliona primeraka, koji je pronašao veliki broj nestalih brodova i podmornica, koji ima doktorat Njujorškog državnog univerziteta i koji je kolekcionar starih automobila sa 85 modela u kolekciji, ali pre svega međunarodno priznati velemajstor akciono-avanturističkog žanra, objavljivan na više od 40 jezika u preko 100 zemalja.

Iza svih ovih zavidnih brojki stoji trideset godina duga karijera, otpočeta serijalom

avantura u kojima je glavnu ulogu imao Kaslerov prvi junak Dirk Pit, čije će doživljaje čitaoci širom sveta imati prilike da prate u narednih 14 romana.

Pored literarnih dostignuća, Kasler je međunarodno priznat autoritet za pitanje potonulih i nestalih brodova i osnivač Nacionalne podvodne i morske agencije, organizacije posvećene zaštiti i očuvanju morskih površina. Kasler i njegova ekipa podvodnih stručnjaka otkrili su preko 60 potopljenih brodova, uključujući i prvu potopljenu podmornicu u II svetskom ratu. Ogranci agencije razvijeni su i u Australiji i Južnoj Africi.

Godine 1996. Kasler je napisao studiju o podvodnom istraživanju pod naslovom *Morski lovci*, koja je u naučnim krugovima doživela značajna priznanja, među kojima i prestižnu *Lowell Thomas* nagradu za podvodna istraživanja. I to nije sve. Pre nego što će se proslaviti avanturama Dirka Pita, Kasler je radio kao autor radio i TV reklama, koje su osvojile veliki broj nagrada, uključujući i najznačajniju nagradu u oblasti reklamne produkcije – nagradu na Kanskom filmskom festivalu.

Kasler trenutno razvija nekoliko filmskih scenarija po svojim romanima, piše i producira devetnaestodelni dokumentarni serijal nastao na osnovu *Morskih lovaca* i još uvek sakuplja stare automobile. Živi u planinama Kolorada.